RĂZBOIUL MINCIUNILOR

A Jack and Jill Thriller

TAYLOR STEVENS

VIRTUAL-PROJECT.EU

TAYLOR STEVENS

Seria: *A Jack and Jill Thriller*

Volumul 1

RĂZBOIUL MINCIUNILOR

Original: *Liars' Paradox* (2018)

Traducere din limba engleză de:
ROXANA CRISTINA GHEORGHE
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2022

Capitolul 1

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***AUSTIN, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JONATHAN THOMAS SMITH***

Un cartier respectabil și liniștit, sub un cer înnorat, la ora două noaptea. Combinația perfectă pentru o intrare prin efracție. De fapt, ar fi fost combinația perfectă în cazul în care casa nu ar fi fost luminată ca o zonă petrolieră din Oman, fiecare fereastră creând umbre în împrejurimi, în același fel în care flăcările scot din întuneric dunele din deșert. Așa că stătea în mașină, la trei case depărtare, ascuns în întuneric, sub un stejar înalt de nouă metri, privind ușa de la intrare și cântărindu-și opțiunile. Niciuna nu părea favorabilă.

Era mult mai ușor să atace o țintă, dacă era moartă.

Sau cel puțin inconștientă.

Mai ales *această* țintă.

Mașina ei, o Tesla roșie, era parcată în curba din față, într-un mod jalnic și neglijent, cu partea din spate ieșind în stradă. Un lux mecanic de o sută de mii de dolari pentru o risipă prostească de talent, vulgară și dependentă de vodcă, pastile și cocaină, care, la fel ca la douăzeci și trei de ani, nu avea de gând să-și obțină diploma de licență. Pentru că, dacă termina facultatea, însemna că și petrecerea se termina. Doamne ferește!

Niște umbre trecură prin dreptul perdelelor din casa luminată.

Mai multe bufnete înfundate se auziră pe stradă, suficient de joase încât locatarii somnoroși din zonă să nu sune la poliție.

Bărbatul bătu din degete pe volan într-un ritm lent.

Posibilitățile limitate se apropiau de final.

Sincronizarea îl forța să aleagă între calea cea grea și cea și mai grea.

Calea mai grea ar fi fost ca mai întâi să-i strice mașina.

Ieși afară în aerul rece de început de toamnă, ascultă în întuneric și închise cu grijă portiera.

Cartierul și câinii vagabonzi îl ignorară.

Merse spre mașina ei, plimbându-și degetele pe caroserie din spate până în față și mângâind capota lină. Cu Tesla, o găsise pe petrecăreață atât de rapid între milioane de oameni, mai exact, cu ajutorul unui dispozitiv de urmărire montat pe o roată, care, probabil, din punct de vedere legal, îl transforma într-un *stalker*[{1}].

Atinse mânerul portierei de pe partea șoferului.

Mașina se deschise cu ajutorul telecomenzii pe care o ținea în buzunar. Deschise capota și portbagajul, se uită cu lanterna în mașina goală, analiză covorașele și pielea curată a scaunelor, după care se urcă la volan.

O avea de opt luni și încă nu lăsase vreun capac de pix, vreo bucățică de hârtie acolo, și nu se simțea nici miros de fast-food. Curățenia care părea menținută la un nivel de tulburare obsesiv compulsivă îl neliniștea în același fel în care îl neliniștea faptul că nu știa cum plătise fata pentru această mașină.

O întrebase de bani.

Ea îi dăduse peste nas cu o replică dispreţuitoare, în felul ei tipic.

Prima dată lăsase de la el. A doua oară, o acuzase că *făcea favoruri*, iar ea, la rândul ei, îi spusese să se ducă dracului. Dar el știa, și ea știa că el știe, că nu exista nicio altă cale de a obține bani pentru o Tesla, la fel de bună ca aceea de a face favoruri. Lui ar fi trebuit să-i pese de asta, dar nu prea îi păsa.

Ce-l supăra era faptul că îl lua de prost, încercând să-l păcălească astfel cu micile ei jocuri, așa cum făcea cu toată lumea. Ca și cum el nu ar fi știut.

Aruncă lanterna într-o parte.

Latura sa practică nu voia să aibă o asemenea misiune în noaptea aceasta.

Latura sa răzbunătoare și-o dorea.

Scoase mașina tunată în stradă și părăsi cartierul.

În urma lui, umbrele din dreptul draperiilor din casa cu bufnete n-aveau habar ce se întâmplase. În urma lui, luminile rămaseră aprinse.

Lăsă mașina în parcarea de la Walmart Supercenter, pe Anderson, și parcurse cei trei kilometri înapoi pe jos, revenind în cartierul liniștit, unde casa țintei încă lumina strada, înapoi, sub umbra stejarului și în mașina sa, unde scoase geanta cu echipament din portbagaj, o aruncă pe bancheta din spate, lângă plăcuțele de înmatriculare, scoase din ea o pereche de cătușe și stătu să se gândească. Acum, cel mai mult, avea nevoie de tranchilizant, dar, dacă o lua inconștientă, lucrurile ar fi putut să meargă foarte prost cât ai zice pește.

Închise geanta.

Era liniște în cartier și cerul înnorat. Ora trei dimineața. Nu erau condițiile ideale pentru o răpire, dar trebuia să se descurce cu ce avea.

Conduse mașina până în locul în care se aflase Tesla mai devreme, lăsă portbagajul deschis și motorul pornit și se îndreptă spre veranda îngustă, numărând pașii și secundele, mânat de entuziasm și groază.

Acolo locuiau trei tipi, studenți la universitatea UT Austin. Făcuse niște investigații rapide despre ei și aflase informații elementare.

Nu căutase mai mult de atât, pentru că nu avea nevoie, nu pentru tipi își făcea el griji.

În mintea lui, se învârteau rotițele strategiei.

Ușa de la intrare duduia din cauza muzicii, neputând să audă nimic dincolo de ea. Încercă încuietoarea. Mânerul se mișcă liber, așa că nu mai fu nevoie să intre prin efracție sau să o ia prin altă parte.

Se furișă în hol, scrutând interiorul, încercând să audă altceva în afară de bass și punând un carton în dreptul ușii, ca să nu se închidă. Răsuci încuietoarea de pe mâner.

Zgomotul ce încerca să sune a muzică avangardistă îi acoperea sunetul pașilor.

Făcu trei pași și trecu de un perete, ajungând într-o sufragerie decorată în stilul burlacului căruia nu-i pasă de nimic. Rotițele strategiei se opriră din cauza *unui element surpriză neașteptat.*

În dreapta sa, pe canapea, ceea ce păruseră a fi niște umbre gri căpătară o nuanță de blond aprins. Ținta lui, dezbrăcată în partea de sus, dansând un tango al buzelor, stătea deasupra unui Lothario[{2}] pe jumătate dezbrăcat, ale cărui mâini se plimbau prin locuri în care nu aveau voie.

Ea nu-l auzi. Prietenul ei nu-l văzu.

Reacționă tară să se gândească, mișcându-se cu rapiditate, pentru că viteza era singura cale prin care putea să aibă avantaj. Ajunse în spatele ei, îi prinse o cătușă de încheietura cea mai apropiată și o apucă și pe cealaltă, trăgându-i ambele mâini la spate și punându-i și cealaltă cătușă.

O secundă.

Ea se roti ca să-și elibereze piciorul prins între corpul bărbatului și perna de pe canapea, și îi înregistră prezența clipind încet. Era drogată. Reflexele încetinite aveau să-l salveze.

Două secunde.

Fata se ridică să-l lovească.

El puse un braţ pe încheietura ei.

Trei.

O trase de pe iubitul ei, îi luă tricoul, geanta şi pantofii de pe podea şi o luă pe sus, cu fundul în aer, punând-o pe un umăr şi ţinând-o cu braţul de coapse.

O voce, nişte mişcări şi starea de confuzie urmară într-o succesiune amestecată. Lothario se ridică imediat de pe canapea.

— Mă, nenorocitule!

Cinci secunde.

Greutatea de pe umărul său se foia dintr-o parte în alta. Cu mâna liberă, prinse cătuşele, le ţinu bine şi porni spre uşă.

Şase.

Lothario fugi după ei.

Blonda se opuse, sucindu-se şi şuierând:

— Lasă-mă naibii jos!

Ajunse la uşa de la intrare şi la cartonul pe care îl lăsase acolo şi trecu pragul înainte să-l prindă Lothario din urmă. Închise uşa în urma lui şi continuă să alerge.

În spatele lui, încuietoarea de la uşă zornăi şi Lothario, încetinit de întâmplarea neaşteptată, îi oferi câteva secunde în plus.

Merse împleticit pe alee, ca un om beat, concentrându-se numai asupra portbagajului deschis, numărând, numărând şi iar numărând, fiind foarte vag conştient de orice altceva în afară de greutatea care-l zdrobea.

Unsprezece secunde.

Ajunse la maşină, o aruncă apoi cu umerii înainte în portbagaj, împreună cu pantofii şi tricoul, şi îl închise înainte ca ea să apuce să-l oprească într-un fel.

Se deschise uşa casei.

Lothario stătea pe trepte, cu un pistol în mână.

Jack arătă cu un deget spre el.

— Nu e ceea ce crezi.

Un ţipăt piţigăiat demn de Hollywood se auzi din portbagaj.

Lothario trase siguranţa de la pistol.

Jack se aruncă pe scaunul şoferului, azvârli geanta într-o parte, dădu înapoi, apăsă pe acceleraţie şi porni spre cea mai apropiată curbă.

Lothario alergă în mijlocul străzii şi rămase în urma lui, întunecat şi micşorându-se, mijind ochii din cauza farurilor.

La cea mai apropiată intersecție, Jack întoarse mașina, îndreptându-se spre direcția bună și conduse cu fălcile încleștate, la viteza limită care era imposibil de înceată. Țipetele din portbagaj se transformară în înjurături.

Înjurăturile se transformară în amenințări.

Și amenințările, într-un atac asupra interiorului portbagajului.

Se concentră asupra drumului.

Farurile din spate fuseseră întărite de mult, ca să nu le poată sparge și dezinstalase butonul de deschidere al portbagajului din același motiv. Nu pentru că știuse că avea să vină această zi, dar la fel cum îi furase telecomanda de la mașină, la scurt timp după ce o cumpărase, fusese dintotdeauna genul de om care plănuiește totul înainte.

Porni radioul și dădu volumul la maxim.

Urletele din spate începură să se audă mai tare decât muzica, fiecare cuvânt fiind accentuat de un pumn și o lovitură de picior.

— Ești un om mort, John! Mort, mort, mort! O să te distrug! *Ești mort*!

Se uită în oglinda retrovizoare și trecu pe altă bandă.

Moartea și distrugerea erau lucruri serioase, pe care trebuia să le aibă în vedere. Grija cea mai mare acum era să treacă prin oraș fără să atragă atenția.

Atacul din spate deveni din ce în ce mai puternic.

Mașina tresălta la fiecare lovitură.

Avea pachetul. Livrarea sa avea să fie o problemă cu totul diferită. Străzile nu erau deloc atât de libere cum ar fi trebuit, ca să poată să o țină așa. Dădu radioul mai încet și țipă către portbagaj.

— Taci un minut! O să te scot de acolo. Trebuie doar să găsesc un loc.

Ea lovi în bancheta din spate și dădu cu piciorul în acoperișul portbagajului, urlând.

Rotițele strategiei se învârteau iar și iar, scanând toate opțiunile în timp ce se târa ca melcul, cu șaizeci și patru de kilometri la oră.

Trecu de un centru comercial.

Indicatorul mental porni și-i arătă spre dreapta.

Sperase că avea să ajungă puțin mai departe, înainte să scoată tigrul din cușcă, dar acesta era un loc la fel de bun ca oricare altul. Întoarse brusc pe aleea din spatele magazinelor, trecând în viteză peste limitatoare de viteză și gropi, strecurându-se printre tomberoane și un zid care separa zona comercială de cea rezidențială.

Dacă moartea și distrugerea erau în joc în noaptea aceasta, nu avea de gând s-o lase moale.

Cu mâna stângă pe volan, mâna dreaptă sub scaun, își scoase un pistol Baby Eagle, parcă într-un spațiu deschis, trase frâna de mână și ieși afară înainte ca roțile să se oprească.

Capitolul 2

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***AUSTIN, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JONATHAN THOMAS SMITH***

Stătu la trei metri de mașină, cu arma îndreptată spre ea și deschise portbagajul puțin. Acesta se deschise de tot. Femeia se ridică, țintuindu-l cu privirea, și ieși afară cu grația unei feline din junglă care se dă jos dintr-un copac.

Se eliberase de cătușe, lucru la care se așteptase, și era încă dezbrăcată în partea de sus, lucru la care nu se așteptase. Stătea cu o bară ațintită asupra lui, smulsă de sub podeaua mașinii, și singurul lucru care o oprea să nu-l lovească era pistolul de 9 mm pe care-l îndreptase spre ea.

Își trecu bara dintr-o mână în alta și se apropie de el.

— Ai întrecut măsura azi, spuse ea. Nu a fost deloc amuzant.

— Nu am vrut să fiu amuzant. Trebuia să fac asta.

— Da, cum să nu. Unde e mașina mea?

— La Walmart, pe strada Anderson.

Buzele i se crispară. Mârâi și se aruncă asupra lui.

El se feri. Era cât p-aci să-l lovească în piept.

Se mai îndepărtă puțin de ea.

— Tâmpitule! zise ea.

— Târfo!

Ea strânse buzele într-un botic sarcastic.

— Au, asta m-a durut, venind din partea unui virgin de douăzeci și șase de ani.

— Sunt lucruri pe care nu le știi.

Ea se mișcă încet spre stânga, căutând o cale de evadare.

El o urmări cu pistolul.

— Unde e geanta mea?

— E la mine.

— Dă-mi-o!

Dădu din cap spre locul din față.

Ea mai făcu un pas spre el.

El o avertiză:

— Nu veni mai aproape.

— Sau ce? O să mă împuști?!

— Dacă trebuie, da.

Ea pufni și, cu un avânt dramatic, ridică bara și o aruncă spre picioarele lui. El sări într-o parte ca să nu fie lovit.

— Păstrează geanta! spuse ea. Ți se potrivește mai bine decât mie, având în vedere că îți lipsesc boașele.

Se întoarse spre portbagaj ca să-și ia tricoul și încălțămintea și se îmbrăcă.

— Să nu crezi că s-a terminat, îl amenință ea. Nici măcar o secundă să nu crezi asta!

Se întoarse și începu să meargă desculță, scăpând lucrurile din mână.

El ridică vocea ca să îl audă de la depărtare.

— Trebuie să vorbim.

Ea ridică mâna liberă și-i arătă degetul mijlociu.

Avea nevoie de ea în mașină. Nu putea să o fugărească, pentru că asta ar fi însemnat că risca să-și piardă dinții sau o parte a corpului, așa că rămase pe loc. Tot nu putea să folosească tranchilizantul. Și nici nu se punea problema să continue fără ea.

Privi semiautomatul din mână: tentant, dar nu avea să-l folosească.

Nu avea la îndemână decât adevărul și adevărul fusese întotdeauna cel mult ambiguu.

— A sunat Clare! anunță el. Vrea să te vadă!

Jill se opri.

Jack numără treisprezece secunde înainte ca femeia să se întoarcă.

Rămase înlemnită pe alee, la șase metri de el, cu o mână în șold și pantofii atârnând în cealaltă, lumina reflectându-se în părul ei electrizat.

Jack deschise ușa pasagerului și se dădu într-o parte ca să-i facă loc.

Fără să scoată vreun cuvânt, se întoarse, uitându-se fix la el – urât – tot drumul, până ce stătea inconfortabil de aproape, între el și mașină. Îl întrebă:

— Ce vrea?

— De unde să știu eu?

Bărbatul dădu din cap spre geanta ei de pe scaun și, atent la fiecare mișcare și la fiecare oftat, veșnic incapabil să prevadă ce avea să facă în

continuare, adăugă:

— A spus numai că trebuie să te aduc înainte de ora trei.

Ea ridică încheietura, făcându-se că se uită la un ceas inexistent, şi lăsă să-i scape o exclamaţie sarcastică:

— Vai, ia te uită! E trecut de ora trei!

Se uită din nou urât la el.

— Ai dat-o-n bară, nu-i aşa?

— Am avut destul ajutor. O să împart meritele.

Jill îşi aruncă pantofii în maşină.

— Ce fiu bun eşti tu!

— Ştii că nu eu am cerut asta.

— Dar nici n-ai refuzat, aşa-i?

El oftă.

— Te rog, nu înrăutăţi situaţia şi mai mult.

Ea zise:

— Doar un spectator inocent, cu mâini curate şi conştiinţă curată.

El nu răspunse.

Ea vorbi cu o voce batjocoritoare.

— Nu am avut nimic de-a face cu asta. Jur. Am făcut doar ce mi s-a spus, pentru că nu am curajul necesar să-i zic lui Clare să se ducă naibii şi să găsească pe altcineva să-i facă treburile murdare.

El dădu din cap spre geanta ei din nou.

— Te rog?

Jill se dezumflă, cu umerii căzuţi. Se întoarse spre scaun şi, în acel moment, îl lovi tare cu cotul în faţă.

El se feri din instinct, dar fu cu o secundă prea târziu.

Durerea puternică şi fulgerătoare îi cuprinse tot capul.

Îl apucă de încheietură şi i-o suci. Pistolul Baby Eagle îi scăpă din mână. Jill îl apucă de păr, îi dădu un genunchi în zona inghinală şi, fără pauză, îl lovi şi-i răsuci braţul înainte să apuce să contraatace. O agonie sfâşietoare şi cruntă îi sfredeli braţul şi-i ajunse până la umăr, fiind nevoit să cadă în genunchi.

O apucă de glezne, făcând-o să cadă.

Ea se prăbuşi peste el şi se rostogoliră pe aleea îngustă, Jack chinuindu-se să se folosească de greutate şi de înălţime împotriva ei, dar ea, sprintenă, iscusită şi agresivă, nu îl lăsă să preia controlul. Jack întinse mâna după pistol.

Ea se urcă pe el și ajunse la armă mai repede.

Mâinile ei tremurau din același motiv din care plămânii lui șuierau.

Jill împinse pistolul în pieptul lui.

El îi dădu drumul la gât și îngheță, prins în capcana incertitudinii.

Poate că nu avea să-l omoare, dar ar fi putut să-i facă niște găuri.

— Clare vrea să ne vadă pe *amândoi,* spuse el. Nu doar pe tine.

Jill își împinse genunchii în el, folosindu-se de stomacul lui ca să se ridice în picioare și, pentru a doua oară, îl lovi zdravăn. Stătu deasupra lui, cu coapsele însângerate, hainele strâmte rupte și-l privi în ochi.

El ridică mâinile în semn de predare.

Secundele indeciziei se scurgeau încet.

— Bang! spuse ea în cele din urmă. Am câștigat!

Bărbatul expiră prelung.

Ea adăugă:

— Dar încă nu s-a terminat.

Jill desfăcu încărcătorul, trase de mâner și prinse cartușul. Aruncă glonțul pe pieptul lui și bucățile de armă pe bancheta din spate și, fără să mai scoată vreun cuvânt și fără să-i arunce o singură privire, se urcă în mașină, izbind portiera în urma ei. Îl lăsă singur pe trotuar, holbându-se la lumina felinarelor.

Se instalară liniștea, setea și durerea profundă.

Își lovi capul de asfalt și înjură printre dinții încleștați.

Înjură acel nenorocit de apel și acea cerere monotonă. Înjură incapacitatea lui Clare de a aprecia interesele oricui altcuiva în afară de ale ei, înjură paranoia și deziluzia ei, insistența ei să vină la ea imediat, chiar dacă știa foarte bine ce-l costa pe el această avertizare din scurt. Se înjură pentru incapacitatea de a spune nu.

Jill deschise geamul, sprijinindu-și bărbia de el, și se uită în jos.

— Arăți ca naiba! spuse ea. Am întârziat. Treci în mașină.

Jack se căzni să se ridice și își scutură blugii.

Se opri și îi zâmbi numai ca s-o enerveze, apoi luă plăcuțele de înmatriculare de pe bancheta din spate și apoi se așeză la volan. Gemând, se așeză la volan.

Ceasul de pe bord arăta ora 3:18 a.m.

Mai aveau de mers mai bine de o oră.

Zâmbi din nou, de data asta sincer.

Întârziaseră și aveau să sufere consecințele. Îl durea rău umărul și fusese

bătut măr, dar, Dumnezeule, meritase, pentru că reuşise să o arunce în portbagaj.

Scoase maşina de pe alee în stradă.

Jill stătea lângă el, bosumflată şi tăcută.

În liniştea aceea şi în şuvoiul de adrenalină, zgomotul străzii deveni hipnotic, ghidându-i spre MoPac, unde puteau să mărească viteza pe autostrada de obicei aglomerată, care, la ora asta târzie din noapte, putea fi, într-adevăr, o autostradă de mare viteză.

După zece minute, Jill îl scoase din starea de transă.

Cu braţele încrucişate şi faţa întoarsă spre geam, spuse:

— Din întâmplare, chiar îmi plăcea de tipul ăla.

Jack se uită la drum, în continuare.

— Două săptămâni, zise el. Două săptămâni, maximum, şi apoi aveai să-i dai cu flit şi să-l transformi într-o altă victimă colaterală.

— El era altfel.

— Da, sigur. Toţi sunt altfel.

— John, aveam o relaţie serioasă. Şi, apoi, tu ai dat năvală, ca un fost iubit violent, şi ai stricat totul.

Jack deschise sistemul audio şi îi acoperi vocea cu muzică de Bach.

Nu regreta nimic.

Faptul că o smulsese din braţele iubitului, o scosese cu forţa din acea casă, fusese cea mai mare favoare pe care ar fi putut să i-o facă vreodată acelui tip, pe care ar putea să o facă oricărui tip.

Jill se aplecă spre bord şi opri muzica.

El îi aruncă o căutătură urâtă şi o porni din nou.

Ea o opri şi puse mâna pe a lui, împiedicând un alt acces de yin-yang. Cu o voce mai moale, spuse:

— John, haide, fii şi tu serios puţin!

Felina din junglă se transformă într-o pisicuţă miorlăitoare, cu ochii mari, căprui şi inocenţi şi trăsături blânde, parcă torcând, acelaşi comportament manipulator care îi atrăsese pe toţi bărbaţii de până acum şi ale căror inimi le frânsese. Îi venea s-o arunce din maşină.

Trase tare de umăr şi călcă frâna.

Centurile se strânseră în jurul corpurilor lor şi capul ei se lovi de tetieră.

Jill îşi dădu într-o parte părul căzut peste faţă.

— Ce naiba a fost asta?

— Ce-ar fi să fii *tu* serioasă? i-o aruncă el.

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Zi sincer: dacă aş fi intrat normal şi te-aş fi rugat frumos, ai fi venit cu mine?

Ea nu răspunse.

— Exact! Aşadar, conversaţia s-a terminat.

Jack se îndreptă în scaun, se uită în spate, acceleră şi porni din nou pe stradă.

Ea spuse:

— Ai fi putut să suni sau să dai mesaj, ca o persoană normală.

— Sigur că da. Şi tu te-ai fi despărţit de iubiţel ca să răspunzi.

— Poate!

— Prostii! Am condus trei ore din Dallas şi mai trebuie să am de-a face şi cu Clare, la sfârşit, şi tu crezi că prima mea alegere a fost să fac scandal? Nu te flata. Am încercat să te sun tot timpul şi mi-a intrat numai căsuţa vocală.

Ea sughiţă o dată, apoi îşi luă geanta ca să-şi caute telefonul. Încercă să-l deschidă, dar nu reuşi, aşa că-l aruncă înapoi în poşetă.

Cuvintele nerostite îngroşau aerul precum vaporii de apă întunecaţi.

Clare nu avea telefon şi nu dădea telefoane.

Nu prea des, în orice caz.

Nu, dacă nu era ceva suficient de urgent încât să facă un drum considerabil până la cei mai apropiaţi vecini sau în cel mai apropiat oraş. Dar Clare *sunase* şi, nereuşind să dea de Jill, îl trimisese pe Jack să o aducă. Dădea din genunchiul drept şi îşi freca degetele.

Jack se uită în altă parte.

Vulnerabilitatea arăta atât de urât în cazul ei, iar statutul relaţiei lor era şi mai clar atunci când ea se purta naşpa.

— E un încărcător în torpedo, zise el. Ia-l şi foloseşte-l. Cel mai probabil, iubitul tău deja a sunat la 911. Nu avem nevoie de o dramă. Anunţă-l că eşti bine.

Jill îşi aruncă geanta la picioare.

— O să mă ocup de asta mai târziu.

— Când?

— Mai târziu.

— Când mai târziu?

— Am zis că o să mă ocup de asta, bine?

Jack râse.

Era genul acela de promisiune ofensată, care din partea oricărei alte

persoane ar fi fost o insultă la adresa trecutului și a inteligenței. Din partea ei, era o manipulare în toată regula, cu care intenționa să-l controleze și să-l țină ostatic.

Dacă intra în jocul ei, nu avea decât s-o lase să câștige.

Îi zise:

— Încarcă telefonul.

Ea pufni și scoase încărcătorul din torpedo, îl băgă la încărcat și înghesui totul în geantă. Dădea și mai tare din genunchi acum și degetele ei își frecau de zor unghiile. Spuse:

— Nu are nicio logică pentru Clare, să facă atâtea eforturi să sune și apoi să nu-ți spună de ce.

— Demult am renunțat să mai încerc să o înțeleg.

— Îmi ascunzi ceva.

Jack îi spusese tot ce știa, deși nu era mare lucru, dar dacă ea voia să creadă altceva, el nu avea să rateze această oportunitate. Îi zise:

— Ar fi trebuit să-ți ții telefonul încărcat.

Ea se întoarse spre geam, privind luminile și siluetele întunecate pe lângă care treceau.

— În noaptea asta. Nu înțeleg. Tesla era „curată”. Am scăpat de dispozitivul de urmărire.

— Am pus unul nou data trecută când ai dus-o la service.

— Minciuni, John! Am fost acolo tot timpul.

— Te corectez! Ai fost acolo nouăzeci și nouă virgulă nouă la sută din timp.

Jill se întoarse furioasă spre el, cu ochii întunecați, și îi era greu să-și dea seama dacă se supărase pentru că reușise să fie cu un pas înaintea ei, ceea ce însemna că el câștigase, că ea pierduse, sau pentru că îi urmărise toate mișcările.

— Nu face pe supărata și pe ipocrita, i-o aruncă el. Știu că ai pus microfoane în mașina mea.

Capitolul 3

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***AUSTIN, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JONATHAN THOMAS SMITH***

Ieșiră de pe drumul întunecat, cam la o sută de kilometri nord-vest de San Antonio, și ajunseră în capătul proprietății lui Clare la ora patru și jumătate. O bifurcație fără semn de circulație, aproape de nedistins în acel peisaj, care ducea spre terenul 530 Texas Hill Country, deținut de o filială din Belize a unei companii panameze, înființată de o firmă de avocatură elvețiană din Liechtenstein în numele unor clienți anonimi.

Complexitatea satisfăcea nevoia de anonimat a lui Clare.

Jack o luă pe drumul accidentat, plin de pietriș, ghidat numai de lumina stelelor și a farurilor, pe acest teren neîmblânzit, trecând de țarcuri cu cirezi și semne care anunțau că accesul e interzis, ocolind gropi și croindu-și drum prin vegetația abundentă, până când fața reflectorizantă a unui pitic de grădină se lumină la baza unui stejar.

Cei din partea locului știau ce însemna acel pitic. Oricine se încumeta să pornească pe drumul privat care ducea într-o fundătură avea șanse de cincizeci și cinci la sută să-i fie sparte cauciucurile sau chiar mai rău, în funcție de dispoziția lui Clare și de cât de bine putea să-l vadă pe intrus venind.

Jack se opri în dreptul pomului și trimise semnale luminoase cu farurile.

Oglinzile de lângă pitic aveau același rol și în timpul zilei.

Timpul se scurgea fără ca ei să primească vreun răspuns.

Semnaliză din nou.

— Poate doarme, remarcă Jill, ceea ce era o presupunere stupidă.

Clare avea transmițătoare peste tot pe proprietatea sa plină de capcane, asigurându-se că nu putea nimeni să se strecoare acolo, nici pe pământ, nici prin aer. Amândoi știau că fusese alertată de prezența lor din clipa în care depășiseră marginea proprietății.

Mai trecu un minut.

În depărtare, o lanternă lumină în stânga şi în dreapta.

Jill spuse:

— Ce ciudat!

Jack cercetă întunericul în zona de unde se văzuse lumina, în căutarea unei explicaţii plauzibile pentru schimbarea rutinei.

Instinctul îi spunea să anuleze misiunea.

Fără o cale de a o contacta pe Clare, nu aveau de ales decât să avanseze. Era mai bine să abandoneze maşina şi să pornească pe jos, pe furiş.

Duse mâna la cheie ca să oprească motorul.

Jill se uită la el şi râse.

Mâna lui se opri, ca suspendată, de indecizia pentru una dintre cele două opţiuni.

Râsul ei deveni nebunesc, disperat şi dureros.

Ridică încet capul spre plafonul maşinii şi printre hohotele de râs spuse:

— Un apel noaptea târziu. Cerere urgentă. Nicio explicaţie. Ne testează din nou, nenorocita.

El scânci, nefiind sigur ce era mai rău: faptul că, până şi după atâţia ani, o mică schimbare a rutinei fusese de ajuns ca să-l arunce din nou în gândirea paranoică a lui Clare, sau că Jill probabil avea dreptate.

Femeia îşi lipi palmele de cap. Printre dinţii încleştaţi, urlă:

— Drăcia dracului, când are de gând să se oprească?

El clătină din cap, răspunzându-i atât ei, cât şi lui însuşi.

Probabil niciodată.

Existase o perioadă când crezuseră că decizia lui Clare de a se stabili într-un loc însemnase că renunţase la conspiraţii şi la ameninţări imaginare, că realitatea ei s-ar putea să devină normală, măcar puţin. Dar nu. Trecuseră nouă ani şi singura diferenţă era că acum se ţinea departe şi în siguranţă de plăsmuirile care o urmăreau, retrasă pe această proprietate, în loc să mai fugă, o dată la câteva luni, împreună cu copiii, dintr-un loc în altul, pe tot globul.

Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba.

Jack făcu din nou semnale luminoase şi tură motorul.

Adrenalina se răspândea în organismul său şi-i fremăta pe sub piele.

Dacă totuşi Clare se întorcea la vechile obiceiuri, orice era posibil.

Jill îşi încrucişă braţele şi lovi cu piciorul în bord.

Jack spuse:

— Nu maşina mea e de vină.

— Nu are niciun rost, răspunse ea. Hai să ne întoarcem.

Se uită la ea.

— Vrei să plecăm?

Ea urlă printre dinții încleștați și lovi din nou bordul. Ceea ce însemna că – da, voia cu disperare să plece, dar nu putea să-i spună nu lui Clare, la fel de bine cum nu putea nici el. Dacă i-ar fi ajutat cu ceva, Jack și-ar fi arătat și el furia alături de ea. Dar nimic nu-i ajuta.

Oricât de mult timp ar fi stat departe de ea, era de ajuns ca femeia să-i cheme la ea și amândoi aveau din nou treisprezece ani, fiind ca doi copii care încearcă să înțeleagă cum e lumea, doi copii care simt agonia abandonului de fiecare dată când ea pleacă pentru a-și împlini un vis aiurit sau să fugărească vreun bau-bau. Doi copii care tânjeau după aprobare și afecțiune obținute cu greu și care rămâneau numai cu familiara durere a respingerii, care urma de fiecare dată când nu reușeau să atingă standardele ei exacte. Ea susținuse că era spre binele lor, că făcea asta pentru că-i iubește și că într-o bună zi vor înțelege că totul era pentru a-i ține în viață. Jack învățase demult să considere că tot ce scotea ea pe gură erau niște bazaconii, dar până atunci răul fusese făcut deja. Și, acum, iată-i din nou în aceeași ipostază.

Drumul se continua de la piticul reflectorizant până în punctul din care se vedea *Earthship,* îngropată pe jumătate în deal.

Earthship.

Încă nu putea să pronunțe cuvântul fără să-i vină în minte imagini cu OZN-uri, cristale și citiri ale aurei.

Casa era cu totul altceva.

Pentru cunoscători, Earthship înseamnă o casă independentă, care se folosește de propria ei resursă de apă, generează singură energie și își procesează deșeurile. Pereții exteriori, construiți din cauciucuri umplute cu nisip, creează un sistem de încălzire care menține interiorul la temperatura constantă de 21 de grade Celsius pe toată perioada anului, indiferent cât de cald sau de frig ar fi afară, iar o seră construită în interiorul său oferă o sursă de hrană pe toată perioada anului. Dar pentru Clare, Earthship însemna o modalitate confortabilă prin care să stai izolat pe o perioadă nedeterminată, în timp ce ești înconjurat de un strat de blindaj gros de șaizeci de centimetri.

Geniul sustenabilității bio merita mai mult de atât.

Pe dealul din depărtare se vedeau niște geamuri orientate spre sud, niște ochi de sticlă în care se reflecta lumina lunii, deasupra unei întinderi mari de tufe sălbatice și copaci însetați. Drumul în sine avea câteva curbe până când

devenea drept și ducea la ușa de la intrare, ceea ce-i permitea lui Clare să aibă suficient timp ca să zărească orice țintă suficient de proastă încât să se apropie de casa ei pe calea cea ușoară.

Jill observă strălucirea și gemu.

Stomacul lui Jack se strânse în același fel în care salivaseră câinii lui Pavlov[{3}].

Rănile, cicatricele, competiția, reacțiile care declanșau ceva în el reveniră, toate momentele când fuseseră aproape de moarte și când omorâseră, antrenamentele dure, lecțiile și testele cu atacuri prin surprindere din copilărie, când stătuseră cu sufletul la gură, neștiind niciodată ce avea să le facă Clare în continuare și când anume.

Jill spuse:

— Fix când mă gândeam că aș putea s-o iert și s-o accept așa cum e, vine iar cu o prostie d-asta…

Cuvintele ei atârnară în aer, suspendate de lumina orbitoare de pe coasta dealului.

În secunda scurtă de care avură nevoie pentru a procesa lumina, geamurile Earthship-ului se topiră într-o minge de foc.

Reflexia preluase controlul, toți acei ani învăluiți într-o singură răsuflare.

Jack trase frâna de mână.

Șocul zgudui mașina.

Anxietatea se revărsă ca apa dintr-o cadă fără dop. Ieși în fugă din mașină și se repezi spre bancheta din spate, unde pusese geanta cu instrumente. Nisip, cabluri și lemn în flăcări căzdeau peste deal, aterizând pe drum și în tufișuri, făcând să izbucnească mici focuri.

Jack deschise ușa din spate și se holbă la silueta lui Jill, Jill, care se întindea ca să ia ce-i aparținea lui.

Jack se aruncă asupra genții cu instrumente.

Ea trase de toartă și, la fel ca un prădător dintr-un râu care-și înșfacă prada aflată pe mal, trase geanta după ea.

Voci, voci nedeslușite erau purtate de vânt din direcția exploziei. Prioritățile li se reorientară.

Jack apucă pistolul și încărcătorul cu cartușe de unde le aruncase Jill și puse muniția în armă. Pe cealaltă parte a mașinii, Jill îngenunche, ținând cuțitul în mână, cuțitul lui, tăind materialul de pe scaunul pe care stătuse cu câteva secunde în urmă, și-i deschise geanta, vărsând conținutul pe jos, lângă ea.

Voia să-i tragă un pumn în faţa aia stupidă.

Nu pentru că-i distrusese maşina, ci pentru că, fără să o îndrume el în vreun fel, ştiuse exact unde să taie ca să găsească rezervele lui. Fără instrumente, le furase pe ale lui ca să taie.

Se auziră paşi pe pietriş – nişte cizme din depărtare – care veneau în direcţia lor.

Jill scoase mai multe componente de puşti din pungile lor.

Jack şuieră spre ea:

— Hei, tâmpito!

Femeia făcu o pauză ca să-i arunce cuţitul.

El îl prinse.

Degetele lui lucrară rapid, alimentate de repetiţie şi de antrenament, eliberând metalul din bancheta din spate, asamblând piesele, răsucind, introducând, prinzând, cu intensitatea memoriei musculare pe care o dobândise an după an.

Jill, cu puşca într-o mână şi geanta în cealaltă, o luă la fugă pe drum.

Mişcarea ei provocă un ropot de gloanţe, care loviră maşina, făcând praf parbrizul, iar apoi cauciucurile. Exploziile de lumină provocate de puşti îi dădură de înţeles că atacatorii se aflau în tufişurile dintre Earthship şi maşina lui.

Jack se întinse în partea cealaltă a maşinii, după geanta cu echipament. Băgă înapoi toate componentele împrăştiate, înjurând cu fiecare secundă irosită.

Urmă un foc de armă, vocile se auzeau din ce în ce mai tare, cizmele se apropiau de ei.

Râsul agitat al lui Jill îi răsuna în minte.

Ne testează din nou, nenorocita.

Cu mintea lucrând mai repede decât corpul, îşi aduse aminte de nuanţa fiecărui cuvânt rostit de Clare în timpul apelului aceluia scurt şi fiecare lucru care se petrecuse în acea noapte. Gândurile şi strategia se îmbinau într-o amestecătură de posibilităţi atât de complicate, încât nu putea decât să găsească logica a doua extreme reciproce şi unice care zburau în direcţii opuse: ori Clare îşi aruncase casa în aer, ori altcineva o făcuse.

De acolo, orice digresiune era posibilă şi ambele drumuri duceau în iad.

Închise fermoarul genţii, o puse pe umăr şi ieşi grăbit afară.

O ploaie de gloanţe atacă maşina şi îl urmări în întuneric.

Fugi în zigzag, trecând pe sub crengile joase, ocolind pomii, dar gloanţele

continuau să vină, șuierând deasupra capului său și lovind lemnul și pământul din jurul său. Terenul sălbatic de țară în combinație cu cerul înnorat, la ora cinci dimineața, ar fi trebuit să fie perfect pentru a scăpa de jefuitori.

Oricine ar fi fost cei care veneau după ei, aveau aparate cu termoviziune.

O prinse din urmă pe Jill, o umbră întunecată, ascunsă sub norii care acopereau luna.

Paiete sau sclipici sau ce or fi fost chestiile alea care mai rămăseseră încă pe tricoul ei, prindeau din când în când reflexia cerului înstelat. O urmă în timp ce ea alerga printre copaci, îndreptându-se spre sud, acolo unde terenul urca în pantă și rocile creau un zid natural în spatele căruia puteau să se ascundă și să poată ataca, la rândul lor, cu armele.

Fuseseră acolo de nenumărate ori, de-a lungul anilor.

Pe toată proprietatea se aflau locuri strategice similare cu capcanele lui Clare, ascunzători și rezerve de mâncare, apă și muniție pentru situațiile de urgență.

El și Jill transpiraseră, sângeraseră și se luptaseră în toate acele locuri.

Diverse posibilități și căi divergent îi dădeau semnale de alarmă în minte.

Ori Clare își aruncase casa în aer, ori altcineva o făcuse.

Nu era nimic pe proprietatea asta care să-i ajute cu ceva, dacă noaptea îi aparţinea lui Clare.

Dar alternativa era mult mai groaznică.

Capitolul 4

Jill

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***ÎN APROPIERE DE BLANCO, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JULIA JANE SMITH***

Cu pușca pe umăr, se uită spre stânga, scrutând încet întunericul și încercând să separe umbrele între ele, în speranța că va zări o strălucire, o mișcare sau o mică reflexie. Nu văzu nimic decât întuneric și simți mirosul de uscăciune, de praf și de cauciuc ars de la ultimele flăcări care mai rămăseseră din focul ce nu provocase totuși un incendiu puternic. Întuneric și zgomotul bocancilor militari care striveau pietrișul, apropiindu-se de mașină.

Numărase trei oameni, cu toții mai solizi, mai bine făcuți și mai înceți decât Clare.

Acea Clare care, prin intermediul lui Jack, o privase de o noapte perfectă. Clare care, din motive înțelese *doar* de vocile din capul ei, o târâse într-o altă sesiune de antrenament.

Clare – acea Clare – angajase niște mercenari de data asta.

Dar măcar putea să-și facă și ea apariția pentru jocul de-a războiul.

Jill lăsă pușca în jos și se întoarse spre dreapta.

Dacă oamenii cu bocanci erau inteligenți, și spera că erau inteligenți, aveau să-i facă pe ea și pe Jack să alerge în continuare cât timp întunericul le oferea un dezavantaj și îi făcea să fie vulnerabili.

Încă o oră sau cam așa ceva și avea să se crape de ziuă, și astfel ar fi fost egalitate. La lumina zilei nu ar mai fi existat nicio provocare.

Zgârie cu degetul siguranța de la trăgaci.

Jack se furișă lângă ea.

— Ai văzut ceva? întrebă el.

— Trei oameni, răspunse ea. Tu?

El se așeză pe pământ, cu spatele lipit de stâncă și spuse:

— La fel!

Ea își repoziționă țeava puștii în spațiul dintre stânci și se așeză în locul în

care vegetația era suficient de deasă pentru a distorsiona ceea ce ar fi fost o țintă instantanee în ceva care ar fi îndreptățit-o să privească într-acolo și a doua oară.

— Ai văzut-o pe Clare? întrebă ea.

El își puse geanta cu echipament între genunchi.

— Nu!

— S-ar putea ca mercenarii să fie trimiși ca să ne distragă atenția, spuse ea. Să ne facă să ne concentrăm într-o direcție, în timp ce ea apare dintr-alta.

El desfăcu fermoarul genții și băgă mâna în ea.

— S-ar putea.

Tonul lui avea aceeași iritare ca al ei și, probabil, din același motiv, dar propozițiile scurte însemnau că e supărat și singurul mod în care putea să afle ce e în mintea lui era să-și ceară scuze pentru că-i furase lucrurile și să îl roage frumos.

Dar nu avea să se întâmple asta.

Se întoarse să se uite din nou, scrutând întunericul, în timp ce geanta ei, pe care o avea la îndemână, o ademenea precum o tentație dulce.

Își trecu buzele peste mână, atingând membrana roasă dintre degetul mare și cel arătător, amintire a acidului de baterie și a primei dăți când gândirea panicată nu mersese conform planului. Avea doar opt ani atunci, fusese prinsă singură în întuneric și fugărită de monștri înainte să aibă șansa de a-și despacheta bagajele.

Așa fusese Clare cu mult timp în urmă, în acea primă noapte petrecută la Sofia, în Bulgaria.

Și așa fusese Clare în oricare alt loc, înainte și după.

Iată-i din nou aici, aceleași maimuțe, un alt circ.

Geanta și conținutul ei îi cântau și mai tare, și mai dulce.

Jill îi aruncă o privire lui Jack, apoi se uită din nou în întuneric.

O mică fortificație ar fi ajutat foarte mult și această întâmplare naspa ar fi devenit tolerabilă: o lovitură rapidă, ceva special care să facă timpul să treacă mai repede și să se termine odată, așa încât ea să poată lua experiența și să o arunce într-un sac, apoi într-o apă și s-o înece până când murea, la fel cum făcea cu toate amintirile posttraumatice legate de Clare.

Întinse degetele ca să aibă parte de acea ușurare.

Lângă ea, Jack scoase un pachet vidat din geantă, îl desfăcu și-i dădu un tricou.

Reveria îi fu întreruptă și-i dădu peste mână.

— Lumina se reflectă pe tine, explică el. Eşti o vulnerabilitate.

Se uită la bluza ei, se aplecă lângă el, îi dădu puşca, iar el îi dădu tricoul şi se îmbrăcă. De fapt, avea nevoie de încălţăminte. Porcăriile alea cu barete, care-i atârnau la glezne, nu aveau s-o ajute să ajungă prea departe. Şi el ştia asta. Şi el ştia că încălţămintea lui cu talpă dreaptă era presată în propria sa pungă şi se afla la fundul genţii.

Jill îi făcu semn spre ea.

El îi puse o pereche de şosete cu talpă de cauciuc în mâna întinsă.

— Serios? zise ea. Aş fi putut să-ţi iau încălţămintea când ţi-am luat lucrurile.

— Aşa ar fi trebuit să faci, replică el. Acum n-ai decât să o iei din geanta ta blestemată.

Jill luă şosetele.

Nu mai avusese la ea o geantă cu instrumente de mulţi ani. Ura faptul că trebuise să poarte o geantă, ura tot ce reprezentau acele genţi. Şi, deşi faptul că avuseseră echipamentul la îndemână le salvase vieţile când erau la maşină, ura înţepătura trădării pe care o simţea acum, când ştia că Jack încă o mai purta pe a lui, ca şi cum ar fi fost târfuliţa lui Clare.

Blestemata ei de geantă se afla undeva la o sută douăzeci de kilometri la nord, aruncată în fundul şifonierului – probabil nici măcar nu avea încălţăminte în ea – şi singurul motiv pentru care ştia unde să găsească porcăria aia era faptul că doar Clare insistase să folosească telefoane burner[{4}] cu câteva luni în urmă şi o făcuse să-l schimbe pe cel vechi cu unul nou. Ăsta trebuia să fie un indiciu mare cât casa că, în curând, lucrurile aveau să se împută.

Jill îşi luă şosetele peste sandale.

Jack o atinse pe braţ şi o opri.

— Unde sunt câinii? o întrebă el.

Ea înclină capul ca să asculte.

Singurele sunete care se auzeau în noapte veneau de pe drum.

Liniştea era ciudată.

Clare avea o haită de câini kangali şi ciobăneşti anatolieni, care patrulau proprietatea, nişte gardieni extrem de protectori, cu o greutate de şaizeci de kilograme, viteză de cincizeci şi cinci de kilometri pe oră şi lătrat puternic, care le protejau pe Clare şi pe animalele sale de coioţi, pume, lincşi şi, bineînţeles, de prădători umani. Chiar dacă îi ascunsese pe câini ca să nu fie împuşcaţi, ar fi trebuit s-o ia razna la auzul focului de arme. Ar fi trebuit să-i

audă.

Jill reveni în poziția ei din dreptul stâncii, scrutând din nou împrejurimile.

Jack își închise geanta și o puse pe umăr.

Liniștea se prelungi, iar liniștea era cel mai rău lucru. Odată ce gloanțele începeau să zboare, avea să meargă bine. Așteptarea neprevăzutului, faptul că știai că urmează să se întâmple, asta te dădea peste cap.

Jill șopti în întuneric.

— Ieși afară, ieși afară…

O crenguță trosni mai jos de ei.

Nu era Clare. Clare nu ar fi fost niciodată în așa hal de proastă.

Jill se rostogoli din spațiul respectiv și-și târî pușca după ea. Jack o atinse pe braț și îi arătă spre un spațiu deschis, de vreo trei metri, unde pământul era erodat și care marca locul de unde începea valea.

Jill strânse bine pușca și apucă geanta. Știa cum trebuia să procedeze. Trebuia să știe unde se afla inamicul și cu ce nivel de pregătire aveau de-a face.

Mai făcuseră asta și înainte, de atâtea ori, încât nu mai era nevoie de explicații.

Jill numără, trase aer în piept și țâșni în spațiul deschis drept momeală vie.

Din întuneric se auzi o serie de focuri de armă.

Trăgătorii nu se dovedeau a fi la înălțimea așteptărilor lui Clare.

Merse aplecată și se rostogoli.

Gloanțele continuară să cadă, lovind în piatră.

Merse de-a bușilea până în capătul zonei erodate, de unde putea să tragă și ea, și era din nou liniște.

Nu se auzea niciun câine. Niciun sunet din tufiș. Niciun foc de armă.

Rămase pe poziție, așteptând ropotul de gloanțe, dar totul era învăluit în întuneric, în timp ce bocancii avansau, fără zgomot și invizibili.

Își pierdu răbdarea pentru joaca asta de-a șoarecele și pisica și strigă:

— Hei, maimuțelor idioate ce vă scărpinați în fund, sunt aici!

Întuneric. Liniște. Nimic.

Stătu o secundă deasupra stâncii, ca să mai arunce o străfulgerare de lumină pentru a le descoperi capetele, apoi se ascunse din nou. Strigă pe o voce tărăgănată:

— Sper că vă plătește bine, pămpălăilor, pentru că în noaptea asta o să fiți făcuți praf!

Se auzi un strigăt de supărare din partea stângă, cineva al cărui orgoliu

fusese rănit.

Pușca lui Jack răspunse cu ropote controlate, o dată, de două ori.

După răpăitul focului său de armă se lăsă întuneric din nou.

Se auziră gemete dinspre trupele de asalt, semn că lovise *ceva*.

Jack puse pușca deoparte, aprinse un chibrit, apoi un fitil și aruncă spre ei un Diavol Tasmanian. Artificiile străluciră și țiuiră, și explodară în raze calde multiple, inundând zona apropiată în lumini colorate care sigur aveau să le dea bătăi de cap celor care foloseau dispozitive de detectare a căldurii ca să-i găsească.

Jack ieși din ascunzătoarea lui în spațiul deschis și o luă înapoi, fugind spre un bolovan din apropiere.

Jack și Jill erau la un nivel mai ridicat decât ei. Îi localizaseră pe dușmani. Aceștia, de teamă că ar putea urma o altă rachetă de semnalizare, aveau să se miște cu mai multă precauție acum, iar asta le oferea timp în plus celor doi.

Era o joacă de copii.

Sigur le mai pregătise Clare ceva.

Îl urmă pe Jack în jos, pe cărare, folosindu-se de fortificațiile de pe deal ca să se ascundă, trecând de la zona erodată la un copac și apoi la un colț de stâncă, ghidați de lumina lunii și de amintiri – mult prea multe amintiri – într-o cursă în jurul pietrei, până în vale.

Dealul se continua cu o zonă plină de copaci care mărgineau curba din nord către cea mai apropiată ascunzătoare subterană a lui Clare. Jack o luă pe un drum de vânătoare care mergea spre vest.

Nu în direcția opusă, dar cu siguranță nu în direcția urmăritorilor.

Jill îl prinse din urmă și îl împinse spre nord.

El o atinse pe încheietură, ca s-o facă să înțeleagă că o luase intenționat pe acolo și merse înainte într-un ritm mult prea rapid pentru ea, care alerga în sandale și șosete. O lăsă la mila elementelor naturii, a picioarelor ei goale și a brațelor zgâriate de fiecare ramură care se agăța de ea.

Jill continuă să alerge fără să scoată niciun cuvânt și niciun geamăt.

Dacă se plângea sau îi cerea să încetinească, ar fi fost ca și cum recunoștea că el câștigase, și nu avea să-i dea niciodată satisfacția aceasta.

El alergă încă zece minute, apoi se opri, se întoarse puțin și se abătu de la potecă, luând-o prin tufișuri și îndreptându-se mai mult sau mai puțin spre pârâu, unde apa curgea numai atunci când ploua. Merse în zigzag, în ritmul unui căutător de comori care circulă cu un detector de metale deasupra pământului – un căutător de comori care-și pierduse mințile iar ea își pierdu

răbdarea și, în plus, pierdeau timp.

Jack se puse în genunchi și se târî într-un tufiș.

Ea aşteptă, confuză.

Șuieră spre ea, aşa că îl urmă, pământul umed lipindu-i-se de palme și mirosul de frunziș aflat în descompunere umplându-i plămânii.

Frunzele și crengile se agățau de părul ei. Gândacii îi intrau în gură și în nas.

Jack găsi ce căuta.

Trase tare și ridică repede capacul.

— Du-te, du-te! șopti el.

Ajunse în dreptul lui și zări un triunghi în pământ.

Era mic, ca un coșciug pentru doi oameni.

Pentru o înmormântare în tandem.

Acesta nu era al lui Clare. Nu era marcat pe hartă.

Ezită. Jack o împinse și ea căzu în el. Bărbatul aruncă geanta cu instrumente la picioarele ei și sări lângă ea cu pușca în mână, trăgând capacul deasupra.

Din întuneric, se făcu întuneric beznă.

Din liniște, se făcu liniște de mormânt.

Respirația lor gâfâită umplu spațiul.

Erau doi monștri calmi ascunși într-un șifonier.

Timpul trecea. Inima lui Jill bătea mai încet și la un moment dat realiză ceva: coșciugul, chestia asta în care se aflau, mirosea a lemn mucegăit, care fusese lăsat în pământ mulți ani și, totuși, simțea o briză ușoară peste față.

Își răsuci mâna peste umăr și simți un ventilator, învelit într-o folie din fibră de sticlă subțire, aflat la treizeci de centimetri deasupra nasului ei, și-și dădu seama ce era cu asta. Ventilatoarele nu erau doar pentru oxigen, ci și pentru a le elimina amprentele de căldură, făcându-i practic invizibili pentru cei din exterior.

În astfel de momente, chiar dacă erau gemeni, își ura fratele din tot sufletul.

Jack construise această ascunzătoare pe teritoriul lui Clare, fără ca aceasta să știe, și o făcuse acum cine știe cât timp și din cine știe ce motiv.

Nu-i ceru o explicație.

Nimic din ce ar fi spus el nu ar fi putut să clarifice situația într-un mod logic, pentru că ăsta era Jack și asta era ceea ce făcea el, ce făcuse dintotdeauna: făcea planuri pentru lucrurile inevitabile și pentru cele absurde.

Era mai rău decât Clare. Sigur, ea îl adusese pe acest drum, dar el o luase pe calea psihopată, ajungând să facă planuri care erau la alt nivel față de al mamei lor.

Jill îi dădu un cot în coaste, o mișcare ieftină, pentru că indiferent cât de tare ar fi vrut Domnul Responsabil să-i întoarcă favoarea, ea ar fi fost suficient de nebună încât să se cațăre până afară, iar Jack nu voia să rişte să atragă atenţia asupra lor din cauza unei bătăi.

Îl mai lovi o dată, pentru că putea.

El o ignoră, şi timpul începu să se scurgă încet de tot către răsăritul soarelui.

Mâna ei stângă îşi slăbi strânsoarea pe geantă.

Tentaţia rămăsese la fel de dulce, poate chiar puţin mai puternică.

Îi fremătau degetele şi corpul tânjea.

Trebuia să ia benzodiazepina acum, ceva care s-o calmeze şi să nu mai simtă mirosurile de acolo, să nu mai respire acel aer şi să nu-şi mai aducă aminte de multitudinea de moduri în care trecutul se lega de prezent. Cu ochii minţii, desfăcu geanta, găsi sticluţa de Xanax, desfăcu capacul cu o mână şi puse pastila în gură. Dar în viaţa reală nu putea să facă asta.

Nu cu Jack lângă ea.

El avea să ştie. Deja ştia, dar faptul că ştia şi faptul că vedea asta cu propriii săi ochi erau două lucruri diferite, iar Jill nu voia ca el să ştie în *acel* mod.

N-avea nevoie să fie judecată de el.

Faptul că-i păsa de ce crede el o făcea să-l urască şi mai mult.

Sunetele erau filtrate prin barele ventilatorului.

Afară, undeva în apropiere, se auzeau cizme tropăind prin tufişuri. Ea simţea fiecare pas, înfundat din cauza izolaţiei, şi ştia că instinctele şi imaginaţia aveau să umple golul lăsat de faptul că nu vedea.

Ea şi Jack erau la câţiva metri adâncime, îngropaţi de vii sub pământ şi iarbă.

Puteau să moară acolo, şi nu ar fi fost găsiţi niciodată.

Panica şi claustrofobia poate că ar fi crescut în ea dacă situaţia nu i-ar fi fost atât de familiară. Un alt an, o altă ţară, dar mai fusese în ipostaza aceasta şi înainte.

Era o senzaţie de déjà-vu.

Capitolul 5

Jill

VÂRSTĂ: ***5 ANI***
LOCAȚIE: ***CORDOBA, PROVINCIA CORDOBA***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***ARGENTINA***
NUME: ***JULIETA MARIA SUAREZ***

Era întuneric beznă, de când Clare închisese capacul, și hainele ude și vechi erau moi și catifelate, dar urât mirositoare. Ea și Jack începeau exact unul lângă altul dacă stăteau nemișcați și fără să scoată vreun sunet. Trebuiră să stea acolo mult timp. De aceea exersaseră atât de mult, în fiecare zi puțin mai mult, în cutia de lemn de sub casă.

Era greu să stai nemișcat atât timp, chiar și cu antrenament.

Clare spusese că acea cutie era ca un coșciug și un coșciug era locul în care se duceau oamenii după ce mureau, și că trebuia să se prefacă acum că e moartă.

Jill nu știa cum e să fii mort și nu voia s-o întrebe pe Clare, dar, oricum, nu avea cum să facă asta, deoarece Clare plecase de foarte mult timp.

Cu o eternitate în urmă.

Lui Jill îi era și foame și sete acum, dar știa de la antrenamente că, dacă mânca toată mâncarea și bea toată apa, mai târziu nu ar mai fi avut nimic. Data trecută plânsese de foame. Clare îi spusese că e vina ei că duce lipsă de autocontrol, că merita să-i fie foame și că, dacă nu înceta să plângă, avea să-i mai fie foame încă o săptămână, ca să învețe să fie mai puternică. Jill încetase să mai plângă.

Acum știa cum să aștepte și cum să-i fie foame.

De data aceasta, avea să aștepte până când nu mai putea să reziste, poate chiar încă cinci minute întregi. Închise ochii și se prefăcu că e oarbă.

Deschise ochii.

Era același întuneric de mai devreme.

Se gândi la asta, închise ochii, apoi îi deschise iar. Nu putea să vadă nimic. Poate chiar orbise acum. Nu voia să fie oarbă. Își ținu respirația ca să nu înceapă să plângă și se dădu mai aproape de Jack.

Dacă era oarbă, Jack va avea grijă de ea şi totul va fi bine.

Mâna lui Jack se mişcă şi văzu o lumină la încheietura lui.

Lumina aceea o făcu să simtă că avea mai mult aer de respirat şi îi alungă lacrimile. Nu era oarbă de-adevăratelea! Se cuibări mai aproape de fratele ei.

Clare le dăduse nişte ceasuri care strălucesc în întuneric, ca să treacă mai uşor timpul. Ceasurile aveau un însemn special şi, când se întunecau amândouă, însemna că puteau să iasă afară. Dacă totuşi Clare nu se întorcea până atunci, trebuiau să împingă ei capacul, să se caţăre spre casă şi să ducă genţile cu instrumente la magazinul din capătul străzii. Numai la acel magazin, pentru că avea telefonul special care putea să sune oriunde în lume, iar ei aveau să sune la numărul scris cu marker permanent pe picioare.

Jack o bătu pe umăr. Apoi, pământul se mişcă.

Jill îl apucă, iar Jack o apucă şi el la rândul său. Aşteptară şi pământul se mişcă din nou, făcând să cadă praf pe feţele lor. Apoi se auziră sirenele, multe sirene, şi în curând oamenii ţipau, undeva, foarte departe, suficient de tare încât să-i poată auzi şi să-şi dea seama că se întâmplase ceva rău.

Pe Jill o durea în gât. Nu putea să înghită.

Poate totuşi Clare murise, şi ei doar păstrau această cutie pentru ea.

Închise ochii strâns şi se prefăcu din nou că e oarbă.

Ar fi rămas oarbă toată viaţa, dacă asta însemna că acum Clare avea să se întoarcă la ei.

Capitolul 6

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***ÎN APROPIERE DE BLANCO, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JONATHAN THOMAS SMITH***

Aerul era încărcat cu respirație urât mirositoare și duhoare corporală, ce făceau ca timpul să se târască lent în acea captivitate. Nopțile de genul acesta erau ceva obișnuit înainte, el și Jill ascunși undeva, sau făcându-și planuri, sau trăgând de timp, uniți ca atunci când erau în pântec, așa cum fuseseră uniți înainte să fie născuți, în memoria lor subconștientă și de-a lungul anilor. Regularitatea îl întărise, îi făcuse mintea mai puternică decât anxietatea, plictiseala sau nevoia de a de urina.

Dar asta fusese atunci.

Umăr lângă umăr cu sora sa acum, inspirându-i respirația și simțindu-i transpirația, îl făcea să se simtă rău. Voia afară, voia departe de foiala și lamentările unei răsfățate, care voia să se asigure că și el se simțea la fel de groaznic ca ea.

Zgomotele vânătorii de afară încetaseră.

Ceasul lui arăta că începea încet-încet să se crape de ziuă.

Rațiunea îi spunea să rămână neclintit, cu cât așteptau mai mult, cu atât era mai bine. Și același motiv îl ardea pe dinăuntru.

Noaptea aceea fusese o greșeală. Nu era deloc bine.

Clare nu avea nimic de câștigat dacă începea iar cu prostiile astea, chiar dacă priveai din punctul ei de vedere iluzoriu. Mai ales după ultima întâmplare, când capcana și atacul transformaseră petrecerea de ziua lor, când împliniseră douăzeci și unu de ani, într-un război. Jill ajunsese să tragă intenționat în coapsa lui Clare și o amenințase că avea s-o omoare în somn dacă intenționa să mai vină la ei neinvitată.

Ca urmare, fusese forțată să se potolească.

Atacurile prin surprindere încetaseră și începuse să le ceară din ce în ce mai rar să o viziteze, astfel oferindu-le oportunitatea de a evada din orbita ei.

Și totuși se întorceau la ea, nu puteau altfel, în căutarea competiției sângeroase și amenințătoare de pe terenul de mii de acri, în același fel în care sclavii din birouri voiau să joace *paintball* și *laser tag*, pentru că nimic nu le oferea eliberarea de adrenalină la fel ca vânarea și ascunderea de un alt prădător uman.

O diplomă de licență în biochimie nu-l ajutase prea mult, la fel cum nu o ajutase nici pe sora sa stilul de viață de studentă petrecăreață, timp pierdut, bani, talent, totul irosit. Pentru că un copil care trăsese cu o armă automată la vârsta de cinci ani, care se bătuse cu pumnii pe străzile din mahalalele din Jakarta, care învățase să se folosească de inteligență și de strategie ca să fie în siguranță și care învățase că ar fi mai bine să nu aibă încredere în singura persoană pe care putea să se bazeze, nu putea decât să se joace întotdeauna de-a lumea plină de spații sigure, declanșatoare de traume în fața micilor agresiuni.

Nu își găsise niciodată locul între patru pereți și nici nu acceptase să primească ordine de la proști. Poate că avea să rămână la nivelul de freelancer falit în economia curentă, pentru că nimic nu-i oferea libertatea pe care și-o dorea, poate că nu avea să poată niciodată să transforme o serie de relații pe termen scurt în ceva mai profund decât o atracție fizică și poate că era condamnată să aibă mereu multe cunoștințe și niciun prieten adevărat, dar, blestemată să fie Clare, până și asta era mai bine decât să revină la cum erau lucrurile înainte.

Ca să se elibereze de ea acum, el trebuia să treacă de noaptea asta, dar noaptea îi tot aducea aminte de explozie. Ori Clare își aruncase casa în aer, ori altcineva o făcuse, și nu știa care era varianta mai rea.

Niște bufnete din depărtare opriră pendulul.

Jill ridică încet capul. Șopti:

— Un elicopter.

Explozie.

Câini tăcuți.

Absența lui Clare.

Un elicopter.

Încă un lucru care nu avea logică.

Desfăcu încuietoarea, împinse capacul și, precum un monstru dintr-o mlaștină într-un film prost, se târî afară, ud leoarcă și murdar.

Lumina zorilor zilei îl orbi.

Jill îi împinse geanta și ieși afară.

Jack trase aerul dulce și curat al dimineții în plămâni și ascultă. Bufnetul venea dinspre sud.

Nu trebuia să fii un geniu ca să îți dai seama spre ce direcție se îndrepta.

Își luă echipamentul, aruncă pușca pe umăr și, cu sora sa respirându-i în ceafă, merse tiptil printre tufișuri. Ajunse la potecă, se ridică și o luă la fugă, strecurându-se printre copaci, sărind peste buștenii căzuți și evitând crengile, în urmărirea direcției de zbor a elicopterului.

Elicopterul trecu pe deasupra lor.

Era o luptă contratimp. Alerga prea încet și era prea departe.

Contradicțiile i se învârteau în minte, bubuind cu fiecare pas:

Explozie.

Câini tăcuți.

Absența lui Clare.

Un elicopter.

Elicopterul începea să coboare.

Jack alergă și mai repede, gândindu-se că poate nu fusese bine că așteptaseră atât în ascunzătoare, urând-o pe Clare și urând modul în care îl făcuse să se îndoiască de propriile instincte și simțuri, urând faptul că putea să facă asta, chiar și după atâția ani.

Pieptul îi ardea. Picioarele îi ardeau.

Niciun antrenament săptămânal nu putea să-l mențină în formă așa cum îl țineau atacurile zilnice ale lui Clare, pe vremuri. Își detesta slăbiciunea.

Elicopterul se ridică din nou, de data asta îndreptându-se spre est, și Jack încetini, cu inima bătându-i puternic și răsuflând greu. Știa că indiferent cine aruncase în aer casa lui Clare, speranța unei vieți normale fusese pierdută odată cu ea și, chestia asta, orice ar fi fost, deja îl avea sub control.

Capitolul 7

Holden

VÂRSTĂ: ***32 DE ANI***
LOCAȚIE: ***PUSTIU, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***CANADA***
NUME: ***TROY MARTIN HOLDEN***

Stătea în partea cea mai înaltă a poienii, cu targa încărcată la picioarele sale și cu o scobitoare în gură, ronțăind dezgustat așchiile și privind pata de pe cer care creștea din ce în ce mai mult.

Soarele răsărise de treizeci de minute, erau cu patru ore în întârziere față de plan, jumătate din echipajul lui murise din cauza unei ținte pe care i se ceruse să o țină în viață, acest aspect făcând parte din contract, și, undeva prin zonă, erau două complicații care dispăruseră – puff! – ca prin magie, în noapte, *abracadabra.*

Nu-și permitea să lase lucrurile neterminate și nu avea timp să cerceteze terenul acela uitat de Dumnezeu, în căutarea unor fantome.

Întoarse scobitoarea și o ronți și mai tare.

Zece ani, cinci continente, nenumărate contracte, și niciodată nu ajunsese atât de aproape de un dezastru ca acesta – nici măcar în Buenaventura, când era tânăr și prost, și *acela* fusese într-adevăr un dezastru.

Scuipă bucățile de lemn și-și mai puse o scobitoare în gură.

Recompensa, deși era mare, nu era nici pe departe de ajuns pentru ce se întâmplase acolo. Femeia îi așteptase, *trebuia* să fi știut că aveau să vină după ea.

Elicopterul se auzi din ce în ce mai tare și pata deveni mai mare.

Bell 407 veni în dreptul pistei de aterizare.

Nisipul se ridica sub elice. Rafalele măturau cauciucurile distruse și interiorul unei case care fusese extrasă din pământ și care transformase vârful dealului într-un crater. Îl măcina momentul în care se petrecuse explozia, la fel cum dinții lui măcinau scobitoarea. Dacă s-ar fi aflat cu câțiva metri mai aproape, cu toții ar fi fost făcuți bucăți.

Elicele elicopterului se opriră și rotorul se lăsă în jos, înăuntrul carcasei

strălucitoare zărindu-se pilotul.

Baxter, care stătea de pază mai jos, merse apăsat spre elicopter.

Fața și bicepșii lui erau roșii și plini de arsuri, iar degetul îi tremura în dreptul trăgaciului puștii M16, pe care o ținea în brațele murdare și pline de funingine.

Cu toții erau puțin agitați în momentul de față.

Sosirea mijlocului de transport ar fi trebuit să însemne că planul mersese bine, că aveau să-și primească recompensa pe drum și să revină în civilizație, dar jumătate din echipaj murise în ambuscadă, nu-și mai asumau riscuri.

Tipul cel mare ajunse la elicopter, deschise ușa cabinei și se uită înăuntru. Pilotul, deloc fericit, ieși din carlingă.

Baxter îl percheziționă, dispăru apoi în cabină și, după un minut, îi făcu semn să intre iar, arătând că totul era în regulă. Holden aruncă scobitoarea la pământ și apucă targa pe care se afla corpul astupat la gură, în cămașă de forță.

Niște ochi de culoarea mierii, întunecați și neînsuflețiți, se uitau la el.

I se ridică părul de pe mâini, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se uita la ea.

Era micuță, probabil suficient de în vârstă ca să-i poată fi mamă, cu corpul robust al unei femei care nu fusese niciodată înmuiată de viața la oraș și care poate că ar rezista mai mult decât el pe un traseu, cu o încărcătură de douăzeci de kilograme în spate. Dar ceea ce-i făcea părul să se ridice, își dădu el seama, nu era ceea ce vedea, ci ceea ce nu vedea.

Fața ei nu avea nicio trăsătură definitorie. Ar fi putut să fie orice combinație de rase, s-ar fi încadrat în mai multe vârste și, holbându-se în acel vid, observă o fantomă, o umbră capabilă să se strecoare neobservată printre straturile sociale ale lumii.

Aceasta era o creatură care nu ar fi trebuit să permită să fie lăsată în viață, și îi scană corpul, privind dincolo de noroi și sânge, întrebându-se pentru prima dată cine era și de ce fusese trimis s-o vâneze.

Iritarea îi învinse curiozitatea.

Îngenunche și verifică legăturile.

Într-o lume în care supraviețuiau numai cei mai buni, ignoranța selectivă era de bază. Niciodată nu știa – și nici nu îi păsase vreodată să știe –, pentru că dacă știa, țintele s-ar fi transformat în oameni, iar umanizarea ducea la slăbiciune și ulterior la greșeli.

Trase de breteaua de la încheietura ei.

Privirea ei intensă și electrizantă îl urmări.

Recunoscu acea privire – promisiunea unui suflet menit să ajungă în iad – genul de promisiune care nu avea dată de expirare și care nu cunoștea nicio limită, o promisiune pe care nu aveai cum să n-o iei în serios, chiar dacă era făcută dintr-o postură atât de neajutorată, ca a ei.

Drept precauție, strânse mai tare breteaua de pe pieptul ei.

Colțurile buzelor ei însângerate se lărgiră ca să râdă, în ciuda călușului.

Cu acel râset, contradicțiile nopții reveniră în plină forță – ambuscada, apelurile pe care le făcuse, mașina care ajunsese la scurt timp după echipajul său, sincronizarea exploziei, fantomele din noapte – toate acestea tentându-l pentru o secundă să-i dea călușul jos și să o lase să-l scuipe în față dacă asta însemna că putea să capete ceva informații de la ea ca să înțeleagă. Dar, în loc de asta, se duse la picioarele ei și strânse bine acele bretele, după care apucă mânerele tărgii și se ridică.

Rafi, care stătea în capătul celălalt, ridică partea de jos.

Holden refuză să-l bage în seamă.

Prima greșeală din această misiune dezastruoasă fusese să-l aducă și pe Rafi în echipaj, în ultima clipă, ca să mai aibă un om în plus. A doua greșeală fusese că-l păstraseră cu ei. Ar fi fost mai bine ca glonțul de azi-noapte să-l fi nimerit în cap, și nu în picior.

Fără Rafael Vega și orgoliul lui de macho, grija lor imediată ar fi fost să identifice și să scape de cele două cadavre, în loc să fie forțați să piardă timp și resurse dându-și seama unde erau, cine erau și de ce se aflau aici.

Holden apucă targa bine și porni spre poiență suficient de repede, astfel încât Rafi și piciorul lui lovit să se chinuie să țină pasul. Împinse targa în carlinga elicopterului și se dădu la o parte. Baxter și Rafi se urcară la bord. Holden ezită în dreptul ușilor, apoi le închise, bătu o dată în elicopter și se dădu înapoi, arătându-i degetul mare pilotului în semn că e ok.

Privi cum elicele se învârteau din ce în ce mai rapid și tălpigile se ridicară de la sol.

Nu mai avea cuvinte.

Ar fi trebuit să fie patru oameni care să păzească livrarea țintei.

Ar fi trebuit să poată să-l păstreze pe Baxter cu el, ca să meargă să se ocupe de lucrurile neterminate. În schimb, avea un om și un idiot să se ocupe de transport, iar el fusese lăsat să se retragă singur și să cureţe locul, și să își împartă atenția între un telefon care îl chema în Louisiana și pornirea în căutarea fantomelor.

Holden își ridică echipamentul și arma și se strecură în tufișuri.

Nu vedea niciun motiv pentru care lucrurile să se fi desfășurat astfel, dacă informațiile pe care le primise fuseseră corecte.

Dacă.

Până acum nu mai avusese niciodată motive să se îndoiască de informații sau de sursele sale.

Acum, întrebările ardeau din cauza îndoielii, febrile, din pricina posibilității trădării și cuvintele care fuseseră strigate în întuneric i se învârteau prin minte.

Vă distrați…? Sper că vă plătește bine… O să fiți făcuți praf…

Gândurile lui zvâcneau de suspiciune paranoică, în același fel în care zvâcnise degetul lui Baxter pe trăgaci.

Pe o scenă cu marionete, cu toții erau doar niște consumabile, cu excepția celor care trăgeau de fire.

O creangă groasă dintr-un stejar deveni o ascunzătoare de unde putea să privească tot ce mai rămăsese pe deal. Privi locul în care se aflase casa, gândindu-se dacă exista posibilitatea ca fantomele să fi venit nu pentru țintă, ci pentru că el era al lor și, dintre toate lucrurile neterminate legate de acest contract, el rămăsese ultimul.

Numai o singură persoană avea puterea de a-i trimite pe alții să-l omoare.

Holden scoase telefonul din buzunarul cu fermoar. Porni mobilul, deschise canalul criptat și tastă actualizările necesare.

> *Achiziție de succes. Ținta urmează să fie livrată. Contractul a fost încheiat și se poate face plata.*

Băgă și o acuzație clară printre rânduri.

> *Pachetul e incomplet. Ținta era alertată și a așteptat cu o ambuscadă. E foarte probabil să aibă asociați. E necesar un contract nou.*

Apăsă pe „trimite”, băgă telefonul la loc și privi din nou dealul.

Timpul trecea.

Țânțarii îi sugeau sângele, dar îi ignoră.

Soarele se ridică și mai sus, aducând și mai multă căldură, și odată cu căldura, și nerăbdarea. Își dădea seama că s-ar putea să-și fi ratat șansa.

Telefonul îi vibră în buzunar. Se gândea cum ar fi mai bine să procedeze.

Zgomotul, orice zgomot, avea să fie purtat până departe.

În echilibru pe creangă, cu telefonul lipit între ureche și umăr, Holden răspunse apelului, dar nu vorbi.

O voce mecanică umplu liniștea:

— Nu ai fost niciodată genul de persoană care se plânge. Ce păcat că ai început să fii, Christopher.

Holden ridică pușca și privi prin lunetă. Șopti foarte încet:

— Am acceptat un contract bazat pe parametri specifici și pe un calcul de risc-recompensă.

Vocea ironică, dacă o voce computerizată poate fi ironică, spuse:

— Nici eu nu te-am crezut un plângăcios cu înclinație spre dramatism. Mă surprinde noua ta latură.

— Jumătate din cei din echipa mea sunt morți. Așa-zisa ta „țintă izolată, fără asociați cunoscuți și fără acces la telecomunicații", a făcut trei apeluri înainte să intrăm în contact cu ea și avea profesioniști înarmați la fața locului în momentul atacului. Ne aștepta.

Urmă o pauză scurtă.

— Ai acceptat un contract, Christopher, unul care nu trebuia să implice martori sau urme. Complicațiile sunt problema ta, nu a noastră.

Creierul lui Holden se setă pe modul de reptilă.

— Vreau partea pe care nu ai inclus-o în pachet.

— De dragul tău, o să ne prefacem că insulta nu a fost cu intenție.

Holden își alese cuvintele cu grijă.

După răspunsul acesta, Brokerul avea să se supere sau să dea înapoi.

— Trecătorii și martorii accidentali sunt una, spuse el. Urmărirea unei echipe de asasini antrenați e alta. Doborârea lor nu va fi gratis. Oferă-mi informațiile care lipsesc, spune-mi cu ce am de-a face și renegociază, altfel eu mă retrag.

— Ce criză de isterie drăguță, copilașule. Altceva?

Holden nu răspunse.

Brokerul spuse:

— Plata finală va fi făcută după ce raportezi că totul a fost rezolvat. Dacă te retragi acum, vei pierde restul de bani. Discuția s-a terminat.

Îi închise telefonul.

Holden strânse mobilul în mână.

Simți că ia foc din cauza trădării și se gândi să-l sune pe Baxter, să

redirecţioneze transportul şi să ţină ţinta ostatică până când Brokerul îi plătea.

Experienţa şi şiretenia îl avertizară să nu facă asta. Dacă se ajungea la confruntare deschisă, fiecare ucigaş, de aici şi până în Timbuktu, avea să-l vâneze.

Ochii ca mierea şi promisiunea lor obscură îi apărură în minte.

Puse telefonul deoparte, de parcă ar fi fost otrăvit.

Mai erau şi alte căi, chiar mai subtile.

Avea să tragă de timp şi să recurgă la o ignoranţă falsă, rezolvând situaţia, după care avea să fie plătit şi apoi să-şi creeze propria formă de răzbunare. Dar, pentru asta, trebuia să ştie cine fusese această ţintă şi pentru cine conta ea.

Îi atrase atenţia o mişcare şi o sclipire cu o culoare nenaturală din dreptul poieniţei. Respiră mai rar. Cu ochiul pe lunetă, scană încet zona, cercetând prin vizorul puştii ceea ce ochise cu viziunea naturală, şi se opri în dreptul unei feţe de bărbat între copaci, privindu-l fără nicio jenă, ca şi cum tocmai venise să-l salute.

Holden trase siguranţa de la trăgaci şi, în acea nanosecundă, faţa dispăru.

Adrenalina îi cuprinse corpul, declanşată de situaţia neaşteptată.

Holden îşi aruncă echipamentul pe pământ şi sări din copac.

Nu trecuse prin atâtea lucruri în viaţă, ca acum să-şi facă apariţia nepregătit într-o zonă de război.

Erau doi şi poziţia lui era compromisă.

Deja fusese prins în ambuscadă o dată şi nu avea de gând să fie prins şi a doua oară.

Capitolul 8

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***ÎN APROPIERE DE BLANCO, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JONATHAN THOMAS SMITH***

Merse pe marginea poieniței, strecurându-se printre pomi și prin tufișuri, vânând culori, mișcare, orice nu ar fi făcut parte din acel peisaj, în timp ce natura își ținea respirația, suspendând pădurea în urma fâlfâiturilor de păsări care-și luau zborul și a creaturilor prudente care se ascundeau.

Atacul se terminase, zona era pustie.

Bărbatul și elicopterul își luaseră zborul.

Ajunse la perimetrul de jos exact la timp ca să vadă elicopterul cum dispare la orizont și privi uimit distrugerea care se întindea între el și ceea ce fusese cândva casa lui Clare.

Întrebările îl implorau să arunce o privire mai de aproape.

În schimb, se întoarse cu spatele.

Nu ar fi fost prima dată când Clare folosea o diversiune ciudată și o strategie răsturnată ca să-i zăpăcească. Petrecuse mult prea mulți ani ca pion în jocurile ei stupide, deci știa că dealul va fi păzit de un inamic nevăzut, așteptând să fie atras spre el din curiozitate. Așa că merse mai departe în cerc, cercetând.

Jill o luase în direcția opusă, ocupându-se de aceeași vânătoare din partea cealaltă.

Marele stejar apăru în față, un punct de observație în spațiul deschis pe care-l folosise de mai multe ori pentru propriile sale căutări. Analiză ramurile, uitându-se și mai sus, până găsi ceea ce căuta.

Vânătorii angajați erau atât de previzibili.

Avansă printre pomi și tufișuri, căutându-i și pe alții.

Fu întâmpinat de liniște, liniște și bâzâitul constant de insecte și revenirea înceată a trilurilor de păsări și zgomotele subtile ale naturii care ieșea din ascunzătoare. Ajunse la stejar, unde stătea Jill, sprijinindu-se de el, cu brațele

încrucișate și plină de ea, de parcă faptul că ajunsese aici prima însemna că deja câștigase o rundă. Îi întinse o bucată de nailon negru și dădu din bărbie spre o creangă de mai sus.

Ar fi făcut mai bine dacă nu ar fi fost acolo.

Jack se ghemui și își trecu degetele peste ridicăturile din pământ.

O singură pereche de cizme venise și plecase.

Jack se opri.

Privirea lui se mută asupra copacilor de lângă poieniță.

Lunetistul nu și-ar fi abandonat un loc atât de bun decât dacă fusese compromis sau credea că e în dezavantaj numeric, iar asta însemna că lucra singur. Încă un detaliu adăugat în lista de contradicții care îi tulburau mintea.

Explozie.

Câini tăcuți.

Absența lui Clare.

Elicopter.

Lunetist singur.

Bătu vântul. Nivelul de umiditate crescu.

Jill spuse:

— M-am săturat de prostia asta.

Jack nu răspunse.

Ea se întoarse spre poieniță.

— Mă duc să arunc o privire.

O privi cum merge spre spațiul deschis, cu picioarele goale având pielea scorojită și grosolane la lumina zilei, așteptă până când ajunse la jumătatea drumului, după care o urmă, însetat și înfierbântat, pe terenul necultivat care noaptea trecută fusese o pășune trepidantă și plină de viață. Ajunse lângă ea aproape de vârful dealului și stătură acolo în liniște, uitându-se la ce mai rămăsese din electrocasnice și instalațiile de la baie, pe fundul unui crater ars.

Amintirile râdeau de prezent, care era zdruncinător în acest contrast imposibil. Ultima dată când veniseră aici fusese de Crăciun.

Clare stătuse ca o umbră pe la geamuri pe atunci, așteptând în dreptul ușii de la intrare, cu un pulover mâncat de molii atârnându-i pe un umăr, o pușcă AR-15 în mâini și cizme murdare în picioare, arătând ca o versiune mai în vârstă și mai dură a lui Jill, mult mai bronzată, întrucât petrecea mult timp afară. Le zâmbise, pusese pușca jos, sprijinită de perete și desfăcuse brațele larg, ca și cum s-ar fi așteptat să fie la fel de fericiți să o vadă precum era ea. Jack nu înțelesese niciodată asta. O pupase în creștetul capului, care mirosea

a sevă de pom şi a transpiraţie.

Acum nu-i mirosea decât a pământ şi a fum, şi tot ce mai rămăsese din casă şi din mobila confecţionată manual – rezultatul unor ani de muncă obositoare despre care Clare susţinea că o ajutase să se menţină stabilă – era distrus şi împrăştiat peste tot.

Nici restul locului nu arăta prea bine.

Maşina ei Bronco, de patruzeci şi unu de ani, de obicei parcată într-un adăpost de metal, zăcea răsturnată într-o parte, la poalele dealului, cu partea din faţă distrusă şi geamurile sparte. Adăpostul de maşină era un dezastru îmbârligat de suporţi tăiaţi şi bucăţi lipsă, la treizeci de metri mai încolo.

Nisipul acoperea terenul într-un strat fin care făcea să fie imposibil de observat urmele, dar chiar şi aşa, se pare că nu existaseră alte urme în afară de cele de tălpi, ceea ce însemna că probabil Clare nu îşi părăsise proprietatea ca să facă acele apeluri, şi asta în sine era cea mai mare contradicţie dintre toate.

Nu te puteai decide pur şi simplu, după nouă ani de paranoia, să foloseşti un telefon din propria casă – fără să te aştepţi la consecinţe – şi, pentru Clare, asta ar fi însemnat abandonarea proprietăţii.

Jack desfăcu sticla pe care o avea la el, o dădu pe gât aproape pe toată şi-i oferi restul lui Jill. Ea se strâmbă, ca şi cum ar fi luat păduchi dacă bea după el.

El băgă sticla la loc şi privi hambarul, care era încă în picioare, deschis şi vizibil gol. La fel şi cotețele, şi ţarcurile.

Jill spuse:

— Ar trebui s-o internăm.

Cuvintele îi întrerupseră şirul gândurilor şi îi luă o secundă să-şi revină.

Răspunse:

— Un spital nu ar putea să-i facă faţă. Nici măcar *acel* gen de spital.

— Atunci, am putea să facem să fie arestată.

— Ar reuşi să evadeze şi de acolo. E fugară deja de douăzeci şi şapte de ani, aşa că *asta* nu ar schimba nimic.

Jack aruncă o pietricică în crater şi o privi cum aterizează pe fund.

O întrebă:

— Dar dacă toată treaba asta nu a fost un antrenament?

Jill se întunecă la faţă, urlând de ură şi durere.

Jack dădu din cap spre cotețele şi ţarcurile goale.

— A scăpat de animale. Parcă o şi văd dându-le drumul, pentru cazul în

care credea că trebuie să fugă din nou.

Arătă spre cel mai îndepărtat coteț, către o mogâldeață maro-cenușie zăcând inertă în nisip.

— Dar nu aș vedea-o omorându-l pe Mack.

Jill se uită în direcția arătată de el și își mușcă buza, din care îi curse sânge.

Mack fusese primul câine al lui Clare și preferatul ei. Nu i-ar fi luat niciodată pe ceilalți, lăsându-l pe el aici, dar dacă fusese în viață în timpul tragerilor, probabil l-ar fi auzit, ceea ce însemna că fusese mort înainte să ajungă ei aici.

Jill își încrucișă brațele și se întoarse spre crater.

— Nu! negă ea.

Ridică privirea și o întâlni pe a lui.

— Nu, e exact genul de chestie narcisistă, iluzorie, tipic Munchausen[{5}], pe care ar fi făcut-o Clare.

— Îl iubea pe câinele ăla mai mult decât pe noi.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Pe noi nu ne-a iubit niciodată.

— Ne iubea în felul ei.

— Nu-i mai lua apărarea.

— Nu-i iau apărarea.

— Atunci taci. Nu. Mai. Vorbi.

— De ce? Pentru că e mai ușor că credem că era nebună decât să credem că avea dreptate?

Jill mârâi, dădu cu piciorul în pământ, luă o piatră și o aruncă în crater.

Jack îngenunche, aruncă o altă pietricică și o lăsă să aibă parte de liniște – de care se bucură și el – deoarece conflictul îl măcina și pe el la fel de tare cum o măcina pe ea.

Crezând în faptul că Clare era bolnavă, îi ajutase întotdeauna să găsească o logică pentru nebunia ei și o scuză pentru suferință. Dacă luau în seamă ideea că nu Clare făcuse asta, atunci trebuiau să recunoască faptul că probabil spusese adevărul în tot acest timp, că nu era psihopată și nerealistă și, mai rău, că acțiunile ei nu erau rezultatul unei minți patologice, ceea ce însemna că aveau o mamă care știa exact cât de mult îi costaseră acțiunile ei și cât de tare suferiseră din cauza ei.

Niciun copil, indiferent la ce vârstă, nu ar fi vrut să se înfrunte cu *acea* posibilitate.

Jack își trecu un deget prin pământ și aduse acel gând în prezent.

Nu exista absolut nicio șansă ca un grup de bărbați înarmați, bine antrenați și cu fonduri mari să fi apărut pe proprietatea ei din pură întâmplare. Ceva trebuia să-i fi adus aici și dacă acel ceva nu era Clare, atunci ce era?

Jill se așeză cu un bufnet și își aruncă geanta lângă ea.

Jack se uită la ea, apoi la crater, apoi la ea din nou.

Observă că se holbează la ea. Se holbă și ea și întrebă:

— Ce e?

— Tu ai făcut asta? Tu ai pus-o în situația asta?

— Ce naiba ar trebui să însemne asta?

— Știi exact ce înseamnă.

— Amuză-mă, tâmpitule!

— Clare o fi ea dusă cu pluta, dar singurul lucru pe care l-a făcut de fiecare dată de-a lungul vieților noastre a fost să nu lase nicio urmă și să ne mențină invizibili. Apoi tu începi să faci favoruri, să conduci mașini țipătoare și să arunci cu banii în stânga și-n dreapta, și apoi ce să vezi…

Făcu o pauză și arătă cu mâna spre locul distrus.

— Bum!

Stătu deasupra ei.

— Ce. Ai. Făcut?

Jill sări în picioare și se înțepeni în fața lui.

— Deci acum nu doar că te pui de partea *ei,* ci mă și învinovățești pentru ce o pune ea la cale?

Îl împinse în piept o dată și apoi încă o dată.

— Ți-ai pierdut mințile?

Jack făcu un pas înapoi ca să nu se dezechilibreze. Îi spuse:

— Răspunde la întrebare!

— Nu are nimic de-a face cu mine!

— Ești destul de defensivă pentru cineva care nu e vinovat de nimic.

— Du-te dracului, John!

— Mersi pentru că mi-ai demonstrat că am dreptate.

Ea veni după el turbată, fără să mai gândească.

El se dădu într-o parte, ridică un deget în semn de avertizare și spuse:

— Dacă mai pui mâna pe mine o dată…

Jill se opri. Pieptul îi tresălta, avea pumnii strânși și dinții încleștați, uitându-se urât la el.

Jack se îndepărtă, ca să nu poată ajunge la el, cu brațele încrucișate la piept, și o privi și el urât.

Singurul lucru pe care Jill şi l-ar fi dorit acum era să fie pe cont propriu.

Ea ar putea pretinde că nu-i pasă de ceea ce s-a întâmplat cu Clare, dar nu ar fi fost adevărat. Problemele nerezolvate nu se evaporau dacă dispărea cauza.

El era creierul, ea era muşchii.

Ea era impulsivă şi suficient de inteligentă ca să-şi dea seama de asta şi ca să ştie că avea nevoie de abilitatea lui de a gândi şi de raţiunea lui. Jack nu avea multe cărţi de jucat, dar cea care conta valora mult.

Jill se întoarse cu spatele la el şi el se întoarse cu spatele la ea.

Bărbatul scoase telefonul din geanta cu instrumente şi îl deschise.

Dacă acum Clare avea de gând să-i contacteze, avea s-o facă folosind un telefon special.

Telefonul se deschise. Niciun apel. Dar sunase, nu-i aşa?

Fusese foarte categorică, trebuiau să ajungă acolo până la ora trei.

O întrebă:

— Unde ţi-e telefonul?

Jill, tot cu spatele la el, răspunse:

— Unde mi-e şi încălţămintea, dobitocule. Unde crezi, altundeva?

Jack băgă telefonul la loc în geantă.

Primul pas care ar fi clarificat lucrurile ar fi fost să aibă şi ea telefonul.

Jack se întoarse şi făcu semn spre geanta ei.

— Dă-mi să-ţi văd telefonul!

— De ce?

Îl încărcase în timpul călătoriei cu maşina şi de atunci nu-l mai pornise.

Jack explică:

— Avem destule pe cap, nu mai avem nevoie şi de poliţie.

— Ţi-am zis că mă ocup eu de asta.

— Atunci fă-o!

— O s-o fac!

— Acum.

— De ce?

— Pentru că dacă n-o faci, o să plec de aici şi o să te las să te descurci singură cu dezastrul ăsta.

— Pleacă! îi spuse ea. Nu am nevoie de tine.

Jack îşi luă puşca şi-şi puse geanta pe umăr. După ce făcu patru paşi în josul dealului, sora sa strigă după el:

— Bine!

Un telefon îl lovi tare între umeri.

Jack îngenunche și luă telefonul, apoi urcă încet înapoi.

Îi întinse telefonul. Ea îl luă.

O privi peste umăr în timp ce scria un mesaj și aşteptă să confirme că îl trimite, apoi zise:

— Ia-ți lucrurile! Plecăm!

Capitolul 9

Jack

VÂRSTĂ: ***8 ANI***
LOCAȚIE: ***ZÜRICH, ELVEȚIA***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***AUSTRIA***
NUME: ***JOHANNES STEINER***

Apartamentul era imens, cuprindea un dormitor complet și o baie mare, o sufragerie și o bucătărie, iar apa de la robinet venea suficient de curată ca să poată fi băută fără a fi fiartă înainte. Nu erau deloc gândaci în mâncare. Era ca o poveste, doar că nu avea un final fericit, pentru că urmau să plece în curând și nu aveau de unde să știe unde.

Se plimbă în sus și-n jos pe hol, opt pași înainte, opt pași înapoi, apoi se uită la ceasul de la încheietură și se plimbă din nou.

Jill stătea pe canapea cu picioarele strânse, privindu-l de după o carte stupidă despre un vrăjitor care purta ochelari rotunzi. *Ce plictisitor*! Toate cărțile ei erau plictisitoare în comparație cu enciclopediile, motiv pentru care Clare îi cumpărase *Encarta,* o bibliotecă întreagă pe câteva dischete de computer, pe care nu trebuia să o lase în urmă, așa cum va trebui să facă sora lui cu pietrele ei de hârtie stupide.

Jill spuse:

— Nu se mai întoarce.

Jack o ignoră.

Poate că Jill avea dreptate, poate că nu. Când venea vorba de Clare, nu se știa niciodată și Jack voia să fie sigur că plecase de-a binelea, înainte să deschidă televizorul.

Jill comentă:

— Te porți ca un bebeluș.

Jack se opri.

— Tu ești bebelușul. Ești morocănoasă pentru că o să ne mutăm din nou.

— Nu știi nimic.

El zâmbi ca s-o tachineze.

— Știu mai mult decât orice soră mică și proastă.

Jill scoase limba la el.

— Tu eşti cel prost. Şi cel mic.

Scoase şi el limba şi reveni la plimbat.

Nu ştia de fapt dacă era mai mare decât ea.

Cel puţin o dată pe lună o întreba pe Clare cine se născuse primul. Ea nu le spusese niciodată, aşa că Jack o făcuse pe Jill să creadă că el fusese primul şi asta fusese aproape suficient ca să creadă şi el. Probabil, nu putea fi sigur de asta, dar era sută la sută sigur că urmau să plece în curând. Clare nu spusese asta, dar nici nu era nevoie. Aşa fusese mereu: Clare călătorea ca să facă favoruri, apoi, când se întorcea, îşi făceau bagajele şi plecau, uneori la mijlocul zilei, alteori noaptea, uneori imediat ce intrau pe o uşă, alteori o zi sau două mai târziu, dar mereu se mutau.

Jill era prostuţă, deoarece credea că de data aceasta lucrurile aveau să stea altfel.

Nerăbdarea puse stăpânire pe el. Se aşeză cu picioarele încrucişate în faţa televizorului şi îl deschise. CNN Internaţional arăta imagini cu raiduri cu bombe în oraşul Kosovo, în care avea loc un război.

De pe canapea, de lângă el, Jill spuse:

— Eşti prostuţul mamei!

— Taci!

— Anxietatea ta e ceva patologic.

Jack se întoarse spre ea şi o săgetă cu privirea. Jill folosea multe cuvinte şmechere pe care el nu le înţelegea, deoarece se credea mai inteligentă decât el.

— Nu am anxietate, ripostă el.

— Tot eşti patologic.

— Vrei să spui patetic.

— Patologic, patetic, prostuţ, prostuţul mamei.

— Taci!

Ea începu şi mai tare, parcă rostind o incantaţie.

— Patologic, patetic, prostuţul mamei.

Băiatul se ridică, traversă camera şi-i dădu un pumn în faţă.

Nu îşi dorise să facă asta, dar se întâmplase cam fără voia lui. Îşi retrase mâna şi o băgă în buzunar.

Jill îi aruncă un zâmbet larg. Voia să-i dea un pumn din nou.

— Atragi atenţia, cântă ea, cu un rânjet şi mai mare. Atragi atenţia, atragi atenţia, prostuţul mamei, atragi atenţia.

Jack se trânti supărat pe podea, în faţa televizorului.

Jill avea să-i povestească lui Clare ce făcuse şi avea să fie în culmea fericirii când Clare urma să-l instruiască. Sau Jill avea să păstreze totul secret şi să-l şantajeze cu asta. În orice caz, Jill câştigase. El o lăsase să câştige.

Asta îl supărase.

Jack adormi în faţa televizorului. Mâncă în faţa televizorului. Aşteptă şi privi mai bine de o zi până ce, în sfârşit, răbdarea sa dădu roade.

La televizor se difuzau numai ştiri despre un avion care se prăbuşise în apropiere de Canada. Muriseră nişte oameni importanţi. Jack ar fi vrut s-o cicălească pe Jill. I-ar fi zis:

— Vezi, ţi-am spus eu. Ţi-am spus că de fiecare dată când Clare face o favoare sau ne lasă pe mâna altcuiva pentru antrenamente şi pleacă, se dă ceva important la ştiri.

Dar nu voia s-o supere pe Jill, aşa că acea conversaţie rămase doar între el şi televizor.

Capitolul 10

Jill

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***ÎN APROPIERE DE AUSTIN, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JULIA JANE SMITH***

Își lipi palmele de coapse ca să-și forțeze degetele să stea nemișcate, întoarse capul spre geam și încercă să ignore lumea exterioară, privind-o cum trece pe lângă ea. Împlinise douăzeci de ore de sobrietate forțată, și dacă avusese vreodată nevoie să revină la realitate, avea nevoie chiar acum de asta. Țipetele din geanta pe care o ținea la picioare se auzeau din ce în ce mai tare.

Încă cincisprezece minute. Putea să mai reziste cincisprezece minute.

Aveau să ajungă la apartamentul ei și putea să aibă parte de intimitate și baia ar fi fost numai a ei.

Îi tremura un genunchi. Călcă pe geantă, ca să nu mai dea din picior.

Jack oricum nu observă.

Era concentrat la drum, cu ambele mâini pe volan, menținând viteza la exact trei kilometri peste limita legală, într-o F-150 aproape la fel de bătrână ca ei. Camioneta i se datora lui Clare.

Opriseră mai întâi la două dintre ascunzătorile ei, le goliseră de bani și de muniție, iar apoi o luaseră pe drumul uscat pe unde se scurgea apa de obicei, spre nord-vest, traversând metru după metru de teren abandonat și plin de buruieni, până la terenul vechi ce aparținuse familiei Hatcher, unde găsiseră un Ford sub o acoperitoare prăfuită, în hambarul uzat de vreme, care era practic tot ce mai rămăsese din moșia cândva de succes a familiei Hatcher, proprietară timp de câteva generații.

Pentru un ochi neantrenat, praful, prelata, camioneta – întregul hambar – păreau că stătuseră abandonate și uitate, precum casa arsă de pe de moșie și terenul din jur. Dar, la o privire mai atentă, se vedea că numărul de înmatriculare al vehiculului era la zi, motorul fusese reparat și cauciucurile erau bune – datorită lui Clare – care lăsase și o canistră veche cu benzină, cât pentru un plin, și cheile într-un borcan plin cu fân. Se spunea că motivul

pentru care familia Hatcher nu reconstruise casa şi pentru care terenul nu fusese vândut era că locul era bântuit.

Bârfele nu erau în totalitate neadevărate.

Din câte ştia Jill, Clare fusese cea care arsese casa din temelie. Nu conta că incendiul avusese loc când ea şi Jack abia învăţau să citească sau că pe atunci locuiau în Beirut sau poate în Monrovia. Nimic din viaţa lui Clare nu era o coincidenţă, mai ales în cazul achiziţiei de proprietăţi care aveau graniţe comune.

Jack o întrebase odată despre faptul că ascundea rezerve în hambar şi ce fel de atenţie credea că ar primi dacă s-ar descoperi vreodată lucrurile ei. Clare îi aruncase unul dintre zâmbetele ei viclene, după care nu aveai cum să ghiceşti la ce se gândeşte, şi spusese că, totuşi, cel mai bun lucru în cazul depozitelor era că publicul nu avea acces la documentele lor.

Jack îşi dăduse singur seama până la urmă.

Gospodăria familiei Hatcher îi aparţinea practic lui Clare, chiar dacă nu exista un contract de vânzare-cumpărare, pentru că nu cumpărase terenul. Ea cumpărase de fapt depozitul familiei Hatcher sau, mai exact, cumpărase o serie de administratori şi beneficiari şi, astfel, cumpărase invizibilitate şi liniște.

Gospodăria familiei Hatcher avea să rămână bântuită atât timp cât Clare era în viaţă. După părerea lui Jack, nu avea să mai dureze mult.

Potrivit lui, toate semnele indicau faptul că acum Clare se pregătea să fugă din nou.

Ascunzătorile ar fi fost ultima ei mutare şi nu apucase să ajungă la ele înainte să se întâmple ce s-o fi întâmplat. Pentru el, găsirea ascunzătorilor şi a camionetei era încă un indiciu că fusese îndepărtată de pe proprietate fără voia ei.

Jill nu credea asta.

Știau că mama lor făcea rezerve la fel cum veveriţele îşi ascundeau nucile, şi nu exista un motiv atât de sumbru pentru care să-şi părăsească ascunzătorile.

Chiar dacă toată treaba asta nu ar fi fost nebunia lui Clare, avea multiple planuri de evadare şi deţinea şi alte proprietăţi, probabil unele de a căror existenţă ei nici nu ştiau. Doar terenul lui Clare trebuie să fi valorat zeci de milioane de dolari, dar ea trăia tot ca o hipiotă, iar maşinile şi camionetele ei erau vai de capul lor.

La fel ca aceasta.

Clare cea *retrasă* ar fi spus: „Oamenii preferă să privească în altă parte, decât să-i vadă pe săraci. Săracii sunt invizibili”.

Poate că acolo unde locuise ea sau dacă încerca să fugă printr-o zonă nemarcată de la granița cu Mexic, dar nu în Snootsville, Austin, locul pe care Jill îl numea acasă. Așa că, în timp ce Clare era plecată undeva, plănuindu-și următoarea mișcare, dragii ei copii trebuiau să se chinuie să nu atragă atenția, într-o camionetă ce sărea în ochi imediat.

Jack o luă pe strada care ducea la apartamentul ei.

Alergătorii, cei care-și plimbau câinii, și mamele cu copii, îi priveau cu ochi de șoim în timp ce treceau, de parcă sistemele de home-cinema din toate casele depindeau de ei. Jack viră pe o stradă lăturalnică și opri în curbă, parcă mașina și întinse mâna.

— Cheile! zise el.

Ea se uită la el, pe jumătate convinsă că nu auzise bine.

Dădu din degete în semn de „dă-mi-le” și ochii lui aveau acea expresie îndepărtată, ca atunci când mintea îi era extrem de concentrată și nu mai vedea lucrurile decât cum voia el. Ea spuse:

— Cheile mele! Casa mea! Geanta mea cu instrumente!

El zise:

— N-am încredere în tine. Fără supărare.

— Mă supăr oricum, tâmpitule. Mă duc să-mi iau singură geanta aia blestemată.

El clătină din cap încet, plin de el, și lui Jill îi fu greu să se abțină să nu-i dea una. Jack adăugă:

— Știi că eu o am pe a mea. Dă-mi-o pe a ta. Dovedește-mi că nu mă păcălești.

Indiferent ce gândea el că se petrece, dacă el credea că ea se transformase într-un mielușel, se înșela amarnic. Luă geanta de pe jos și scotoci prin ea în căutarea zornăitului de chei, le găsi și i le întinse furioasă. El încercă să pună mâna pe ele.

Jill nu le dădu drumul. El le smulse și, în acea secundă, Jill îi înfipse seringa în picior și apăsă pistonul.

El deschise gura și făcu ochii mari, din cauza șocului probabil, provocat de faptul că ea făcuse asta sau pentru că nu se așteptase. El spuse:

— Asta a fost… cum ai putut… ești mioapă… impulsivă…

— Te-am surprins?

Puse capacul la o seringă care îi fusese destinată ei. Dacă s-ar fi uitat mai

bine în geantă, ar fi ştiut că ea i-o luase.

Jack clipi şi clătină din cap, ca şi cum asta l-ar fi ajutat să vadă clar din nou.

Ea coborî din camionetă şi se duse pe partea lui, deschizându-i portiera.

— Haide, băiete! zise ea. Să te aşezăm înainte să pici lat.

El se feri de ea, dar Jill îl trase de braţ.

— O să fii bine, îl asigură ea. Gândeşte-te la cât de mult o să ne distrăm după ce te trezeşti.

Îl trase spre ea şi corpul lui ieşi afară din vehicul, deja dezechilibrat şi incapabil să-şi coordoneze mişcările, dar încercând să-i arate că n-o să iasă cum vrea ea. Jill deschise portiera din spate şi-l împinse pe banchetă, ţinându-l de umăr, şi îl răsturnă. Scoase o pătură înfăşurată într-o pungă de plastic de sub scaun, o desfăcu şi îl înveli cu ea.

— Somn uşor, John!

El închise ochii.

Îl plăcea mult mai mult când dormea pentru că era dulce şi relaxat, un om aproape normal. Jill băgă seringa înapoi în buzunarul genţii, acelaşi buzunar din care o furase când luase armele din maşina lui.

Domnul Atotştiutor nu era singurul capabil să facă planuri de viitor.

Avea să-şi aducă aminte ceva din toate astea şi să pună faptul că-l adormise pe seama unui noroc stupid, din acelaşi motiv pentru care fusese dezgustat de ea când erau în dreptul stejarului. Într-adevăr, o dăduse în bară în dreptul stejarului, intenţionat, după ce făcuse propria localizare.

Ştia că avea să fie un singur tip. Şi ştia că avea să se îndrepte spre nord, către terenul familiei Miller.

Jack ar fi ştiut şi el asta, dacă s-ar fi deranjat să întrebe. Dar nu ar fi făcut asta. Cel mai inteligent tip din preajmă era prea prost ca să-şi dea seama cât de plin de el este. Poate că într-o zi îşi va da seama că numai el avea de pierdut. Jill închise uşa din spate, se duse în faţă şi scoase cheile din contact. Îşi luă geanta, lăsă geamurile în jos foarte puţin şi-l încuie în maşină.

Se făcea din ce în ce mai cald.

Fiecare toamnă le juca farse, pentru că temperaturile reci veneau abia pe la jumătatea lui noiembrie, dar camioneta stătea la umbră şi Jill avea să se întoarcă până să se supra-încălzească.

Alergă spre cea mai apropiată clădire, intră prin spate pe o poartă privată şi ajunse într-o grădină parcă scoasă dintr-un timbru poştal. Deocamdată, aici era acasă, primul etaj al unei case cu trei niveluri, al cărei proprietar era

mama unei foste prietene și care considera că chiria pe șase luni, plătită de două ori pe an în bani lichizi, era un motiv bun pentru a evita formalitățile precum contractele de închiriere și verificarea venitului.

Intră în casă, închise ușa în urma ei și inspiră mirosul proaspăt al lenjeriei, mirosul de intimitate. Își aruncă geanta în hol, căutând de zor rujul.

Cu mâinile tremurânde, întoarse geanta cu susul în jos.

O agrafă, un pachet de gumă și câteva monede rătăcite se alăturară grămezii de pe jos.

Nu-i venea să creadă, se uită din nou prin lucruri, încet, luându-l pe fiecare în parte.

Rujul dispăruse.

Sticla cu pastile dispăruse.

Totul dispăruse, dispăruse, dispăruse.

Se aşeză pe podea și urlă.

Nenorocitule… idiotule! Îi venea să-l omoare.

Merse apăsat spre bucătărie, trase un scaun de la masă și îl târî până la șifonierul din dormitor. Se urcă pe el, se întinse până la cel mai înalt raft al șifonierului, își scoase geanta albastră, o aruncă pe jos și o deschise în căutarea borsetei. Băgă un deget în cel mai mic buzunar și scoase o punguță. Făcu o gaură în ea ca s-o desfacă.

Relaxarea dulce îi curse în palmă și o trase pe nas.

Concentrarea și claritatea îi inundară corpul.

Interiorul i se relaxă.

Scoase hainele de pe umerașe, le aruncă în geantă, băgă borseta la loc înăuntru și închise geanta. Se mai gândi puțin și scotoci printr-o grămadă de pantofi din șifonier ca să ia geanta cu echipament din spate. O scoase și pe aceasta, apoi făcu un duș rapid ca să scape de murdărie și de mirosul groaznic, și-și trase pe ea niște blugi prea strâmți, care i se lipeau de fiecare centimetru de piele udă.

Se uită la ceas.

Stătuse înăuntru mai mult de zece minute.

Se putea să fi stat chiar și o oră, dar tot nu făcuse ceea ce voia de fapt. Scoase un telefon din buzunarul exterior al genții, trase aer adânc în piept și îl deschise. Fratele ei idiot avusese dreptate într-o privință: *făcuse* favoruri pentru bani. Și nu-i părea deloc rău.

Nu, după ce-și pierduse copilăria din cauza unei mame nebune a cărei variantă de „pălărie de aluminiu”[{6}] era să-și târască astfel copiii după ea pe

toate continentele, să-i antreneze să se ascundă și să vâneze, să ucidă și să supraviețuiască, să-i pună în situații care să le testeze abilitățile, apoi să le ofere libertatea de a-și căuta un loc într-o lume în care nu și-l vor găsi niciodată.

Și acum ce să facă?

Să se angajeze la Starbucks, de parcă trecutul nici nu ar fi existat?

Să lucreze pentru niște mărunțiș, când aptitudinile ei puteau să aducă bani mulți?

Nu, mersi. Nu, mersi, Clare, și nu, mersi, tâmpitului de Jack, care crezuse în prostiile mamei lor până la vârsta de șaisprezece ani, făcând mereu legătura dintre conspirațiile nebunești ale lui Clare, care credea că mereu vine cineva după ei, cu tragedii întâmplătoare care aveau loc în lume. Asta, până când Clare îi abandonase în cele din urmă și el nu mai avea nimic, dar absolut nimic, drept mulțumire pentru faptul că în toți acei ani crezuse în ea.

Așa că, da, ea muncise.

Avusese grijă, așa cum numai o persoană antrenată de Clare atâția ani ar fi putut să aibă grijă. Cu niciun chip nu avea să lase misiunile ei s-o afecteze. Nu putea. Dar acuzațiile lui Jack o enervau și avea nevoie de certitudine.

Jill ochi telefonul.

Nu putea să-l sune pe Broker de aici, nici măcar de pe un telefon criptat și cu semnalul țopăind peste tot în lume. Și nu putea să facă asta cu domnul „Mama mă iubește pe mine mai mult” suflându-i în ceafă și nici n-avea habar când avea să se trezească Jack.

Jill îndesă telefonul în buzunarul de la pantaloni, se încălță cu niște tenișI Jungle Glove, luă ambele genți și porni spre ușă.

Dincolo de poarta verde, observă niște luminițe roșii învârtindu-se, așa că rămase pe loc. Era o mașină de patrulă de cartier într-un colț și o mașină de poliție mai mare în celălalt.

Polițistul, care deja ieșise din vehicul, se îndrepta spre camioneta lui Clare.

Jill simți că i se face rău, fiecare celulă din organismul ei țipând din cauza amintirilor din trecut: să atragă atenția fusese cel mai rău lucru pe care ar fi putut să-l facă.

Expiră și inspiră adânc.

Vechea Jill, cea căreia îi păsa de ce credea Clare, Jill cea care se dăduse peste cap în încercarea de a-i face pe plac mamei sale care nu putea fi niciodată mulțumită, Jill care fusese rănită și care încercase din nou, acea Jill fusese omorâtă la vârsta de treisprezece ani. Într-o altă viață, o întâlnire de

genul acesta ar fi fost imposibilă, deoarece Clare nu ar fi fost niciodată atât de proastă încât să permită să se întâmple așa ceva. Dar acum erau în prezent și Clare nu mai era șefa.

Jill zornăi cheile de la camionetă.

Porni înainte, calmă și amuzată.

Jack era leșinat într-o mașină plină cu arme și bani, iar geanta pe care ea o căra pe umăr avea droguri care puteau s-o trimită la închisoare pentru cel puțin cinci ani. Inocența și un zâmbet radios i se întinseră pe chip.

Pentru genul ăsta de lucruri trăia acum.

Capitolul 11

Jill

VÂRSTĂ: ***13 ANI***
LOCAȚIE: ***FORTUL, COLUMBIA***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***VENEZUELA***
NUME: ***JULIETA MARIA SUAREZ***

Avansă pe burtă, apropiindu-se de vas și de apa sa prețioasă, în timp ce simțea solul plin de vietăți și mirosul de putreziciune.

Niște pași la câțiva metri de ea o făcură să se oprească.

Înlemni, cu capul acoperit de gluga de camuflaj.

Nu-și dăduse seama că erau atât de aproape căutătorii.

Nu-i strigase nimeni numele în acea zi, nu se auziseră decât pocnetele dinspre tufișuri, și poate din această cauză nu-l auzise până când nu ajunsese chiar în dreptul ei. Un ciomag trecu prin tufișul din stânga ei, apoi pe deasupra ei și lovi frunzele din jur.

Mai trecuseră și alții pe lângă ascunzătoarea ei, dar putea să-și dea seama după felul în care se mișca acesta, cu o pușcă amărâtă care-i atârna de braț, o macetă într-o mână și o bâtă în cealaltă, că era Santiago.

Rămase perfect nemișcată, cu inima bătându-i atât de tare, încât era sigură că avea să i-o audă și el. Văzu cum picioarele lui încălțate cu cizme de calitate proastă, cu talpă de cauciuc, se mai mișcară puțin.

Jill respiră încet și ușor, așteptându-l.

El continuă să meargă, călcând apăsat, căutând prin tufișuri.

Ea dădu la o parte o creangă cu frunze, verifică să nu fie creaturi veninoase și se târî din nou.

Degetele sale tremurânde se întinseră și apucară oala. O duse la gură, bău apa de ploaie și râse în sinea ei.

Era ziua a opta și el trecuse exact pe lângă ea.

Avea hainele murdare și puțea, și trebuise să se folosească de un cuțit ca să taie nodurile din părul înnămolit. Îi era foame, nu prea tare, având în vedere că patrulele de căutare stupide mărșăluiseră ca elefanții, îndepărtând animalele de capcanele ei, dar avea să mai reziste o zi, poate încă o

săptămână sau chiar mai mult, dacă Santiago anula căutarea şi o lăsa în pace.

Din cauza lui, trebuia să stea ascunsă aproape toată ziua şi, din cauza lui, dura o veşnicie să adune apă de băut, dar se descurca bine. Nu era unul dintre copiii aceia proşti despre care citise în cărţi, care fugeau de acasă cu cele mai stupide lucruri. Avea o armă şi suficientă muniţie ca să facă faţă unei lupte bune. Nu prea multă, deoarece muniţia era grea şi ea mergea pe jos. Adusese arzătoare şi instrumente de purificare a apei, o canistră, o prelată impermeabilă, nişte şosete de schimb, nişte cizme bune, o hartă, o busolă şi suficientă mâncare cât să-i ajungă pentru câteva zile ca să aibă timp prindă ceva în capcane.

Întinderea capcanelor în pădurea umedă era un lucru nou, pe care-l învăţase datorită lui Santiago.

Măcar fusese şi el bun la ceva.

Şi acum era prin zonă cu un grup întreg, căutând prin tufişuri, încercând să o găsească şi să o aducă înapoi.

Dacă o prindea, nu avea să meargă de bunăvoie.

Va trebui să o târască după el.

Prefera orice altceva decât să trebuiască să se întoarcă de bunăvoie, chiar şi să moară de foame aici.

Dar dacă putea să aştepte mai mult decât ei, atunci agitaţia avea să înceteze până la urmă şi putea să se mişte mai liberă şi să se îndrepte spre Fort şi, de acolo, spre Europa. Cunoştea Europa destul de bine. Banii nu erau o problemă, deoarece Clare lăsase grămezi în fiecare oraş în care locuiseră cândva, şi se asigurase că ea şi Jack ştiau cum să ajungă la ei.

Gândul de a-l părăsi pe Jack o întrista.

Ar fi preferat să vină cu ea, dar nu putea risca să încerce să o oprească. Nu mai voia să sufere în tabăra aceasta.

Clare plecase iar – ce surpriză! – lăsându-i pe mâna altcuiva pentru a doua oară în cinci luni. Ea numea asta „păstrarea în siguranţă”, aceeaşi scuză pe care o folosea de fiecare dată când îşi abandona copiii, ca să colinde globul.

Ultima dată îi lăsase în Atena cu Raymond Chance, cu care nu fusese atât de rău, pentru că Ray era distractiv şi deja îl ştiau binişor, iar Atena era un loc mişto. Dar, de data aceasta, îi târâse în Columbia, făcându-le cunoştinţă cu tiranul de Santiago, şi-şi luase tălpăşiţa cincisprezece minute mai târziu.

Până atunci, le aruncase numai zâmbete false, încercând să-i asigure că, deşi Santiago era un străin pentru ei, pentru ea nu era, şi că îi lăsa aici spre binele lor. Promisese că într-o zi aveau să înţeleagă, aşa cum susţinuse

întotdeauna, și îi îmbrățișase de rămas-bun, le spusese că-i iubește și să nu uite niciodată asta, apoi îi lăsase să petreacă o lună într-o junglă cu un nenorocit și cu gașca lui de gorile înarmate în uniformă.

Da, gorile. Știa diferența dintre o gorilă și un rebel.

Santiago era bătrân, cam de vârsta lui Clare, un bărbat cu fața rotundă, burtă imensă și o barbă răsfirată. Părea a fi un om vesel, nu un dictator. Dar nu era așa, îi trezea înainte de zorii zilei, îi punea să strângă apa și lemnele, să frece, să lustruiască, să sape și să îngroape, de parcă ar fi fost servitorii lui personali. Și nu cumva să termine mai devreme, pentru că-i punea să facă exerciții până când vomitau. Iar noaptea, când înfulecau mâncarea, tot nu-i lăsa în pace. Trebuia să vorbească de zor, de parcă le-ar fi păsat lor de ce avea el de zis. Cel mai rău era când se lăuda cu vremurile când lucrase pentru Clare, ca și cum asta ar fi fost un fel de onoare specială, și inventa povești despre care, oricine o cunoștea pe Clare, își dădea seama că sunt niște minciuni. Ea și Jack erau prea obosiți ca să se mai certe cu el, nu voiau decât să tacă și să poată să se culce. Apoi o luau de la capăt în ziua următoare.

Poate că n-ar fi fost atât de rău, dacă acum Clare s-ar fi întors când promisese. Chiar și la o săptămână după data promisă ar fi fost în regulă. Jill avea un calendar pe care tăia zilele până la evadare și când ziua venise și trecuse, și apoi trecuseră și alte zile, și încă o lună, fără să primească nici măcar un mesaj din partea lui Clare, îl întrebase în sfârșit pe Santiago dacă știa ceva. Îi râsese în față, ca și cum ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care-l auzise tot anul.

Târziu în acea noapte, îl înghiontise pe Jack și-i șoptise cea mai mare temere a ei.

— Crezi că acum Clare e moartă și suntem blocați aici pentru totdeauna?

Nici Jack nu dormea. Jill își dăduse seama, pentru că avea acea privire pierdută, ca și cum și-ar fi planificat și el evadarea.

— O să se întoarcă, spusese el.

Exact după douăzeci și cinci de ore, se furișase afară și se îndreptase spre sălbăticie de una singură.

Nu se gândise că Santiago avea să petreacă atât timp căutând-o.

Fusese un mic calcul greșit.

Jill se băgă în ascunzătoarea ei și ronțăi ultima bucată de pâine mucegăită.

De vreme ce capcanele nu mai erau o opțiune acum, trebuia să aștepte până când se făcea întuneric beznă, când totul era cufundat în liniște, ca să încerce să vâneze. Se întinse, lăsând somnul dulce să o cuprindă, și se trezi la

auzul unei voci care venea din depărtare, o voce imposibil de confundat.

Jill înlemni, cu inima bătându-i tare, şi cercetă zona slab iluminată, nefiind sigură dacă auzise ce credea ea că auzise, sau poate că avusese o halucinaţie.

Dar se auzi din nou, de data asta mai aproape, chemând-o în rusă, limba ei maternă, limba pe care o folosea Clare atunci când nu voia să meargă la risc cu franceza sau spaniola, de teamă că aveau să-i înţeleagă oamenii din jur.

Realitatea o lovi cu putere.

Se puse în genunchi şi se grăbi să ascundă rezervele cât de încet putea, acoperind dovezile care arătau că-şi instalase tabăra aici, ruşinată că avea s-o vadă Clare în ipostaza asta.

Vocea răsună în tufişuri din nou, departe şi aproape în acelaşi timp, foarte clară.

— Ştim că eşti acolo. *Nu* mă face să te vânez.

Jill se grăbi să termine de împachetat. Trase bagajul după ea şi puse frunze pe jos ca să-şi ascundă terenul de tabără. Apoi se furişă în noapte, ca să se îndepărteze cât mai mult posibil de acea voce.

Oala ei cu apă era goală.

Capcanele se pierduseră.

Calculă în minte distanţa înceată şi dureroasă şi, când nu-şi mai permise să aştepte, ocoli un pom şi ieşi în picioare pe partea cealaltă.

Merse încet de tot spre direcţia din care venise.

Clare o strigă din nou.

Jill răspunse:

— Sunt pe drum. Nu mă vezi?

În pădure se făcu linişte. Lanternele străluceau din direcţii diferite.

Jill continuă să meargă şi îi lăsă să o găsească.

Clare veni spre ea, o fantomă în noapte, cu Santiago în dreapta ei şi Jack în stânga, şi încă vreo zece bărbaţi şi femei cu costume de camuflaj ieftine, macete şi arme îndreptate spre ea. Se opri când ajunse aproape nas în nas cu Jill.

— *Yuliya*! zise Clare. Ce ai făcut?

Cuvintele nu erau o întrebare, ci o condamnare şi o promisiune groaznică.

Jill se ofili sub privirea ei, dar apoi îşi îndreptă umerii şi deveni sfidătoare. Clare fusese plecată mai bine de o lună şi voia să ştie ce făcuse ea?

Jill răspunse:

— Am supravieţuit şi am fost invizibilă, iar tu ar trebui să fii mândră de cât de bine am reuşit asta, dar nu, eşti nervoasă, la fel ca întotdeauna.

— Asta, șuieră Clare.

Făcu un cerc cu mâna, arătând spre pădure.

— Asta e atenţia de care nu avem nevoie.

Jill ridică bărbia.

— Tu ai fugit, o acuză ea. Ai fugit şi ne-ai lăsat aici. Ne-ai lăsat pe mine şi pe Jack cu nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunoaştem şi nu te-ai deranjat să ne trimiţi măcar un mesaj să ne anunţi că mai întârzii sau că eşti încă în viaţă.

— Nu ai cum să înțelegi, răspunse Clare. Sper că nu va trebui să înțelegi niciodată. Nu răsplăti sacrificiul și dragostea cu lipsă de respect.

Jill îşi încrucişă braţele şi îşi încordă maxilarul.

— Tu nu ne-ai iubit niciodată.

Clare strânse din buze şi pielea ei îşi schimbă culoarea. Jill ştia că întrecuse măsura, dar nu putea să se mai oprească acum. Spuse şi mai tare.

— Nici măcar nu ştii ce e aia iubire.

Clare ridică mâna dreaptă spre fiica ei şi, pentru prima dată în viaţa ei, îi dădu o palmă peste faţă.

Lovitura o făcu pe Jill să cadă în genunchi şi sângele cald şi lipicios îi curse pe buză. Gâtul o ardea. Voia să ţipe, să plângă, să lovească şi să urle.

Voia să fie îmbrăţişată. Voia să audă cum Clare îi spune că o iubeşte.

În schimb, ea stătea ţeapănă, cu pumnii strânşi, aruncându-i o căutătură urâtă.

Clare o analiză, apoi se întoarse. Îi spuse lui Santiago:

— Duceţi-o înapoi în tabără şi spălaţi-o.

Jill o privi pe Clare cum pleacă. Nu se încumeta să se uite la Jack. N-ar fi suportat să-l vadă cum îşi bate joc de ea şi, dacă s-ar fi arătat bucuros, s-ar fi simţit distrusă.

Santiago dădu s-o apuce de braţ, cu mâinile lui mari şi cărnoase.

Jill icni şi se feri.

El se repezi spre ea, înjurând supărat, dar ea se feri din nou.

Nu-i păsa dacă acum Clare se întorsese, nu-i păsa dacă întreaga lume o ura, tot nu avea să se întoarcă de bunăvoie.

Santiago o apucă de braţ, o strânse bine şi încercă s-o ridice de la mijloc.

Jill se luptă, lovind şi zbătându-se.

Jack se băgă între ei. Puse o palmă pe pieptul lui Santiago.

— Nu! spuse el. O fac eu!

Santiago îi dădu drumul fetei. Jill căzu pe spate şi se lovi tare de pământ.

Jack îi întinse o mână, oferindu-se s-o ajute să se ridice. Ea se retrase şi se îndepărtă.

El o urmă.

— Haide! zise el. Mergem împreună!

— Nu! şopti ea.

— Împreună! repetă el, lungind cuvântul în patru silabe puternice și accentuate. Orice îți va face Clare, îmi va face și mie. Împreună!

Capitolul 12

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***DERIDDER, LOUISIANA***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JONATHAN THOMAS SMITH***

Își recăpătă cunoștința încet, mai întâi simțind mirosul exagerat de dulce al drogului, care îl făcea să vomite, și apoi durerea puternică de cap, care-l făcea să-și dorească să moară. Se luptă cu pleoapele grele și clipi zărind cerul cenușiu, înainte de zorii zilei, suficient de luminat încât să își pornească și creierul. Miji ochii din cauza durerii.

Simțurile i se treziră la viață unul câte unul, percepând crampele musculare și articulațiile dureroase, bancheta și geamurile dintr-o mașină pe care nu o recunoștea. Lângă mâna lui, pe podea, se afla niște mâncare și o sticlă cu apă. Degetele lui se întinseră și apucară plasticul. Gemu în timp ce se ridică pentru a-și alunga uscăciunea din gură.

Înghiți cu greu, dar apa îl făcu să-și revină și îi mai amelioră durerea de cap, suficient cât să poată deschide ochii. Se concentră pe parbriz și apoi se uită pe geam, unde văzu o umbră pe capotă, care era silueta lui Jill.

Ceva de culoare portocalie din mâna ei explica mirosul.

Dincolo de ea se vedea profilul imens al unei clădiri mari de cărămidă, cu o cupolă albă în lumina slabă a cerului. Alte forme și umbre umpleau străzile din jur, dar tribunalul era de ajuns, ca să știe unde se află și recunoașterea lui îl făcu să-și dorească să își piardă din nou cunoștința, să dea timpul înapoi și să se trezească în altă parte.

Deschise portiera și, cu picioarele tremurânde, păși pe trotuar.

Puse o mână pe mașină ca să se echilibreze. Creierul lui încețoșat înregistră vopseaua cenușie și apoi vehiculul în sine, o Camry comună și invizibilă, exact genul de mașină pe care Clare i-ar fi pus să o conducă, și se întrebă de unde apăruse, cum reușise Jill să-l bage în ea, ce făcuse cu camioneta și dacă lăsase Tesla acolo unde o parcase el.

Jill, uitându-se la tribunalul din față, nu se întoarse când el deschise ușa și

nu se întoarse nici când se apropie de ea. Trase o dată din joint şi, când Jack ajunse aproape de ea, spuse:

— Părea locul potrivit în care să venim.

Jack îi smulse jointul din mână şi îl azvârli cât de departe putu, atât cât îl lăsară articulaţiile ţepene şi dureroase.

— Eşti nebună că fumezi asta aici!

Ea răspunse cu o tăcere indiferentă.

Se aşeză pe capotă lângă ea, simţind motorul care încă mai era cald.

Jill îşi ridică genunchii, îi cuprinse cu braţele şi în sfârşit se uită la el. El îi întâlni privirea, dar mai bine nu o făcea.

Ea oftă şi privi din nou tribunalul.

Dintre toate locurile în care ar fi putut să-i aducă, Jill îi adusese acasă – sau, cel puţin, ceea ce însemnase vreodată acasă, având în vedere cei doi ani pe care îi petrecuseră sub acoperişul lui Raymond Chance, cea mai lungă perioadă pe care o petrecuseră într-un loc.

Dacă Ray ar fi avut un nume mijlociu, acela ar fi fost Secundul.

Avusese un alt nume şi o altă viaţă cândva şi, la fel ca ei, fusese separat de ceea ce fusese înainte. Era singurul om mort în viaţă pe care îl văzuseră vreodată.

Să rămână mort, susţinuse el, fusese cea mai bună cale de a rămâne în viaţă.

Clare îi lăsase la uşa lui când aveau şaisprezece ani: fără niciun avertisment, nicio promisiune că se va întoarce, spusese doar:

— Apropo, o să staţi cu Ray acum.

Jack presupuse că avea o oarecare importanţă faptul că ea alesese pe cineva pe care îl cunoşteau şi îl plăceau deja, că nu-i lăsase cu nişte străini din trecutul ei, aşa cum făcuse de atâtea ori înainte, dar recunoştinţa era greu de simţit în acele momente, când se confruntau cu abandonul. Stătuseră pe veranda lui Ray, cu rucsacurile la picioare, privind roţile maşinii ei Bronco mergând pe drumul cu gropi, împrejmuit de pini, până când farurile dispăruseră. Realitatea îi lovise în acel moment, dar şocul le trecuse.

Din când în când, Clare trimitea pe cineva să-i aducă – ba în vacanţa de Crăciun, ba o lună, vara – şi mereu îi trimitea înapoi la DeRidder, bărbatul care era aproape ca un tată pentru ei. Jack înţelesese de ce Clare îi lăsase acolo, dar nu înţelesese niciodată de ce Ray fusese de acord să-i primească. Ray nu era genul de persoană paternă în ochii multora: era un fost nu ştiu ce care nu se căsătorise niciodată, nu avea copii, era la fel de periculos precum

Clare, deşi numai pe jumătate la fel de paranoic, şi nu atât de înfricoşător.

Din fericire, Ray vorbea o limbă pe care o înţelegeau şi ei, pentru că văzuse lucrurile pe care le văzuseră ei şi chiar mai rău, şi îşi dăduse toată silinţa cu aceşti doi copii supăraţi şi plini de resentimente, care erau capabili să omoare un cartier întreg, făcând să pară că fusese un accident. Le hrănise nevoia de praf de puşcă şi otravă, îndurase necazurile pe care i le făcuseră cu umor şi răbdare, şi fusese cel care îi învăţase cum să se orienteze într-o lume plictisitoare şi plină de reguli pentru care nu fuseseră crescuţi.

Jack îl adora pe tipul ăsta. Jill îl respecta.

Dar nimic din toate astea nu reducea impactul faptului că nu meritau să fie cu mama lor.

Cu eforturi, Jack reuşise să termine liceul. Păstrase legătura cu Ray şi-l vizita din când în când, ţinându-se la distanţă din motive care nu aveau de-a face cu Ray, ci cu Clare. Dar Jill o luase pe arătură de la o vârstă mică, apucându-se de băutură şi de droguri şi trecând de la un băiat la altul de parcă ar fi fost ultima femeie de pe pământ.

Ray îi suportase toate prostiile mai mult decât ar fi putut s-o facă oricine altcineva şi, în cele din urmă, o ameninţase cu arma când avea şaptesprezece ani.

Jill nu mai vorbise cu el de atunci.

Mutarea într-un oraş mic nu ar fi fost uşoară pentru nicio persoană venită din afară, cu atât mai puţin pentru două creaturi sălbatice care nu stătuseră niciodată într-o sală de clasă şi care nu interacţionaseră niciodată în mod regulat cu persoane de aceeaşi vârstă, pentru care limba şi obiceiurile locale erau ciudate şi străine. Întâmpinaseră şi probleme şi probabil dăduseră foc unei case şi făcuseră un accident de maşină sau două, înainte să înveţe să se ţină departe de necazuri, aşa că era uşor să recunoască faptul că purtarea lui Jill era rezultatul acestor lucruri.

Poate că într-o oarecare măsură aşa era, dar, în cea mai mare parte, nu.

Din perspectiva lui Jack, DeRidder nu era decât un alt teren de luptă pe care un acrobat emoţional dezlănţuise un război psihologic până când ea se plictisise. Adevărata luptă era cu mama ei. Tot ce făcea Jill era ca s-o pedepsească pe Clare, şi, pentru asta, singura opţiune era escaladarea, şi acesta era singurul război pe care nu-l putea câştiga.

Jack nu o învinovăţea pe Jill, ci pe Clare.

Până şi Ray o învinovăţea pe Clare.

Jack spuse:

— Crezi că Ray are ceva de-a face cu dispariţia lui Clare?

— Nu cred că a *existat* nicio dispariţie, dar Ray e singura persoană care mai ştie unde locuieşte şi, dacă cineva are idee unde ar fi, el e acela.

— Eşti o femeie curajoasă că te-ai întors.

Jill se dădu jos de pe capotă, îşi întinse braţele deasupra capului şi inspiră adânc.

— E timpul să îngropăm securea, spuse ea.

— Ai adus pistoalele?

— Da! Totul e în portbagaj.

— Parcă ziceai că îngropi securea.

— A fost un drum lung şi nu vreau nici în ruptul capului să mă întorc. Nu vreau să pierd timpul.

— L-ai anunţat că vii?

Îi aruncă o privire dispreţuitoare şi nimicitoare. Cea care spunea că nu e proastă, şi care în acelaşi timp îl făcea pe el prost.

Jack se întoarse spre tribunal.

Avea motive să se certe cu ea, dar şi mai multe motive să nu o facă.

Dacă Ray avusese ceva de-a face cu dispariţia lui Clare, să-şi anunţe sosirea ar fi fost o greşeală mai mare, decât să se ducă pe neanunţate după atâţia ani de înstrăinare, dar, dacă procedau în felul lui Jill, însemna că aveau nevoie de arme.

Jack bătu cu palma în capotă.

— A cui e maşina? E în regulă?

Jill zâmbi. Privirea ei avea o strălucire malefică.

— Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii, răspunse ea. Şi îmi place asta.

Simţi un nod în gât, de frustrare şi supărare.

— Unde e camioneta lui Clare? o întrebă el.

— Lângă Tesla.

— În parcarea de la Walmart?

— Nu!

— Atunci unde?

— M-am ocupat eu de asta, bine? Las-o baltă!

Sentimentul de frustrare crescu, acaparându-i inima şi plămânii, şi accentuându-i pulsaţia din cap, făcându-l să gândească şi mai greu. Jill ştia cum să-l ţină ostatic, ştia chiar mai bine decât Clare cum să-l zăpăcească.

Îşi frecă apoi coapsa care încă îl durea şi era învineţită, în locul în care-l înţepase ea.

Singurul remediu în cazul de faţă era să îi fure plăcerea de a şti că ea câştigase, dar avea să se răzbune pe ea, până la urmă, într-un mod groaznic.

Se ridică şi merse spre portiera din dreapta şoferului.

Jill strigă după el.

— Dacă ai dreptate şi Clare chiar a fost luată, chiar dacă asta înseamnă că ne-a spus adevărul toţi aceşti ani – nu spun că aş crede, dar dacă ar fi adevărat – asta nu schimbă lucrurile cu nimic, ştii?

El se opri şi se uită înapoi.

— Cum aşa?

— Faptul că poate Clare nu e sută la sută nebună şi faptul că e o narcisistă sociopată, nu se exclud unul pe altul.

El încuviinţă. Era recunoaştere, nu era de acord.

Posibilitatea ca totuşi Clare să le fi spus adevărul în toţi acei ani schimba totul. Jack nu putea să-şi dea seama cum sau de ce, mai ales că nu reuşea să aibă o imagine clară despre ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Deschise portiera maşinii.

— Dacă am dreptate, atunci suntem în criză de timp.

Jill alunecă de pe capotă şi se îndreptă spre partea cealaltă.

Se urcă la volan şi porniră în afara oraşului, spre sud, dincolo de terenurile agricole şi de ferma de pe Autostrada 27, un drum cu două benzi, care făcea legătura cu alte drumuri mai mici ce străbăteau sălbăticia din Louisiana. Merseră în liniște, Jack îndopându-se cu mâncare bogată în calorii, timp în care cerul se lumina, transforma umbrele incolore în nuanţe de verde.

Jill o luă spre est.

Soarele răsări şi urcă mai sus pe cer.

O luă pe un drum lăturalnic, plin de frunziş şi neschimbat, în ciuda trecerii timpului, şi băgă maşina spre o potecuţă cu pietriş care ducea într-o fundătură şi la uşa de la intrare a lui Ray. Jill se opri la patruzeci de metri, suficient de departe încât maşina să nu fie văzută de pe drumul pavat şi sperând că suficient de departe încât câinii coonhound{7} şi catahoula{8} ai lui Ray să nu-i simtă.

Opri motorul.

Cu mâinile în poală, făcu o pauză.

— Ce-ţi mai face capul?

Ar fi fost drăguţ din partea ei să-şi facă griji pentru el. Dar voia de fapt să ştie dacă îşi revenise suficient încât să facă o strategie şi să tragă.

El răspunse dându-se jos din maşină.

Jill îl urmă până la portbagaj şi privi cum analizează grămada dezorganizată de arme, muniţie şi rezervele de mâncare amestecate cu lucrurile lor personale. Privirea lui se opri asupra genţii ei cu instrumente, motivul pentru care fuseseră la apartamentul ei şi motivul pentru care îl înţepase în picior cu acul.

Jill scoase telefonul burner dintr-un buzunar şi i-l dădu.

— Nu a sunat nici pe ăsta.

Jack luă telefonul şi-l ţinu strâns, greutatea din mâna sa fiind doar o infimă parte a poverii pe care o simţea pe umeri. Îi alergau prin minte dragostea şi ura, obligaţia şi dorinţa, frica şi speranţa. Clare era mai puternică, mai agilă şi într-o formă mai bună decât cei mai mulţi dintre bărbaţii de două ori mai tineri decât ea. Ar fi putut pune pariu că singura persoană care-i putea face faţă era Jill, şi asta pentru că Jill era o nebună antrenată de nebuna şefă. Clare putea să aibă grijă singură de ea.

Ridică puşca şi trase siguranţa.

Clare era o pacoste şi o mamă oribilă, dar era mama *lui*, şi trecuse o zi de când văzuseră elicopterul părăsind proprietatea ei şi încă nu primiseră niciun semn şi nicio încercare de contactare din partea ei.

Inspiră mirosul de ulei de armă.

Ieri ar fi putut jura că Ray nu ar face niciodată nimic ca s-o rănească pe Clare. Dar de ieri se schimbaseră multe lucruri.

Jill traversă poteca, având puşca AR-15 în mână, şi dispăru printre copaci.

Jack îşi luă pe el o vestă militară şi-i umplu buzunarele.

Tensiunea şi animozitatea se evaporară, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când el şi Jill lucrau împreună. Conta numai scopul şi aceeaşi familiaritate şi legătură pe care o aveau de la naştere, care le permitea să se chinuie unul pe altul atât de bine, dar şi să lucreze ca o singură unitate: nu aveau nevoie de aparate de comunicare şi nici să vorbească.

Amândoi ştiau ce trebuie făcut.

Jack se îndreptă spre mlaştină, către cabana cu trei dormitoare a lui Ray, testând vântul şi urmând pământul uscat. Se opri înainte să iasă în plan deschis şi se strecură după un copac pentru un punct de observaţie mai bun. Ultima dată când fusese aici, Ray avea în construcţie maşini cocoţate pe suporturi, un hambar în construcţie şi un adăpost pentru maşină plin de scule şi bancuri de lucru.

Locul era curat şi gol acum.

Urmele proaspete de pe verandă și draperiile noi indicau faptul că încă stătea acolo și sugerau că ar putea exista o femeie în viața sa.

Jack mișcă luneta într-un ritm încet, scanând veranda, analizând, măsurând.

Văzu cu coada ochiului cum draperiile se mișcară.

Poate că Ray se uita fix la el și avea să-l salute.

Adrenalina îi invadă corpul drept răspuns, trebuia ori să atace, ori să fugă.

Nu avu timp să se gândească sau să-și facă un plan. Se aruncă și se lovi puternic de pământ, apoi se rostogoli. Un glonț lovi jgheabul puțin mai jos de unde se aflase el mai devreme.

Liniștea și anonimatul nu mai contau, ci timpul. Se ridică în patru labe, apoi în picioare și alergă spre stradă, unde nu se afla nimic care să-i blocheze vederea.

Capitolul 13

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***ÎN AFARA ORAȘULUI DERIDDER, LOUISIANA***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JONATHAN THOMAS SMITH***

Își făcu loc prin vegetația pitică, tăind-o spre casă, într-o luptă contratimp, în vreme ce picioarele i se prindeau între buruieni și puieți răsuciți. Pământul răspunse în fața zgomotului cu o liniște sinistră, ceea ce făcea ca urletele din cuști să se audă și mai tare.

Ajunse la rambleu și se năpusti pe stradă, acolo unde drumul era în curbă și se vedea clar de pe verandă.

Dădu din brațe spre casă și terenul necultivat din jur.

— Ray, eu sunt! strigă el. Nu trage!

Îi răspunseră câinii agitați.

Merse până în mijlocul străzii și, acolo, în plan deschis și complet expus, porni spre casă.

Metalul zăngăni pe pietriș un metru mai în față, împroșcând cu pietricele și rămășițe de proiectil.

Jack se opri brusc, se întoarse și se uită spre direcția de unde părea să fi venit împușcătura. În spatele lui erau tufișurile sălbatice și mlaștina.

Așteptă.

Briza dimineții trecu printre vârfurile copacilor.

Jack spuse:

— Am înțeles avertismentul, Ray. Mă îndrept spre verandă, atâta tot.

Un alt glonț ricoșă în pământ, mai aproape decât primul. Din cauza zgomotului provocat, îi era greu să-și dea seama cât de repede se mișca Ray și din ce direcție.

Jack lăsă pușca jos, apoi își desfăcu vesta militară și o aruncă. Își ridică tricoul, își arătă spatele și abdomenul, rotindu-se trei sute șaizeci de grade și, cu mâinile sus în semn de predare, capul în bătaia puștii și mintea plină de nelămuriri, avansă din nou.

Ray veni din spatele fundăturii.

Un singur pas greșit pe pietriș îl dădu de gol.

Jack înlemni, rezistând tentației de a se întoarce. Zise:

— Nu ne-am mai văzut de mult.

Pușca îl apăsă în ceafă și o simțea fierbinte, chiar și prin tricou.

Un tenis murdar și uzat îl forță să depărteze picioarele.

Jack spuse:

— Nu am nimic!

Mâna plină de bătături a lui Ray îl cercetă la picioare și la mijloc și o voce groasă și uscată rosti:

— Ce surpriză să te văd astfel, fiule! Ce te aduce acasă?

— M-am gândit să fiu un bun vecin și să-ți fac o vizită.

— Ușa din față e întotdeauna deschisă pentru familie, dar dacă te plimbi pe proprietatea mea cu jucărioara aia nu faci o impresie prea bună. Știi prea bine.

— Nu am vrut să fac nimic rău, Ray. A trecut mult timp. Nu eram sigur dacă încă mai stai aici. Nu eram sigur dacă te vei bucura să mă vezi.

— Mai degrabă mi-a fost dor de tine, băiete. Întotdeauna ai fost binevenit. Unde e soră-ta?

— Nu știu!

Pușca îl împunse în spinare și vocea lui Ray deveni din precaută periculoasă.

— Voi doi umblați numai împreună. Unde ar putea fi, poți să-mi spui?

Un zgomot de metal îi dădu răspunsul.

Jill spuse:

— Mă bucur să te văd, Ray! Lasă pușca jos!

Jack nu o auzise apropiindu-se și se pare că nici Ray.

Arma fu îndepărtată puțin de spinarea lui Jack, dar Ray rămase ferm pe poziție.

Jill îl avertiză:

— Eu trag, tu tragi și toată lumea moare, în afară de mine.

Ray răspunse:

— Cred că ți-ar plăcea asta.

Ea spuse:

— Nu am venit ca să te rănim. Nu am venit ca să-ți provocăm probleme. Vrem doar să vorbim, atâta tot.

— Un telefon ar fi fost mai bun decât niște arme.

— Clare a dispărut! zise Jack.

Liniștea umplu aerul dintre ei.

Ray întrebă:

— Ce-ai zis?

— Casa ei a fost aruncată în aer noaptea trecută. Un elicopter a părăsit proprietatea câteva ore mai târziu. Nu știu dacă își bate joc de noi, ca pe vremuri, sau dacă avem o problemă. Se zvonește că tu ai știi.

— Crezi că eu am făcut-o?

Jill comentă:

— Ești singurul, în afară de noi, care știe unde locuiește.

— N-am avut nimic de-a face cu ce oți fi văzut voi.

Jack îl întrebă:

— Ai vreo veste de la ea?

Pietrișul scrâșni și hainele foșniră. Pușca fu luată din spatele lui Jack și acesta răsuflă șuierat. Își lăsă mâinile în jos, se uită peste umăr și se întoarse, cu privirea ațintită asupra singurului om care înțelegea cum e să se târască pe furiș prin toată lumea.

Ray se uită în pământ, corpul lui cândva formidabil fiind îmbrăcat acum cu un tricou și o pereche de blugi cu două măsuri mai mari. Își trecu mâna cu pielea scorojită prin barba aspră, cândva neagră, care acum lăsase loc firelor de păr albe. Era un Ray mai mic, mai bătrân și mai obosit decât își aducea Jack aminte, cu părul rar și pete de soare pe pielea uscată.

Trecerea timpului și oportunitățile ratate îl afectaseră foarte tare pe Jack. Ar fi trebuit să se întoarcă acasă mai demult.

Ray răspunse:

— M-a sunat acum două nopți. A închis când am răspuns. Am încercat s-o sun înapoi, dar degeaba, și de atunci nu am auzit nimic de ea.

— Ne-a sunat și pe noi, îl informă Jack. Ne-a chemat la ea, dar nu a menționat și de ce. Am întârziat și am privit doar sfârșitul.

Privirea lui Ray se îndreptă spre sud și în depărtare, parcă străbătând un labirint de secrete. Clătină din cap. Jack simți un gol în stomac și creierul îi bubui. Știa că avusese dreptate în privința lui Clare și și-ar fi dorit să nu fie așa.

Vocea lui se înecă în încercarea de a pune întrebarea. Își mestecă însă cuvintele, le înghiți și apoi le scuipă.

Din motive care apăreau și dispăreau odată cu anotimpurile, fiecare cerere absurdă a lui Clare și fiecare comportament nebunesc al ei se bazaseră pe

nevoia de a fi înaintea „lor”. Pe măsură ce el și Jill crescuseră și începuseră să creadă din ce în ce mai puțin în asta, o provocaseră – își bătuseră joc de ea chiar –, nebăgând în seamă conspirațiile și convulsiile ei geopolitice și cerând să explice în detaliu cine erau „ei”.

— Toți cei care contează, spusese ea. CIA, FBI, FSB[{9}], SVR[{10}], GRU[{11}], BND[{12}], DGSI[{13}], DGSE[{14}].

Și, în momentul acela, Jill dădea ochii peste cap, iar el începea să se gândească la altceva.

Dacă punea întrebarea acum era ca și cum ar fi validat o halucinație, purtând o conversație cu vocile altcuiva.

Jack întrebă:

— Știi cine ar fi putut să facă asta?

Bărbatul ridică privirea, ochii lui albaștri și clari fiind plini de o acceptare fatală și suferință nerostită.

— Fiule, spuse el, nu există niciun lucru pe care să ți-l pot spune despre mama ta și pe care să nu ți-l fi spus ea de când erai mic. Dacă-ți spun acum, nu te va ajuta să crezi în asta mai mult decât înainte.

— A spus multe, Ray.

— Știi cum e ea. Cred că ai știut asta de când aveai opt ani.

— Asta nu mă ajută.

Ray oftă.

— Uită-te la ce ați văzut cu propriii voștri ochi. Numai guvernul aduce un elicopter ca să-i ridice pe cei morți.

Cuvintele acelea îl loviră pe Jack. Mintea lui se învârtise în cerc, în încercarea de a pune toate piesele cap la cap pentru a forma imaginea în care Clare cea iluzorie să fie cea care controla totul.

Ray nu avea astfel de gânduri.

— Clare nu e moartă. Cei care au venit după ea au venit pe jos, și-au abandonat oamenii morți, dar unul dintre cei care a supraviețuit a plecat cu elicopterul. Au fost probabil șase sau șapte asasini plătiți, care au folosit un elicopter civil. Au luat-o pe Clare în viață, spuse Jack.

Ray se uită spre cer și se trase de barbă.

— Știi ceva! zise Jill.

— Depinde, răspunse el.

Își trecu o palmă peste obraz și își mângâie barba.

— A ști este de mai multe feluri. De exemplu, o știu pe mama voastră de dinainte să puteți voi lega două cuvinte, dar asta nu înseamnă că știu tot ce a

făcut în fiecare an de atunci. Dar o știu de suficient timp încât să pot recunoaște o repetiție.

Jack și Jill se priviră câteva momente, fără să priceapă ceva, apoi se uitară amândoi la Ray.

Vorbea niște prostii mai mari decât vorbise Clare vreodată.

Ray întrebă:

— Când a fost ultima dată când a vorbit despre tatăl vostru?

Jill rămase cu gura căscată. Se uită în josul drumului, încercând parcă să decidă dacă ar trebui să mai rămână sau să uite că pierduse timpul cu drumul acesta.

— Acum mulți ani. Ce legătură are asta? răspunse Jack.

— Când mama voastră încearcă să dea de el, se întâmplă lucruri.

— Lucruri?

— Lucruri!

— Ce fel de lucruri?

— Ultima dată… A, cred că aveați cam treisprezece ani și erați ascunși undeva unde era sigură că n-o să vă găsească nimeni. Din câte reușesc eu să-mi aduc aminte, a fost prinsă într-o ambuscadă în Budapesta. Sau în București. Au dus-o într-o zonă izolată, au ținut-o la ei o săptămână înainte să reușească să evadeze. A fost cât p-aci să moară atunci, și încă nu suntem siguri cine a fost. Părea să fi avut de-a face cu guvernul. Ne-am gândit rațional că a fost vorba despre spionii militari ruși, dar cine poate ști?

— Vrei să spui că tot ei au fost și acum?

— Nu, fiule, vreau să spun că de fiecare dată când pleacă în căutare, se întâmplă lucruri, atâta tot. Totuși, v-a chemat la ea.

— Mai degrabă ne-a forțat. A zis că e urgent. Și să nu pierdem timpul. Ca de obicei.

— Presupun că a avut probleme pe drum. Poate a vrut să vă avertizeze, să vă anunțe că fuge din nou, sau poate a vrut să vă convingă să fugiți cu ea.

— Nu am fi făcut niciodată asta.

— Mda! Fără nicio îndoială, și ea știa asta.

— De ce să se deranjeze să ne aștepte, atunci? De ce să nu plece?

— Pentru că, spuse Ray uitându-se cu intensitate la Jack, vă iubește.

Jill pufni.

Ray se înroși la față și pieptul i se ridică.

— A, tu nu crezi asta, don’șoară. Poate că nu vă arată mereu asta, în așa fel încât să înțelegeți, dar sunteți totul pentru femeia asta. Timpul trece și e

din ce în ce mai greu să fugi. Poate a bănuit că va fi ultima dată, poate s-a gândit că nu se va mai putea întoarce și nu putea suporta gândul de a pleca fără a-și lua la revedere.

Jack își încleștă pumnii. Privirea îi fugi într-o parte și gândurile o urmară. Ajunseseră târziu la Clare. Dacă era adevărat ce spunea Ray, cum că voia să-și ia la revedere de la ei, atunci nu ar mai fi stat aici, purtând această conversație, dacă el și Jill ar fi ajuns la timp, până la ora stabilită de ea.

— Ce legătură au toate astea cu tatăl nostru? întrebă Jack.

— Niciuna despre care să nu vă fi spus deja de nenumărate ori.

— Ajută-mă, Ray! Îi cunoști trecutul și îi cunoști și persoanele de legătură. Trebuie să-mi oferi ceva cu care să pot să lucrez acum, nu în urmă cu douăzeci și șapte de ani.

— Nu vreau să fiu greu de înțeles. Fiule, ți-am zis, și nu s-a schimbat nimic de atunci, nu știu ce i s-a întâmplat mamei voastre și unde a plecat.

— Ai zis că „se întâmplă lucruri” de fiecare dată când Clare pleacă în căutarea tatii.

— Asta așa e.

— L-a căutat și acum?

— Din câte mi-a spus mie, nu, dar, așa cum am zis, timpul trece și, în cazul mamei voastre, nu se poate ști ce pune la cale sau de ce.

Ray ridică din umeri și continuă:

— Femeia asta a avut mulți ani la dispoziție în care să-și facă o mulțime de dușmani. Dacă eu aș vrea s-o găsesc acum, primul lucru pe care l-aș întreba ar fi în ce direcție a luat-o elicopterul.

— Spre est!

— Atunci, cel mai probabil spre Houston. Sunt multe nave în Houston. Două aeroporturi mari, plus o mână de regionale.

— E calea ușoară pentru a ieși din țară.

— Se poate, zise Ray. Sau pentru a ajunge în alte părți ale țării.

Ray analiză din nou pământul și dădu ușor din cap, de parcă și-ar fi planificat drumul printr-un labirint și, apoi, cât ai clipi, capul lui dispăru, acoperit de o ceață roșie însoțită de un pocnet de armă care sună, în liniștea dimineții, asemenea unui bici care se strânse în jurul gâtului lui Ray, tăindu-i venele și făcându-l să sângereze.

Nevenindu-i să creadă, Jack privi cu groază cum trupul lui Ray cade la pământ și apoi se rostogoli, sări în picioare și o luă la fugă spre verandă, cu corpul setat pe pilot automat, în timp ce în sinea sa îi venea să urle. Jill fugi în

direcția din care venise glonțul.

Un alt pocnet sparse liniștea.

Jack se repezi spre ușa de la intrare, ridicând mânerul și împingând în ea, iar ușa se deschise pentru el, la fel ca întotdeauna. Geamul de lângă el se sparse.

Se aruncă la podea lângă canapea, întinse mâna spre bucățile de material, găsi cureaua carcasei și trase de ea.

O pușcă .308 veche căzu pe covor, un prieten de nădejde din trecutul lui Ray. Jack apucă arma, fugi din sufragerie pe hol și ajunse în spate, unde erau ținuți câinii, care urlau și loveau cu labele în garduri.

Arma semiautomată a lui Jill răsună și-l determină să se grăbească.

Fugi spre lanțuri, desfăcu zăvoarele și deschise porțile.

Câinii catahoula țâșniră afară primii, apoi cei conhound în urma lor, ieșiră și ei din cotețe. Erau câini de vânătoare și de urmărire. Îl cunoșteau pe Jack, dar pe Jill, nu, și probabil aveau să se îndrepte spre Raymond mai întâi, dar nimic din toate astea nu conta pentru trăgător, fiindcă dacă nu cumva avea de gând să stea într-un pom până când îl împușcau, câinii aveau să ajungă la el, și asta nu era bine.

Jack urmă haita, alergând dinspre veranda din spate până la adăpostul pentru mașină și de acolo spre vegetație. Câinii o luară spre fundătură și el continuă să alerge, căutându-și sora, în direcția opusă a drumului.

Haita se potoli. Nu se mai auziră focuri de armă. Își auzea respirația puternică, și, apoi, în depărtare, un motor porni și știu că-și pierduseră ținta. O găsi pe Jill în genunchi la baza unui pom, la patru sute de metri spre vest.

— L-am lovit pe nenorocitul ăla, spuse ea.

Lovi pământul cu pumnul și când îl ridică era roșu.

— Nenorocitul, a dat bir cu fugiții! zise ea. Același care a fost și acasă la Clare. Trebuie să fie tot el.

Jack se sprijini de copac și se așeză pe jos.

Cu pușca în poală, trase aer în plămânii care-i ardeau și se uită spre casă, spre cea mai apropiată persoană pe care o puteau considera un membru al familiei, un om care acum zăcea mort în soare.

Puținul pe care-l mai avea era pierdut pentru totdeauna. Ar fi putut să vină acasă în atâția ani și nu venise.

— Trebuie s-o ștergem de aici până nu se întoarce totul împotriva noastră, spuse Jill.

Jack se uită spre ea.

— Asasinul a venit după Ray.

Jill se opri și se întoarse, și făcu un pas spre el.

— Tu, eu și el, atât de aproape unii de alții, ar fi putut fi oricare dintre noi, dar el l-a ales pe Ray. Nu a fost un noroc chior și nici întâmplare, continuă Jack.

Nu-și termină gândul. Jill fusese și ea trăgătoare de multe ori și știa cum mergea treaba cu țintele multiple și cu o singură lovitură curată.

— E vina noastră? Noi l-am adus aici? întrebă Jill.

— E vina lui Clare. Ea l-a sunat.

— Ne-a sunat și pe noi.

— Da! Cei care au făcut asta deja ne caută. Ray a fost doar mai ușor de găsit. E numai o chestiune de timp până când își vor da seama că aceiași oameni care apar mereu în locul potrivit la momentul nepotrivit sunt cei pe care i-a sunat ea.

Se ridică în picioare și porni încet spre casă.

Jill îl prinse de braț.

— Ai greșit direcția. Mașina e în partea aia.

El ridică din umăr.

— Nu-l las pe Ray aici, să putrezească și să-l mănânce câinii.

Jill se opri în fața lui.

— Trebuie să plecăm, zise ea. Trebuie să plecăm *acum*!

Avea dreptate, bineînțeles. Locuința lui Ray, deși se afla într-o zonă rurală, nu era înconjurată de mii de metri pătrați goi, precum cea a lui Clare. Focurile de armă fuseseră auzite de cineva care putea să-și dea seama că nu erau de la o vânătoare sau de la un antrenament de tragere și chiar dacă nu fuseseră auzite, câinii aveau să atragă atenția în cele din urmă.

Lumea avea să-i arate cu degetul pe ei, ciocanul legii avea să cadă cu putere, și acesta era doar cel mai bun scenariu, în cazul în care ar fi fost prinși aici.

Lui Jack nu-i păsa.

Cu mâinile pe pieptul lui, Jill îl împinse înapoi.

— Nu pot să te las să faci asta, John.

El o apucă de încheieturi și o împinse într-o parte.

Ea ridică pușca și o îndreptă spre el.

— Gândești cu inima și nu e momentul să ai inimă. Poți să suferi cât vrei tu după ce se termină totul, dar acum trebuie să-ți folosești creierul.

Jack era dezgustat și simțea cum i se ridică fierea pe gât.

— Vorbeşti la fel ca maică-ta! îi spuse el.

Jill încordă mandibula şi îl împinse.

— Te avertizez! Mai degrabă te împuşc, decât să te las să te transformi într-un dezavantaj.

Se uită la ea, prin ea, întinse mâna spre puşcă şi o dădu la o parte.

— Nu poţi! zise el. Sunt singurul rămas care ştie cum e să fii tu.

Capitolul 14

Holden

VÂRSTĂ: ***32 DE ANI***
LOCAȚIE: ***MIAMI, FLORIDA***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SPANIA***
NUME: ***THIAGO MARTIN MORENO***

Se furișă sub lumina stelelor, înghițit de un caleidoscop de rase, culori și clase sociale, împins într-o parte și-n alta de oameni grăbiți și de oameni care mergeau crăcănați și copii obosiți și călători cu prea multe bagaje după ei. Aeroporturile, aeroporturile internaționale mari și aglomerate erau locurile în care cei bogați treceau înghesuiți pe lângă cei săraci, lumina atingea întunericul, iar estul se întâlnea cu vestul pe căi care în altă parte ar fi fost imposibile. Aeroporturile erau locul în care lumea se unea și erau punctul zero dacă voiai să devii altcineva.

O africancă înaltă, cu o eșarfă de un verde aprins pe cap, îl învățase acest lucru.

Avea șaptesprezece ani pe atunci, așteptând să facă un popas în zona cu mâncare a aeroportului din Zürich.

Acea femeie africană stătuse în fața lui, cu trei porții de cartofi prăjiți și nimic altceva, își trântise cartofii pe tavă, apoi își dăduse jos sandalele, își ridicase picioarele pline de bătături pe scaunul din stânga lui și, cu niște unghii de la picioare, lungi și roșii, îndreptate spre fața lui, începuse să mănânce.

Diferența de cultură îi spunea să nu se holbeze.

Dar nu s-a putut abține.

Și pentru că nu s-a putut abține, a înțeles.

Pentru prima dată, a înțeles atunci faptul că micile detalii, asamblate în mod corect, pot să schimbe percepția și să creeze o nouă realitate, pot să ofere invizibilitate.

Acea femeie cu cartofii ei prăjiți și unghiile roșii și lungi ar fi putut să fie euro-asiatică sau din Orientul Mijlociu, ar fi putut să fie un bărbat american alb fugar, și el nu ar fi văzut niciodată dincolo de detalii. Nu ar fi văzut

niciodată detaliile dacă nu ar fi fost prezent în acele straturi ale societăţii care se îmbinau şi astfel aeroporturile deveniră universitatea lui, iar oamenii, specializarea. Lecţia de care avea nevoie acum avea să vină din aceleaşi locuri şi coridoare venerate.

Ajunse în dreptul zonei de aşteptare şi se opri, scrutând împrejurimile, pentru că asta fac călătorii.

În mintea sa, crima din Louisiana i se desfăşura în minte neîntrerupt, iar şi iar acele ultime momente, şi s-a gândit la ele tot timpul drumului de două ore până în Houston şi când a trecut prin măsurile de securitate ale aeroportului, iar apoi pe durata zborului neconfortabil. Nu uciderea în sine îl preocupa, care fusese executată perfect, ci străinii care apăruseră când terminase. Două misiuni întrerupte consecutiv de o pereche formată dintr-un bărbat şi o femeie.

Nu era prea greu să deducă faptul că ambii fuseseră fantomele de atunci, dar totuşi era confuz. Echipa cu care se confruntase în acea noapte reprezentase o provocare, fuseseră nişte profesionişti bine antrenaţi. Cei doi pe care-i văzuse la lumina zilei se luaseră la harţă ca un cuplu de căsătoriţi, cu un amestec straniu de încredere şi nesiguranţă. Ar fi pus acel comportament bizar pe seama unui cuplu ciudat, alcătuit dintr-un tocilar şi o stripteuză, dacă nu ar fi văzut felul în care-şi manevrau armele.

Avea nevoie de o scobitoare, trebuia să mestece ceva.

Până şi o linguriţă de cafea sau un pai de plastic ar fi fost bun, dar nu putea să-şi permită acel risc, deoarece mestecatul era genul de detaliu care, dacă era observat mai mult de o dată, îl marca şi afecta până şi cea mai bună deghizare.

Anunţurile de urcare în avion şi schimbarea porţilor sosiră ca vocea lui Dumnezeu din rai.

Holden se uită la ceas, ca oricare alt pasager cu un traseu lung. Acţiunea aceea era un detaliu. La fel şi încălţămintea, care-i oferea trei centimetri în plus la înălţime, şi rucsacul cumpărat de la un băiat de facultate într-un Starbucks, acum o săptămână, şi şapca de baseball, care anunţa că era fan Longhorns şi căştile Beats pe care le avea pe cap, toate la un loc făcându-l să arate cu zece ani mai tânăr şi oferind camerelor orice altceva la care să se uite în afară de faţa lui.

Camerele – cu înregistrările lor permanente care, în retrospectivă, ofereau capacitatea de a vedea dincolo de detalii – erau preţul pe care-l plătea pentru a se strecura printre uşi.

Se gârbovi și afișă o expresie jalnică, la fel ca puștiul de la care cumpărase rucsacul și se întoarse spre coridorul principal, în căutarea mâncării.

Tocilarul și stripteuza nu-i dădeau pace.

Îi privise, cugetând la acțiunile lor, încercând să-și dea seama dacă știau că e acolo și dacă astfel comportamentul bizar era menit să-l alunge sau dacă, în schimb, erau niște agenți secreți solitari care încercau să intre pe piață furându-i contractul de sub nas. Îi privise până când ținta se întâlnise cu ei, așteptase până când se părea că ajunseseră la o înțelegere și, nedorind să stea degeaba în timp ce doi anonimi îi furau ce era al lui, trăsese o dată și se pregătise să tragă a doua oară.

Stripteuza îl oprise.

Se întorsese, se uitase fix la el și-i arătase sânii.

Creierul lui înghețase o secundă și fusese de ajuns, nu reușise să-i omoare și pe ei.

Îl găsise exact când își strângea lucrurile și cobora din copac și începuse să tragă nebunește. Îl atinsese pe coapsă și pe o parte.

O valiză se lovi de piciorul lui Holden.

Reveni în prezent, înroșindu-se în timp ce primea scuzele unei tinere mame cu un bebeluș în portbebe, după care inspiră adânc și micșoră pasul.

Trecu pe lângă Shulas Stake House[15].

Blonda micuță din spatele tejghelei îi zâmbi.

El se întoarse și o urmă, cercetând mesele, privind fețele și înregistrând interacțiunile, până când ajunse la o masă din spate, unde se așeză și studie meniul, până ce o încheietură cu un ceas Rolex și o cămașă elegantă roz îi apărură în raza vizuală. Proprietarul ei se așeză în fața lui.

Holden ridică privirea și văzu un păr negru dat cu gel și o mustață foarte subțire, o piele cafenie, aproape la fel de deschisă ca a lui. Cei trei nasturi descheiați de la baza gâtului lăsau la vedere un lanț gros de aur în jurul unui gât solid pe un corp care arăta mult prea sănătos ca să fie trecut de șaptezeci de ani. Holden se întoarse la meniul său, uitându-se la mâncarea pe care nu voia s-o mănânce.

— Arăți ca un traficant de droguri, spuse el.

Tipul răspunse:

— Suntem în Miami. Nu am corp de plajă și trebuie să mă amestec prin mulțime cumva.

Sarcasmul, puternic și răsunător, era plin de un accent specific zonei New England, care fusese îngropat la poalele munților Apalași și înviat în munții

Boliviei.

— Cum merge treaba? îl întrebă Holden.

— Eh! Șefii sunt fericiți. Asta e tot ce contează.

Veni ospătărița. Holden își dădu joc căștile și le băgă în rucsacul de la picioare. Luă un plic mic din el și îl strecură pe sub meniu și apoi în partea cealaltă a mesei, în momentul în care comandă.

Plicul dispăru până să ridice ospătărița meniurile.

Holden spuse:

— Mă bucur să te văd, Frank. Cât timp stai în oraș?

Mustăciosul cu cămașă roz umblă pe telefon pe sub masă.

— Cât e nevoie. Tu?

— Am avion într-o oră. Apropo, mersi pentru asta!

Bărbatul mai în vârstă dădu din cap. Se așternu liniștea.

Având în vedere că se știau de optsprezece ani și amândoi cunoșteau destule lucruri păcătoase unul despre celălalt, care să garanteze un mormânt de beton într-un cimitir rece ca gheața, liniștea era mai mult decât de ajuns.

Frank se opri din butonat. Ridică telefonul, se uită la ecran, îl îndepărtă puțin ca să vadă mai bine, apoi își scoase ochelarii de vedere din buzunar și și-i puse pe nas.

Trecu de la o poză la alta și întoarse telefonul cu fața în jos pe masă. Întrebă:

— Asta e tot ce ai?

— Cum adică *asta e tot*? Sunt niște poze foarte bune, și știi asta.

Frank ridică din umeri, neimpresionat.

— Nu mai ai și altceva?

— Nu!

— Ce altceva mai știi?

— Pe femeie o cheamă Karen McFadden, e singură, are cincizeci de ani, numele de cod e Katrin Schmittlein, alias Catherine Smith. Are zece nume false. A fost nevoie de șase oameni de-ai noștri ca să o prindem în viață. Cei doi mai tineri sunt fantome pe care le-am văzut de două ori, prima dată când am doborât-o pe ea și a doua oară la „curățare”. În cazul lor, am un număr de înmatriculare care nu duce nicăieri și pozele de pe acel card. Asta e tot.

Frank întoarse telefonul și porni ecranul din nou.

— De la ce distanță le-ai făcut? Patru-cinci sute de metri?

— De la patru sute treisprezece.

Frank dădu din cap și ridică din umeri, de parcă ar fi spus „Nu-i rău!”

Duse telefonul sub masă. Cardul SD alunecă în poala lui Holden.

— Fantomele sunt prea tinere. Născute după mine. Nu știu nimic despre ele, dar tipa asta, Karen McFadden, e de belea. Te voia mort, noi doi n-am mai fi stat de vorbă acum, zise Frank.

— Mă voia mort.

— Întocmai. Cine te-a trimis după ea?

— Nu știu. A fost un acord prin Broker.

— Speram că poți să-mi spui cine o vrea, zise Holden.

Veni mâncarea. Frank îi făcu cu ochiul ospătăriței, îi zise „păpușă” și se holbă la fundul ei după ce plecă. Era destul de tânără, încât putea să-i fie nepoată.

Holden aşteptă până când femeia se îndepărtă suficient încât să nu-i audă.

— Rolexul și părul uleios nu sunt de ajuns? Trebuie să mai faci și pe destrăbălatul?

Frank băgă cuțitul în friptura fragedă, tăie o bucată și o băgă în gură. Mestecând, spuse:

— Ia mai lasă-mă! La vârsta mea, nu mă aleg decât cu privitul.

Holden împinse farfuria spre mijlocul mesei.

— Am douăzeci de minute.

— McFadden, zise Frank.

Arătă cu cuțitul spre el.

— Toată lumea a vrut s-o prindă pe femeia aia ani buni. A început la CIA. Agent clandestin. Era bună. Avea o acoperire bună în Moscova, atașată de un subiect atât de important, încât agenția o ținea departe de lanțul de comandă. Șeful CIA nici măcar nu știa că e în oraș. La nivel strategic, probabil a fost cel mai inteligent lucru pe care ar fi putut să-l facă, dar numai atât.

Capitolul 15

Holden

VÂRSTĂ: ***32 DE ANI***
LOCAȚIE: ***MIAMI, FLORIDA***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SPANIA***
NUME: ***THIAGO MARTIN MORENO***

Frank își mai taie o bucată de carne grasă și roșie.

— Ca să o înțelegi pe McFadden, trebuie să înțelegi haosul din care provine ea, spuse bărbatul. Dar sunt chestii din Războiul Rece, înainte de vremea ta. Nu ai avea cum să înțelegi.

Holden îi oferi un șervețel în plus.

Frank dădu din mână, refuzând.

Holden insistă și continuă.

— Eram mic, dar îmi aduc aminte. Haide, ajută-mă!

Frank mestecă și dădu din cap, umplându-și din nou gura.

— Agenții CIA din URSS erau de rahat. Sovieticii se ștergeau la fund cu noi. Și încă mai fac asta.

Puse mâna pe paiul din suc și bău.

— Am avut vreo trei sau patru atuuri valoroase de-a lungul întregului război, nu recruți, să știi, ci persoane „neinvitate”, și bieții nenorociți au fost cu toții executați pentru deranj. Între timp, nouă ni s-au dat informații greșite cu linguriţa din partea unor tipi pe care credeam că-i controlăm, și astea sunt porcăriile care ne-au dat peste cap unele dintre cele mai importante analize de spionaj.

Recunosc, KGB-ul a avut o operațiune dată naibii. Au fost nemiloși în căutarea agenților noștri. Dar asta nu e o scuză pentru greșelile noastre. Ce naiba, abia dacă aveam vreun agent în Rusia care să vorbească limba de acolo. Lucrurile nu au mers prost numai în Rusia Sovietică. Prin 1985, am fost blestemați doi ani și agenția și-a pierdut toți spionii din Europa de Est. Și iată că apare McFadden, care vorbea rusa suficient de fluent încât să pară nativă. E practic… nu știu cum să zic… o metamorfoză. Poți să o cunoști de ani întregi și dacă trece pe lângă tine pe stradă nici nu vei ști că a fost ea.

Dacă spionajul ar fi fost la zi, dacă cineva ar fi putut să prevadă ce avea să se întâmple, atunci poate că nu ar fi fost trimisă acolo sau poate că ar fi scos-o înainte ca lucrurile să o ia razna. A fost prinsă în acel dezastru în timp ce URSS se prăbușea. Într-o zi, pur și simplu a dispărut de pe hartă. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat. Șefii credeau că a fost răpită, dar n-am reușit să aflăm nimic din partea KGB-ului și, mai târziu, nici din partea FSB-ului sau SVR-ului.

Frank făcu o pauză și, apoi, ca și cum ar fi predat istorie la liceu, adăugă:

— După ce s-a restructurat, KGB s-a transformat în FSB și SVR.

Holden își păstră o mină serioasă.

— Frank, lucrez în domeniul ăsta. Cunosc terminologia.

Bărbatul nu ezită și continuă.

— Așa că s-a implicat Departamentul de Stat, de parcă spionul supersecret de la CIA e doar o persoană obișnuită, care a dispărut. Rușii jură că nu au habar despre ce vorbim și noi nu avem de unde să știm dacă ei chiar neagă sau McFadden s-a pierdut în haosul de comunicare anapoda dintre cei de stânga și cei de dreapta.

— Câțiva ani mai târziu, a apărut în Praga. A comis o crimă și a fugit. Nu sub numele de McFadden. De când a dispărut în Moscova, nu a mai avut o carte de identitate reală, dar mulți agenți vechi jură că ea a fost. Ar putea să se înșele. Din câte știu ei, a murit într-un iad sovietic și, chestia asta, persoana asta, sau poate mai multe persoane de fapt, s-a folosit de legenda ei ca acoperire. Cu toate acestea, cineva care se potrivește cu profilul ei a apărut de câteva ori pe an și întotdeauna a lăsat un om mort în urmă.

— Asasin politic?

— Politic, economic, ceva de genul ăsta. Dar uite care-i treaba. Mai trece un deceniu și, apoi, bam, dispare din nou, pur și simplu se evaporă. A trecut atât timp de când a lăsat o urmă, încât am crezut că a murit, dacă nu aș fi văzut poza aia. Așa că, dacă ea chiar e McFadden, întrebarea pe care trebuie să ți-o pui este cum de ai reușit să o găsești.

— Crezi că a vrut să fie găsită?

Frank băgă o bucată mare de carne în gura lui imensă și ridică din umeri. Cu cuțitul în aer, zise:

— Nu sunt în măsură să-ți spun ce gândește femeia aia. Tot ce știu e că, dacă McFadden te-ar fi vrut mort, acum nu am mai fi stat de vorbă aici.

— Dar fantomele? Poți să afli ceva despre ele, pentru mine?

Frank râse.

— Îmi place de tine, puștiule, știi asta, dar momentan mă bucur de o lună într-o casă de pe plajă, în Bahamas, alături de două gemene în bikini. Nu te plac chiar atât de tare.

Bărbatul făcu o pauză. Lăsă furculița și cuțitul jos. Pentru prima dată de când se așezase la masă cu Holden, îl privi fix în ochi.

— Dar stai așa. Ai prins-o pe McFadden, nu-i așa? Ți-ai livrat ținta?

Holden încuviință.

— Atunci de ce vrei atât de tare să știi?

— Pentru a mă proteja.

— Cineva a pus un preț pe capul tău?

— Nu știu, dar am impresia că sunt ultimul lucru neterminat în toată treaba asta cu McFadden și fantomele astea sunt cele care or să mă doboare.

— A, încep să se clarifice lucrurile!

Frank își împinse scaunul mai departe de masă.

— Te gândești că cineva știe că e în viață și vrea ca restul lumii să creadă că e moartă?

— Contractul a cerut să nu existe martori și nici urme. Și le am pe amândouă.

Frank strânse din buze și privi cu atenție masa.

— Înțelegerile prin brokeri sunt chestii periculoase, puștiule. Ai fost instruit să nu te amesteci cu viperele astea.

Holden rânji.

— Am fost instruit în numele acelor vipere.

Frank clătină din cap.

— Nu!

Clătină din cap din nou.

— Nu așa, nu!

Își aruncă șervețelul pe masă.

— Ascultă, știu un tip care are nevoie de pază, plătește foarte bine. Tu decizi, dacă vrei să-ți schimbi cariera, mă anunți. O să-ți fac legătura cu el.

— Ce-ar fi să-mi faci legătura cu cineva care poate accesa NGI?{16}

Frank se ridică în picioare. Cu mâinile pe scaun, se opri.

Holden așteptă. Avea să găsească fantomele, cu sau fără ajutor. Sistemul de Identificare de Ultimă Generație al FBI-ului, care ducea recunoașterea facială la un alt nivel, implica o scanare în timp real care indica greutatea corporală, mersul, cicatricele, tatuajele și semnele din naștere, și le trecea pe toate printr-o bază de date cu toate persoanele care imigraseră de-a lungul

timpului, momentele când avuseseră de-a face cu forțele de ordine, cu amprentele lor, amprentele de palmă și pozele făcute din profil. Acest sistem ar putea să transforme o cercetare de lungă durată într-una de câteva zile.

Frank îl analiză pe Holden.

— Îmi fac griji pentru tine, spuse el. E o afacere urâtă și ăștia sunt oameni periculoși.

— O să fiu bine.

— Fă o favoare unui om bătrân, încearcă să nu ajungi în mormânt înaintea mea. Poate te folosești de fața asta frumoasă și de corp cât încă le mai ai. Ieși în oraș cât mai poți. Întâlnește o fată. Fă sex. Așază-te la casa ta.

— Fă-mi legătura cu NGI și o să-ți îndeplinesc toate dorințele.

— Mă bucur că te-am văzut, puștiule. Mersi pentru prânz.

Holden îi zâmbi și îl privi cum pleacă.

Ocolul îl costase o zi, dar informațiile obținute despre McFadden valorau și zece zile. Achită nota de plată și se trânti din nou în sala de așteptare, dormi tot drumul de întoarcere și se luptă cu fantomele din vis.

La Houston George Bush Intercontinental, era doar încă un om într-o mulțime de oameni de toate felurile, până când, aruncând o privire la întâmplare asupra unui televizor fără sunet, văzu un prezentator exagerat de bronzat și cu păr mult prea deschis, vorbind exact despre stripteuză.

Se opri brusc, foarte surprins, și apoi continuă să facă pași rari, cu o neîncredere precaută, spre televizor.

Subtitrările îi spuneau esențialul: iubit panicat. Iubită dispărută după ce fusese răpită din casa lui, sub amenințarea armei. O schiță a poliției a unei persoane pe care Holden n-o recunoștea. Poliția din Austin solicită informații din partea publicului.

Și, apoi, zeii televiziunii îi oferiră lui Holden numele:

Jennifer White.

Robert Davis.

Reportajul se încheie. Pe ecran apăru acum imaginea unui hamburger pus cu încetinitorul într-o chiflă și Holden se întoarse, cu picioarele pe pilot automat, îndreptându-se spre ieșire, în timp ce mintea lui trecea de la neîncredere la furie.

Ura, ura, *ura* să fie luat de prost și numai un prost avea să păsească invitat în capcana care-i fusese întinsă.

Dar asta nu însemna că nu putea să se folosească de informații pe drum.

Băgă bateria în telefon și îl porni.

Ținta fusese livrată. Baxter își luase la revedere de la Rafi, amenințându-l să nu mai aplice niciodată pentru un contract și tipul cel mare voia să riposteze, așteptând noi ordine.

Holden îi tastă numărul.

Acum era timpul să plece la vânătoare în doi.

Capitolul 16

Jill

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***BEAUMONT, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JULIA JANE SMITH***

Barul era un local mic, o afacere de familie, la sud de Beaumont, lângă autostrada Interstate 10, cu suficiente separeuri libere în acea după-amiază și o baie goală, în care putea să caute prin geantă fără să fie deranjată. Singură în cabină, trase pe nas substanța relaxantă, închise ochii și se lăsă pe spate, lipindu-se de perete.

Îl amenințase pe Jack că avea să-l rănească dacă nu se opreau să mănânce. Nu mai mâncase din zorii zilei, îndurase canicula și câinii, și conflictul emoțional de a-l înmormânta pe Ray. Nu avea de gând să aștepte să primească mâncare până când nu ajungeau în Houston, indiferent ce ar fi plănuit Jack. Nu că ar fi avut vreun plan vreunul dintre ei.

Houston era locul în care Ray credea că fusese dusă Clare.

Jack era de părere că trăgătorii nu s-ar fi chinuit niciodată să o ia pe Clare în viață, dacă ar fi vrut-o moartă, că erau zeci de aeroporturi la nord și la sud de Earthship, care ar fi implicat o logistică mai simplă decât varianta cu călătoritul spre est. Singurul loc din est care avea logică era Houston, și singurul lucru care ar fi făcut Houston o opțiune mai bună decât celelalte zece aeroporturi era faptul că poate aveau de gând să o ducă pe Clare undeva cu vaporul. Așa că Jack pusese ochii pe Houston Ship Channel și era pornit să ajungă acolo cât mai repede posibil. Dar canalul navelor se afla la optzeci de kilometri și Houston era un oraș foarte mare.

Nu era un plan.

Jill deschise ușa de la cabină și se îndreptă spre ieșire.

Își surprinse imaginea în oglindă și se opri.

Hainele ei erau un dezastru. Trebuia să-și vopsească rădăcinile părului. Dușul pe care-l făcuse în apartamentul ei își pierduse efectul cu șase ore în urmă, și arăta la fel ca și Clare – o versiune mai tânără și mai rotundă a lui

Clare, cu aceeaşi piele, suficient de deschisă încât să fie albă, suficient de bronzată încât să pară hispanică, asiatică sau polineziană, aceiaşi ochi căprui deschişi, care se încadrau în mai multe etnii, aceiaşi pomeţi, acelaşi nas. Din acest motiv, mereu se vopsea, ca să nu aibă culoarea ei naturală, şi acasă avea foarte puţine oglinzi. Acum, că-şi vedea faţa după patruzeci şi opt de ore, se simţea şi mai groaznic.

Se apropie de oglindă şi îşi analiză reflexia.

Furia şi pierderea, speranţa şi teama, dorinţa şi nevoia, dragostea şi ura se îngrămădiră toate în starea ei nemişcată. Închise cu putere capacul mental. Nu erau suficiente droguri pe lumea asta ca să merite să se uite înăuntrul *acelei* cutii a Pandorei.

Îşi căută rimelul prin geantă şi un tub cu luciu de buze cu aromă de trandafiri şi văzu în schimb telefonul, nu burnerul, nu cel personal, ci Blackphone-ul care o lega de Broker.

Întrebările fără răspuns îi provocau o stare mizerabilă.

Puse telefonul la loc. Avea să-l sune. În curând. Imediat ce-şi dădea seama cum s-o facă, pentru că nu putea, pur şi simplu, să ceară audienţă cu un bărbat care plătea bani frumoşi pentru cadavre şi să-i zică: „Ăă, auzi, tipii ăştia pe care m-ai trimis să-i omor au trimis cumva pe cineva s-o răpească pe mama mea? Sau ai răpit-o tu? Sau poate ştii cine a răpit-o”.

Îşi dădu cu rimel, cu luciu de buze şi cu fard de obraz, apoi ieşi din baie şi trecu printre mesele aproape goale, evitând contactul vizual şi sperând că nu mai putea s-o miroasă nimeni aşa cum se mirosea ea.

Fratele ei, care nu avusese parte de un duş, puţea de două ori mai rău.

Mâncarea o aştepta pe masă.

Veni în dreptul canapelei şi băgă cartofi prăjiţi în gură înainte să se aşeze.

Jack, care stătea vizavi de ea, îşi împingea mâncarea dintr-o parte în alta, aşa cum obişnuia să facă atunci când surprizele nedorite îşi făceau apariţia în viaţa lui.

Jill împinse un cartof spre el şi-i spuse:

— Mănâncă!

El dădu din mână.

Ea ţinu cartoful aproape de nasul lui.

El o respinse iar şi se răsti la ea:

— Încetează!

Dar nu putea să facă asta.

Enervarea şi provocarea lui erau nişte modalităţi prin care se rănea

singură, dar care îi alinau durerea adâncă.

Jill își puse condimente pe hamburger, mușcă o gură și jumătate, zeama cărnii prelingându-i-se pe degete, apoi insistă iar.

— Mănâncă!

Bărbatul o plesni peste mână.

— Ți-am zis să încetezi!

Ea îi frecă un cartof de bărbie, pentru că enervarea lui era mai bună decât liniștea sumbră și care o forța să simtă și să gândească în feluri pe care nu și le dorea.

Jack ridică privirea, roșu la față și cu pumnii pe masă, și se uită apoi peste umărul ei. Fața lui însă căpătă o mimică surprinsă și deschise gura:

— Pune-ți șapca! ordonă el.

Ea luă o gură de ceai dulce și mai mușcă o dată din hamburger.

— De ce?

El se aplecă în față.

Uitându-se peste umărul ei, șuieră:

— Șapca! Acum!

Se întoarse să vadă la ce se uita el și îl văzu la televizorul de pe peretele din spate pe Robert Davis, un american get-beget, aranjat, solid, respectat, nenorocitul de Robert Davis – primul tip cu care se gândise că ar putea să aibă o relație ca lumea, tipul cu care, în prostia ei, crezuse că va putea să continue de unde rămăsese după ce se termina totul – la știri, înfrânându-și emoțiile și povestind lumii că fusese amenințat cu arma și cerând ajutor ca ea să se întoarcă acasă.

Jill înșfacă șapca de baseball de lângă ea și și-o puse pe cap.

Jack îi puse o pereche de ochelari în mână.

Ea se întoarse la mâncarea ei, își puse ochelarii și se lăsă mai jos pe canapea.

Prinsese numai ultimele cincisprezece secunde, dar fusese de-ajuns ca să-și dea seama că o încurcase rău de tot. Să atragă atenția era cel mai rău lucru posibil, dar asta era deja la un alt nivel.

Jack se aplecă spre ea și șuieră:

— Ți-ai pierdut mințile, de ce l-ai lăsat să-ți facă o poză așa?

Jill se holbă în farfurie, gândurile împrăștiindu-se ca o duzină de pisici speriate ce refuzau să fie strânse la un loc, chinuindu-se, încercând să caute prin amintirile pierdute momentul și locul în care fusese făcută acea poză și să respire ca să-și suprime dezgustul ce i se ridica din stomac precum

mâncarea stricată. Îi plăcuse de Rob, sincer, și rămăsese cu el o perioadă, deoarece pentru prima dată în viața ei, scurtă și dezastruoasă, găsise un tip decent, care era suficient de inteligent încât să-și dea seama de prostiile ei și să râdă de ele, și al cărui creier nu putea să-l transforme în jeleu. Dar asta, spectacolul ăsta public, implorarea și ineficiența, care implica poliția și mijloacele mass-media – ceea ce, din punctul de vedere al societății, era probabil un gest eroic – îi provocau repulsie.

Jack o judeca aspru și simțea asta prin șapcă. Îi ajungea direct în craniu.

Nu ar trebui să se întâmple așa ceva. Nu se poate.

— Nu l-am lăsat să-mi facă poze, ripostă ea.

— Atunci poate că erai prea drogată ca să observi sau ca să faci ceva pentru a-l opri. Ai de ales, soră dragă. E vina ta.

Ea clătină din cap.

El întrebă:

— Nici măcar nu-ți mai aduci aminte când s-a întâmplat asta, nu-i așa?

Nu putu să-i răspundă.

— Te-am avertizat, zise el. Ți-am zis că o să ne facă probleme. Ți-am zis să-l suni. Ai zis că te ocupi tu, că o să rezolvi situația.

— Așa am făcut, spuse ea. M-ai văzut când am trimis mesajul.

— Pentru că *eu te-am pus.* Pentru că nu ai *sunat.*

— Mă rog! M-am ocupat de asta, așa că nu e vina mea.

— Fața ta apare la televizor și vrei să vorbești despre a cui e vina? Nu e vorba despre asta aici. Problema trebuie rezolvată. Tu ai dat-o-n bară, tu s-o rezolvi, și ai face bine să te grăbești, pentru că și-așa e destul de greu s-o găsim pe Clare, nu mai avem nevoie și de oameni cu intenții bune care să sune la poliție oriunde mergem.

Se lăsă pe spătar, își încrucișă brațele și se uită urât la ea.

— Mă târăști și pe mine în treaba asta și poți să-ți iei adio de la Clare pentru totdeauna și de la mine, apropo.

Jill își umplu gura cu cartofi prăjiți și, privindu-l încruntată, mestecă precum o vacă. Jack își încordă maxilarul. Îi făcu semn chelneriței și, când văzu că îi atrase atenția, se forță să-i arunce un zâmbet care aproape că părea fermecător și făcu semn spre farfuriile de care abia dacă se atinseseră.

— Ne cheamă datoria, spuse el. Trebuie să ni le puneți la pachet și să ne aduceți nota de plată.

Chelnerița îi întoarse zâmbetul și plecă.

Jack bătu din degete pe masă.

— Trebuie să-l suni. Să-l suni, să-l laşi să-ţi audă vocea, să te asiguri că ştie că tu eşti şi să pui capăt tărăşeniei ăsteia.

Jill mai luă o îmbucătură din hamburger, uitându-se fix la el şi mestecând.

Jack, fiul cel bun, Jack, fiul responsabil, Jack, fiul care nu putea să facă nimic rău, fusese cel care-i adusese de fapt în situaţia aceasta când o luase cu forţa din casă. Şi, la fel ca întotdeauna, greşelile amândurora erau numai din cauza ei.

Era aceeaşi ceartă pe care o avuseseră de douăzeci de ani încoace, doar că, de data aceasta, în loc să fie Clare cea care aruncă vina, Jack era înlocuitorul ei tâmpit.

Jack cel deştept. Jack, idiotul sentimental.

Jack, care nu înţelesese niciodată de ce fusese nervoasă pe el, de parcă el ar fi fost Clare, nu pricepuse niciodată că motivul pentru care se supăra pe el de fiecare dată când îi sărea în apărare era că, dacă-i lua partea, nu făcea decât să sporească durerea pe care o simţea atunci când nu-i lua apărarea.

— Nu am cerut niciodată să fiu cel favorizat, ar fi spus el.

Nu, dar nici nu îi întorsese spatele.

— Ce puteam să fac? ar fi întrebat el. Eram doar nişte copii. Eu eram doar un copil. Îmi doream şi aveam nevoie de dragoste părintească şi de aprobare, la fel ca oricare alt copil, şi niciodată nu te-am făcut pe tine să suferi ca să obţin aceste lucruri.

Şi ea s-a simţit vinovată, pentru că îl iubea, şi era nemilos să-l tragă la răspundere pe copilul care fusese cândva, pentru deciziile de adult, dar momentul ăsta făcu în aşa fel încât totul să revină.

Asta o durea cel mai mult.

Iată-l aici, repetând ca papagalul bazaconiile lui Clare, complet orb în faţa propriei responsabilităţi.

Căzuse pradă acelei gândiri nenorocite şi nu mai putea să vadă altceva.

Dar Jack avea dreptate într-o privinţă şi Jill detesta asta, pentru că nu voia să-l sune pe Robert acum, aşa cum nu voise să-l sune nici după ce Jack o umilise, târând-o afară din casa bărbatului exact în faţa lui.

Plecară din restaurant şi merseră cu maşina în linişte, supăraţi, cu Jack la volan.

Jill se gândi la cel mai groaznic scenariu posibil, în timp ce erau pe autostradă, până când Jack trase maşina într-o zonă mare de parcare. Parcă în faţa unor pomi, opri motorul şi se uită în faţă.

Ea băgă mâna în geantă, după telefon şi baterie, îi puse bateria şi, cu

degetul mare pe butonul de apelare, zise:

— Dacă fac asta, am nevoie de intimitate.

Jack râse. Ca să se înţeleagă mai clar, adăugă:

— Nu!

Jill se abţinu să nu-i dea un pumn în gura aia stupidă.

Nu putea să concureze cu el creier la creier, nu putea să o facă pe Clare să o iubească aşa cum îl iubea pe el, dar toate astea nu contau, pentru că putea să-l doboare în două secunde, să-l facă să i se supună şi să-l bată până când nuul lui se transforma într-un da.

Acesta fusese motivul pentru care se antrenase dintotdeauna din greu, luptase din greu şi-şi luase bătaie de la tâmpiţi mai mari decât ea. Doar că nu putea s-o facă, nu aici, nu acum, pentru că el ar fi plecat şi ea nu ar mai fi reuşit s-o găsească pe Clare, şi nu credea că ar putea suporta *asta*, aşa că apăsă pe apelare.

Se formă numărul.

Şi sună.

Şi iar sună.

Intră căsuţa vocală.

Închise fără să lase mesaj şi dădu cu călcâiul în bordul maşinii.

Îi vibră mâna. Se zăpăci şi scăpă telefonul, dar îl prinse.

Nişte ochi albaştri zâmbeau spre ea pe sub un păr negru. O faţă frumoasă care, până acum două zile, era ca o speranţă pentru ea. Jill răspunse.

Robert întrebă:

— Jen? Tu eşti?

Îi luă o secundă să facă trecerea de la furie şi confuzie şi douăzeci şi şase de ani de porcării, şi să revină la fata petrecăreaţă şi iubitoare de distracţie pe care o ştia el.

— O, ce bine! răspunse ea. Am fost aşa de speriată când am văzut că nu răspunzi.

— Eşti bine? întrebă el. Unde eşti?

Mintea ei o luă razna cu o mulţime de direcţii posibile spre care să îndrepte conversaţia şi se împotmoli între adevăr şi minciună.

Întotdeauna fusese sinceră cu el.

Bine, cu excepţia minciunilor.

Care erau legate cam de tot ce ţinea de viaţa ei.

Dar, pe lângă ele, fusese autentică – atât cât ar putea fi o persoană ca ea – pentru că el fusese primul bărbat, în afară de Ray, în afară de fratele ei, care o

confruntase cu privire la porcăriile și la manipulările ei.

De asta îl plăcuse.

Și asta crea o mică problemă în acel moment.

— Normal că sunt bine, îl asigură ea. *Eram* bine. Tocmai m-am văzut la televizor. Rob, bieții polițiști, bieții voluntari, și tot timpul, și banii irosiți. Ți-am dat mesaj, ți-am zis că sunt bine. Totul a scăpat de sub control. *Trebuie* să anunți pe toată lumea că a fost o neînțelegere.

Nu se auzi nimic câteva clipe, apoi Robert vorbi pe un ton rece:

— O neînțelegere. Un tip vine și te ia din casa mea și apoi pur și simplu dispari. Te-am sunat iar și iar, și nu mi-ai răspuns, apoi, în sfârșit, dimineața următoare, primesc un mesaj – un mesaj pe care l-ar fi putut scrie oricine – și când îți scriu și eu mesaj, nu-mi răspunzi. Poliția nu reușește să-ți găsească locația telefonului, practic te-ai evaporat, și eu încerc în continuare, și timp de două zile nu primesc nimic, până acum.

Făcu o pauză și trase aer în piept.

— Mă bucur că ești bine. Sunt atât de ușurat, încât sunt supărat. Vrei să știi ce mai fac? Sunt distrus, asta fac, și nu a fost nicidecum o neînțelegere.

Capitolul 17

Jill

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***BEAUMONT, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JULIA JANE SMITH***

Jill oftă și se strădui să vorbească folosind cât mai multă dulceață în voce, sporind nivelul de vulnerabilitate.

— Ce vrei să spun, Rob? Verișorii mei mai exagerează cu farsele și glumele. A fost ceva extrem să mă ia așa, dar nu am fost în pericol. Când ți-am dat mesaj, m-am gândit că o să ți se pară amuzant, așa cum mi s-a părut și mie.

Robert răspunse pe o voce extrem de sarcastică:

— Cum să nu. Un străin te ia cu forța din casa mea și te aruncă în portbagaj și tu ai crezut că o să mi se pară *amuzant*?

— Dac-o spui așa…

Jill făcu o pauză ca să arate că regretă.

— Te rog să nu fii supărat. Ultimele zile au fost și-așa grele.

Robert vorbi acum pe un ton și mai dur:

— O femeie sună de pe numărul lui Jen și zice că Jen e bine. Puteai să fii oricine. Cineva ar putea să te forțeze să dai telefonul ăsta. Nu glumesc deloc. Trebuie să contactezi secția de poliție din Austin și să le spui cu gura ta, ca să judece ei ce și cum. Și te întreb din nou, unde ești?

Jill vorbi acum cu o voce și mai exasperată.

— În același loc în care ți-am spus și ieri. În Bastrop, cu prietena mea, Angela, cea a cărei mamă a fost lovită de un șofer beat. Am fost blocată aici, am încercat să ajut cât de mult am putut cu planurile pentru înmormântare. Mi-e dor de tine. Chiar îmi pare rău pentru toată drama asta.

— Ai fi putut să mă suni de pe telefonul Angelei.

Jill strânse din dinți, își lăsă capul pe spate și trase aer în piept ca să se calmeze.

— Angela plânge încontinuu, nu mănâncă, nu doarme și eu am fost puțin

distrată.

— Păi, văd care-ți sunt prioritățile.

— Haide, Rob! șopti ea. Nu fi așa!

El concluzionă:

— Tu fă ce trebuie să faci. O să-i anunț pe detectivi că am purtat conversația asta și o să le spun că am dubiile mele.

Făcu o pauză și ea aşteptă, după care bărbatul îi închise.

Cu picioarele pe bord și fața în sus, își aruncă telefonul pe jos.

Mașina se cufundă în liniște.

Jack își puse brațele pe volan și-și sprijini fruntea pe ele.

Ea întrebă:

— Crezi că Robert a avut ceva de-a face cu Clare? Faptul că s-a întâmplat chiar acum, că m-a dat la televizor, crezi că încearcă să ne deconspire?

— Nu!

Jill i-ar fi cerut să explice, l-ar fi bătut la cap să înțeleagă, având în vedere tot ce se întâmplase în ultimele două zile, cum de era atât de sigur, dar luând în considerare circumstanțele, știa că ar fi mai bine să nu facă asta, așa că-l lăsă în pace.

El întrebă:

— Cât de „curată” e mașina asta?

— E curată.

— Am nevoie de mai mult din partea ta acum.

— E legată de o corporație din New Mexico, cu o adresă fantomă în Hawaii. Are număr de înmatriculare, asigurare și urme undeva în McAllen.

El dădu din cap și Jill nu putu să-și dea seama dacă e ușurat, impresionat sau în sfârșit dornic să recunoască faptul că nu era chiar atât de proastă, dar nici nu mai conta, pentru că el schimbă subiectul.

— Am latex lichid în geanta cu instrumente, anunță el.

— Ăsta e planul tău B?

El se ridică în scaun și se uită la ea.

— Ai tu o idee mai bună?

Ea își dădu picioarele jos de pe bord și se răsuci ca să-i ia geanta, trăgând-o în față.

El folosise latex din același motiv pentru care Clare susținuse că încetase să mai călătorească: în fiecare an se strângea cureaua și programul de recunoaștere facială era din ce în ce mai performant, și astfel era din ce în ce mai greu să rămâi invizibil. Latexul crea o deghizare temporară asupra pielii,

făcând nasul mai lat, ochii nu atât de evidenţi şi remodelând pomeţii şi mandibula. Cel mai greu era de modificat distanţa dintre ochi, dar până şi asta se putea face cu mare atenţie la detaliu şi o mână fermă. Jumătate de oră de lucru putea să modifice punctele importante şi să creeze suficientă distanţă între punctele nodale, astfel încât să deruteze programul şi să schimbe felul în care o faţă arată pentru ochiul liber. Folosise şi ea latex înainte, ca să se transforme în Jennifer Lopez de Halloween şi nu se deranjase niciodată să-l scoată. Latexul lichid era soluţia lui Jack pentru problema feţei ei, care apărea peste tot la ştiri.

Poza lui Robert, care o prinsese în mişcare, nu era incredibil de clară şi probabil nici suficient de bună pentru ca recunoaşterea facială să poată surprinde jumătate din punctele nodale, dar era de ajuns pentru ca străinii să o poată recunoaşte pe stradă. Folosirea latexului însemna că Jack avea de gând să ignore problema cu Robert deocamdată şi să se concentreze în totalitate pe găsirea lui Clare.

Jill nu avea nimic împotrivă.

Îşi trase geanta şi desfăcu buzunarul interior.

Geanta vibră şi se auzi sunând telefonul burner aflat în ea, telefonul pe care ar fi sunat-o Clare. Jill înlemni. Inima începu să-i bată mai repede. Jack fu cel care reacţionă, pentru că ea nu putu. Rupse materialul genţii, luă telefonul şi răspunse imediat. Nu-l mai văzuse de mult să se mişte atât de repede.

Dădu pe speaker şi, fără să mai spună altceva, zise:

— Hei!

Vocea lui Clare se auzi în telefon, era Clare, fără nicio îndoială, Clare în viaţă în acest moment, vorbind cu el de parcă ar fi fost iubitul ei, nu fiul.

— Scumpule, îmi pare rău că am ratat petrecerea.

Cu o rutină atât de veche şi folosită atât de des încât Jill îşi dorea să o poată uita, Jack răspunse:

— Revanşează-te faţă de mine! Cu cina şi băutură. O să aduc un prieten. La tine sau la mine?

— La tine! Imediat ce o să…

Şi Clare dispăru.

O voce o înlocui pe a ei, nu chiar o voce, ci o redare computerizată a unei voci umane.

— Serviciile tale nu mai sunt necesare. Nu vei mai fi plătit pentru protecţie şi dacă mai acţionezi în vreun fel, vei muri.

Jack se ţinu de rolul său.

— Bă, tâmpitule, nu ştiu cine te crezi…

Persoana respectivă îi închise.

Jill spuse:

— A mers bine.

Era tot ce putea spune ca să se abţină să nu vomite.

În câteva cuvinte codate, Jack o anunţase pe Clare că erau împreună, în schimb femeia le spusese să stea deoparte, dar cealaltă voce o făcea să-i vină rău de la stomac.

Jack lăsă telefonul jos şi, fără să bage în seamă ceea ce tocmai auziseră, concluzionă:

— Cred că o să stăm liniştiţi şi o s-o lăsăm să-şi facă treaba.

Cuvintele erau nişte mici bombe pentru arterele din creierul ei, care transformau realitatea într-un vis ce se desfăşura cu încetinitorul, vis ce nu era posibil.

Ea răspunse:

— Nu!

— Cum adică nu?

Ţipete primitive, frustrare, teamă şi supărare îi invadară capul şi pieptul.

Jack nu ştia ce ştie ea.

Dacă o abandonau pe Clare acum, însemna că o lăsau să moară.

Jill nu era pregătită pentru asta, nu în felul ăsta, nu aşa…

— E atât de evident, zise ea. Nu-ţi dai seama? Clare a văzut reportajul de la televizor, voia să aibă confirmarea că suntem amândoi în viaţă şi despre asta a fost vorba.

Jack se uită la ea de parcă ar fi fost bătută-n cap.

— E vorba despre Clare, îi reaminti el. Dacă există o cale de scăpare, o s-o găsească fără ajutorul nostru. A vrut să ne arate că e în viaţă, ca să n-o mai căutăm şi să nu ne băgăm şi să stricăm misiunea la care lucrează ea.

Desfăcu telefonul, scoase bateria şi apoi cartela SIM.

Lui Jill îi fierbea sângele în vene.

Telefoanele burner erau de unică folosinţă. Jack avea să calce telefonul cu maşina, să arunce bucăţile în toaletă şi să tragă apa, şi Clare nu ar mai fi putut să-i sune niciodată.

Jill nu putea să respire. Avea nevoie de aer.

— John, fir-ar să fie! Stai şi gândeşte-te un pic. Chestiile care s-au întâmplat pe proprietatea ei şi ce i s-a întâmplat lui Raymond… Cei care o au

acum or să o folosească și apoi or să o omoare. Ea încearcă doar să ne țină departe de treaba asta.

Jack o ignoră de parcă nici nu ar fi vorbit. Ca de obicei. Așa se întâmpla mereu. Imediat ce Clare oferea o opinie sau dădea o instrucțiune, gândirea lui critică înceta să mai funcționeze și făcea exact ceea ce voia ea.

Dar Clare se înșela. Și el se înșela.

Jill lăsă deoparte rațiunea și teama preluă controlul asupra ei: teama că Jack avea s-o abandoneze pe Clare, că avea s-o abandoneze pe ea. Un țipăt gutural se ridică de undeva din adâncul său și se aruncă pe scaunul lui, în poala sa, dându-i pumni în spațiul acela strâmt. Îi dădu capul pe spate, apucă repede centura de siguranță și i-o strânse în jurul gâtului.

Jack se împinse și se agită, lovind-o și el la rândul său, dar ea nu simți nimic până când un cuțit nu îi străpunse tricoul și apoi pielea. Față în față, respirație contra respirație, Jill spuse:

— Nu-mi pasă deloc ce crezi tu că a zis Clare. Mergem după ea. O s-o găsim. O s-o aducem înapoi.

Jack nu mai avea oxigen și se înroșea puternic.

Băgă cuțitul și mai adânc în ea.

— La naiba cu asta! scuipă ea.

Dădu drumul centurii, și el trase aer în piept.

Mâinile ei apucară mânerul portierei și se prăbuși, cu umărul înainte, afară, pe asfalt, se târî până în tufișuri și vomită puțina mâncare pe care o mâncase mai devreme.

Nu avea nevoie să-l sune pe nenorocitul de Broker ca să afle dacă știa ceva despre Clare. Brokerul, prin intermediul lui Clare, tocmai o sunase.

Capitolul 18

Rob

VÂRSTĂ: ***23 DE ANI***
LOCAȚIE: ***AUSTIN, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***ROBERT PRESTON DAVIS***

Soneria sună, urmată de încă o bătaie în ușă, a treia oară în două minute, și el stătea în hol, în picioarele goale, pe gresia spartă și veche, cu spatele lipit de perete.

Ajunsese până aici și se oprise exact înainte să răspundă.

Nu mai dormise de câteva zile. Nu-și mai aducea aminte când mâncase ultima dată. Uitase când se bărbierise sau făcuse duș ultima dată. Nu voia să vadă oameni și totuși era disperat după vești, orice vești, așa că se juca acum cu telefonul în mâini, prea curios ca să plece și prea neliniștit ca să-și anunțe prezența aruncând o privire pe vizor.

Soneria sună din nou deasupra capului său.

Oricine o fi fost nu era un tip care vindea ceva, cineva care mergea din ușă-n ușă ar fi plecat demult. Nu erau nici Cercetașele și nici vreun strângător de fonduri pentru o școală, nu era perioada potrivită a anului. Probabil nu era un reporter. Aveau tendința de a-i călca în picioare gazonul și de a se uita prin ferestre după el, dar nu se întâmpla așa ceva acum. Colegii lui de casă abandonaseră locul pentru o zonă mai sigură, și niciunul dintre prietenii lor nu mai venise în vizită de atunci, așa că nu erau nici ei.

Nesiguranța îl făcea să stea pe loc.

O voce se auzi de partea cealaltă, nu prea tare ca să nu audă vecinii, ca și cum persoana respectivă își lipise buzele de balamale.

Rob simți cum i se urcă nodul din stomac până în gât.

Era ca și cum persoana de afară știa că el e acolo, exact în fața ușii.

Persoana spuse:

— Trebuie doar să vorbesc cu tine, Robert.

Tonul era aproape prietenos. Cumva între „Hai să bem o cafea!” și „Nu mă face să te scot cu forța de acolo!”

— Haide, Robert! zise vocea. Nu mă ține așa toată ziua.

Îl durea inima. Gura i se uscă. Voia să se culce și să se trezească într-o lume în care lucrurile erau la fel ca înainte s-o întâlnească pe Jen.

Inspiră o dată și deschise ușa, dând nas în nas cu doi bărbați în costume, două umbre imense care blocau soarele după-amiezii. Erau înarmați, cu siguranță, și aveau aerul unor polițiști, dar păreau niște versiuni mai tinere ale amicilor din Marină ai tatălui său, nu ofițerii și detectivii pe care-i întâlnise până acum în tot coșmarul acesta.

Ezită timp de o secundă stânjenitoare, încercând să-și dea seama cine erau și de ce veniseră. Cel mai scund întinse mâna spre el și spuse:

— Mulțumim că ai răspuns!

Tipul vorbea cu un ușor accent, din care însă se simțea că nu era de aici. Bărbatul adăugă:

— Am venit în legătură cu Jennifer. Te deranjează dacă intrăm puțin?

Robert dădu mâna cu el din reflex, dar avea palmele transpirate și fața îi ardea, și era amețit.

Jen era moartă. Asta era.

O găsiseră undeva, într-un șanț. Atacată. Decapitată. Credeau că el fusese și veniseră să-l aresteze.

Strânse din dinți.

Aveau să urmeze cătușele și apoi să-i citească drepturile. Polițistul scoase un carnețel și făcu un pas în față.

— Mai avem câteva întrebări, spuse el.

Robert clipi, ca să i se ducă definitiv ceața din fața ochilor. Cuvintele acelea aveau un înțeles diferit. Mai multe întrebări însemnau că tipii ăștia nu veniseră aici cu răspunsuri. Mai multe întrebări însemnau că Jen nu era moartă. Nu încă. Și nu veniseră să-l aresteze. Nu încă.

Ușurarea și disperarea se ciocniră cu realitatea.

Mai multe întrebări însemnau că Jen încă era dispărută și acum, mai presus de toate, avea nevoie ca ea să fie în viață, foarte în viață, nu doar la telefon, ci și în realitate. Să se ducă la secția de poliție să demonstreze că e în viață. Pentru binele ei și al lui.

Bărbatul adăugă:

— N-o să-ți luăm mult din timp.

Robert strânse din buze. Rămase pe loc.

Omul încercă să înainteze.

— Te deranjează?

Cu mâna pe uşă, Robert dădu s-o închidă.

Da, îl deranja. Îl deranja foarte tare. Faptul că se dusese la poliţie fusese o idee foarte rea. Nenorocitul care o luase pe Jen nu lăsase nici măcar o amprentă în urmă şi criminaliştii care îi cercetaseră casa nu găsiseră mare lucru care să dovedească faptul că Jen fusese acolo. Judecând după felul în care decursese interogatoriul, detectivii ori aveau să-l acuze că făcuse o farsă, ori era suspectul lor principal în cazul răpirii.

Lucrurile nu arătau deloc bine pentru el.

Le povestise despre apelul lui Jen. Îi implorase a mia oară să-i localizeze telefonul. Ei îi spuseseră să stea liniştit şi să aştepte, ceea ce îl făcea să creadă că era modul lor de a-i spune că ei credeau că noua poveste era mai stupidă decât prima şi erau porniţi să dovedească asta.

Bărbatul îşi puse piciorul în prag şi blocă uşa.

Robert se uită la picior, apoi la faţa lui şi spuse:

— Deja v-am spus tot ce ştiu.

Bărbatul ridică privirea din carneţel.

— Suntem de la o agenţie diferită. Facem o investigaţie separată, din afară.

Aceste cuvinte îi dădură peste cap toate presupunerile.

Diferită însemna o nouă şansă de a convinge pe cineva să-i ia în serios varianta lui. *Diferită* însemna speranţă pentru el şi Jen.

— Texas Rangers? întrebă Robert. FBI? Aveţi o insignă sau ceva?

Tipul mai mare, cel tăcut, care părea să-l imite pe Dwayne „The Rock” Johnson, cu braţele mari şi capul chel, spuse:

— Da!

Duse mâna la buzunarul din spate.

Cel vorbăreţ înaintă ca să-i facă loc.

Robert se dădu din calea lui şi, cumva, ajunseră toţi trei în hol şi stătură într-o linişte stânjenitoare în dreptul intrării în sufragerie.

Robert privi în jur, conştient, spre ruşinea sa, de părul lui nespălat, de hainele şifonate pe care nu le mai schimbase de trei zile şi de mirosul corporal şi de grămada de cutii cu mâncare comandată de pe covor. Bucătăria, plină de vase murdare şi mâncare mâncată pe jumătate, era într-un stadiu şi mai groaznic. Nu era nimic curat, nimic îngrijit, pentru că îi consumase toată energia faptul că trebuise să îndure haosul provocat de Jen şi să se străduiască să nu cedeze în faţa stresului provocat de faptul că nu ştia ce urmează.

— Vă spun tot ce e nevoie ca s-o ajutaţi pe Jen, spuse el. Doar că nu ştiu ce aş mai putea spune şi nu am spus deja de o sută de ori.

Bărbatul vorbăreţ dădu din umeri ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, gest care îl relaxă pe Robert şi îi fu greu să nu-l placă pe tip.

— Ai putea să ne povesteşti şi nouă totul de la început. Ştii cum e între agenţii. Nu prea le avem cu comunicarea.

Mandibula lui Robert se relaxă. Făcu semn spre canapeaua răvăşită.

Agentul spuse:

— Ce-ar fi să începem cu telefonul tău?

Robert se încruntă. Se uită la telefonul pe care-l ţinea în mână.

— Echipa de criminalişti l-a cercetat deja. Nu vreţi să copiaţi ce au obţinut ei?

O altă ridicare din umeri descurajantă, un alt zâmbet umil şi tipul răspunse:

— Din nou, e vorba de *altă agenţie*. Cercetăm toate lucrurile de bază, pentru orice eventualitate. Vrem să ne asigurăm că avem numărul corect al lui Jennifer, să confirmăm orele exacte când au fost efectuate apelurile şi trimise mesajele şi să ne uităm la cuvintele exacte pe care le-a folosit când a vorbit cu tine în ultima lună.

Robert se uită de la cel vorbăreţ la tipul mare, care stătea cu un metru mai departe, cu o expresie întunecată pe chip şi insigna strânsă într-o mână mare cât o farfurie. Se răzgândi, nu mai voia să arunce o privire mai de aproape insignei.

Cel mai mic continuă:

— Vom avea nevoie de orice poze, bileţele, cadouri, orice lucru pe care-l ai şi pe care nu l-ai dat deja poliţiei.

Robert se frecă la ochi. Era ca şi cum înota împotriva curentului, din nou acelaşi lucru, dar niciun progres. Era extenuat. Voia să se termine odată.

— Nu am multe, zise el. Nu am fost mult timp împreună, înainte să se întâmple asta şi, bineînţeles, tipii ceilalţi au luat destul de multe chestii. Va trebui să vorbiţi cu ei legat de asta.

Tipul mare şi chel se uită la ceas.

Celălalt insistă.

— Orice ai!

Robert oftă, merse târşâit pe hol până la el în cameră, se opri în prag şi oftă din nou. Încă nu pusese nimic la loc după ce poliţiştii îi întorseseră casa cu fundul în sus, şi nu avusese nici măcar energia să se gândească la asta. Se

puse în genunchi și căută printr-o grămadă de pe birou paharul de shot pe care i-l luase Jen după ce se întorsese dintr-o excursie în Europa, exact după ce se întâlniseră prima dată. Băgă apoi mâna în sertarul de la birou după bonul de la Schlitterbahn, pe care-l pusese alături de câteva facturi vechi.

Nu îi mai venea nimic în minte care ar fi putut să conteze.

Bărbații stăteau tot acolo când se întoarse în sufragerie.

Dădu obiectele celui mai mic și apoi își deblocă telefonul ca să deschidă mesajele de la Jen. Ceva îl înțepă în gât. Își dădu o palmă peste piele, se întoarse și dădu nas în nas cu tipul cel mare. Nu observase când se mișcase, dar bărbatul îi invadase spațiul personal.

Robert se frecă pe gât, făcu un pas în spate și se uită urât la el.

— Ce naiba a fost asta? întrebă el.

Domnul Puternic și Tăcut îi luă telefonul din mână.

Brusc simți că i se înceţoşează mintea.

Robert se chinui să stea pe picioare.

În ceaţa aia, tipul cel mare spuse:

— Trebuie să fie ceva util aici.

Cuvintele erau calde și plăcute.

Util era bine. *Util* însemna că poate tipii ăștia puteau s-o găsească pe Jen.

Acesta fu ultimul lui gând, înainte ca încăperea să se întunece și picioarele să-i cedeze.

Capitolul 19

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***LA PORTE, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***JOSE MANUEL VALERO SANTOS***

Stătea pe podea, între pat și peretele de la baie, într-o cameră care puțea a fum, mucegai și droguri ieftine. Cu pușca lângă el, o pungă cu gheață pe buză și pe ochiul care i se învinețea, studie carnețelul din poală.

Avea nevoie de somn.

În schimb, auzea zgomotul apei care curgea prin țevile din peretele din spatele său și avea înainte o noapte de lucru care abia începuse.

Deocamdată stăteau ascunși, chiar la sud de canalul navelor, înconjurați de platformele industriale și o rafinărie, într-un motel pentru muncitorii cu ziua și cei fără adăpost, unde clienții plăteau cash, angajații de la recepție evitau contactul vizual, și unde un tânăr care fusese bătut măr într-un bar și care nu vorbea nicio boabă de engleză s-ar fi potrivit la fix.

Nu știau încotro aveau s-o apuce de aici.

Spera că sunt cât se poate de aproape de Clare, dar asta ar fi putut însemna și la un continent distanță. El și Jill petrecuseră ultimele cinci ore scoțând la suprafață amintiri pe care se chinuiseră ani întregi să le uite – fiecare poveste pe care le-o spusese Clare, indiferent cât de bizară ar fi fost, fiecare motivație și fiecare scuză, toate persoanele despre care vorbise ea și pe care le întâlniseră, catalogate într-un fel de cronologie. Cinci ore extenuante, până când Jill, într-o liniște deprimantă, se retrăsese în baie ca să-și spele hainele murdare de pe drum.

Trecu de la o pagină cu detalii la alta, care, până acum două zile, fuseseră niște fantezii iluzorii. Dacă măcar jumătate din povești erau adevărate, existau o sută de motive pentru care Clare să fi dispărut și Jack trebuia să găsească unul, numai unul, suficient de puternic încât să vină din trecut și s-o înșface. Încercarea de a construi o ipoteză pe baza întrebărilor ciudate ale lui Raymond și a paranoiei lui Clare era ca încercarea de a construi o barcă de

salvare din sfoară și gumă.

Îl durea capul gândindu-se la asta.

Voia de fapt s-o lase pe Clare să rezolve singură problema.

Nu voia ajutorul lor, spusese asta destul de clar.

Treizeci de secunde la telefon îi oferiseră asta.

Jill nu voia să accepte, nu voia să asculte de raţiune, nu voia să accepte faptul că, dacă interveneau, puteau să înrăutăţească lucrurile. Aşa că iată-i aici. Nu din cauza pumnilor şi a ameninţărilor ei că-l va bate măr ca să-l forţeze să facă aşa cum vrea ea, lucru de care era în stare, ci pentru că Jill era panicată şi se pierdea încet-încet.

Dacă ar fi fost forţat să aleagă între a o salva pe Jill şi a o salva pe Clare, întotdeauna ar fi salvat-o pe Jill. Despre asta era vorba de fapt: salvarea lui Jill.

Clare putea să se descurce singură. Dacă exista o cale de evadare, putea s-o găsească şi fără să se bage ei. Apelul spusese asta destul de clar.

Nu vei mai fi plătit pentru protecţie.

Asta era tipic pentru Clare: răpită, probabil torturată, slăbită şi la mila unor oameni care o urăsc, şi tot reuşea să spună nişte prostii cu înţeles ca să obţină exact ce vrea, în acelaşi timp nedivulgând nimic.

Ştia că sunt în viaţă copiii ei şi îşi transmisese mesajul.

În schimb, inamicii ei credeau despre copiii săi că sunt nişte mercenari protectori. Chiar şi aşa, îi tot revenea în minte a doua parte a propoziţiei tipului ăluia.

Nu vei mai fi plătit pentru protecţie.

Era o replică minoră care părea o ameninţare enervantă şi lipsită de importanţă – nişte gândaci care trebuiau striviţi dacă se puneau sub piciorul lor –, şi genul acela de atitudine putea să aibă două înţelesuri. Ori oamenii care o prinseseră pe Clare chiar îi vedeau pe aşa-zişii ei protectori ca pe nişte străini cărora era de ajuns să le dea doar un avertisment, ori o lăsau să facă apelul în manipulare inversă şi aveau să mai urmeze şi altele. Nu putea să-şi dea seama încă.

Jack trase veioza de pe noptiera cu urme de ţigară şi, sub lumina ei slabă, se uită peste paginile de notiţe, sperând să fie a doua variantă. Era un joc de-a v-aţi ascunselea între kamikaze şi orice ar fi aruncat partea cealaltă asupra lui ar fi fost mai bine decât ce avea în momentul de faţă. Nişte strigăte de dincolo de uşa de la intrare îi întrerupseră firul logicii.

Lăsă pixul şi carneţelul pe jos, luă puşca, se lipi de perete în drum spre

geam și dădu perdeaua puțin la o parte ca să privească afară.

Trei tipi dintr-o bandă îmbrăcați în pantaloni cu turul lăsat și tricouri rupte, se împingeau unii într-alții într-o ceartă de neînțeles, care părea să nu ducă nicăieri. Trase perdeaua la loc.

Mașina era încă acolo, plăcuțele originale fiind înlocuite cu cele de rezervă din geanta cu echipament, în cazul în care o mașină de patrulă cu scaner ar fi trecut prin acea zonă. Mașina era singurul lucru de afară care conta.

Se întoarse la locul său de lângă perete și, atent la zgomotele din baie, făcu o pauză. Se uită la ceas. Trecuseră douăzeci de minute de când fusese pornită apa și singurele lucruri pe care le auzise fuseseră țevile care zornăiau și un spray, din când în când.

Înjură în barbă și porni spre ușă.

Trebuia să știe că nu era bine s-o lase singură, mai ales acum.

Ciocăni ușa subțire din lemn și așteptă. O strigă pe nume și, primind drept răspuns doar sunetul apei, apucă mânerul și apăsă tare.

Tocul ușii se despică, și ușa se deschise, și fu cuprins de aburii denși.

Jill era pe jos, sprijinită de cabina de duș, privind spre tavan.

Avea ochii roșii și urme de rimel pe obraji. Geanta ei mare era desfăcută lângă ea. Trei sticluțe de votcă goale erau împrăștiate pe podea și, în mâna dreaptă, pe care o ținea fără vlagă în poală, avea un flacon cu pastile. Își trase nasul și își trecu mâneca pe sub nas, zâmbind cu privirea încețoșată, specifică drogaților.

Jack îngenunche și-i desfăcu pumnul, îi luă flaconul și citi ce scria pe etichetă. Îi crescu furia, o furie temătoare și răzbunătoare – față de ea, dar cel mai mult față de el.

Știa că avea să se întâmple asta și cu toate acestea o scăpase din ochi.

O apucă de umăr și îi vârî flaconul în față.

— Asta ai luat? întrebă el. Ce e pe etichetă? Asta ai luat?

Zâmbetul ei de drogată se strâmbă și pleoapele îi căzură aproape de tot în același timp cu capul, cu încetinitorul.

— Câte ai luat? întrebă el.

Ea se chinui, împingându-se cu coatele în cabină, să se ridice de jos și să se îndepărteze de el. Cu mâna pe umărul ei, o împinse la loc.

— Câte ai luat?

Ea inspiră din nou pe nas, pe care și-l șterse apoi cu mâneca.

— Două.

Vorbea neclar.

— Poate trei.

Având în vedere obişnuinţa ei, combinaţia de opiu şi alcool nu era de ajuns pentru o supradoză, dar avea să rămână în starea asta destul de mult timp. Jack băgă sticla în buzunar, se apropie de faţa ei şi-i cercetă ochii care priveau în depărtare. Voia să o lovească. În schimb, o apucă, o scutură şi ţipă la ea:

— Ce dracului îţi faci?

Jill suspină.

— Ai folosit un cuvânt rău, răspunse ea.

Apoi chicoti.

— Tu nu foloseşti niciodată cuvinte rele. Numai eu am voie să le folosesc.

Vocea i se frânse.

— Te spun lui Clare!

— Te omori singură! zise el.

Genele lui Jill se plecară şi închise ochii.

Momentul acela îl înghiţea de viu. O scutură şi mai tare, până când se uită din nou la el.

— Trebuie să încetezi, o certă el. Te omori singură şi mă omori şi pe mine.

Ea se uită în altă parte, depărtându-se cât de mult putea de el.

Jack alunecă pe podea lângă ea, o apucă şi o trase lângă el.

Jill dădu ochii peste cap, îşi fixă privirea asupra lui şi începură să-i curgă lacrimi pe obraji.

— Îmi vreau nenorocita de soră înapoi, zise el. Vreau să fii tu iar.

Ea se sprijini de el şi lacrimile se transformară în nişte bocete puternice.

— O s-o găsim, şopti el. O s-o găsim.

Ea dădu din cap sprijinită pe umărul lui.

Nu mai plângea atât de tare şi începea să respire normal. Jack se ridică şi o trase după el, puse un braţ în jurul mijlocului ei şi o luă ca pe un bebeluş anormal de mare, reuşind să o scoată din baie fără să îi atingă capul de cadrul uşii.

Până să ajungă la pat, Jill îşi pierduse cunoştinţa.

O lăsă să cadă şi stătu în dreptul ei o clipă, privind-o, dorindu-şi ca lucrurile să fi stat altfel, şi pentru ea, şi pentru el. Dar nu era aşa şi nu va fi niciodată. Ce trăiseră până acum era tot ce aveau, iar dorinţele lor nu puteau s-o schimbe pe Clare, la fel cum nici drogurile nu puteau să şteargă trecutul. La un moment dat, toată lumea trebuie să se maturizeze şi să dea piept cu viaţa, iar Jill ar fi trebuit să facă asta de mulţi ani.

Nu mai era vorba despre răutăţile lui Clare.

Jack se întoarse în baie, opri apa şi-i luă geanta.

Îi aruncă totul pe podea lângă pat, uitându-se la obiectele care deveniseră propria ei versiune de geantă cu instrumente, indiferent dacă Jill îşi dădea seama de asta sau nu: produse de machiaj şi de igienă, bani, buletin, fleacuri, droguri – normal, drogurile – pe care le alterna, fiind mereu între amnezie şi dependenţă.

Se opri când văzu telefoanele mobile, trei, organizate bine în pungi Ziploc mici. Recunoscu telefonul de zi, fără carcasă, cu bateria scoasă şi cu cardul SIM pus într-o cutiuţă cu SIM-uri de rezervă. Şi telefonul burner îi era cunoscut. Dar Blackphone-ul era ceva nou.

Începură să i se învârtă tot felul de gânduri prin minte.

Tehnologia era într-o continuă dezvoltare, dar, mulţi ani, Blackphone fusese cel mai sigur smartphone de pe piaţă. Guvernele, forţele de ordine, firmele cu securitate înaltă, toate aveau încredere în el şi singurul mod în care puteai face rost de unul acum era să-l iei de pe o piaţă secundară. Era mult prea scump pentru un telefon burner secundar.

Rotiţele minţii i se învârtiră mai rapid.

Jill deja folosea sistemul de apelare comercial şi mesageria criptată pe telefonul de zi.

Asta însemna că acest al treilea dispozitiv era inutil.

Jack îi aruncă o privire surorii lui, care stătea întinsă pe pat, sforăind, cu părul împrăştiat pe faţa ei lipită de pernă. O întrebase de unde făcuse rost de banii pentru Tesla, o acuzase că face favoruri pentru bani şi acum avea o dovadă destul de clară în mână. Întoarse punga.

Nu există telefon sigur. Niciun dispozitiv de comunicare celulară nu e sută la sută sigur în faţa vulnerabilităţilor de reţea, care permit oricui are ceva bani şi ştie cum stă treaba să găsească locaţia aproximativă a dispozitivului oriunde în lume şi niciun telefon nu poate să prevină furtul de date IMSI din reţeaua GSM. Dar Blackphone e aproape cel mai bun. Programul lui de telecomunicaţii foloseşte Voice over Internet Protocol în loc de semnale celulare, legate de servere din Elveţia. Cu cartela SIM scoasă, aşa cum era acum, telefonul nu apărea pe hartă în ceea ce priveşte reţelele mai vulnerabile, dar în acelaşi timp putea să trimită şi să primească apeluri criptate prin Wi-Fi.

Jill nu aştepta doar un apel din partea lui Clare.

Jack puse telefonul în palmă, aprinse ecranul şi băgă codul de securitate.

Jill negase iar şi iar, nu voise ca el să afle şi nu ar fi vrut ca nici Clare să afle cândva că făcea favoruri. Dar dacă s-ar fi întâmplat ceva vreodată, ea ar fi vrut ca Jack să poată să urmeze firimiturile până la ea şi asta i-ar fi ghidat alegerile în privinţa securităţii.

Îşi lăsă mintea să lucreze.

Rotiţele strategice, învârtindu-se printre schimbări şi posibilităţi, se opriră brusc la mama lor cea dragă, femeia cu care Jill nu ar fi conceput să lucreze niciodată, în niciun caz. Urmă acel drum înapoi până la început – începutul lor –, până ajunse la primul nume pe care-l învăţaseră atunci când Clare le dăduse certificatele de naştere franceze, adevăratele lor certificate de naştere, un nume pe care nu-l mai folosise niciodată de atunci.

Dintre toate identităţile pe care le crease Clare de-a lungul anilor, numai *Catherine Lefevre* era mama lor, aşa cum *Catherine Lefevre* era singura Clare pe care ei nu o ştiau.

Jack tastă literele.

Dispozitivul se deblocă şi văzu un ecran gol, fără acces la apelare, fără aplicaţii, fără nimic în afară de un fundal negru şi simplu. Oftă.

Nu însemna mare lucru că intrase pe telefon dacă Jill folosise spaţiile *sandbox* – o funcţie care crea telefoane virtuale în cadrul telefonului – fiecare dintre ele izolate de celelalte, fiecare cu propriul său nivel de securitate, stabilit de utilizator. Glisă în jos partea superioară a ecranului.

O bară îi urmă degetul.

Apăsă pe iconiţa pentru primul spaţiu şi, fără să fie nevoie de o parolă, dispozitivul reacţionă. Pe noul ecran îl aştepta o singură iconiţă personalizată – special pentru el. Litere negre pe un fundal alb, care-i formau numele, adevăratul nume de la naştere.

Jacques.

Se înroşi la faţă şi stomacul îi făcu salturi din cauza supărării că picase într-o nouă capcană. Pierduse din nou, se implicase emoţional, numai ca să pice de prost şi ea să râdă de el. Dar, neputând să se oprească, apăsă.

Se deschise o notă. Scria aşa:

> *Dacă vezi asta cât timp sunt încă în viaţă, fă-ne o favoare amândurora şi lasă-mă să-ţi explic în persoană. Te rog frumos*! *Dacă mă ignori şi te duci să spargi şi celelalte spaţii, o să înrăutăţeşti situaţia actuală, oricare ar fi ea. Ai încredere în mine. Dacă sunt moartă, dispărută, în comă sau închisă undeva,*

atunci asta e altceva. În acest caz, eşti liber să iei asta ca pe o afirmaţie că trebuie să te răzbuni şi că lucrurile trebuie să explodeze. Ai grijă de tine. Şi să nu uiţi niciodată că, indiferent cât de nesuferită am fost uneori, întotdeauna te-am iubit.

Stomacul îi făcu un salt în direcţia opusă.

Nu era batjocură. Era ceva real. Se holbă la ecran, mintea luându-i-o la goană.

Telefonul acesta era legat de prezentul lui Jill şi de trecutul lui Clare. Nu putea decât să-şi imagineze cum, nu avea de unde să ştie dacă legătura era mai mult decât tangenţială, dar totul se îmbina oarecum, şi singura persoană care putea să explice asta se afla acum într-o comă indusă de droguri.

Din cauza cuvintelor de pe ecran, nişte lanţuri pe creierul şi pe plămânii săi, îi era imposibil să-şi potolească curiozitatea. Ar fi ignorat avertismentul scris al lui Jill dacă nu exista şansa, oricât de mică, de a-şi pierde şi mama, şi sora, din cauza nerăbdării.

Puse telefonul pe măsuţa de lângă pat, scoase o sticlă de apă din rezerve, o puse lângă telefon, o înveli pe Jill cu pătura şi se aşeză din nou pe jos cu carneţelul în poală, neputând să se mai concentreze pe poveştile nebuneşti şi înţesate cu minciuni, care probabil că nu erau chiar atât de incredibile până la urmă.

Catherine Lefevre îi rămase întipărită în minte.

Certificatele de naştere îi rămaseră întipărite în minte – certificate de naştere pe care nu era trecut niciun tată. Cu excepţia donaţiei evidente de ADN, bărbatul respectiv nu exista decât în imaginaţia lui Clare. Nu îl întâlniseră niciodată, nu vorbiseră niciodată şi nu mai auziseră de el, şi totuşi Raymond îl întrebase de el de parcă ar fi contat.

Clare le arătase o poză cândva, când erau mai mici. Le spusese că tatăl lor era din Rusia şi că, atunci când aveau să fie pregătiţi, urma să le spună povestea vieţii lui. Nu făcuse asta niciodată. Nici măcar atunci când Jill, la vârsta de treisprezece ani, o ameninţase că va fugi dacă nu o va lăsa să locuiască şi cu el – oricine ar fi fost el şi oriunde s-ar fi aflat –, pentru că orice era mai bine decât să stea cu Clare.

Deşi le povestise mereu atâtea, refuzase să le spună povestea pe care voiau cu adevărat s-o audă.

În schimb, se uitase la Jill, strânsese din buze şi inventase nişte prostii, pentru siguranţa lui Jill, despre faptul că era mai bine să nu ştie.

Aveau șaisprezece ani, se aflau pe malul mexican al râului Rio Grande, unde le oferise timp de un deceniu mai multe identități și le spusese că erau suficient de mari ca să decidă ce vor să facă acum cu documentele lor. Le păstrase ultimele certificate de naștere, ezitând ca și cum ar mai fi avut ceva de adăugat, dar, în cele din urmă, le băgase în genţile cu echipament alături de restul.

Jack a știut atunci că era o poveste pe care nu aveau s-o audă niciodată.

Și a știut și că atunci Clare se pregătea să-și ia la revedere.

Doar că nu avea habar cât de curând avea să se întâmple asta.

Capitolul 20

Jack

VÂRSTĂ: ***16 ANI***
LOCAȚIE: ***ÎN APROPIERE DE GRANIȚA CU SUA, MEXIC***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***JOSE MANUEL VALERO SANTOS***

Pe timp de iarnă, deșertul mexican era tot o sălbăticie vastă care absorbea orice umezeală, doar că era mai rece. Mergeau de două zile pe jos, înconjurați de pietre, tufișuri și stânci uscate care se întindeau în toate direcțiile sub soarele nemilos. Mai aveau periculos de puțină apă. Era perfect, serios, dacă planul lui Clare fusese să moară și să nu fie găsiți niciodată.

Jack se sprijini de rucsacul din spatele lui pe pământ, luă o înghițitură prețioasă din rezerva de apă care se împuțina și puse dopul bidonului. Calculaseră distanța, măsurând lichidul în raport cu greutatea sa și timpul, fără o marjă de eroare mare. Ajunseseră la *eroare* cu mai bine de o zi în urmă.

Totul era atât de ridicol, de inutil și de stupid.

Își dădu jos cizmele.

Cea mai bună șansă să iasă în viață de aici – în afară de o ploaie miraculoasă – era să-și mențină picioarele în condiție bună.

Își schimbă șosetele fleașcă de transpirație cu unele uscate și se încheie la cizme.

Jill, la un metru mai încolo, făcu la fel.

Niciunul nu avea energie să vorbească. Niciunul nu voia să vorbească, așa cum niciunul nu voise să facă această călătorie – mai ales nu în felul în care insistase Clare să o facă – mergând prin pustiu ca să traverseze granița pe jos, la fel ca valul de imigranți fără documente, care se îndreptau spre Statele Unite pentru o viață mai bună.

S-au certat rău împotriva acestei plecări, atunci când ea le-a spus prima dată în Belmopan, și au continuat să se certe tot drumul până la Zaragoza.

Jill nu se lăsa deloc convinsă.

Acum nu mai avea rost să se certe.

Trebuiau să facă asta, le spusese ea. Erau cetăţeni americani şi trecuse de mult timpul să-şi experimenteze propria cultură şi să afle despre trecutul lor.

Cetăţeni americani.

Le spusese asta brusc, cu două nopţi în urmă, o aruncase ca şi cum ar fi fost un simplu fapt, de parcă ar fi spus că blugii lor erau albaştri. El rămăsese cu gura căscată, fără cuvinte, oscilând între nevoia de a izbucni în râs şi de a-i arunca bazaconiile în faţă.

Aşa ar fi fost, dacă şi Clare ar fi fost pur şi simplu o mincinoasă nerușinată.

Problema cu Clare era că, indiferent cât de bizare sau cât de contradictorii păreau afirmaţiile ei, ea credea cu sinceritate în fiecare cuvânt. În lumea *ei,* întoarsă cu susul în jos, nu era nimic ciudat să le ofere certificate de naştere franţuzeşti într-o zi şi a doua zi să susţină că sunt cetăţeni americani, mai ales că pusese la cale un plan pentru a-i strecura dincolo de graniţa cu SUA fără documente.

Jack o confruntase în privinţa contradicţiilor.

Pusese pariu pe apa din bidon că pe partea cealaltă a graniţei aveau să-i aştepte documente americane, ceea ce însemna că aşa-zisa lor cetăţenie americană era la fel de legitimă ca oricare altă legendă după care trăiseră până acum: o altă identitate, un alt rol de interpretat, un alt joc de jucat. Asta nu însemna că era real.

Imperturbabilă ca întotdeauna, Clare o ţinuse pe a ei.

După judecata sa, atât cât era implicat guvernul său, copiii ei se născuseră în Statele Unite şi nu plecaseră niciodată, iar ea voia ca lucrurile să rămână aşa. Într-o zi avea să înţeleagă. Într-o zi avea să-i mulţumească.

I-ar fi mulţumit şi mai mult dacă ar fi rămas în Belize.

Nu îşi dorea deloc să se mute în Statele Unite.

Întâlnise destui americani de-a lungul anilor, întotdeauna îi considerase gălăgioşi şi exagerat de prietenoşi şi îşi dădeau cu părerea vizavi de orice, chiar şi atunci când nimeni nu voia să le asculte părerea. Erau distractivi în doze mici, era în regulă dacă veneau în vizită, dar să trăiască aici până când împlinea optsprezece ani era atât de departe de ceea ce voia el, încât ideea în sine îl sufoca.

Şi cel mai rău avea să fie cu limba.

Clare începuse să-i înveţe engleză abia când aveau aproape zece ani. Engleza era înţeleasă la nivel atât de larg, încât o vorbeau rar între ei. El se chinuise, stâlcind cuvintele şi structura propoziţiilor, disconfortul fiind

înrăutăţit şi de accentul evident. Rusa era limba lui maternă, limba pe care el şi Jill alegeau s-o folosească. Apoi urma franceza. Până şi spaniola le convenea mai mult decât engleza.

Îi spusese clar aceste lucruri lui Clare când îşi prezentase argumentele împotriva mutării.

Ea râsese şi, ignorând fiecare argument, îi spusese că dacă vrea spaniolă, atunci se va descurca foarte bine în Texas.

Atitudinea ei îl înfuriase şi mai tare.

Viaţa fusese mult mai uşoară când venerase pământul pe care călca ea şi acceptase fiecare idee întortocheată a ei ca fiind ceva normal.

Acum nu rămăsese decât cu neîncredere şi remuşcări.

Putea să spere cel mult că era încă un test sub presiune.

Jack scoase harta din buzunar şi verifică busola. Odată ce venea noaptea, avea să folosească sextantul ca să măsoare mai corect unde se aflau. Strânse harta, o băgă la loc şi o privi cu colţul ochiului pe Clare cum se târguia cu *coioţii*: nişte contrabandişti pe care-i angajase în Zaragoza drept ghizi, ca să minimizeze riscul de a fi prinşi când traversau graniţa. Erau fraţi şi aveau cam treizeci de ani, supli şi îmbrăcaţi în haine de piele, sherpa{17} din deşert, care făceau acest drum de ani buni.

Se lăudaseră cu relaţiile pe care le aveau şi ceruseră sume de bani ridicole pentru a-i duce la partenerii lor de pe partea cealaltă, care apoi aveau să-i treacă dincolo de punctele de verificare de la graniţa cu SUA şi chiar până în Texas, dacă erau dispuşi să plătească mai mult.

Clare nu dorise decât să fie ghidaţi către cel mai bun punct de trecere a frontierei şi apoi să-şi spună la revedere.

Ei insistaseră de zor să meargă în cealaltă direcţie, vorbind despre cât de valoroasă era experienţa lor de pe teritoriul mexican, care avea să-i ajute să-i evite pe *Federales* şi pe inamicii paramilitari din cartelurile de traficanţi de droguri, şi despre o listă de pericole care ar fi putut să le pună viaţa în pericol înainte să ajungă la graniţă. Exageraseră cu temerile şi îi vorbiseră de sus, de parcă ea, fiind o fugară din America Centrală, era o ticăloasă needucată.

Partea cu murdăria avea o oarecare logică, având în vedere că fuseseră pe drum de câteva săptămâni şi bagajul din Honduras le adăugase o doză de autenticitate. Partea cu fugara din America Centrală era şi ea plauzibilă, având în vedere că vorbeau o spaniolă străină, îşi vopsiseră părul negru şi aveau pielea închisă la culoare. Dar chiar dacă ar fi avut o deghizare completă, numai un idiot ar fi presupus că erau needucaţi, şi aceşti bărbaţi

dezgustători, aceste gunoaie manipulatoare și lacome, nu erau idioți. Faptul că aproape că rămăseseră fără apă când mai aveau mulți kilometri de mers avea legătură mai mult cu șantajul decât cu faptul că se pierduseră, ceea ce însemna că, de fapt, cea mai mare greșeală în acest chin, în afară de faptul că porniseră în această călătorie, fusese faptul că se bazaseră pe oameni din afară pentru a face această călătorie. Și Clare nu făcea *greșeli*.

Volumul discuției crescu puțin.

Jack scoase un cuțit din chinga de la fluierul piciorului.

Era capabil să recunoască șantajul încă de când avea șase ani, fusese șantajat pentru prima dată în Harare, când avea unsprezece ani. Știa despre ce era vorba. Doar că nu era sigur cine pe cine șantaja.

Jill trecu și ea de la starea de fierbințeală și senzația de sete și deveni atentă și agitată.

Clare își ridică rucsacul și și-l puse în spate.

Coiotul cel mai tânăr se întinse și tricoul i se ridică, lăsând la vedere un pistol într-un toc, ca într-o parodie a unui film western cu scenariu prost.

Clare se îndepărtă de el precaută, știind că era un potențial pericol.

Ea nu era înarmată. Întotdeauna preferase inteligența, viteza și minciunile drept arme, și șansele ca un trio de străini să fie atacat în timp ce călătorea pe jos de la granița cu Guatemala erau prea mari, iar pedeapsa pentru a fi prins cu arme la tine în Mexic era prea mare, așa că purtatul armelor de foc nu merita riscul.

Ambii bărbați, vorbind tare, porniră spre ea.

Jack se ridică, reacționând instinctiv, anii de antrenamente lovindu-se de îndoiala și împotrivirea față de un joc între viață și moarte. Din câte putea el să ghicească, două revolvere S&W în formă de L reprezentau tot arsenalul celor doi frați. Scană zona, în alertă față de un atac neașteptat care ar fi putut să vină din spate. Numerele și distanța, lumina și greutatea, minciunile și adevărul i se învârteau nebunește în minte în încercarea de a înțelege cât de mult picase într-un alt test al lui Clare.

Limbajul corporal nu se potrivea însă nici cu cuvintele, nici cu tonul folosit.

Acești coioți ar fi furat și ultimul dolar al unei mame disperate, ar fi luat totul de la copiii ei, până și rucsacurile pe care le cărau în spate. Cel mai probabil, frații i-ar fi lăsat aici în deșert să moară, în loc să irosească gloanțe ca să-i ucidă, dar Clare știuse asta înainte să-i angajeze.

Cu revolverele scoase, râzând forțat, frații o încolțiră.

Jill își lăsă rucsacul pe jos și, punând un picior în fața celuilalt, traversă spațiul până când aproape că ajunse lângă Clare.

Fraţii râseră și de ea, neatenți la arme, cu gesturi de bădărani, făcând mișto de fetița care crezuse că poate s-o salveze pe mami și promițându-i s-o transforme în femeie odată ce mami dispărea.

Jack se juca ușor cu mânerul cuțitului printre degete. Se apropie.

Fraţii îl observară și se opriră din râs.

Își schimbară atitudinea imediat, ceea ce dădea de înțeles că nu erau străini față de luptele de stradă, și îndreptară armele spre pieptul și spre capul lui Clare. Dacă ar fi fost mai deștepți și mai puțin sexiști, s-ar fi concentrat asupra lui Jill, care se furișa din ce în ce mai aproape.

Clare, cu o voce joasă și calmă, spuse:

— V-ați primit banii. Sunteți liberi să plecați. O să terminăm călătoria pe cont propriu.

Fratele mai mic îi dădu o palmă tare peste față.

Lui Jack i se strânse stomacul și capul i se învârtea.

Deși știa că nu e bine, mai făcu un pas în față.

Fratele mai mare îi tăie calea.

Jack se opri.

De pe buza lui Clare curgea sânge.

Fratele mai mic îi puse pistolul la cap și îi porunci lui Clare să îngenuncheze.

Clare își duse degetul mic la bărbie ca să se șteargă de sânge și, sfidătoare și sarcastică, îl băgă în gură și îl scoase curat.

Avertizarea numărul doi fu primită de niște urechi prea încrezătoare.

— Jos, acum! repetă fratele mic. Sau îți omor copilul în fața ta.

Clare dădu o bretea jos de pe umăr și lăsă rucsacul să cadă. Se lăsă și ea în jos, suficient cât să se pună în dreptul brațului lui și se ridică imediat, cu o viteză incredibilă. Îl atacă brusc, cu o forță ucigătoare, mâinile și picioarele ei aplicându-i lovituri bruște cu o furie surdă, care făcu să-i zboare revolverul din mână și-l doborî la pământ. Apoi îl încălecă și îl lovi cu capul de pietre, oprindu-se numai la auzul unui pistol care îi atrăsese atenția.

Fratele mai mare îi făcu semn femeii să se îndepărteze de acolo.

— Împușcă-mă! zise Clare. O să te omor înainte să o faci tu.

Concentrat pe ea, nu o văzu pe Jill. Niciunul nu o văzu pe Jill – nu în felul în care ar fi trebuit să fie văzută. Își scoase brațul de la spate, cu un Baby Eagle în mână. Ținu arma de 9 mm cu ambele mâini și o îndreptă spre capul

fratelui mai mare și, mergând spre el, apăsă pe trăgaci de două ori spre capul lui.

Sunetul răsună în valuri pe o distanță de kilometri în pustiu.

Fratele mai mare căzu în genunchi. Ce mai rămăsese din fața lui se prăbuși pe nisip.

Jill îl prinse înainte să cadă. Îl împușcă în spate. Întoarse arma spre genunchii lui Clare și trase din nou trei gloanțe, unul după altul, și corpul fratelui mai mic se cutremură.

Clare se înfioră și înlemni.

Mândrie, șoc și furie îi străbătură fața într-o succesiune rapidă.

Jill lăsă arma jos, dar nu-și slăbi strânsoarea.

Într-o liniște mormântală, Clare se ridică și puse un picior pe fratele cel mic, acolo unde fusese genunchiul ei când Jill trăsese în el.

Pe cizma ei se vedeau urme de gloanțe.

Se uită urât la mâinile lui Jill – nu neapărat la arma pe care o ținea – și nu zise nimic. Nu era nevoie. Gândurile i se plimbau pe față precum creditele de final ale unui film și cuvintele îi umpleau mintea lui Jack atât de clar, încât era ca și cum Clare le-ar fi rostit cu voce tare:

Dumnezeule, ești nebună?
Ai adus o armă.
În ciuda instrucțiunilor mele clare, ai adus o armă.
Și ai ascuns-o de mine.
Așa ceva e de neiertat.

Jack își ținu respirația, stătu perfect nemișcat, fiindu-i frică să se clintească, să vorbească sau să clipească.

Jill ridică pistolul Baby Eagle din nou și-l ațintì nu neapărat asupra lui Clare, dar suficient de aproape încât amenințarea să fie reală și declarația din spatele acelei amenințări încă și mai reală.

Jill vorbi prima:

— Știu! Te descurcai foarte bine și fără ajutorul meu. Nu trebuie să-mi mulțumești pentru că ți-am salvat viața mizerabilă, dar poate că-mi vei recunoaște abilitățile.

Clare se uită urât la Jill, tăcută și rigidă.

Jill ridică pistolul și mai sus, ațintindu-l asupra frunții lui Clare.

Jack interveni.

— Julia, nu aici, nu așa. Lasă cearta pentru altă zi.

Jill îl ignoră. El făcu un pas spre ea.

— Stai pe loc! îl avertiză ea.

Secundele treceau, încet și dureros.

Clare spuse:

— Ai arătat o precizie excelentă la trasul cu arma, Julia.

În vocea ei, Jack simți neliniște, reticență și mândrie.

Jill se mișcă repede câțiva centimetri la dreapta și apăsă pe trăgaci.

Focul de armă răsună cu o bubuitură înfricoșătoare și glonțul o rată puțin pe Clare. Ar fi fost moartă dacă s-ar fi mișcat puțin.

Nici măcar nu clipise.

Dar Jack văzu ceea ce Jill nu văzuse, văzu străfulgerarea de frică și din acea străfulgerare înțelesese de ce făcuseră această călătorie și de ce Clare o ținea întruna pe a ei.

Jill lăsă pistolul în jos, îl puse în palma fratelui mai mic și porni spre rucsacul său, pe care și-l puse pe umeri.

Clare o privi cum pleacă și, apoi, încet, fără să-l bage în seamă pe Jack, își luă echipamentul și-și puse rucsacul în spate.

Deget după deget, Jack dădu drumul cuțitului, apoi se îndreptă spre corpul fratelui cel mic și îi luă revolverul.

O privi pe Clare, apoi pe Jill, amândouă mergând ca niște drumeți prin deșert, la fel ca înainte de oprire, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Băgă arma la curea.

Totul se schimbase, știa asta.

Clare crease un animal letal care crescuse prea mare pentru cușca sa.

Se mutau în Statele Unite deoarece Clare pierduse controlul.

Capitolul 21

Jill

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***LA PORTE, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JENNIFER WHITE***

Prin ceață, se auzi bâzâitul, insistent și enervant, același monstru nemilos care o fugărise în vise în ultimele două nopți. Deschise ochii.

Raze de lumină se vedeau dincolo de o perdea și de o ușă.

Mirosul de haine vechi și de mucegai îi umplu nările și pielea ei simți căldura unui corp care stătea lângă ea în pat.

Noaptea se transformă în prezent.

Enervarea se transformă în groază.

Se ridică imediat, căutând un telefon care vibra din ce în ce mai aproape de marginea noptierei, cu gândurile alergându-i într-o succesiune amețitoare.

Trebuia să răspundă.

Nu, nu putea, pentru că Jack era chiar lângă ea.

Dar stai, telefonul era pe noptieră, de ce naiba era pe noptieră?

Fir-ar, fir-ar, fir-ar!

Jack, Jack îl pusese acolo, știa.

Trebuia să răspundă.

Capul îi bubuia.

Se ridică în fund și, răspunzând cu încredere, fără să-i pese de nimic, întrebă:

— Ce ai pentru mine?

— Treabă, ca de obicei, răspunse Brokerul.

Cuvintele îi blocară mintea și i se strânse inima, simțind aceeași panică de care încercase să scape aseară. Nu așa se oferea o treabă. Dacă avea ceva de lucru pentru ea, ar fi trimis mai întâi un cod, un link pe care trebuia să-l urmeze și care ducea la un folder criptat de pe un server de undeva din afară, al cărui conținut putea să-l vadă în paralel pe ecranul ei – fără niciun fișier transferat, fără să rămână nimic la ea, nimic ce poate fi interceptat, numai

şansa de a vedea o perioadă limitată termenii şi data, suficient cât să poată determina dacă era de acord cu oferta şi, dacă accepta şi dacă era necesar, *atunci* aveau s-o contacteze prin telefon.

Brokerul aranjase răpirea lui Clare.

Cel mai probabil o avea pe Clare la el acum.

Şi acum se juca, îi întindea o capcană.

Sau poate era doar o coincidenţă.

Posibilităţile, întrebările şi necunoscutele se învârteau nebuneşte în mintea ei, formând un nod atât de încurcat, încât nu putea să le separe pe unele de altele.

Menghina se strânse. Capcana se închise.

Jill spuse:

— E neobişnuit să primesc un apel.

— Într-adevăr. Dar de data asta e vorba de ceva sensibil.

Cuvintele erau filtrate printr-un program care-i transforma vocea şi care nu avea nicio urmă de interacţiune umană, dar Jill tot căută un înţeles ascuns în ele.

— Trimite-mi codul, zise ea. O să mă uit.

— E o chestiune urgentă, cu bonus pentru livrare rapidă.

— Înţeleg! Trimite codul!

Brokerul îi închise. Pulsul îi bubuia în timpane.

Se lăsă la loc pe pernă şi se holbă la tavanul cu pete întunecate de apă. Voia să se bage înapoi sub pături, să doarmă o lună şi să se trezească după un eveniment care să fi dus la extincţia lumii.

Jack rămase perfect nemişcat lângă ea, cu braţele pe lângă corp, mâinile pe piept, aşa cum făcea când se pierdea în adâncurile propriei minţi, în timp ce aştepta într-o ascunzătoare ca noaptea să treacă.

Îi spuse:

— Ţi-am citit mesajul şi nu m-am mai atins de nimic.

Ea expiră prelung şi încet. Cel puţin avea oportunitatea de a-i explica în persoană înainte ca lucrurile s-o ia razna. Îi aruncă o privire.

Fratele ei arăta ca naiba. Probabil că nu dormise deloc.

Jack spuse:

— Ar fi frumos să-mi dai nişte răspunsuri.

Jill se uită la ceas: erau aproape zorii zilei. Creierul ei încetini, până ajunse să se târască şi se pregăti pentru a fi judecată şi pentru aerul de superioritate şi pentru reafirmarea faptului că nu fusese niciodată la fel de bună ca el.

Telefonul vibră. O notificare că ajunsese codul trimis de broker.

Jill ignoră un gând ca să facă loc altuia, apăsă pe link, se autentifică și dădu peste un pachet întreg despre țintă, în loc de rezumatul pe care-l așteptase.

Dar ar fi putut foarte bine să fie și rezumat.

Ținta era un bărbat.

Singurul lucru care-i putea arăta vârsta, înălțimea și rasa era o poză blurată care fusese decupată dintr-o poză mai mare, făcută de la o distanță considerabilă. În ea, purta ochelari și o șapcă, așa că nu i se vedea fața mai deloc, dar dacă acesta era pachetul, înseamnă că era tot ce avea Brokerul și tot ce avea să primească.

Mai erau doar câteva detalii.

Îl chema Christopher Rivers, nu i se cunoștea numele de cod, avea o listă de afiliați scurtă și una de abilități lungă, mult mai lungă.

Aceasta era șansa pe care i-o dădea brokerul, să-l omoare pe unul dintre oamenii lui.

Pachetul nu oferea nicio adresă. Nicio dată. Nicio explicație pentru acea locație specifică, ci doar circumstanțele în care ținta era așteptată să apară.

Se gândi la implicații, cântărindu-le pe toate în raport cu un detaliu care o făcea să-i vină să vomită iar. *Ultima locație știută*: *Austin, Texas.*

— E o chestiune urgentă, spusese brokerul.

Luă sticla de pe noptieră, desfăcu capacul și dădu apa pe gât, în timp ce nebunia țesea o pânză de gânduri încâlcite imposibil de urmat și de analizat.

Jill avusese grijă.

Se asigurase că nu adusese operațiunea cu ea.

Se străduise foarte tare să-și mascheze locația și să rămână anonimă, și totuși ajunseseră în situația aceasta, cu Clare răpită, Raymond mort, fața ei la televizor și Brokerul care făcea o glumă, trimițând-o să-l vâneze exact pe tipul care, cel mai probabil, începuse toată treaba asta. Aruncă telefonul în pat, își puse perna mucegăită pe față și urlă în ea.

Jack îi trase perna de pe față.

— Nu că nu aș ști ce ai făcut, spuse el. Doar că nu știu detaliile sau care este legătura cu tot ce se petrece aici.

Jill trase perna înapoi, se sufocă din nou și urlă mai tare și cu mai multă forță, apoi se ridică în fund și se întoarse spre el.

— Nu au nicio legătură, spuse ea. Asta e problema.

— Ba sigur că au.

— Nu într-un fel care să aibă logică.

— Nu încă.

— Apelul pe care l-am primit mai devreme a fost despre o ofertă de muncă, îl anunţă ea.

Împinse telefonul spre faţa lui Jack.

— Tipul ăsta e ţinta mea. Un asasin cu o listă de abilităţi mai lungă decât braţul meu. O sută cincizeci de mii de dolari dacă reuşesc să-l elimin până la sfârşitul săptămânii. Şi singura informaţie pe care o am despre el, în afară de poza asta, vai de capul ei, e că ultima dată a fost văzut în Austin.

Jill făcu o pauză.

— Austin, John! Fă şi tu calculele. Ăsta e tipul care a doborât-o pe Clare, cel care l-a omorât pe Ray şi…

Simţea că se sufocă. Nu termină propoziţia.

Jack spuse:

— Şi tu nu ştii dacă eşti asasinul sau prada lui.

— Da! zise ea. Dar e mai mult de atât, mult mai mult.

În gândurile ei încurcate, numai două posibilităţi aveau cât de cât logică: ori Brokerul o alesese pentru că ştia că avea o legătură cu Clare, ori pentru că ea era cea mai apropiată de ţintă, ceea ce însemna că, în ciuda tuturor precauţiilor pe care le luase pentru a se proteja, vocea din capătul celălalt ştia cine e sau ştia unde să o găsească, şi nu era sigură care era varianta mai rea.

Jack analiză poza şi îi oferi o a treia opţiune.

— Un tip cu genul ăsta de abilităţi sigur e în capul listei negre a Brokerului tău. Probabil că nu are mulţi oameni pe care să-i poată trimite să-l găsească şi să-l omoare.

Jill îşi dorea ca asta să fie adevărat, dar nu putea să accepte.

— E valoros. De ce l-ar omorî Brokerul? întrebă ea.

— Poate e ceva personal. Poate că e în domeniu de prea mult timp şi ştie prea multe. Poate vrea să elimine ultima legătură care duce la Clare. Ar putea fi orice.

Jill opri ecranul.

— Ar putea fi o capcană prin care să ajungem în mâinile lui.

— Ar putea fi şi asta. Ai avut telefonul ăla la tine când erai cu iubiţii tăi?

— Nu!

— L-ai avut când erai cu Clare?

Jill îi aruncă telefonul în poală şi cu un nod în stomac, se chinui să pronunţe cuvintele:

— Nu, dar tipul care are legătură cu asta este acelaşi tip care o are pe Clare.

Jack o privi supărat în tăcere.

Ea spuse:

— N-am ştiut până când nu a sunat Clare ieri, nu am ştiut până când n-am auzit vocea de la final. E aceeaşi voce care m-a sunat pe mine.

Jack o privi şi mai încruntat.

— Ai avut vreodată telefonul ăla în acelaşi timp, în acelaşi loc, cu cel personal sau cu unul dintre telefoanele burner?

Întrebarea îi răsuna în minte. Se gândi la ultimele luni. Fără să-l poată privi în ochi, rămase cu privirea aţintită asupra cearşafului.

— Nu! răspunse ea. Dar amândoi ştim că mai există şi alte căi.

Jack întrebă:

— Cine e dealerul?

Jill se înecă vrând să răspundă şi nu putu să scoată nicio vorbă.

Ceea ce începuse ca o căutare pentru a-şi satisface curiozitatea deschisese un portal spre o altă lume, care părea mult mai familiară decât cea în care trăise până în prezent, şi ceea ce avusese o logică rebelă în secret, cu un an în urmă, o lăsase cu un sentiment de ruşine, ca şi cum ar fi fost goală în lumina reflectoarelor.

Jack se trase înapoi încet, de parcă ar fi ştiut răspunsul deja.

Faptul că-l căutase pe broker ca s-o enerveze pe Clare era ceva josnic, chiar şi după standardele ei.

— O, Dumnezeule! exclamă el.

Jack îşi lipi palmele de frunte şi se întoarse cu spatele la ea, trase aer adânc în piept, încet, şi se uită în sus la tavan.

Ea aşteptă în linişte.

El o întrebă:

— Ce naiba a fost în capul tău?

Ea deschise gura.

— Nu, nu răspunde. Nici măcar nu vorbi.

El îşi puse picioarele pe podea, se ridică şi începu să se plimbe pe lângă pat.

Ea rămase tăcută pentru că, dacă îi dădea explicaţii, nu ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia.

Amândoi ştiau ce era brokerul, chiar dacă nu erau siguri şi cine era.

Numele lui apăruse de-a lungul anilor, auzit prima dată în timpul

conversaţiilor purtate noaptea târziu între Clare şi Raymond şi adus mai târziu în discuţie între Clare şi alţi oameni din trecutul ei, ca tâmpitul acela de Santiago, din afara oraşului Fortul. Îi pronunţaseră numele cu un aer misterios şi puternic, ca şi cum ar fi fost mai mare decât viaţa în sine, în acelaşi fel în care oamenii folosesc cuvintele „Illuminati”, „Mafia” sau „elita mondială”, necunoscut faţă de oricine altcineva în afară de cei care chiar îl cunosc. Ea avea zece ani când o întrebase pe Clare ce era *brokerul*.

— Un trădător mincinos şi hoţ, care te înjunghie pe la spate, spusese Clare pe atunci, şi o avertizase că, într-o zi, drumurile li se vor întâlni, îi avertizase pe amândoi, aşa cum îi avertizase în privinţa curenţilor puternici, a clădirilor în flăcări şi a asasinilor, pregătindu-i să supravieţuiască la orice.

Chiar şi aşa, lui Jill îi luase câţiva ani de tras cu urechea ca să înţeleagă. Înţelesese şi că avea să fie vărsare de sânge, şi dispreţul lui Clare faţă de personajul ăsta era atât personal, cât şi practic, motiv pentru care, în ciuda faptului că se îndoia de nebuniile lui Clare, nu se îndoise niciodată de faptul că Brokerul era real, într-o oarecare măsură.

Jack se opri din mers.

Cu mâinile în şolduri, se uită în jos şi spuse:

— Acceptă contractul!

Jill ridică privirea, confuză.

— Doar nu vorbeşti serios. Nu avem habar ce ştie sau despre ce e vorba de fapt în contractul ăsta, şi nici cum se va termina jocul sau cât de bine e susţinută ţinta. Între timp… Se uită la covorul mucegăit dintre pat şi perete… Nu avem decât ce e în camera asta.

— Nu contează, zise Jack. Dacă ăsta e tipul care a luat-o pe Clare, atunci ştie unde a fost lăsată şi în mâinile cui a fost livrată. Mult mai multe chestii decât ştim noi. Contractul îţi dă un motiv justificat ca să-l cauţi.

Jill îşi plimbă un deget pe cusătura cuverturii uzate.

— A reuşit să o găsească şi să o prindă pe Clare, a ajuns la Raymond înaintea noastră şi planul tău e să-l prindem în viaţă?

Zgomotele de dincolo de uşă se schimbară.

Jack se apropie de geam, dădu perdeaua puţin la o parte şi privi afară.

Îi făcu semn cu mâinile, indicându-i ceea ce nu putea spune cu voce tare. „Poliţia! Din uşă în uşă! Cinci minute! Grăbeşte-te!”

Capitolul 22

Clare

VÂRSTĂ: ***54 DE ANI***
LOCAȚIE: ***UNDEVA, PE APĂ***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***LIPSĂ***

Aşteptă în întuneric, cu palmele pe podea, cu spatele lipit de zid, numărând bufniturile şi încăierările care marcau schimbul de tură de deasupra.

Podeaua se ridică şi coborî uşor.

Simţi ceva din metal vibrând sub degetele de la mâini şi degetele de la picioarele goale şi reci.

Se uită la uşa baricadată unde, dacă se concentra suficient de mult şi suficient de tare, vedea nişte firişoare de lumină care dansau şi se încolăceau.

Timpul continua să treacă, enorm şi nesfârşit, ca o spirală spre infinit.

Se trezise în întunericul acesta îngheţat, deshidratată, dezorientată şi înfometată.

Cei care o capturaseră o sedaseră în elicopter, o legaseră bine şi o îmbrăcaseră în hainele de închisoare pe care le purta acum. Nu fusese conştientă când avusese loc predarea. Trei zile, sau poate patru, stătuse în acest seif mare cât un şifonier, cu lanţuri la glezne şi la încheieturi, conectate de un lanţ la mijloc, sufocându-se cu mirosul corpului său nespălat şi duhoarea excrementelor care nu fuseseră aruncate din găleata din colţul din faţă, din stânga.

Avusese o pauză odată cu interogarea, apoi urmase apelul.

Şi apoi întuneric din nou, oarbă în faţa trecerii timpului.

Era încuiată într-un loc în care nicio voce umană nu putea ajunge la ea şi unde, indiferent cât de tare ar fi ţipat, nu avea să fie nici văzută şi nici auzită.

Singurătate absolută. O aşteptare nesfârşită.

Acesta era drumul spre distrugerea mentală.

Creierul uman, izolat şi privat de orice simţ, atrofiat ca un muşchi nefolosit, chemând psihoza. Nebunia începea să-şi facă apariţia.

Chicoti la gândul ăsta.

Râsul ei răsună în pereți, parcă și el compătimind-o. Îi făcu pe spiriduși să tacă și îi alungă.

Nu era singură și nu îi lipsea nici vederea, nici măcar aici.

Întunericul și singurătatea erau niște daruri pentru simțuri, permițând ca tot ceea ce stătea adormit să se întindă ca niște semințe care vor să ajungă la soare prin pământ. Fiecare schimbare de sunet, fiecare miros, fiecare mișcare avea un înțeles. Știa, așa izolată cum era, că stătea în apropiere de motoare, undeva, în cala unui cargobot aflat într-un port.

O schimbare a ecoului i se plimbă în sus printre degete.

Respiră mai rar.

Mâinile ei auzeau pași greoi, pași care se apropiau.

Se strădui să audă sunetul mai strident și găsi cheile, care se bălăngăneau de un picior.

Mâncarea venea în mod sporadic, împiedicând-o să-și dea seama când avea să sosească, și niciodată în cantitate suficientă, din același motiv pentru care aerul care venea prin ventilatoarele de trei centimetri era cu câteva grade mai rece.

Se ridică și calculă lungimea lanțurilor, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Camerele cu detectoare de căldură o căutau.

Nu-i păsa.

Îngenunche și, cu capul la câțiva centimetri de ușă, așteptă.

Metalul atinse ușa. Cheia desfăcu lacătul.

Închise ochii înainte să dea de lumina orbitoare.

Fanta se deschise suficient cât să aibă loc o tăviță și o mână.

Inspiră, împingându-și simțurile dincolo de duhoarea camerei spre respirația agitată de partea cealaltă.

Niște degete grase pipăiră podeaua, în căutarea tăvii goale.

Un miros ușor și aromat de ceapă și *selyodka*[{18}], în combinație cu motorină și ulei de gătit.

Fericirea și durerea o invadară odată cu mirosul – o recunoaștere indubitabilă – pe care te poți baza așa cum numai pe amintirile senzoriale te poți baza.

Dădu emoțiile la o parte și se concentră pe deschidere, încercând să-și dea seama unde stăteau gardienii. Răpitorii ei nu puteau fi atât de proști încât să aibă încredere doar în trăinicia acestei închisori și în camerele de supraveghere, și totuși, în trei zile, probabil patru, de când îi căutase, nu auzise nicio voce, nicio mișcare și încă nu știa unde se aflau și câți erau.

Mâna trase tava cea veche afară și împinse una nouă.

Selyodka pe pielea lui.

Votcă în respirație.

Un bucătar rus pe o navă nu însemna nimic. Dar era a șasea oară deja, *salo*[{19}] pe pâine rece…

Mâncarea de pe farfuria ei sugera că era o bucătărie care fusese creată pentru o navă și un echipaj care venise de undeva, de pe partea cealaltă a lumii.

Camera se întunecă din nou.

Clare lăsă mâncarea și se întoarse lângă perete, ca să fugărească razele mici de lumină în întuneric. Se întoarse la amintiri, întrebări și liniște.

Speranța unei destinații ruseşti mai încălzi aerul.

Știa că avea să fie atacată, dar nu și când și nici de cine.

Necunoscutele din prezent îi provocau mari îndoieli. Grijile o făcură să se gândească din nou la acel apel și la posibilele consecințe, determinând-o să se ridice, să se lupte și să evadeze. Își potoli instinctul protector și își hrăni furia, în schimb.

Avea să evadeze, da. Bucătarul gras fusese prima lor greșeală.

Dar nu aici, nu în țara asta, nu înainte ca această călătorie să se apropie de sfârșit.

Începu să calculeze.

Acesta era punctul cheie, vidul de informații în care toți jucătorii se înghesuiau să găsească un înțeles pentru ceea ce se întâmpla. Doi cu doi nu se ciocniseră încă. Mai avea timp. Nu la infinit, dar suficient, poate, înainte ca ei să înțeleagă că protectorii ei nu erau deloc angajați, și înainte ca propriii ei copii să devină niște ținte în mișcare din simplul motiv că existau, iar ea avea să fie forțată să aleagă între a-i salva și a găsi răspunsurile la întrebările pe care voia să le găsească odată. Nu avea de ales.

Copiii aveau să câștige. Întotdeauna câștigaseră.

Închise ochii din cauza regretului și dădu de pământ cu eșecul.

Era atât de aproape și totuși atât de departe.

Un sfert de secol de greutăți și durere, în care făcuse tot ce fusese necesar ca gemenii să nu fie în vizor și să se afle mereu în siguranță, în acea siguranță în care îi împinsese până la limită, distrugându-i și, în cele din urmă, aducându-i exact în nebunia în care toată acea suferință ar fi trebuit să-i protejeze.

Nu existase niciodată o perioadă sigură în care să-și poată găsi

răspunsurile la întrebări.

Știuse asta atunci și o știa și acum.

Indiferent ce regim se schimba, care climat politic se schimba, cine murea sau cui îi era transferată puterea, întotdeauna erau lucruri pe care timpul nu avea să le uite.

Gemenii avuseseră treisprezece ani ultima dată când ieșise la suprafață.

Îi ascunsese în munții columbieni, aranjase să fie luați de Raymond dacă eșua – și fusese cât pe-aci să eșueze.

În toți acești ani așteptase.

Erau mai mari acum, mai deștepți, mai puternici, așa că se pregătise pentru acest ultim drum, plănuind să se țină după urme până când se terminau sau până când își pierdea viața – oricare s-ar fi întâmplat mai întâi –, dar vârsta o mai înmuiase. Nu fusese suficient de puternică încât să se nu-i mai vadă niciodată, nu fusese suficient de puternică încât să dispară, pur și simplu. Căzuse pradă sentimentelor, încălcase regulile supraviețuirii și îi chemase acasă pentru a-și lua la revedere de la ei.

Calculase greșit.

Îi chemase acasă prea târziu.

Atâția ani de chin, în care-i învățase să fie puternici și în cele din urmă greșeala fusese a ei, nu a lor.

Distrusese Earthship în încercarea de a opri daunele, distrusese fiecare lucru pe care-l prețuise, sperând să-și țină departe copiii de o capcană pe care ei nu o vedeau și adăugase și riscul complicat de a se juca astfel cu interogatorii ei pentru a-i avertiza prin telefon să stea departe. Cu toate acestea, gemenii tot nu aveau să stea departe, știa asta.

Îi chema datoria, aveau să vină după ea și s-o urască și s-o disprețuiască, așa cum o disprețuiseră pentru atât de multe alte lucruri.

Ură.

Un lux pentru care plătise cu sânge.

Ziua în care încetau s-o mai urască marca ziua în care înțelegeau din experiență și luptase din greu ca să se asigure că această zi nu avea să vină niciodată.

Eșecul îi punea noduri în gât și îi era greu să respire.

Dincolo de ușă, vibrațiile se schimbară din nou.

Auzi cheile și, împreună cu ele, și un scârțâit familiar de cauciuc.

Corpul ei reacționă, visceral și violent.

Trase aer adânc în piept, își strânse mâinile în lanțuri, își depărtă picioarele

atât cât îi permise lanțul și, cu spatele drept și bărbia ridicată, se pregăti pentru ce avea să urmeze.

Capitolul 23

Holden

VÂRSTĂ: ***32 DE ANI***
LOCAȚIE: ***EL PASO, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***CANADA***
NUME: ***TROY MARTIN HOLDEN***

Stătu la marginea locului abandonat, lovind cu pantoful în gropile din asfalt, jucându-se cu o linguriță de cafea între dinți, privind dincolo de buruienile care-i veneau până la genunchi și de tufișurile pline de cioburi, doze goale și gunoi bătut de vânt. Saltele rupte și pătate stăteau pe scările expuse ale clădirilor și privirea sa se ridică spre ochii bănuitori de la ferestrele de la etajul al doilea, care-l priveau dincolo de rufele întinse la uscat.

Aceeași imagine pe care i-o oferiseră pozele făcute prin satelit.

Știa că erau șanse foarte mici să fi fost construită o clădire nouă la acea adresă, de când fusese realizată ultima captură, dar nu știa când fusese făcută acea captură, așa că trebuia să se ducă să vadă cu propriii ochi. Aflându-se acolo acum, îi era greu să nu izbucnească în râs.

Zece ore în care mintea și corpul îi amorțiseră, ore petrecute conducând printr-un peisaj parcă scos din iad, îl aduseseră într-o mahala, pe o stradă cu gropi care s-ar fi potrivit la fix în orașul Calamar al copilăriei sale, mult mai bine decât oricare altă versiune a unui oraș american mare. Întoarse lingurița și mestecă plasticul până-l transformă într-o minge.

În dreapta sa, trei băieți cu trupuri de adulți stăteau pe treptele de beton, ochind mașina închiriată din spatele lui și analizându-l din cap până-n picioare.

Dădu din cap spre ei. Dădură și ei din cap.

Fusese ca ei cândva, o versiune a lor, un câine vagabond înfometat, care avea de dovedit de toate, nimic de pierdut și suspicios când venea vorba de bunătate.

Le oferi poza lui Jennifer.

Conversară într-un argou spaniol.

Holden înțelese suficient ca să-și dea seama de răspuns, înainte ca șeful

găștii să-i dea poza înapoi.

Și-ar fi petrecut restul după-amiezii bătând la uși și dând la schimb bani pentru informații, dacă ar fi considerat că are o șansă să dea de urma lui Jen. Tot ce ar fi primit pentru efortul său ar fi fost timp și bani pierduți.

Nu fusese niciodată aici, nici măcar o dată.

Se întoarse la mașina închiriată, se așeză la volan și analiză fotografia.

Nu ar fi trebuit să fie atât de greu să o găsească. Nu era un asasin care se mutase din oraș și care își seta o legendă temporară înainte să se mute din nou. Iubitul ei se întâlnise cu ea de prea multe ori și prea spontan ca să fie posibil asta, și prea mulți oameni o știau drept o fată înnebunită după petreceri, genul de persoană pe care trebuia să o știe măcar cineva dintr-un cerc de prieteni, așadar nu avea cum să se fi mutat de curând aici. Austin fusese casa ei o perioadă, dar era o fantomă în viața reală, așa cum fusese și în afara orașului Blanco, ascunzându-se la vedere și trăind în exterior fără să existe.

Nu avea adresă și nici număr care să ducă la un telefon detectabil.

Nu putea s-o găsească în registrele de proprietăți și nici în date publice. Era invizibilă pe rețelele de socializare, nu avea un istoric bancar. Nici indiciile legate de familie și prieteni nu duseseră nicăieri. Mulțumită cavalerului ei în armură, știa cum miroase, felul în care zâmbește și ce o face să râdă. Și știa otrava ei preferată, ce droguri lua, ce haine de firmă purta și, cel mai important, ce mașină conducea, motiv pentru care se afla acum la o mie de kilometri distanță, în fața unei adrese inexistente, stând într-o mașină închiriată și uitându-se la poza ei.

Erau foarte puține mașini Tesla pe drumurile din Texas, așa că îi fusese ușor s-o găsească pe a ei.

Informaticienii de la centrul de servicii din Austin o văzuseră la știri. Știuseră cine era înainte să vină el să întrebe de ea, și obținuse de la ei numărul de înmatriculare și de șasiu. Cu ajutorul lor aflase adresa cu care fusese înregistrat vehiculul, adresă la care venise și astfel ajunsese în locul acesta plin de gunoaie, unde cea mai mare pistă pe care o avea dusese într-o fundătură.

Căută din nou, ca să obțină acces la datele electronice ale Teslei, reveni la urmărirea locației prin intermediul bazelor de date cu numere de înmatriculare.

Își trecu degetul peste fața din poză și se gândi. Era greu de prins, o adversară formidabilă.

Provocarea îl făcu să zâmbească așa cum nu mai zâmbise de mult timp.

Orice bufon cu echipamentul potrivit putea să ocheaască, să tragă și să arunce lucrurile în aer, dar genul ăla de om nu trăia prea mult. În domeniul acesta, longevitatea implica invizibilitate, capacitatea de a fi stăpân pe tine și pe împrejurimi, abilitatea de a transforma crimele în accidente și acte de violență – aptitudini pentru care era nevoie de timp pentru a fi dezvoltate, de antrenamente și de învățare din greșeli, genul de greșeli care puteau să-ți aducă moartea. Această Jennifer, oricine o fi fost ea de fapt, era prea tânără ca să fi ajuns la acest calibru de una singură și aptitudinile nu aveau cum să-i fi apărut de nicăieri. Fusese antrenată din greu, și asta îl făcea s-o placă și mai mult.

Parcă îi părea rău că trebuia s-o omoare.

Văzu cu coada ochiului o lumină.

Holden lăsă poza pe scaunul de lângă el și se uită, fără să privească direct, cum o gașcă de opt tipi, tatuați și echipați, se îndreptau spre el.

Le cunoștea mersul, văzuse acel mers care avea un scop anume în timpul protestelor violente, asasinărilor la nivel de stradă și justiției dintre mafii. Și fusese și el cândva unul dintre ei, cândva, un criminal al străzii, care nu asculta de lege, înainte ca Frank să-l găsească și să-l ia sub aripa lui.

În acel moment, greșeala lui era că uitase că prietenia și aprecierea nu erau reciproce. Nu mai era așa cum fusese cândva. Aici nu era acasă. Era un intrus care stătuse în cartierul lor prea mult și nu mai putea fi tolerat.

Își puse centura, se mișcă încet, metodic, ca să nu pară că vrea să fugă, ceea ce le-ar fi trezit instinctul de a-l fugări. Scoase mașina în stradă.

Bărbații din față veniră pe drum, blocându-i calea.

Harold o luă spre mijlocul străzii.

Banda se răspândi, umplând strada și îl încercuiră, formând un zid cu corpurile lor. Unul venit din afară, bine îmbrăcat, moale și slab de înger, ar fi fost un laș prea mare ca să treacă printre ei și să creeze victime.

Aveau dreptate până într-un anumit punct.

Spre deosebire de ei, el nu avea nimic de dovedit prin luptă.

În lumea lui, omorârea martorilor și crearea victimelor colaterale erau semne de gândire de amator. În lumea lui, numai cei slabi s-ar simți rușinați că evită o luptă în cadrul căreia fiecare mort și corp rănit aducea complicații inutile și potențială expunere. Acceleră încet și avansă spre ei, numărând armele și privirile ațintite asupra sa, măsurându-le pașii și așteptând până în ultima clipă ca să treacă de ei.

Strigătele se auziră dincolo de motor, până în maşină.

Steguleţul în carouri din mintea sa fu lăsat în jos.

Călcă pedala la maxim şi o luă la stânga, pe trotuar.

O rangă fu aruncată cu putere spre parbriz, dar îl rată.

Merse în zigzag printre felinare pe asfaltul vechi.

Oglinda din partea pasagerului explodă în bucăţi de plastic şi cioburi de sticlă, iar el merse şi mai repede, pe strada din spatele lor, trecând pe roşu, fără să simtă suficientă tensiune încât să-i crească pulsul. În oglinda retrovizoare, văzu cum grupul devenea din ce în ce mai mic, până dispăru. Zâmbetul lui Holden dispăru şi el.

Ideea de a face un drum de zece ore prin iad îi veni în minte şi se îngrozi. Mai degrabă ar fi sacrificat o identitate ca să prindă un avion, decât să facă iar acel drum. Ajunse la următoarea intersecţie, viră brusc la dreapta şi trecu la viteza regulamentară. Semaforul din faţă se făcu galben. Încetini, setă GPS-ul pe aeroport şi, exact în acel loc, scoţând mâna afară, văzu cu coada ochiului faţa lui Jennifer White pe locul de lângă el şi înlemni.

Mai văzuse acea faţă înainte.

Maşinile porniră. Harold se îndreptă spre cea mai apropiată parcare şi opri maşina. Luă poza, o întinse şi o studie cu atenţie, privind în jos, ca şi cum ar fi stat în faţa lui acum.

Din cauza unghiului feţei şi a felului în care părul îi intra în ochi, îi fusese greu să facă legătura exactă, dar da, ştia această faţă. Văzuse versiunea ei mai bătrână pe ţintă înainte să o împingă cu targa în elicopter.

Privi prin parbriz.

Cu mâinile pe volan şi soarele deşertului bătând cu putere în parbriz, se întoarse în timp la noaptea în care pierduse trei oameni, aducându-şi aminte de apelurile pe care le urmărise, de vehiculul care ajunsese exact înainte de explozie, la vânarea prin pădure a doi profesionişti, care se evaporaseră în întuneric, şi la expresia de pe faţa ţintei – promisiunea – înainte s-o urce în elicopter. Şi se gândi la felul în care fantomele ajunseseră în acelaşi loc ca el în Louisiana, forţându-l să treacă de la varianta cu crearea unui accident la o ucidere directă. Pas cu pas, aranjă adevărul aşa cum îl ştia el, totul fiind filtrat printr-o singură schimbare care evidenţia fiecare eveniment în parte.

Fantomele aveau o legătură cu contractul, da, dar nu erau asasini.

Nu veniseră după el. Veniseră pentru *ea*. Erau copiii lui McFadden.

Odată cu amintirea, îşi dădu seama şi reflectă asupra cuvintelor spuse de Broker atunci când au vorbit la telefon în Texas, în afara oraşului Blanco.

Fusese batjocorit, grijile lui nu fuseseră luate în seamă. Aceştia era nişte copii despre care se pare că Brokerul nu ştia nimic.

Ironia îl făcu să râdă tare şi îl sperie puţin.

Dacă nici măcar persoana care ştia atâtea despre toată lumea nu ştia de existenţa acestei copile, oare chiar exista? Se holbă la poză din nou şi potrivi piesele într-un puzzle – ce spusese şi ce nu spusese Frank, indiciile lăsate de Robert, lucrurile de care-şi dăduse seama singur.

Exista o mamă, o mamă asasin, dar nu un tată.

Cel mai probabil, Jen crescuse, mutându-se dintr-un loc în altul, fusese născută ca să ucidă, antrenată ca să supravieţuiască, nu stătuse niciodată prea mult într-un loc, veşnic prezentă şi neaparţinând niciunui loc. Poveştile lui Robert despre ea căpătară un nou înţeles – drogurile, petrecerile, masca manipulatoare –, atâtea decizii şi alegeri luate zi după zi într-un efort continuu de a evita nevoia de a simţi ceva.

El şi Jen nu erau atât de diferiţi.

Ea era el, o versiune a lui, o versiune a lui, dacă ar fi avut mamă.

Se opri şi, într-un moment de violenţă şi frustrare, rupse poza în două. Ştia că nu ar trebui să reacţioneze aşa.

Umanizarea ducea la slăbiciune şi la greşeli.

Îi rupse faţa cu furie, bucată cu bucată.

Se mersese prea departe, depăşise de mult umanizarea.

Aruncă bucăţile de fotografie pe jos, intră în pielea vânătorului rece şi porni spre aeroport din nou, conducând din instinct, cu mintea trecând de la o opţiune la alta, în cursa de a se menţine înaintea necunoscutelor.

Vibraţia din buzunar îl întrerupse, aducându-i aminte că trecuseră câteva ore de când trebuia să-l contacteze pe Baxter. Îl sunase pe tipul cel mare, ca să pornească s-o vâneze pe fata de la televizor şi astfel ajunsese într-o cameră single cu un copil drogat şi panicat şi nimic în afară de televizor şi mâncare ieftină. Orice persoană ar fi putut să se autodistrugă în această situaţie, cu atât mai mult un dependent de adrenalină, care tânjea după acţiune, mişcare şi spaţii foarte deschise. Îi era dator cu un telefon, măcar ca să îl ţină de vorbă şi să nu o ia razna.

Holden aruncă o privire telefonului.

Nu Baxter era cel care-l suna.

Se uită fix la drum. Telefonul vibră în continuare şi ideea trădării şi a batjocurii de a fi luat de prost şi de a fi prins în capcană îl făcea să clocotească.

Va trebui să răspundă până la urmă.

Nu era înțelept să-l ignore complet pe Broker, era chiar periculos.

Holden glisă pe ecran exact înainte ca Brokerul să închidă.

Vocea computerizată trecu direct la subiect și spuse:

— Asociații țintei tale au fost localizați pentru eliminare.

Holden se uită la bucățile de fotografie de pe jos.

Faptul că deținătorul tuturor informațiilor îi găsise deja pe cei pe care el încă îi vâna nu era imposibil, dar sincronizarea nu era bună.

Holden întrebă:

— Cine sunt?

— Asasini plătiți. Ținte finale cu consecințe minore.

Cuvintele brokerului îi explodară în cap, făcând pendulul mental să se legene nebunește între trădare și plocon.

Mercenarii nu implicau niciodată *consecințe minore.*

Faptul că acești ucigași erau copiii țintei pe care o luase el era un alt aspect extrem de important. Chiar dacă lua în calcul posibilitatea ca deținătorul tuturor informațiilor să nu fi știut nimic despre copiii lui McFadden, și ca acum să știe unde se află, dar nu și cine sunt, tot nu reprezentau *consecințe minore.*

El îi răspunse:

— Fără consecințe, consecințe minore, nu contează. Ar fi trebuit să incluzi totul în pachet de la bun început.

— Vai de mine! zise Brokerul. Și eu care credeam că scuza ta plângăcioasă fusese doar o criză temporară. Îți sugerez să-mi mulțumești și să treci la treabă, ca să cureți dezastrul pe care l-ai provocat.

Holden aștepta.

Existaseră vremuri când orgoliul rănit i-ar fi orbit judecata și l-ar fi distras. Ar fi răspuns superiorității zeflemitoare cu lăudăroșenie, bătându-se în piept și inconștient de faptul că astfel de crize egoiste i-ar fi anunțat slăbiciunile și nevoile. Dar nu mai era acel băiat.

Auzea ce era în spatele jocurilor mentale și a capcanelor.

Acesta era un crai acuzat de indiscreție, care începea o ceartă ca să îndrepte atenția spre orice altceva, numai spre el nu. Brokerul își dădea cărțile pe față.

Consecințe minore, într-adevăr.

Amenințările unui om erau acțiunile sale și acestea aveau să vină în curând.

Brokerul spuse:

— Primești un bonus pentru eliminare rapidă și curată. Presupunând că încă ești suficient de bărbat încât să îndeplinești sarcina.

Holden răspunse:

— O să-mi termin treaba. Să-mi trimiți linkul.

— Nu există niciun link. Numai o adresă.

— Atunci linkul către adresă.

— Fără linkuri. Notează pe ceva.

Holden căută un pix ca să noteze informațiile în stil vechi, găsi un bon, scrise și, după ce termină și confirmă ce auzise, îi întoarse brokerului manipularea.

— Presupun că ai verificat țintele astea, zise el.

Liniștea, mai răsunătoare decât cuvintele, se așternu în schimbul unui „de ce” nerostit.

Informațiile erau prea valoroase ca să fie oferite în întregime, dar valorau fiecare dolar din suspiciunile și haosul pe care l-ar fi putut provoca.

Holden spuse:

— Cercetările mele m-au adus în alt punct. Astea sunt ținte pe care le vrei în viață.

Închise telefonul înainte ca Brokerul să apuce să răspundă și studie adresa.

Rezervația Peckinpaugh. Spring, Texas.

Rupse hârtia și transformă informațiile într-o gumă de mestecat.

Locația era la nord de Houston, potrivit Brokerului. Nu departe de locul în care fusese trimisă ținta, din câte știa Holden.

Cugetă asupra posibilităților întortocheate.

Se înșelase în privința fantomelor în mod special, dar nu neapărat în privința concluziei.

Prioritățile se rearanjară în mintea sa. Ceea ce începuse ca o misiune valoroasă scăpase de tot de sub control.

Regulile nu mai contau.

Aruncă o privire rămășițelor din poza lui Jen și expresia țintei, înainte de a fi trimisă, îi apărea iar și iar în minte.

Îi pusese numai întrebări greșite lui Frank.

McFadden, copiii ei, trecutul lor – privise totul cu fundul în sus.

Era vorba de mai mult în treaba asta, mult mai mult, nu era doar un

contract.

Era dispus să pună pariu pe viitorul său că, în acelaşi fel în care Frank îi oferise informaţii despre trecutul lui McFadden, şi McFadden putea să facă la fel pentru broker.

Holden voia informaţiile ei.

Adună bucăţile de fotografie şi le ţinu în palmă.

Dorinţa se transformă într-un plan.

McFadden fusese livrată deja; ea ieşise din joc, dar copiii ei nu. Avea nevoie să fie plătit şi pentru asta avea nevoie de ei morţi, dar putea să facă rost de informaţii mai întâi.

Probabil.

O răzbunare bună ar fi să falsifice o moarte sau două.

Îi vibră telefonul, aşa cum se aşteptase. Brokerul revenise, pentru că nu terminase ce avea de spus. Nu mai avea răbdare pentru o altă conversaţie, aşa că dădu să-i închidă. Dar numărul lui Baxter îi atrase atenţia.

Holden răspunse. Tipul cel mare întrebă:

— Poţi să vorbeşti?

— Poate! Eşti bine?

— Depinde! Ce părere ai de faptul că amicul nostru tocmai a primit o invitaţie în centrul oraşului mâine, dis-de-dimineaţă?

— Încă a rămas obiectivul lor principal?

— Se pare că e singurul lor obiectiv.

— O invitaţie, zici?

Baxter pufni.

Holden oftă.

În stadiul ăsta, poliţiştii nu l-ar fi chemat pe puşti la secţia de poliţie, ca să-i pună mai multe întrebări, îl chemau pentru că aveau de gând să-l aresteze şi voiau să-şi uşureze treaba. Holden se ciupi de nas şi, pentru a doua oară în ultima oră, rezistă tentaţiei de a râde.

Nu putea să-şi permită să-l piardă pe Robert în faţa forţelor de ordine, dar dacă puştiul nu apărea, aveau să se întocmească mandate. Scoase un recipient din buzunar, îşi băgă o scobitoare în gură şi o ronţăi, pierdut în gânduri. Brokerul coordona o crimă ca să se asigure că el murea şi rămânea mort.

Copiii lui McFadden, în căutarea răzbunării, îşi doreau acelaşi lucru.

Era pe punctul de a merge pe aţă între nebunie şi răzvrătire, iar legătura sa cu Jennifer, singurul lucru pe care-l avea la dispoziţie şi cu care putea s-o atragă, mai avea şaisprezece ore şi se transforma într-un fugar celebru.

Capitolul 24

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***LA PORTE, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***FĂRĂ NUME***

Stătu în spatele ușii, cu degetele pe balamale, măsurând și numărând golurile dintre vibrații. Un alt bufnet, o altă cameră. Se mai scurse un minut și bărbații în uniformă care se plimbau pe coridor aveau să bată la ușa lor.

Bărbații treceau peste camerele libere și peste cele ai căror locatari erau plecați, asta fiind posibil numai dacă primiseră informații de la recepție, dar faptul că nu știau în care cameră se afla ce căutau ei sugera că nu cei de la recepție îi chemaseră.

Așa că erau polițiști sau asasini care se prefăceau că sunt polițiști.

Și se aflau aici pentru că cineva o văzuse și o recunoscuse pe Jill sau pentru că Blackphone-ul îi adusese aici sau pentru altceva care părea să aibă o sincronizare groaznică sau doar o coincidență.

Jack aruncă o privire spre baie.

Jill îi șterpelise geanta cu echipament și o luase cu ea în grabă. Lucrurile din mâna ei îl nelinișteau. Dacă ar fi avut timp, s-ar fi luptat ca să le ia de la ea, dar prioritățile întotdeauna țineau de supraviețuire – genul acesta de antrenament nu va fi uitat niciodată – și, în momentul de față, supraviețuirea însemna latex lichid și o schimbare rapidă a feței. Așa că o lăsă să țină ea geanta și el se duse după arme, luând instantaneu decizia de a le ascunde – era o schimbare în matricea strategică care ar fi putut să-i ucidă pe amândoi mai târziu.

Se auziră bătăi cu pumnii în camera de alături.

Mobila scârțâi. Se auziră șoapte prin perete și ușa de la baie din camera alăturată trântindu-se.

Autoritățile aveau tendința de a-i speria pe cei fără acte.

Cineva vorbi cu o voce tărăgănată și joasă, într-o spaniolă groaznică.

— No buscando papeles.[{20}]

Trecură câteva secunde. Vecinii răspunseră la uşă.

Aveau cel mult un minut, dar Jill încă îşi picta straturile.

Rotiţele strategiei se învârteau rapid, lovindu-se de o cantitate limitată de elemente cunoscute şi una vastă, de necunoscute. Dacă presupunea corect şi cei de afară erau poliţişti adevăraţi, nu trebuiau să deschidă uşa şi nici să răspundă la întrebări, dar dacă se baza pe drepturile din constituţie risca să-i provoace şi să atragă şi mai multă atenţie decât dacă se prefăceau.

Dacă presupunea greşit, probabil că deja era ca şi mort.

Se uită din nou în spate.

Jill trebuia să răspundă la uşă ca treaba să funcţioneze.

Ea era cea care se strecura în minţile oamenilor, care-i făcea să vadă ceea ce nu era real, care-i făcea să se poarte aşa cum voia ea. Îi datorau mulţumiri mamei lor pentru asta, cea care refuzase să fie mulţumită, indiferent cât de tare ar fi încercat Jill, cea care recompensase cele mai bune performanţe ale lui Jill cu aşteptări imposibil de atins şi cerinţe şi mai dure.

Jill nu reuşise niciodată s-o facă pe Clare s-o iubească, aşa că încercase să umple un gol imposibil de umplut, făcându-i pe ceilalţi să o iubească, transformându-se în ceea ce-şi doreau oamenii până când le câştiga inimile, iar Jack urâse asta de fiecare dată – ura naivitatea, ura faptul că oamenii refuzau să vadă dincolo de farmecele ei – şi se confruntase cu ea, punând la cale planuri şi provocând-o, forţând-o să-şi arate adevărata faţă ca să le arunce realitatea în faţă.

Dar lumea ajunsese s-o iubească şi mai mult.

El pierduse, întotdeauna pierduse şi, sătul să mai piardă, trecuse la altă strategie, aceea de a-i băga idei în cap, provoca, enervând-o şi dându-i libertate, spre binele lui, iar ea nu avusese nimic împotrivă, deoarece, pentru un copil nedorit, orice atenţie înseamnă dragoste. Pe atunci trăiau sub acoperişul lui Raymond, observase la căderea ei în spirală, dar când înţelesese ce se întâmpla era deja prea târziu. Era prea târziu pentru toţi.

Jack simţi paşii prin degete.

Ciocănitul i se transferă în umăr.

Uşa de la baie se deschise şi Jill ieşi în grabă, desculţă, în tricoul lui murdar, care-i venea până la jumătatea coapsei, cu părul ciufulit din cauza celor două nopţi nedormite, ochii roşii şi umflaţi, nasul mai lat, obrajii mai plini şi bărbia mai mare. Latexul nu se uscase, dar având în vedere circumstanţele, îi schimbase faţa. Era Jill, dar nu semăna deloc cu poza de la televizor. Părea mai bătrână, avusese o viaţă mai grea. Arăta ca naiba şi Jack

era mulţumit.

Luă repede geanta şi se duse în baie. Ea dădu păturile la o parte, îşi puse un cearşaf pe umeri şi se îndreptă spre uşă, gâfâind şi înjurând, mormăind la fiecare pas.

Uşa fu descuiată. Cu o voce cu o octavă mai joasă şi mai groasă, ca şi cum ar fi fumat trei pachete de ţigări pe zi, spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vreţi de la mine?

Lanţul de la uşă zdrăngăni.

— Aa!

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Îmi cer scuze, domnilor poliţişti!

Se auziră nişte voci înăbuşite.

Jill spuse:

— Lăsaţi! Staţi să văd!

Trase de lanţ. Balamalele uşii scârţâiră.

Jill spuse:

— Dragă, n-am văzut-o, dar dacă ai ei caută să adopte pe cineva, eu sunt disponibilă.

Râse în hohote şi tuşi, apoi adăugă:

— Ascultă, dulceaţă, te-aş pofti să stăm la taclale, dar n-am dormit decât o oră sau două şi trebuie să mă odihnesc nitel înainte de următoarea tură.

Mai vorbiră puţin, apoi uşa se închise şi lanţul fu pus la locul său. Câteva secunde mai târziu, Jill bătu uşor cu unghiile în uşa de la baie.

Jack o deschise.

Ea îl salută din bărbie şi-i făcu semn să se dea la o parte. El întrebă:

— Aveau poza ta?

Se strecură pe lângă el în baie.

— Aceeaşi de la ştiri.

Jack luă geanta cu echipament şi ieşi din baie.

Ea închise uşa după el.

Îşi aruncă geanta pe pat şi gândurile i-o luară în zigzag printr-un labirint mental, mâinile lucrându-i din reflex, făcând inventarul ca să vadă dacă nu cumva furase ceva. Puse ultimul ac de seringă deoparte şi băgă totul la loc în buzunarele şi locurile potrivite. Terminaseră aici. Avusese dreptate în privinţa oamenilor în uniforme şi acum aveau un asasin de găsit şi de răpit, care să-i ducă la Clare.

Luă geanta lui Jill şi căută Blackphone-ul.

Brokerul îi dăduse adresa, o poză și promisiunea unui bonus în cazul în care găsea ținta rapid și „curat”. Scenariul îl măcina, fiind plin de contradicții care nu voiau să-i dea pace. Dacă el putea să vadă un semnal de avertizare în el, un bărbat cu abilitatea de a o prinde pe Clare putea să-l vadă și el, cu siguranță, și singurul motiv pentru care un astfel de om, care pornise la vânătoare ca să rezolve lucrurile neterminate, ar face o ocolire de bunăvoie pentru o potențială crimă, era acela că primise motivația necesară.

Acest Christopher Rivera probabil credea că-și găsise țintele lipsă.

Jack atinse ecranul telefonului cu degetul mare și îl ținu în palmă, luptându-se cu întrebările pe care le pusese cu o oră în urmă.

Nu putea ignora posibilitatea ca brokerul sau Christopher să fi făcut legătura dintre fața de la televizor și persoana care controla acest telefon. Era greu să facă legătura dacă Jill ținuse departe telefonul de Clare și de iubiții ei, și de telefoanele cu credit, așa cum susținuse, dar asta era o serie destul de lungă de „dacă”.

Brokerul ar fi putut foarte bine să o trimită pe Jill să doboare un asasin de primă clasă din simplul motiv că ea era una dintre puținii care aveau aptitudinile necesare ca să reușească. Și l-ar fi convins pe Christopher că țintele pe care le vâna aveau să fie acolo.

Și ironia ca toate acestea să fie adevărate ar fi fost groaznică.

Dar chiar și așa, un uneltitor ca brokerul nu ar pune niciodată două puteri egale să se confrunte și nu ar permite ca soarta să decidă câștigătorul. Trebuia să fie ceva mai mult de atât.

Capcana pe care nu putea s-o vadă era locul în care se afla pericolul.

Aici era vorba de stilul lui Clare.

Aruncă Blackphone-ul în geanta sa cu echipament și apoi restul telefoanelor. Le scosese cardurile SIM și bateriile, inclusiv de la burnere – mai ales de la ele –, dar deși erau goale, tot îl făceau să se simtă expus. Le-ar fi călcat cu mașina și ar fi tras apa după ele dacă nu ar fi fost niște cătușe care-i țineau legați de Clare.

Jill ieși din baie, pieptănată, îmbrăcată cu haine curate, o față luminoasă și machiată, dar încă nu era ca ea. Își mută privirea de la pat la geantă și se opri.

— Toate lucrurile tale sunt încă acolo, spuse ea.

Vorbi pe un ton moale, care nu cerea confruntare, dar Jack știa în ce direcție avea s-o ia și-i urmări privirea, atent la mâinile și la picioarele ei.

Ea se uită la geantă.

— Mie îmi lipsesc niște lucruri.

— Nişte lucruri? Aşa le spui acum?

Jack îşi luă geanta cu echipament de pe pat.

— Ce ai vrea să spun? Ai ştiut ce o să fac şi m-ai strâns cu uşa.

— Unde le-ai pus?

— Le-am aruncat în toaletă.

Ea miji ochii. Îl analiză cu atenţie, şi fratele său se luptă din greu să menţină adevărul în spatele căruia se ascundea minciuna.

— Nu eşti atât de prost! zise ea.

— Nu, nu prost, doar disperat.

Şi era adevărat. N-avea habar cât de gravă era problema ei, nu ar fi riscat s-o forţeze să intre în sevraj exact când trebuia să fie în formă maximă. Doar că nu i-a spus unde putea găsi puţinul pe care-l păstrase.

Sora sa se apropie de el.

— Concentrează-te pe misiune, o îndemnă el. Concentrează-te pe ce contează. Nu a fost vorba despre tine aici şi nici despre mine, ci despre priorităţile noastre. Trebuie să o găsim pe Clare.

Jill îl prinse de încheietură.

— Dă-mi-le înapoi, altfel îţi rup degetele astea de hoţ.

El se eliberă.

— Înainte sau după ce o găsim pe Clare?

— Nu o folosi ca scuză.

— Nu eu sunt cel care are nevoie de scuze.

Se aruncă asupra lui, vechea Jill, cea care avea nevoie să se bată doar de dragul de a se bate şi care-şi vărsa frustrările pe el doar ca să dovedească că poate. Îi dădu un pumn în piept, care-l lăsă fără aer şi-l făcu să-i vină ameţeală.

— Poţi să ai drogurile sau poţi să mă ai pe mine. Nu poţi să le ai pe amândouă, spuse el.

Ea ezită şi, în acel moment de ezitare, Jack îi înfipse acul în coapsă.

Îl apucă de mână, se luptă să-i ia seringa, îşi scoase acul şi-l împinse în perete, atacându-l cu mâinile, folosindu-le ca pe nişte gheare.

El aşteptă, în ciuda durerii, să-i slăbească puterile, se eliberă şi o împinse la rândul său.

Indiferent cât de tare susţinea ea că vrea s-o găsească pe Clare, priorităţile se schimbau atunci când dependenţa îşi scotea colţii. Nu putea risca s-o ia cu el şi nu putea risca s-o lase singură.

— Nu că nu am încredere în tine, spuse el. Dar, pur şi simplu, nu am

încredere în tine.

Jill îl împinse din nou, îl lovi şi îşi pierdu echilibrul.

El o ghidă spre pat şi o împinse să se aşeze.

Ea vorbi cu o voce neclară:

— O să regreți asta!

— Probabil, răspunse el. Dar aș regreta și mai mult dacă n-aș face-o.

Capitolul 25

Clare

VÂRSTĂ: ***54 DE ANI***
LOCAȚIE: ***UNDEVA, PE APĂ***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***LIPSĂ***

Se trezi tușind și chinuindu-se să respire, speriată de vise în care se înneca sub gheața captivă. Corpul ei chinuit și tremurând se afla în camera întunecată. Fusese aruncată din starea de uitare în liniștea dureroasă și conștiența acută. Nava nu se mișca.

Eventualitatea unei întârzieri i se părea și mai întunecată decât camera.

Nemișcarea devenise o modalitate specială de tortură.

Își ținu în frâu sentimentul de groază crescândă și-și băgă degetele înghețate sub brațe.

Hainele ei, încă ude de la ultima tortură cu furtunul, erau lipite de piele și îi înghețau oasele cu un frig înteţit de aerul constant ce pătrundea prin ventilatoare.

Se întinse pe abdomen ca să facă flotări și se strădui să facă set după set, forțând sângele să-i ajungă în extremități, irosindu-și energia și-așa limitată ca să se mai încălzească. Se ridică apoi și făcu pași înceți și împleticiți spre ușă, unde cea mai recentă tăviță cu mâncare zăcea neatinsă.

Austeritatea, stilul de viață dur și antrenamentele aspre o menținuseră puternică, o ajutaseră să suporte dormitul în condiții groaznice, o pregătiseră să considere mâncarea puțină un festin și îmblânziseră întunericul, transformându-l în prieten. Dar aici, unde ziua și noaptea erau totuna și tortura venea în reprize la fel de aleatorii ca somnul, frigul o afecta încet și tare.

Cu urechea lipită de fantă, se strădui să audă ceva din partea cealaltă.

Numai liniște.

Luă pâinea învechită de pe tavă, mușcă o dată ca să o vadă cei ce o supravegheau și apoi duse restul înapoi lângă zid. Mai multă nevoie avea de somn, nu de mâncare, iar somnul era doar un miraj evaziv. Răpitorii ei se

asigurau de asta. Îşi băgă tălpile în partea de jos a pantalonilor şi îşi trase braţele în mâneci atât cât îi permiteau lanţurile. Ronţăi pâinea în timp ce mâinile ei zvâcneau într-un ritm repetitiv în cătuşe, la fel ca în toate zilele şi nopţile în care se aflase aici.

Timpul şi planurile formau jocuri de umbre în întuneric, până când scârţâitul îngrozitor şi familiar se auzi dincolo de uşă.

Oftă şi se ridică.

Hainele nici măcar nu i se uscaseră încă, şi iar veneau s-o tortureze cu apă şi cu vocea, acea voce teribilă din difuzor, care-i cerea răspunsuri pe care nu avea să le ofere niciodată şi care o tachina cu adevăr amestecat cu minciuni.

Era o prizonieră în tranzit, o perturbatoare ai cărei gardieni de transport de neegalat dădeau pumni şi snopeau în bătaie pentru că puteau, pentru că le satisfăcea o nevoie perversă.

O margine subţire ca o lamă separa îndrăzneala de pericol şi abilitatea de a le diferenţia era ceea ce îi deosebea pe cei vii de cei morţi.

A reacţiona însemna pericol, a te conforma prea mult însemna pericol, a manipula însemna pericol, când o aşteptare de un sfert de secol putea să se termine numai dacă începea călătoria, dar nava încă nici nu plecase din port.

Clare avea nevoie ca nava să se mişte şi călătoria să înceapă.

Se duse în centrul camerei, măsurând spaţiul şi ţinând socoteala timpului.

Cu pumnii strânşi, stătu cu faţa spre uşă şi aşteptă valul de gheaţă.

Scârţâitul se opri. Metalul zăngăni. Lacătul fu deschis.

Uşa se deschise. Lumina invadă camera şi un torent rece o lovi cu forţa a zece mii de ace, un şuvoi puternic care o făcu să cadă şi o depărtă de uşă, de parcă ar fi fost suficient de proastă încât să încerce să evadeze când ei erau foarte pregătiţi să prevină aşa ceva.

Ţipă din cauza durerii şi nu-i păsa că ţipă, şi căzu cu putere, alunecând în spate, luptându-se pentru aer în toată acea forţă care o lipea de perete.

Apa se opri. Se aşternu liniştea.

Cu braţul ridicat ca să-şi protejeze ochii, privi umbra din uşă, o umbră masivă şi neclară care se mişcă încet până se diviză în două corpuri separate, nişte complici cu nişte unelte care nu ştiau nimic, nu erau nimic şi nu însemnau nimic.

Unul ţinea furtunul şi celălalt un difuzor fără cablu.

Se căzni să se ridice în picioare şi se întoarse cu faţa spre un ochi care o spiona dintr-un colţ. Nu mai avea nimic de câştigat din tăcere. Se adresă privitorului cu infraroşu.

— Bună, din nou, Boris!

Un râs mecanic se auzi în difuzor.

Ea făcu o plecăciune teatrală.

Știa că el era. Cum să nu știe?

În latura cea mai întunecată a lumii, în care oferta de asasini se potrivea cu cererea ilicită, exista un singur rege și, indiferent cine dăduse ordin și cine plătise pentru lovitură, torturarea și interogarea miroseau prea tare a răzbunare personală. Nu părea să fie cineva cu care să nu fi avut un trecut comun.

Pe un ton uscat și sarcastic, spuse:

— Ce ai putea să vrei de la mine acum?

El răspunse:

— Pe bodyguarzii tăi.

Ea gâfâi, se sprijini de perete și alunecă în jos.

— Deja ți i-am dat!

— Dar tu întotdeauna ai fost o mincinoasă, nu-i așa?

I se ridicară colțurile gurii. Cu acele zece cuvinte, repeta istoria și întorcea trecutul pe dos.

— N-am fost niciodată o mincinoasă la fel de bună ca tine, zise ea.

— I-am văzut. Nu sunt așa cum ai susținut tu.

Cuvintele îi bubuiră în urechi și îi coborâră în piept.

Fu cuprinsă de ușurare.

Dacă în realitate chiar îi văzuse, aceasta ar fi fost o altă conversație.

Strânse din buze ca și cum ar fi avut remușcări și, în tăcere, îi mulțumi pentru că o anunțase că erau în viață și liberi copiii ei.

Vocea computerizată adăugă:

— Ultima șansă, Catherine.

— Pentru?

— Pentru adevăr. Adevărul despre ei.

Întrebările însemnau pericol, era periculos dacă interogatorul dezvăluia mai multe decât cel întrebat și el dezvăluise deja prea multe.

Ea spuse:

— Da, am angajat niște oameni care să mă protejeze. Îmi închipui că și tu ai face la fel, dacă ai auzi zvonuri că niște vechi prieteni te caută.

— Nu sunt ușor de găsit oameni care să-ți îndeplinească standardele, mai ales fără acces la telecomunicații. Cum i-ai recrutat?

Întrebările demonstrau ceea ce el nu știa. Ceea ce avea nevoie să știe.

— Printr-un Broker, răspunse ea.

El aşteptă, aşteptă atât de mult, încât Clare crezu că adormise, aşteptă până când rânjetul îi căzu de pe faţă, pentru că obosise să-l mai ţină şi, în cele din urmă, spuse:

— Am crezut că data trecută ai învăţat că gluma nu e nici pe departe atât de amuzantă cum crezi tu.

Îi căzură umerii, afişându-se descurajată şi oftă.

— Sunt doar nişte copii pe care i-am adus din Columbia.

— Cu cât minţi mai mult, cu atât o să suferi mai mult.

— Bine! I-am găsit pe Craigslist[{21}]. Eşti mulţumit acum?

— Cât de mare e preţul pe care eşti dispusă să-l plăteşti ca să tragi de timp?

Întrebările scoteau la iveală adevărul despre dinamica puterii.

Putea s-o rănească. S-o tortureze. Putea să se ţină de ea şi să prelungească aşteptarea până la o suferinţă care devenea insuportabilă, dar nu putea s-o omoare. Cineva, undeva, investise mulţi bani pentru a fi capturată, nu omorâtă. Valora mai mult dacă rămânea în viaţă.

Se întoarse cu faţa spre podea şi rămase tăcută.

El spuse:

— Şi iar ajungem de unde am plecat, atunci când ne-am întâlnit ultima dată – eu văd imaginea de ansamblu, iar tu, proastă şi naivă, te distrugi singură. Un final perfect pentru viaţa ta tristă, nu crezi?

Întrebările scoteau la iveală ignoranţa.

— Perfect, şopti ea.

Privirea i se îndreptă spre difuzor şi apoi spre cameră.

Nu voia să afle adevărul, ci să arate că el deţine controlul, să-şi consolideze puterea pe care o are asupra ei. Dacă s-ar fi pus în genunchi, ar fi implorat să-i cruţe viaţa şi şi-ar fi vărsat sufletul pe podeaua rece şi tare, răspunsul final ar fi fost acelaşi.

— Bietul de tine, bietul de tine, spuse ea. Ai devenit o versiune vie a paradoxului mincinosului.

— E mai bine decât să putrezesc într-o celulă.

— A fost o zi lungă… sau noapte… mă rog. Sunt obosită, şi tu tot mă plictiseşti.

— Dă-mi nume, Catherine. Detalii biografice, lucruri din trecut.

— Ţi-aş spune toate astea, dacă aş crede că aş putea să rezolv ceva, dar nu va fi aşa. Asta e problema ta, Boris. Ai trăit minciuni, minciuni duble, triple,

ai trădat și ai înjunghiat pe la spate atât de mult timp, încât nu mai recunoști adevărul nici dacă e pus într-un cadou cu fundă în fața ta.

Se mișcă mai în față.

— Tu știi, eu știu, și tu știi că eu știu că tu consideri tot ce spun eu drept o minciună. Ăsta e un joc psihologic pe cinste.

Făcu o pauză, apoi își ridică vocea ca să imite cu precizie vorbirea computerizată și adăugă:

— Nu crezi?

Difuzorul hârșâi, semn că se deconectase.

Trase aer adânc în piept înainte ca furtunul să fie pornit din nou și se strădui să vadă ce e dincolo de persecutorii ei.

Mașini. Instrumente. Niciun coridor.

Acest loc se afla în spatele unei camere imense.

Cu brațele acoperindu-și fața, își protejă capul de jetul puternic, în timp ce bărbatul cu furtunul se mișcă încet în față, cu cizmele de cauciuc scârțâind pe podea și pantalonii de fâș protejându-l împotriva frigului crunt.

Când ajunse la jumătate de metru de ea, opri torentul.

Partenerul lui se aplecă spre ea, fiecare parte din ea cerându-i să atace ca să se apere. Se chinui, zbătându-se și dând din picioare suficient cât să-i dea bătăi de cap, renunțând pe moment la instinctul de a se proteja pentru a obține un avantaj pe termen lung.

Iluzia era cea mai mare putere a ei.

Satisfacția lor era ca niște nisipuri mișcătoare pentru mințile lor.

Bărbatul cu difuzorul o apucă de păr și o târî până în centrul camerei.

Cel cu furtunul porni jetul din nou, inundându-i fața cu un val atât de puternic, încât apa îi invadă nasul și gâtul.

Frigul o paralizează și îi fură puținul oxigen pe care apucase să-l inspire.

Nu putea să respire, nu putea să se lupte.

Se relaxă și permise ca apa s-o înghită.

Nu avea să moară pe nava asta.

Nu-și puteau permite s-o lase să moară.

O lăsaseră să respire puțin doar ca s-o înece din nou, fiecare scufundare fiind urmată de cererea răspunsurilor care nu aveau să se schimbe, indiferent cât de tare ar fi chinuit-o.

Adevărul avea multe fețe și ea le arătase una.

Cu fiecare inspirație deplorabilă, rezista ca să o aibă și pe următoarea.

Capitolul 26

Clare

VÂRSTĂ: ***25 DE ANI***
LOCAȚIE: ***MOSCOVA, URSS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***ECUADOR***
NUME: ***MARIA CATALINA MOLINA NIEVES***

Nu se poate descrie în cuvinte iarna la Moscova într-un fel pe care să-l înțeleagă cineva care nu a locuit acolo niciodată. Acest frig trebuie simțit ca să fie înțeles. Aprig și mușcător, răzbătea prin lână și prin puf, fura căldura corporală dintre fibrele sintetice și transforma blana într-o necesitate, încât până și cei mai săraci găseau metode ca să o posede. Iarna rusească învinsese armatele lui Napoleon și ale lui Hitler când caii și tunurile, apoi puștile și tancurile, nu reușiseră să facă față și părea că o să o învingă și pe ea acum, în timp ce avansa cu greu pe strada înghețată, cu gulerul ridicat, căciula peste urechi și degetele în mănuși, strecurându-se printre trecătorii deprimați, deoarece Boris o sunase ca să o anunțe că era în oraș și o invitase la el.

Era urmărită, ca întotdeauna. Din holurile prestigioase ale Conservatorului din Moscova, până la cozile nesfârșite la care aștepta pentru pâine, ouă și lapte – și hârtie igienică, dacă găsea –, cozi cenușii și triste pentru fiecare necesitate de bază.

Suspiciunea controla viața de zi cu zi, a ei, a prietenilor ei, a majorității populației, pentru că, dacă nu te spionau agenții secreți sau poliția, vecinii băgăcioși săreau imediat să te denunțe. Nici măcar acasă, în apartamentul *hrușciovska*{22} cu o cameră, aflat la patru etaje deasupra poștei din cartier, nu avea parte de intimitate. Nu că ar fi avut vreo dovadă că apartamentul ei avea microfoane – pentru că dacă le-ar fi căutat ar fi trezit bănuieli –, dar era o străină și toții străinii erau suspecți, iar prietenia ei cu Dmitri o făcea mult mai suspectă decât era deja, așa că trăia și se comporta ca și cum casa ei ar fi fost ascultată.

Dinții îi clănțăneau din cauza frigului. Ajunse la colț exact la timp ca să prindă autobuzul.

Merse cu el până în centrul districtului Iakimanka și apoi pe jos prin vânt,

trecând de o serie din blocuri de beton, mohorâte, de cinci etaje. Intră în cel mai apropiat pe la ușa din mijloc, și o luă pe scări, desfăcându-și fularul în timp ce urca pe lângă becurile sparte și vopseaua scorojită de pe pereți. Casa scării arăta aproape la fel de urât ca a ei, dar era mai lată. Și apartamentele erau mai mari, erau doar câte două pe etaj, nu câte patru.

Se opri la al doilea etaj, în dreptul apartamentului din stânga, și ciocăni.

Balamalele scârțâiră și ușa se deschise, în prag apărând o față cunoscută, cu o piele ușor bronzată și ochi căprui deschis. Bărbatul avea părul negru și bogat. Avea aproape cincizeci de ani, dacă ar fi fost să ghicească, era înalt și zvelt, cu umerii lăți, frumos și carismatic. Un aspect față de care nici comisarii cu inima de piatră nu ar fi rămas insensibili.

Clare simți greață și dezgust la vederea lui.

El o îmbrățișă și ea îi răspunse cu o îmbrățișare politicoasă și formală, pentru ochii și urechile lumii.

Ea îi zâmbi, dar îl privi rece și îi spuse:

— Arăți bine!

— Intră, intră! spuse el și o invită înăuntru.

O știa după numele Catherine sau Maria Catalina. Ea îl știa după numele Boris, deși sigur mai avea și alte nume, la fel ca ea. Și el era urmărit intens, la fel ca ea, fiecare acțiune a sa fiind analizată la sânge, pe de o parte din cauza faptului că era cine era și din cauza călătoriilor sale frecvente, dar în principal din cauza asocierii cu ea. Din cauza lui Dmitri.

Ea trecu pragul și intră în aceeași căldură dezgustătoare care se găsea în orice clădire pe timp de iarnă, își dădu jos haina și se descălță, încălțându-se cu niște papuci de casă. Îl urmă apoi în sufragerie și-l întrebă:

— Cât timp stai în oraș?

— Poate o noapte sau două. Am niște treabă în Quito, care necesită atenție fără întârziere.

Ea se forță să-și transforme bucuria în dezamăgire.

— Îmi pare foarte rău să aud asta.

— Nu, e în regulă. Ia loc. O să fac un ceai.

Ar fi preferat să se afle oriunde altundeva, dar nu aici, în camera asta, singură cu el, însă nu-și permitea luxul de a alege. Dădu jos niște cărți de arhitectură de pe un scaun și se așeză, simțindu-se vizibil neconfortabil în acel mediu ambiant familiar. Casa lui, mobilată cu un amestec de piese de calitate vechi și lucrate manual și de obiecte de serie de prost gust produse de noua industrie sovietică, era mai mare decât a ei, avea mai multe geamuri, un

balcon mai mare şi un hol mai mare, dar tot era în stilul rusesc şi auster.

El începu să pregătească un ceai pe o plită cu două ochiuri şi Clare făcu tot posibilul să evite să se uite la el. El râse de ea, genul de râs pe care dispozitivele de ascultare – atât ale CIA, cât şi ale KGB – l-ar fi interpretat ca pe unul prietenos, dar despre care amândoi ştiau că este sarcastic.

Bărbatul aduse două cești pe o măsuță şi-i oferi una.

Ea ţinu ceaşca în mână, bucurându-se de căldura ei, dar nu ar fi băut nimic servit de el.

Amuzat, el o privi şi-i spuse:

— Povesteşte-mi despre şcoală.

Aşa că îi povesti şi, de acolo, conversaţia se îndreptă spre alte subiecte, lucruri obişnuite, numai de dragul ochilor şi al urechilor.

O invită să-i întâlnească prietenii în acea seară şi ea îl refuză, spunând că nu poate.

— Atunci, te invit la prânz, insistă el. Hai să luăm prânzul împreună mâine.

Pentru asta nu avea de ales decât să-şi facă timp.

Întotdeauna fusese aşa cu ei doi.

Potrivit legendelor, legătura lui Boris cu părinţii ei din Ecuador exista dinainte să se fi născut ea. Nu era nimic important în conversaţia de acum, la fel cum probabil nu avea să fie nimic important nici în timpul discuţiei de la prânz, dar asta era şi ideea acestor vizite frecvente şi neimportante dintre o studentă şi un prieten de familie. Rutina se desfăşura de atât de mult timp, încât încet-încet deveniseră invizibili, iar în cadrul acelei invizibilităţi, „magia” era realizată, deşi nu fără suspiciuni sau incidente.

Boris fusese luat de KGB de câteva ori, interogat şi apoi lăsat să plece.

Legenda lui fusese oprită în mod impecabil, la fel ca a ei.

Ea le putea mulţumi părinţilor ei pentru asta stricţi şi neiertători, care fuseseră nişte stâlpi ai societăţii din Omaha. O determinaseră să exceleze încă de când mânuţa ei fusese suficient de puternică încât să ţină un arc în mână şi, făcând asta, şi-a creat o cale de a scăpa din casa cu ţipete pe timp de noapte, exces de alcool şi flirturi succesive. Avea optsprezece ani, era naivă şi visătoare, hotărâtă să-şi găsească un loc în New York City. A avut parte de dezamăgire, foamete şi a rămas chiar şi fără locuinţă, când un anunţ dintr-un ziar oferea un post cu normă întreagă pentru un violonist clasic bine pregătit, fapt ce i-a oferit şansa de a se ascunde.

După doi ani de antrenamente şi învăţare a limbii şi a culturii, îşi stabilise

o nouă identitate în Ecuador, țară prietenoasă față de ruși, și ghidată de agenție aplicase pentru a deveni studentă la conservator, unde libertatea se transformase în cătușe și cătușele în închisoare.

Metaforic vorbind, fusese trimisă sub acoperire într-o pușcărie cu condiții bune unde, de dragul autenticității, paznicii și gardienii, judecătorul, jurații și publicul o credeau cu toții vinovată. Fără niciun sprijin care să-și poată dovedi inocența, adevărul avea să înceteze să existe. Boris era acea dovadă, singura ei legătură cu lanțul de comandă.

Prin el primea ordinele și prin el trimitea informațiile, și totuși nu putea să aibă încredere în el și să bea ceaiul exagerat de dulce făcut de el. Viața și siguranța ei ajunseseră să depindă de un bărbat ale cărui motive și priorități, bănuia ea, erau complet opuse față de ale ei.

Boris puse o mână pe umărul ei și, făcând conversație, își mișcă degetele mai jos până o strânse de un sân. Ea se eliberă și se ridică în picioare.

Într-o spaniolă de Ecuador perfectă, limba comună a legendei pe care o împărtășeau, el o anunță:

— Familiei tale îi e dor de tine. Ia o pauză de la studii. Hai cu mine!

Cuvintele acelea îi făcură inima să tresară.

— Părinții mei te-au trimis?

— Hai să le facem o surpriză.

Se întoarse cu spatele la el, ursuză și dezamăgită.

Agenția nu o chema. Era doar Boris, care-i făcea o propunere indecentă, care-i cerea să încalce protocolul și să-și pună viața și misiunea în pericol. Ea răspunse:

— Știi cum e mama, înnebunită după detalii, vrea ca totul să fie perfect. Nu e genul de surpriză care ar încânta-o.

Făcu o pauză, îi surprinse privirea lui Boris și adăugă pe o voce chinuită ca să-și evidențieze ideea:

— Aș putea să-i trimit o scrisoare. Așa, ar avea suficient timp ca să pregătească totul.

Boris duse mâna la nas și arătă cu un deget spre ea, ca și cum i-ar fi complimentat inteligența și în același timp i-ar fi recunoscut amenințarea. Se apropie mai mult de ea, cu brațele întinse ca s-o îmbrățișeze.

Ea mai făcu un pas în spate, lăsând distanță între ei și se întoarse spre hol.

— Se face târziu, spuse ea. O să-mi observe absența la facultate.

Merse împreună cu ea spre ușă.

Inima începu să-i bată mai tare și se forță să respire ca să rămână calmă.

Boris era un om periculos – nu doar pentru ea, ci în general – şi acum era pe punctul de a merge pe un drum fără întoarcere. Clare risca să îşi taie singură sprijinul, risca să fie considerată o trădătoare şi, mai rău, risca să fie predată KGB-ului pentru a fi torturată sau chiar omorâtă. Cu palmele transpirate, se întoarse cu faţa spre el.

— Ai fost bun cu familia mea, zise ea. Mă cunoşti de când eram mică şi pentru asta îţi sunt recunoscătoare, dar nu ai niciun drept să-mi atingi corpul aşa cum ai făcut mai devreme. Te rog să încetezi.

Boris căscă gura şi se albi la faţă. Pe un ton vesel, o tachină:

— Ce fetiţă prostuţă eşti tu, spui povestioare prosteşti.

— Nu vreau să-l informez pe *Tata.* Dar o s-o fac dacă numai aşa te vei opri.

Buzele lui Boris se strâmbară într-un rânjet dezgustător care era în contradicţie cu vocea lui mieroasă.

— Dacă nu aş şti că eşti o fată atât de inocentă, aş crede că aceste vorbe sunt nişte ameninţări.

— Adevărul e urât? întrebă ea. Promisiunile sunt ameninţări?

Clare ajunse în dreptul cuierului.

— Să nu crezi că nu ştiu cum te porţi cu iubitul tău.

Ea îşi luă căciula, fularul şi scrâşni din dinţi.

Boris se referea la Dmitri, un coleg de la Conservator, frumos, talentat şi la fel de fascinat de ea cum era ea de el. Fusese aleasă cu grijă, ca să corespundă personalităţii lui şi antrenată ca să nu mai aibă niciun defect. Timp de aproape un an, studiase alături de el şi flirtase cu el, ducând o viaţă normală, ca oricare alt student de la conservator. Nu i se spusese de ce era important sau ce trebuia să obţină în urma acestei prietenii, dar era fiul ministrului apărării, aşa că avea nişte bănuieli. „Apropie-te de el!”, fuseseră instrucţiunile primite. „Cu cât mai aproape, cu atât mai bine”. Îşi făcuse bine treaba şi prietenia se transformase într-o relaţie fizică şi, cumva, după logica nebunească a lui Boris, asta o transforma într-o târfă şi, pentru că era o târfă, nu mai era o persoană cu dreptul la preferinţe sau dorinţe.

Boris se apropie şi o trase spre el, vorbind pe un ton dulce:

— Crezi că poţi să fugi să te plângi la *Mami* şi la *Tati*? Greşit! N-or să te creadă niciodată. Dacă le spui un singur cuvânt rău despre mine, o să le zic că ai fugit. O să mă asigur că nu-ţi vor mai da bani şi că-ţi vor lua casa şi că vor afla fiecare detaliu mizerabil despre târfa nerecunoscătoare care ai fost până acum. Eşti în posesia mea. Ce e al meu e al meu, aşa că o să-mi dai ce vreau.

Ea îl împinse.

— Ba nu!

Dădu să o apuce din nou și Clare îi dădu un genunchi, își luă cizmele și haina, ieși afară și o luă la fugă, alunecând în șosete, pe scări, spre ușa din hol.

Bâjbâi, băgându-și picioarele tremurânde în cizme, încercând să-și pună căciula, fularul și haina pe ea, în timp ce auzea zgomote și înfundate ale pașilor lui în urma ei.

— Nu poți să te ascunzi de mine, bombăni el. Nu poți fugi. Indiferent unde te-ai duce, indiferent cât va dura, te voi găsi.

Cu căciula strâmbă, în sfârșit încălțată, ieși repede pe ușă cu șireturile desfăcute.

Plămânii îi înghețară. O durea să respire.

Frigul mușca din fiecare parte a corpului său.

Se luptă cu vântul ca să-și bage mâinile pe mâneci, ca să-și tragă haina bine pe ea și să-și pună mănușile pe degetele care-i tremurau. Cu minimul de căldură obținut, capul plecat și corpul tremurând, alergă spre stația de autobuz, aruncă o privire și continuă să meargă. Nu se aștepta ca Boris să o urmărească pe jos – mai întâi trebuia să se întoarcă la apartament, să-și schimbe încălțămintea și să se înfofolească, și să o urmărească ar fi atras atenția, ceea ce nu era de dorit dar Clare nu avea de gând să stea să aștepte în stația de autobuz și să-i dea șansa să vină la ea și s-o salute.

Se abținu să privească în spate și privi în schimb fețele înăsprite ale celor care mergeau spre ea, ca să vadă dacă privesc sau reacționează în vreun fel cu privire la o mișcare neobișnuită din spatele ei. Și continuă să meargă, uitându-se la reflexia ei în geamurile de peste drum, iar când fu sigură că nu o urmărise, intră la metrou și o luă pe scări în jos, unde nu era chiar atât de frig și unde gerul și mirosul de motorină arsă era înlocuit cu cel de urină, metal și ulei ars.

Ajunsă pe peron, se sprijini de o coloană și își trase sufletul, apoi se descheie la haină, își băgă mâna pe sub cămașă, trase de aparatul de înregistrare micuț și detașă microfonul care fusese prins de interiorul gulerului. Cu inima bătându-i tare din nou, ascunse electronicele în pumn și apoi le vârî adânc în buzunar.

Boris fusese groaznic de aproape de a-i atinge cablurile de microfon.

Și mai rău era că încă nu știa dacă ar fi fost mai bine să le descopere și astfel să o salveze de situația delicată în care se afla acum.

Nu existau soluţii uşoare.

Disperarea o adusese în acest punct.

Putea să trăiască şi cu avansurile sexuale nedorite ale lui Boris, aşa neprofesionale şi enervante cum erau, dar nu îndurând zi după zi pe marginea prăpastiei, ghicind şi apoi răzgândindu-se, atentă la fiecare cuvânt şi fiecare mişcare ce putea fi interpretată de cei care priveau şi ascultau, în timp ce fugea speriată de bărbatul în ale cărui mâini fuseseră puse viaţa şi siguranţa ei. Trecuseră şase luni – şase luni lungi şi tăcute – de când comunicase ultima dată cu cineva din echipa ei.

Pachetele din Ecuador continuau să ajungă odată la câteva săptămâni, pline cu recompense, necesităţi de bază şi scrisori scrise de mână, care erau inevitabil copiate şi citite înainte să le primească ea, dar nu era nimic altceva în acele cutii decât lucruri care să-i menţină legenda. Boris era intermediarul prin care venea totul, dar el nu juca cinstit şi probabil că deja o vându-se.

Clare nu avea nicio dovadă, nimic în afară de o tensiune în creştere şi incidente mici care puteau fi văzute ca nişte coincidenţe şi care o făceau să-l suspecteze, dar nu putea în niciun caz să-l acuze. Şi el ştia asta la fel de bine ca ea, la fel cum amândoi ştiau că avertizarea lui, conform căreia nimeni nu o va crede, nu se referea la faptul că o pipăise.

Fără nicio posibilitate ca ea să-şi demonstreze îngrijorarea, Boris reuşise uşor şi cu ajutorul şarmului, să scape fără să fie arătat cu degetul, iar Clare era forţată să se bazeze pe buna-credinţă că detaliile primite de la el erau adevărate şi că tot ceea ce el avea să raporteze era corect. Ea avea să fie prinsă într-o capcană şi mai periculoasă decât cea de acum, dar bărbatul nu putea să se mai folosească de şarm ca să scape, acum, că îl înregistrase.

Ea avea nevoie ca el să fie investigat şi, deşi dovada depravării morale nu era suficientă ca să demonstreze că era cu două feţe, era suficient să-l observe cineva mai îndeaproape, şi spera ca acest lucru să fie de ajuns.

Metroul sosi. Cercetă peronul şi se urcă.

Era urmărită, ca de obicei, aşa cum toată corespondenţa ei era deschisă şi fiecare apel ascultat.

Călătoria ei era monitorizată şi toţi cei cu care vorbea erau interogaţi.

Înregistrarea lui Boris fusese partea cea mai uşoară.

O armă nu o ajuta cu nimic, dacă nu avea cum s-o folosească.

Capitolul 27

Holden

VÂRSTĂ: ***32 DE ANI***
LOCAȚIE: ***DALLAS, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: CANADA
NUME: ***TROY MARTIN HOLDEN***

Condusese trei ore înainte să sune, din Austin până în centrul orașului Dallas, suficient de departe de Baxter și de puști ca să se elimine legătura, și avea să piardă o zi în suburbiile nesfârșite, pentru că otrava răzvrătirii îi intrase în sânge.

Trebuia să știe.

Trebuia să știe dacă are dreptate, înainte s-o apuce pe drumul fără întoarcere.

O siluetă în creștere se ridică la orizont. Două benzi se transformară în trei, patru, cinci, urcară în straturi care se împărțeau, se încolăceau și încercuiau turnurile de sticlă și oțel.

Fusese peste tot în lume, călătorise prin cele mai mari orașe ale globului și nu dăduse până acum peste un sistem rutier care să aibă mărimea și amploarea nodurilor rutiere din Texas, care tot nu era de ajuns ca să facă față traficului.

Luă curbele, trecând printre camioane imense și șoferi care dădeau mesaje pe telefon, coborând de la altitudini amețitoare și traversând multiple benzi ca să ajungă la ieșirea ce ducea în matrixul din centru.

GPS-ul îl ghidă prin străzile cu sens unic și, în cele din urmă, spre o parcare.

Cu avionul ar fi fost mai rapid și mai sigur, la fel cum cu un telefon public ar fi fost mai simplu – o oportunitate doi în unu, pentru că singurul loc în care puteai găsi un telefon public care să nu atragă atenția în ziua de azi era un aeroport –, dar deja fusese în prea multe în ultimele săptămâni și nu-și mai permitea să-și distrugă un alt act de identitate. Un telefon de unică folosință într-un hol de hotel, un număr între alte mii ar fi fost a doua cea mai bună variantă.

Luă un sacou și o pălărie de pe bancheta din spate și le îmbrăcă. Acestea erau niște detalii, la fel ca șapca de baseball și căștile Beats de data trecută.

Merse pe trotuarele mai libere, până în Westin și intră pe ușile de sticlă, într-o încăpere cu o mulțime zgomotoasă, care se bucura de pauza de prânz. Cu telefonul în mână formă un număr scris dinainte și își croi drum prin mulțime, numărând de câte ori suna. Parcursese jumătate din drum, când Frank răspunse cu același „salut” autoritar pe care-l folosea indiferent cine îl suna.

Cu o voce veselă, de parcă abia spusese o glumă, Holden spuse:

— Salutare, bătrâne! Ai ajuns prin Bogota în ultima vreme?

— Vai, nu! Ce se întâmplă, puștiule? întrebă el.

— Nu mare lucru. Ești ocupat?

— Puțin. Te sun eu în douăzeci de minute.

Telefonul se închise. Holden se îndreptă spre un loc mai puțin aglomerat.

Ca întotdeauna, atunci când îl suna pe Frank, problema era că îi ascultau mulți. Precauțiile nu erau luate pentru a-l proteja pe Frank de domeniul de muncă al lui Holden, deși și aceasta era o grijă justificată, ci pentru a evita să atragă atenția asupra lui Holden din partea celor care îl ascultau pe Frank.

Frank avea nevoie să găsească un hotel pentru el.

Holden se uită la ceas și setă un cronometru.

Avea la dispoziție exact douăzeci de minute.

Găsi casa scării, o luă pe trepte în jos spre locul în care semnalul la telefon era foarte slab. Își dădu jos sacoul din mers, împături mânecile, lăsă gulerul în jos și întoarse haina pe dos. Puloverul se transformă într-un rucsac de piele, în care băgă șapca. Îl puse pe umăr și ieși de pe casa scării într-o sală bine iluminată.

Pasajul subteran făcea legătura între o mulțime de sedii de birouri, hoteluri, magazine și restaurante din centru și îi permitea să evite mai multe camere de supraveghere – putea să se piardă și să dispară. Se plimbă, luă masa în dreptul unui sens giratoriu în drum spre Crowne Plaza, apoi se îndreptă spre recepție și așteptă pe o canapea, cu ziarul în mână, trecându-și privirea peste cuvinte într-un ritm normal, în timp ce se gândea la Jen și la terenul gol din El Paso.

Eforturile sale uriașe de a nu se gândi la asta nu dădură roade și reveni inevitabil la ceea ce știa despre viața ei, la dorința de a umple golurile, așa cum făcuse în timpul drumului cu mașina. Voia s-o găsească, voia atât de tare s-o găsească!

Și dorința reprezintă o problemă.

Știa ce pot face dorința, pasiunea. Dorința o omorâse pe mama sa. Dorința îl forțase să o privească murind, înainte ca ucigașii să-i pună o cagulă pe cap, la vârsta de trei ani, și să-l dezlipească de pe corpul ei, în timp ce se zbătea și urla.

Dorința îl omorâse pe tatăl său biologic pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Părinții săi își doriseră, și dorința îi provocase să ia ceea ce nu ar fi trebuit să aibă, iar el ajunsese să-și construiască viața în jurul absenței dorinței, într-o mișcare ambivalentă continuă, fără să se lege emoțional, pentru că dorința era un animal înșelător și periculos.

Buzunarul vibră. Trecuseră exact douăzeci de minute.

— Am doar cinci minute la dispoziție, îl anunță Frank.

Holden îl întrebă:

— Mai știi albumul de călătorie pe care ți l-am arătat?

— Sigur că da.

Holden împături ziarul, îl lăsă pe măsuța de cafea și o luă încet spre ușa de la intrare.

— Am aflat că femeia de care eram interesat are copii.

Frank tăcu, ceea ce era de bine. Înseamnă că știa că vorbește despre McFadden și pozele despre care discutaseră la prânz în Miami și că era la fel de confuz din cauza acestei noi perspective ca și el.

— Întotdeauna au fost niște zvonuri, răspunse Frank.

— Ce fel de zvonuri?

— Poate că nu genul care merită să fie repetate. Altceva?

Holden își făcu ordine în gânduri și reveni asupra motivului pentru care făcuse un drum de trei ore pentru un apel de cinci minute.

— M-am gândit la femeia asta, spuse el. M-am gândit la legătura ei cu grupul de vipere pe care îl urăști atât de mult. Îl cunoaște pe tipul care îl conduce, nu-i așa? Au avut de-a face unul cu altul în trecut.

Vocea lui Frank, precaută și rezervată, rosti foarte încet:

— Astea sunt niște ape însângerate și înșelătoare, puștiule. Chiar nu te-aș sfătui să înoți în ele dacă nu ești pregătit să te pui între un rechin și prada sa.

— Poți fi mai precis?

— Vreau să știu de ce întrebi?

— Probabil că nu.

Frank ezită. Holden știa ce însemna pauza aceasta. Frank calcula riscurile, se temea unde va ajunge Holden cu informațiile pe care i le oferea. Era ca un

părinte care-și dorește să-și protejeze copilul și care apoi lua decizia conștientă de a-și lăsa băiatul să fie bărbat. Bărbatul își trecu mâna peste barba țepoasă, nerasă de câteva zile, încât Holden auzi gestul prin telefon și spuse:

— Ești gata de petrecere?

— Sunt aranjat și pregătit să plec.

— Să elimini telefonul după ce terminăm.

— Ca întotdeauna.

Frank îi explică:

— Ăștia doi se cunosc de pe vremea când femeia lucra sub acoperire în Moscova. El era omul ei de legătură – intermediarul, dacă vrei să-i spui așa –, singura ei legătură cu exteriorul. Povestea oficială spune că într-o zi pur și simplu au dispărut amândoi. Povestea neoficială? Tipul lucra pentru ambele tabere. A vândut-o rușilor și ea l-a dat în vileag în fața agenției. E o poveste incestuoasă, plină de răutate și securi ale războiului care nu au fost îngropate niciodată.

— Știi cine e? Mai știi ceva despre el?

— Nu mai multe decât știu despre ea, ceea ce înseamnă că nu știu nimic. Nu pot să te ajut să-l găsești, dacă asta vrei.

— Nu voiam asta, dar mersi.

Holden se uită la ceas, numără minutele rămase și se hotărî să nu piardă timpul.

— Spune-mi ce știi despre copiii ei.

— Acum câțiva ani, după ce a dispărut, un tip a venit la ambasada din Paris, susținând că este un GRU cu grad înalt – spion militar rus – și că vrea să schimbe tabăra. Șeful agenției a stat de vorbă cu el, l-a verificat, vrând să vadă dacă e pe bune. Undeva, în mijlocul acelei conversații, tipul i-a scăpat numele, vorbind de parcă o știa și vorbind despre un copil – unul singur – de parcă toată lumea ar fi știut că are unul. Poate că nu s-ar fi ajuns nicăieri cu asta, dar șeful știa exact cine era McFadden și numele ei în combinație cu mențiunea unui copil i-au făcut detectorul de bazaconii să pornească. A început să-l preseze. Tipul s-a supărat, n-a mai vrut să vorbească și s-a răzgândit, s-a gândit că poate mama Rusia nu e chiar atât de rea.

— Asta e tot?

— E tot ce am.

— Dar ai spus că mereu au existat zvonuri.

— Sigur, la felul în care apărea și dispărea fără urmă, fără niciun indiciu,

fără nimic. A devenit un fel de monstru extraterestru, ceva de genul Monstrului din Loch Ness. Apoi a apărut cineva care a susținut că a văzut-o după ce a dispărut și zvonurile se întețesc la un alt nivel. Toată lumea bârfește pe la colțuri și povestea se răspândește. Dar toate sunt numai niște prostii.

— Se pare că nu chiar toate.

— E mai bine să crezi așa. Chestia asta dintre el și femeia asta e ceva personal, ceva urât. Când e ceva personal, cineva moare. *Capiche*?

— Am vreo șansă să-l localizez pe tipul ăsta în Paris?

— Niciuna!

— Și cum a rămas cu accesul la NGI?

Frank ezită.

— Ăă, încă verific ce și cum.

Holden oftă în sinea sa. Dezinteresul aparent pe care i-l arăta îi spunea că, deși Frank avea legăturile necesare ca să-i facă rost de ce vrea, conținutul acestei conversații distrusese orice șansă de a le folosi.

Frank zise:

— Ascultă, trebuie să închid, dar fă-mi o favoare, bine, puștiule? Nu am făcut toate călătoriile alea și nu am petrecut ani întregi fugind din Calamar în Bogota în încercarea de a te găsi și nu m-am confruntat cu atâtea porcării ca să-mi țin promisiunea făcută tatălui tău ca tu să mori înaintea mea. Lasă-mă să mă duc știind că mi-am ținut promisiunea.

Rugămintea aceasta era ca un pumn în stomac, și-l făcea să se simtă vinovat.

Holden băgă mâna în buzunar după o scobitoare și se forță să nu o rontăie. Se forță să-și strecoare puțină frivolitate în voce:

— Am înțeles, bătrâne! Tu o să mori primul!

Minciuna era ca o otravă, dar Frank nu auzi minciuna.

— Bine! zise el. Foarte bine!

Dacă ar fi fost acolo cu el, și-ar fi trecut degetele groase prin părul lui Holden și i-ar fi dat o scatoalcă afectuoasă în cap.

— Uită de trecutul ăsta, îl sfătui Frank. Nu-ți va aduce decât probleme. Găsește o fată bună, așază-te la casa ta și poate îmi oferi și niște nepoți.

Holden zâmbi sincer.

— A, da, nepoții sunt pe drum.

Apelul se termină. Holden băgă telefonul în buzunar.

Avea să se așeze la casa lui până la urmă. Dar, între timp, urma să aibă nevoie de toate resursele și de toată inteligența ca Frank să se poată ține de

promisiune.

Capitolul 28

Clare

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***BIÈRE, ELVEȚIA***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FRANȚA***
NUME: ***CATHERINE LEFEVRE***

Stătea în dreptul ferestrelor cu grilaj, ascunsă pe jumătate de mușcate verzi cu flori de un roșu aprins, în ghivece de lemn. Stătea și privea pădurea și pășunile bine întreținute care, pentru cât îi păsa ei, puteau foarte bine să fie betonul rece și mohorât din Moscova.

Geamul acesta de pe holul de la etajul al doilea era singurul din vechea fermă de la care se putea vedea ușa de la intrare, așa că acela era locul în care aștepta corespondența de la amiază până când ajungea poștașul. Trecuseră două săptămâni – nu, trei – de când stătea pe un deal într-un loc plin de farmec, nu prea departe de lacul Geneva, patru săptămâni de speranță care pălea, de disperare din ce în ce mai mare și de suferință crescândă cu fiecare răsărit de soare.

Se gândi îndelung, rozându-și unghia degetului mare, și se strădui să nu se plimbe de colo-colo.

Avea mare nevoie de o țigară.

Nu intenționase niciodată să fumeze. Serile lungi și plictisitoare de iarnă, lipsite de distracție, nopțile petrecute cu grupuri mici de prieteni și sticle de alcool și tutun de pe piața neagră o făcuseră să devină fumătoare.

De afară se auziră pocniturile unui motor mic.

Începu să-i bată inima mai repede.

Renunță la a-și roade unghia, își liniști mâinile tremurânde și se concentră pe șosea, pe drumul șerpuit, fiindu-i frică să respire, și aștepta să vadă prima pată de culoare care arăta că un vehicul se apropia de fermă.

Mașina poștașului apăru în peisaj.

Mașina se opri în locul mic de parcare și același bărbat scund pe care îl privise conducând zi după zi duse niște plicuri până la ușă.

Simți că o cuprinde un val de groază, ca o creatură ce se trezea și îi invada

inima, strângându-i-o până ce simţi o durere fizică reală.

Se întoarse cu spatele la geam şi stătu pe loc, oscilând între dorinţa irezistibilă de a coborî imediat şi teama copleşitoare care o forţa să rămână pe loc. Sufletul i se opunea sfidător, refuzând să accepte ceea ce mintea ei înţelesese cu săptămâni în urmă, pentru că adevărul durea atât de tare, încât nu-l putea suporta.

Dmitri nu avea să vină. Nu plănuise niciodată să i se alăture.

Sau… cineva îl împiedicase să vină.

Prăpastia dintre aceste două posibilităţi o rupea în două.

Oscila de la un minut la altul, de la o oră la alta, de la o zi la alta, între a-l urî şi a se urî pe sine. Nu exista cale de mijloc: ori o abandonase şi era în viaţă şi în siguranţă, caz în care şi-ar fi dorit să moară, ori chiar o iubise cu adevărat, dar i se întâmplase cel mai rău lucru posibil, şi numai un om vrednic de dispreţ s-ar agăţa de o astfel de speranţă.

— Să mă aştepţi, spusese el.

La vremea respectivă, cea mai bună alegere păruse a fi aceea de a pleca din Moscova.

Apelurile obişnuite şi vizitele frecvente din partea lui Boris încetaseră după confruntarea dintre ei, şi trecuseră câteva luni de când nu mai primise un pachet din Ecuador. Nu avea de unde să ştie dacă pachetul ei cu înregistrarea ajunsese la destinaţie, nu avea de unde să ştie dacă Boris ajunsese la sediu primul şi dacă din cauza lui întrerupseseră legătura cu ea.

Se gândise să apeleze la ambasada americană.

Fără dovada cetăţeniei americane, nu avea intrarea garantată şi, dacă o refuzau – ceea ce era cel mai probabil ar fi fost mai rău decât dacă nu s-ar fi dus. Chiar dacă o lăsau să intre, nu avea nicio dovadă cu care să demonstreze adevărul. Cea mai bună variantă la care putea spera era că va fi deţinută şi interogată în timp ce îi vor confirma identitatea. Şi dacă Boris se ţinuse de promisiune şi, agenţia, crezându-l pe el, o declarase trădătoare, avea să fie arestată şi dusă la puşcărie. Şi dacă nimic din toate astea nu era adevărat, şi-ar fi distrus acoperirea pentru nimic.

Situaţia aceasta o apăsase foarte tare şi nu-i oferise nicio cale de scăpare, făcând doar să crească tensiunea până când devenise insuportabilă. Şi asta o făcuse să izbucnească în lacrimi, lucru pe care-l făcea foarte rar şi totul se înrăutăţise odată ce Dmitri o găsise plângând.

Se întorsese cu spatele la el, ca să se uite pe geam, dar nu suficient de rapid.

El stătuse în spatele ei și o îmbrățișase.

— Orice ar fi, șoptise el, nu o să permit ca tu să suferi.

Aceste câteva cuvinte schimbaseră totul.

Îi întorsese bărbia spre el astfel încât ea să-l privească în față și, în acea fracțiune de secundă, înțelesese că avusese dreptate în privința lui Boris, că deja o vându-se – înțelesese că Dmitri știa cine era ea și probabil știuse de la început –, că nu antrenamentul și nici alegerea ei astfel încât să-i facă pe plac nu fuseseră lucrurile care îi determinaseră să fie împreună. Practic, fusese o campanie de dezinformări. Ea de fapt fusese o țintă, la fel ca el, și el era singurul motiv pentru care KGB-ul nu o luase încă. CIA și KGB, ea și el, țintă și țintă.

Nu putea să respire, nu putea să gândească.

Sufocându-se, se eliberase din brațele lui și își lipise capul de suprafața rece a geamului. Dmitri se apropiase și o trăsese înapoi spre el. În sufletul ei, în inima ei, se luptase cu îmbrățișarea lui de parcă tocmai ar fi descoperit că o înșela și totuși tânjea după alinarea lui la fel de tare. KGB și CIA, iubit și iubită, țintă și țintă.

Nimeni nu prezisese că aveau să ajungă astfel, că munca avea să devină ceva personal și că o relație plină de minciuni avea să devină tandră și plină de încredere.

Disperarea ei crescuse. Era prinsă într-o capcană. Rostise cuvinte pe care nu ar fi crezut niciodată că le va scoate pe gură. Șoptise:

— Sunt însărcinată!

Timp de două luni, cel puțin, sperase că va avea oportunitatea să comunice echipei ei ce întorsătură luaseră evenimentele, pe jumătate ușurată că nu poate s-o facă – pentru că nu ei trebuiau să ia decizia – și pe jumătate îngrozită că va fi lăsată să decidă singură. Avortul era singura opțiune și ușor de realizat într-o țară care avea cea mai mare rată de avorturi din lume. Se așteptase ca Dmitri să spună asta.

În schimb, o ținuse în brațe într-o liniște lungă, atât de lungă, și, în cele din urmă, folosind termenul de alint pe care-l învățase ea și pe care îl folosea mereu, spusese:

— *Querida*[{23}], de cât timp știi?

Clare nu putea să se uite în ochii lui.

Ascunsese adevărul cu o minciună și răspunsese:

— De câteva săptămâni!

El a luat-o de mână, a condus-o până la radio și a pornit muzica, obiceiul

său atunci când voia să aibă o discuţie privată, o mişcare pe care ea întotdeauna o pusese pe seama precauţiei lui exagerate şi paranoice provocate de acea lume monitorizată cu asprime, dar care acum avea un înţeles diferit. O trăsese aproape de el. Cu buzele la ureche, îi şoptise:

— Hai să fugim, tu şi cu mine. Putem să ducem o viaţă departe de toate astea.

Clare îşi dorea ce-i propunea el mai mult decât orice altceva, dar era o persoană realistă.

— Nu am apuca să trecem de aeroport, răspunsese ea.

— Nu, nu, nu aşa! Plecăm într-o vacanţă formală, cu actele necesare şi permisiune, şi de acolo ne croim singuri drumul.

Ea îi aruncase un mic zâmbet şi-şi pusese capul pe umărul său.

Aceeaşi sugestie venind din partea altcuiva ar fi fost absurdă. Nu aveau cum să evadeze, nu primeau vacanţe, nu era posibil aşa ceva pentru un cetăţean de rând. Dar el, cu relaţiile pe care le avea familia sa, călătorise în străinătate foarte mult.

O plecare scurtă nu ar fi atras prea mult atenţia.

— Unde am putea merge? întrebase ea. Unde să mergem şi să nu fim găsiţi niciodată?

Unde ar fi putut merge fără să fie găsiţi de oamenii ei?

Unde ar fi putut merge fără să fie găsiţi de oamenii lui?

Şi banii reprezentau o problemă. Salariul ei era într-un cont bancar de acasă şi probabil că până acum se strânsese o sumă decentă, dar, dacă fugea, aşa cum propunea Dmitri, nu ar fi putut să acceseze acei bani fără să fie urmărită şi găsită.

Cât timp stătuse în Moscova, făcuse economii, punând deoparte atât cât putea din suma insuficientă ce îi era trimisă chipurile de părinţii ei din Ecuador drept bani de buzunar, dar restricţiile valutare făceau ca schimbarea rublelor cu mărci germane sau franci să fie riscantă pe piaţa neagră şi nu era dispusă să-şi asume riscurile.

Dmitri a rezolvat ambele probleme.

A durat mai mult de o lună, în care s-a ocupat de formalităţi şi de birocraţie ca să poată călători în mod legal şi s-a folosit de conexiunile pe care le avea ca să împrumute casa de vacanţă a unui prieten de familie, astfel încât să aibă un acoperiş temporar deasupra capului.

În noaptea dinainte de plecarea lor, mătuşa lui a murit.

A trebuit să îşi întârzie plecarea şi ea a vrut să-şi schimbe planurile ca să

se potrivească astfel cu ale lui.

Stând întinşi pe pat, cu capul pe pieptul lui, cu biletele şi actele de plecare în mâinile ei, Clare a promis că avea să-l aştepte până când puteau călători amândoi. El i-a mângâiat burtica din ce în ce mai greu de ascuns.

— Du-te! o îndemnase el. O să vin şi eu peste o zi, sau poate două, dar tu, du-te!

Îi analizase zâmbetul încrezător, căutând un indiciu care să-i arate că nu ar fi trebuit să aibă încredere în el, dar nu găsise niciunul. A dus-o la aeroport în dimineaţa următoare, a condus-o până în sala de aşteptare şi a stat împreună cu ea până la ultimul apel de îmbarcare, iar când nu au mai putut să aştepte, i-a dat un plic cu douăzeci de mii de franci elveţieni şi i-a şoptit:

— O să vin şi eu în curând. Să mă aştepţi!

Nici atunci şi nici în zilele care au urmat nu a avut habar că atunci îl vedea pentru ultima oară. Zburase până la Geneva, aşa cum plănuiseră, unde găsise casa goală şi disponibilă. Intrase cu cheia pe care i-o dăduse el şi se instalase.

A trecut o zi, au trecut trei zile.

A primit un plic venit cu poşta specială, trimis din Milano, cu încă douăzeci de mii de franci, fără niciun bilet, doar banii şi a devenit conştientă de un lucru groaznic, instinctele ei avertizând-o să-şi facă bagajele şi să plece. Dar, în loc de asta, a încercat să dea de el.

Nu răspunsese deloc la telefonul din apartamentului lui. Din convorbirile telefonice cu prietenii lor comuni aflase că renunţase la facultate şi nimeni nu-l mai văzuse şi nu mai auzise de el din ziua în care plecase ea.

Trei zile se transformară într-o săptămână – o săptămână în care stătuse izolată, neavând la cine să se ducă, nicio posibilitate de a se întoarce, în casa aceea de lângă lacul Geneva care era singurul lucru care o mai lega de el –, o săptămână în care a ştiut că ar fi trebuit să plece, dar nu putea să facă acel pas, pentru că dacă pleca însemna că-l pierdea pentru totdeauna, însemna că avea să piardă restul vieţii, distrusă de iluzia dragostei şi de amărăciunea provocată de faptul că nu fusese decât un instrument extrem de valoros controlat de un păpuşar.

O săptămână s-a transformat în două săptămâni.

Biletul ei de întoarcere expirase. Stătea ascunsă în casă, cu luminile stinse, cu bagajele făcute şi pregătită să fugă, tresărind la fiecare zgomot care se auzea de pe stradă, simţind când speranţă, când disperare, sigură fiind doar că, pe zi ce trecea, creştea riscul să fie răpită.

Şi acum venise din nou corespondenţa.

Îl privi pe geam pe poștaș cum se întoarce la mașină și pornește mai departe pe drumul șerpuit și înclinat. Desculță, cu picioarele umflate și simțindu-se nesigură într-un corp ce i se părea necunoscut, o luă în jos pe scările vechi de lemn, ajunse la intrare, se uită la cele două scrisori adăugate grămezii din cutia poștală și le puse la loc.

Nu era nimic pentru ea.

Instinctul de autoapărare o împinse pe băncuța de pe hol.

Dmitri nu ar fi avut cum să facă rost de actele de ieșire din țară fără aprobarea KGB-ului. Faptul că se mulțumiseră s-o lase să stea aici o lună însemna că o voiau aici. Se ura din ce în ce mai mult gândindu-se la asta. Fusese un complice ușor de folosit pentru planurile lor, oricare ar fi fost acele planuri, care acum își tăiase orice cale de scăpare și se transformase singură într-un inamic al statului, fusese învinsă și păcălită pentru că, de proastă, îl crezuse pe Dmitri.

Boris făcuse asta. Era evident că fusese mâna lui.

Își băgă picioarele umflate în pantofi.

Dragostea și pierderea se învolburau în otrava turbată a supraviețuirii și a fanteziei răzbunării.

Se ridică și, trecându-și degetele pe perete, merse spre ușa din spate, către necunoscut, în care putea să aibă încredere numai în ea și în care avea de protejat mai multe vieți, nu doar pe a ei. Certitudinea o făcu să înainteze.

Evenimentele care o aduseseră aici nu se terminaseră.

Plecarea nu făcea parte din scenariu.

Trecutul avea s-o prindă din urmă într-o zi și, când se va întâmpla asta, va fi pregătită.

Își scoase valiza din șifonier, tot ce era pe numele ei aflându-se în acea geantă mică, închise ochii și șopti „Adio pentru totdeauna!”

Aceasta era ziua în care înceta să mai existe.

Capitolul 29

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***SPRING, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JASON FRANCIS WHITE***

Merse la marginea suburbiei, până în sălbăticia limitată de autostrăzi, restaurante și lanțuri de magazine alimentare. Ajunse pe o stradă care dădea într-o fundătură, într-un cartier mixt, plin de minirulote, pe un teren care nu fusese cosit niciodată, urmărindu-l pas cu pas pe bărbatul despre care credea că o luase pe Clare.

Pachetul „cadou” trimis de Broker, așa cum îl numise Jill, părea a fi la aproape un kilometru nord-vest de rezervația Peckinpaugh, locul în care se aștepta să apară Christopher: o mie de kilometri pătrați de piste pentru drumeții și mers cu bicicleta, care înconjurau un lac și care treceau printr-o pădure retrasă, ce făcea parte dintr-un proiect ecologic aflat în expansiune, care conecta parcuri și rezervații mai vechi. Acestea, combinate, însumau mii de kilometri de sălbăticie suburbană.

Se îndreptă spre ea ocolind.

Ramurile și tufișurile îl zgâriau și îi agățau hainele.

Înaintă cu greu, răbdător, metodic, încetinit de greutatea echipamentului pe care-l adunase în orele de când o părăsise pe Jill, alegându-și un traseu pe baza filosofiei de guerilă marxistă care îi fusese băgată în cap cu forța.

Luptătorul alege când și cum să lupte.

El atacă. Și fuge. Și se întoarce și atacă din nou.

Lecțiile lui Santiago nu însemnaseră nimic pentru el și Jill, când stătuseră aplecați deasupra unor găleți cu apă murdară, spălând și curățând legume în munții columbieni.

Acum aveau un înțeles.

Jack începea primul lupta, ca să aleagă unde și când să lupte.

Se uită la ceas și apoi își verifică poziția, își corectă traseul și continuă printre tufișuri și pâraie, până când iarba înaltă lăsă loc unei sălbăticii mai

blânde, care se vedea că era îngrijită de cineva. Vocea lui Clare o urma pe cea a lui Santiago.

Trebuie să-ți cunoști adversarul, ca să poți fi mai deștept ca el.

Înțelege-ți inamicul și vei ști care-i sunt planurile, *înaintea lui.*

Erau sfaturi greu de urmat atunci când nu aveai habar cine era inamicul.

Jack se opri la zece metri de o potecă.

Nu avea să înainteze mai mult în rezervație.

Localiză niște potențiale puncte de observație, găsi ceea ce căuta, își vârî mâinile în mănușile care-i acopereau jumătate din degete, scoase sfoara de cățărare din ghiozdan, o legă de o ramură și prinse cârlige de centura sa de cățărat.

Avea la dispoziție o oră și jumătate, două ore, dacă avea noroc.

Dacă Jill se trezea înainte să se întoarcă el, avea să plece, și el ar fi fost nevoit să lupte în două războaie în loc de unul. Făcu un nod prusik{24} într-o parte a frânghiei, prinse cârligul de centură și începu să urce.

Aveau arme și muniție, aveau gențile cu echipament și două decenii de experiență, dar era nevoie de mai mult ca să-l prinzi pe Christopher în viață. Obținerea altor lucruri necesitase invizibilitate. Invizibilitatea necesitase timp. Plecase de la motel pe jos, cu șervețele băgate între degetele de la picioare și pe talpă ca să nu i se mai audă mersul, și șapcă și ochelari ca să nu i se vadă bine fața.

Șase telefoane burner noi, cartele preplătite și câteva articole de îmbrăcăminte obișnuite puse într-un rucsac care nu atrăgea deloc atenția îl ajutaseră în toate deghizările și schimbările de identitate care-l aduseseră în ipostaza de acum: căra treizeci și cinci de kilograme de echipament până în ascunzătoarea unui lunetist, în mijlocul unei sălbăticii suburbane.

Telefoanele lor vechi – toate – erau în mișcare undeva, în oraș.

Ura faptul că renunțase la singura lui legătură cu Clare, dar oricare două dispozitive care se conectau în lume din aceeași locație ar fi creat punctele de care Brokerul avea nevoie ca să îi depisteze. Mulțumită lui Clare, Brokerul avea numărul telefonului sau al burnerului. Nu putea ști dacă Brokerul făcuse sau nu rost de numărul de Blackphone și, indiferent ce ar fi spus Jill, nu putea să știe dacă Blackphone-ul nu funcționase la un moment dat în același timp cu unul dintre telefoanele lor burner.

Trebuia să facă în așa fel încât aceste telefoane să fie mereu în mișcare.

Avea nevoie și de o cale de a le recupera.

Un telefon temporar, o cartelă preplătită și aplicația Uber reprezentaseră

soluția ușoară, deși dezordonată. Lăsase burnerul pornit, pe silențios, și toate celelalte lucruri desfăcute în bucăți, aruncase gențile în portbagaj, băgase burnerul jos, lângă roata de rezervă și restul telefoanelor vechi, sub bancheta din spate. Un bacșiș generos pentru șofer și solicitarea unei „curse” neoficiale îl ajutaseră să facă rost de numărul șoferului.

Era tot ce putea face în criză de timp.

Aceeași criză de timp îl determina acum să se grăbească.

Era suficient dacă urca doisprezece metri.

Frânghia și scripeții îl ajutară să urce echipamentul. Își puse bine lucrurile și coborî, merse pe același drum înapoi, ieșind din rezervație pe centura verde, și ajunse înapoi în cartierul în care lăsase mașina închiriată parcată între două case. Plecă de acolo înainte ca vecinii să-și dea seama că mașina nu aparținea oaspeților cuiva.

Camera de motel era așa cum o lăsase, și Jill dădea deja semne că urma să se trezească.

El făcu bagajele în timp ce ea își revenea, împărțind armele și muniția și suficientă mâncare și apă ca să le ajungă pentru o așteptare de trei zile. Scoase pușca X-Caliber cu proiector cu CO_2 în valoare de două mii de dolari, pe care o găsise în hambar împreună cu camioneta lui Clare, genul de obiect pe care fermierii și paznicii îl foloseau ca să tranchilizeze animale de o tonă de la o distanță sigură.

Trusa ei trebuia să aibă cinci dispozitive cu cadență de tragere rapidă. Avea doar trei. Nu putea să-și dea seama la ce le folosise Clare pe primele două, dar sigur nu pentru patrupede. Încărcă prima seringă și puse în ea o cantitate suficientă pentru a doborî un om de 110 kilograme.

Trei dispozitive de atac: trei oportunități de a lovi ținta.

Una ar fi fost de ajuns dacă putea fi sigur că Christopher avea să vină acasă singur sau că avea să-l recunoască imediat, dar dacă erau mai mulți bărbați rămași în viață după ce Clare fusese luată, atunci aveau să fie mai mulți în rezervație, și deciziile de supraviețuire luate într-o fracțiune de secundă nu se potriveau prea bine cu armele cu tranchilizant – mai ales nu într-un parc plin cu civili, unde fiecare mișcare putea să ducă la un dezastru ce implica o mamă sau un copil. Își prinse pușca de geantă, ridică privirea și văzu niște ochi furioși care îl priveau de pe marginea patului.

Adrenalina îl lovi ca un curent defibrilator.

Nu avea habar de cât timp stătuse așa acolo.

Jack tresări, rămase pe loc și-i dădu o sticlă cu apă.

Ea se uită la apă și apoi la el.

Jill era calmă, genul de calm periculos, care avea să fie urmat de daune provocate fără să gândească, pentru că era mult prea tensionată ca să-i mai pese de consecințe.

El se dădu înapoi, ca să nu poate ajunge la el.

— Tu câștigi! spuse el.

Ea se mișcă pe pat, dându-și picioarele jos pe podea, ca și cum el nici n-ar fi rostit nimic.

Jack se ridică și spuse mai tare de data asta:

— Tu! *Câștigi.*

Ea continuă să avanseze.

Cu mâinile în aer, în defensivă, se dădu într-o parte.

— Dă-mi un preț. Hai să încheiem un armistițiu.

Ea se opri. Ținea buzele strâns și avea o privire furioasă.

El zise:

— Nu am timp să mă bat cu tine și e clar că nu am timp nici pentru recuperare. Am nevoie de oase și articulații funcționale ca să o pot găsi pe Clare, așa că…

Ea înșfacă sticla, desfăcu dopul și luă o gură mare de apă.

— Vrei un armistițiu? întrebă ea. Dă-mi ce mi-ai furat!

— Haide, fii rezonabilă. Nu pot să dau timpul înapoi.

Ea mai bău o gură, uitându-se urât la el în timp ce bea, și puse dopul la sticlă.

— John, problema ta e că uiți de faptul că deși ești cel mai deștept tip din preajmă nu înseamnă că toți ceilalți sunt idioți.

— Nu te-am considerat *niciodată* o idioată.

— A, da? Atunci poate ar fi mai bine să nu ceri un armistițiu și apoi să-mi insulți inteligența. Amândoi știm că nu ai aruncat totul la toaletă.

Jack s-ar fi certat cu ea dacă ar fi crezut că are șanse să câștige, dar Jill avea dreptate. Dacă-și dubla pericolul, nu făcea decât să-și dubleze suferința de la final. Se puse în genunchi în fața genții, pipăi cu un deget partea de jos și, dintr-un buzunar interior, scoase o pungă cu pastile, pe care i-o aruncă.

Ea făcu semn pentru restul.

— Dă-mi-le pe toate!

El deschise gura ca să protesteze.

— Dă-mi-le sau le iau eu! amenință ea. Tu decizi!

Era la fel ca în camionetă, când îi ceruse cheile, forțându-se să fie maleabil

de dragul de a o face, știind foarte bine că nu avea nevoie de ea, pentru că avea și el cheile lui.

Și-o făcuse cu mâna lui, și fiecare moment era insuportabil.

Scoase punguțele din cusături și buzunare ascunse și puse fiecare pachețel în mâna ei întinsă. Ea strânse pumnul în jurul drogurilor, se întoarse spre baie, se puse în dreptul vasului de toaletă, iar el o privi uimit și tăcut cum desface fiecare punguță și aruncă totul.

Jack se înroși la față. Mâinile îi transpirară din cauza furiei provocate de faptul că pierduse timp și efort emoțional pentru ceva ce nu fusese real, mai pierduse o rundă din cauza manipulării ei. Îi tăie calea când să iasă din baie.

Ea îl împinse în piept ca să-l țină la depărtare.

— Ce naiba a fost asta? scuipă el printre dinți.

Ea îl împunse cu un deget în piept și își apropie fața de a lui.

— *Nu* sunt târfa ta nenorocită și drogată, John, și îți faci iluzii dacă tu crezi că porcăriile alea contează atât de mult pentru mine încât să te las să mă controlezi.

Jack îi dădu o palmă peste mână.

— *Să te controlez*? Ce naiba ți-a venit? Le-am ținut pentru cazul în care aveai nevoie de ele ca să fii bine, ca să fii în siguranță.

Ea miji ochii, strânse din buze și dând din cap încet în semn de mustrare, îl puse la punct:

— Nu face confuzie între senzația ta de superioritate și dragoste. Prostia asta pe care ne-o facem unul altuia, jocurile și bătăile, urmăritul, prinderea, sabotajul, toate astea sunt altceva.

Puse iar un deget pe pieptul lui, împingându-l și mai tare.

— Indiferent cât de mult crezi că știi ce e cel mai bine, *nu* ai dreptul să te joci de-a Dumnezeu cu viața mea. *Nu* ai dreptul să iei decizii pentru mine.

O prinse de mână și o privi cu intensitate, dar fir-ar să fie, ura când avea dreptate. O trase într-o îmbrățișare și o ținu strâns până când tensiunea se diminuă și brațele ei îl luară de mijloc. Stătură așa până când Jill șopti:

— Armistițiu acceptat!

Jack îi dădu drumul. Ea se dădu înapoi.

Îi dădu un pumn tare în stomac.

Jack miji ochii. Cu o voce chinuită, o întrebă:

— Ce naiba a fost asta?

Ea îl ciupi de obraz și zâmbi, gângurind la el de parcă ar fi fost un bebeluș în scutec.

— Asta ca să nu mă înțelegi greșit, sunt tot o nenorocită nebună și rece.

Strânse din dinți și se abținu să nu-i dea și el un pumn.

Ea se întoarse spre lucrurile pe care le pregătise el, căută Excedrinul[{25}] și, cu mai multă îngâmfare decât ar fi trebuit pentru cineva care tocmai se trezise dintr-un somn artificial, spuse:

— Să mergem, băiețaș! Christopher nu o să se prindă singur!

O făcu să mănânce și așteptară să se întunece ca să plece, conducând-o pe o altă stradă până la sălbăticia suburbană. Lucrară în liniște, cunoscându-și rolurile, transformând hamacele de camuflaj în locașuri de tragere pe laturile opuse ale lacului, setând camere detectoare de mișcare deasupra intersecțiilor critice dintre poteci. Așteptară în noapte, cu ochii pe intrare și pe vegetație, căutând un bărbat care, cel mai probabil, îi căuta și el pe ei.

Miezul nopții aduse burniță și o ceață joasă, care le acoperea echipamentul și rezervele și care transformă răsăritul într-un moment prelungit, ce îi ajuta doar parțial să-și îmbunătățească vizibilitatea. Mașinile și dubițele soseau în parcare. Șiruri de alergători și bicicliști se confruntau cu vremea, fiecare la fel de suspect, până când un corp familiar, într-o geacă încheiată cu fermoar, îmbrăcat mult prea bine, le răsturnă strategia cu fundul în sus.

Ultima dată când Jack văzuse acea față fusese în lumina farurilor, când plecase de pe stradă cu Jill în portbagaj. Îl durea capul acum, că o vedea din nou. Se gândi din nou la Blackphone și la Broker și la negările lui Jill, și din cauza frustrării încetă să se mai gândească la asta, deoarece căutarea lucrului imposibil de găsit ducea la nebunie și, în acel moment nu conta, oricum, pentru că se aflau aici și iubitul lui Jill se afla și el aici.

Christopher nu avea cum să fie departe.

Iubitul merse din parcarea mică spre poteca din față, țeapăn și stânjenit, cu broboane de transpirație pe frunte, dar ce-i atrase atenția lui Jack fură degetele lui albe care țineau strâns un telefon.

Îndreptă luneta spre Jill.

Ea stătea în hamacul ei, cu spatele drept, privind intrarea și văzând ce văzuse și el, iar apoi, de parcă i-ar fi citit gândurile, îndreptă luneta în direcția lui.

Clare nu le permisese niciodată să aibă cabluri în timpul antrenamentelor.

— Dacă te bazezi pe tehnologie, devii leneș, le spusese ea.

Potrivit filosofiei lui Clare, aparatele electronice erau inutile atunci când erai fugar de câteva săptămâni. Și cum nu puteau alege când și unde să acționeze, doar dacă nu plănuiau să poarte o cască în fiecare zi, ea nu voia

deloc ca ei să poarte una. Așa că îi învățase cum să comunice prin semne și îi învățase codul Morse. Fuseseră nopți în care, în timp ce se târau prin întuneric, gândirea ei nu mai avea nicio logică, dar în acele nopți învățaseră cum să compenseze lipsa tehnologiei.

Jack îi transmise un mesaj cu mâinile.

Jill trebuia să-l sune pe iubit. Era datoria ei.

Femeia scoase noul burner pe care i-l dăduse el, și Jack scană zona, căutând orice mișcare în timp ce ea îl apela pe Robert.

Jill se dădu jos din ascunzătoare și coborî pe frânghie.

El își trase echipamentul aproape.

Clare avusese dreptate în privința multor lucruri pe care fratele ei nu ar fi vrut să le recunoască niciodată, nici atunci, nici acum și niciodată. Spera din tot sufletul că antrenamentele ei aveau să se dovedească bune și în cazul acesta.

Capitolul 30

Rob

VÂRSTĂ: ***23 DE ANI***
LOCAȚIE: ***SPRING, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***ROBERT PRESTON DAVIS***

Ținea mâinile pe volan, ude și lipicioase din cauza transpirației. Ținea bine de volan, conducând mașina pe un drum îngust, unde copacii și tufișurile flancau ambele părți. Viața de oraș se transformase într-o sălbăticie dură.

Izolarea făcea ca greutatea ce-l apăsa în piept să fie și mai mare.

Fiecare învârtire a roților îl aducea și mai aproape de posibilitatea de a muri, dar, dacă se oprea, toată partea cu *posibilitatea* avea să iasă din joc și sigur ar fi fost omorât.

Transpirația îi curgea în ochi. Clipi din cauza usturimii, ridică un umăr ca să-și șteargă fața pe cămașă și privi direct în față, încercând să nu gândească.

Să conducă. Asta era tot ce trebuia să facă. Să conducă și să parcheze.

Să conducă, să parcheze și să meargă pe jos.

Se mințea singur, dar minciuna îl ajuta să continue.

Adevărul era că, indiferent ce ar fi făcut, era distrus.

Era căutat de poliție, mulțumită lui Jen, un fugar care conducea o mașină furată, pe punctul de a intra într-o rezervație naturală cu cinci kilograme de explozibil prins pe piept, mulțumită, din nou, nenorocitei de Jen. Ar fi fost mai bine pentru el dacă chiar ar fi fost răpită și și-ar fi dorit să fie moartă, dacă nu ar fi avut nevoie disperată ca ea să fie în viață. Oricine o fi fost ea cu adevărat… Nu, nu voia să știe, nici măcar nu-i păsa.

Terminase cu ea și era sătul până peste cap de toată treaba asta.

Parcarea îi apăru în față și apoi o mică clădire albă în capătul ei, care ar fi părut primitoare în oricare altă zi, dar care acum părea poarta care ducea în iad.

Parcă mașina, opri motorul și stătu în liniște, holbându-se la telefon, holbându-se prin parbriz, holbându-se la nimic, în timp ce creierul i se scurtcircuita. Erau acolo, afară, asasinii, răpitorii, urmărindu-i fiecare pas,

ascultând fiecare sunet pe care-l șoptea. O mișcare greșită și aceiași tipi care nu ar fi pus niciodată o mână violentă pe el și nu ar fi înjurat și nici nu ar fi ridicat vocile, aceiași tipi care îl hrăniseră bine și se asiguraseră că se simte comod și, pe lângă faptul că îl ținuseră captiv și drogat, îi considerase mai decenți decât mulți oameni pe care-i numea prieteni, l-ar fi transformat într-un hamburger.

Nepăsarea lor îl îngrozea mai mult decât vesta cu explozibil, în sine.

Măcar psihopații, care se hrăneau cu frica victimelor lor sau animalele, care se jucau cu prada înainte s-o mănânce, sau criminalii iraționali și iritabili, aveau un fel de logică bolnavă.

Pentru tipii ăștia nu era decât o parte a misiunii pe care trebuiau s-o îndeplinească.

— Fă-o cum trebuie, spuseseră ei, și o să te lăsăm în viață. Dacă ignori instrucțiunile…

Cel mai mic, Christopher, vorbărețul, desfăcuse mâna ca să simuleze un „bang”.

Așa că venise până acolo cu mașina. Parcase.

Nu avea de ales decât să meargă.

Lăsă cheile în contact și ieși din mașină cu neliniștea precaută a unui om care are lipit de el, împotriva voinței sale, o bandă cu explozibil. Își croi drum spre cabina de informații, apoi trecu de ea și ajunse pe potecă, concentrându-se pe pământ, atent să nu aibă contact vizual cu nimeni, de teamă că disperarea îl va da de gol.

— Fă stânga la prima potecă, îi spuseseră ei, așa că făcu stânga.

— Să ții telefonul scos, la vedere, adăugaseră, așa că făcu și asta.

Jen avea să-l găsească și să-l sune.

Nu-i oferiseră nicio explicație legat, de cum de știau că Jen avea să fie aici și de ce sau cum știau că avea să-l sune. Îl asiguraseră că o va face și că, atunci când îl va suna, treaba lui era s-o atragă la el și s-o țină în spațiu deschis cât mai mult posibil.

O alergătoare veni spre el, cu căștile în urechi și tricoul fleașcă din cauza burniței sau probabil a transpirației. Privi agitat, cu inima bătându-i nebunește, cum femeia se apropie și trecu pe lângă el și continuă să o privească până când îi ieși din raza vizuală.

Gânduri periculoase îi alergau prin minte.

Îi promiseseră că poate să plece odată ce se termina. Se certase cu ei. Singura cale prin care putea să fie liber cu adevărat era dacă Jen le demonstra

detectivilor că era în viață.

— O să fii bine și fără ea, spuseseră ei. Fără cadavru, nu va exista nicio dovadă și, fără nicio dovadă, nu va exista nicio condamnare.

Robert se înecase și ei râseseră de el.

— Nu vrem s-o omorâm! Vrem doar să stăm de vorbă cu ea.

De parcă nu ar fi auzit aceleași cuvinte prin ușa de la intrare și, totuși, iată-l aici, cu o bombă pe corp, înotând printre asasini învrăjbiți.

Ce ar putea merge prost?

A, cam totul.

Dacă le urma instrucțiunile, dacă aveau dreptate și Jen era aici și avea să-l sune, apoi să vină la el și ei s-o prindă, probabil aveau să rămână dovezi și un cadavru, iar el avea să fie chiar acolo, prezent și bun de tras la răspundere, vinovat. Chiar dacă supraviețuia, tot era ca și mort.

Vesta devenea și mai grea, se transforma în treizeci și cinci de kilograme de amenințare care-l trăgea în jos, preschimbându-i picioarele în plumb și corpul în greutate moartă. Disperarea și teama se învârteau în el și se contopeau într-un singur scop: acela de a rămâne în viață.

Și dacă rămânea în viață, trebuia să-și dovedească nevinovăția.

Ajunse la o intersecție, o intersecție pustie.

Simți fiori pe șira spinării, provocați de senzația că era urmărit, și se întoarse încet, căutând pe oricine ar fi fost acolo. Dacă răpitorii lui o vânau pe Jen, asta însemna că și ea îi vâna pe ei și, probabil, îl vâna și pe el ca țintă secundară.

Continuă să meargă, cu telefonul la vedere, astfel încât era imposibil de ratat.

Dacă le urma instrucțiunile până la capăt, era deja mort.

Gândurile periculoase ieșiră din nou la suprafață.

Capitolul 31

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***SPRING, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JASON FRANCIS WHITE***

O urmări pe Jill prin lunetă, scanând drumul dinaintea ei și împrejurimile, până când ceața și vegetația o înghițiră, iar apoi, într-o cursă contratimp, își luă echipamentul și coborî. Plănuiseră o vânătoare prelungită, genul de-a v-ați ascunselea, și stabiliseră, dacă era necesar, să o folosească pe Jill drept momeală ca să-l ademenească pe Christopher, plănuiseră un scenariu cu ostatic și câteva variante de conflicte psihologice.

Trebuie să-ți cunoști adversarul, ca să poți fi mai deștept ca el.

Înțelege-ți inamicul și vei ști care-i sunt planurile, înaintea lui.

Christopher fusese cu un nivel mai sus.

Se dusese să-l ia pe Robert și-l adusese drept bazooka într-o luptă cu arme.

Toate lucrurile intime și personale pe care Robert le știa despre Jill, acum le știa și Christopher.

Christopher își cunoștea inamicul.

Jack merse aplecat prin umezeală și liniște, călcând peste copacii căzuți și evitând crengile joase, scanând zona după un inamic pe care putea să-l simtă, dar nu să-l vadă.

Geaca lui vibră, semn că primise o fotografie alertă.

Se ghemui ca să se ascundă și scoase o minitabletă din husă.

De la camera a doua, avea o imagine blurată a lui Jill, cu Robert lângă ea.

Jack verifică locația GPS pe dispozitivul de urmărire pe care-l purta.

Era în mișcare, se îndrepta spre pârâul care marca granița rezervației.

Jack își schimbă traiectoria și avansă mai repede prin vegetație, ca să fie în urma ei, la limita dintre a o păzi, ca să iasă totul bine și a se ține la distanță ca urmăritorii lor să nu-i prindă în ambuscadă.

Urmă o altă vibrație.

Aruncă o privire pe tabletă și înlemni. Se așeză în genunchi și mări poza.

Piele deschisă la culoare, pomeți ascuțiți și un păr scurt blond umplură ecranul.

Ochi de nebun și o gură care rânjea în poză.

Pulsul îi crescu și posibilitatea eșecului deveni mai mare. Jack verifică semnalul celorlalte camere.

Din cele șase pe care le montase, numai una mai funcționa.

Strategia se schimbă.

Puse deoparte tableta, acum inutilă, și porni spre drumul deschis care ducea spre lac, alergând spre semnalul rămas și promisiunea că va da peste inamicul său.

Urletul morții îl opri brusc.

Gloanțele ricoșară în copacul din fața sa.

Se rostogoli, dându-și jos rucsacul ca să aibă mai multă mobilitate și se târî în tufișuri. Zgomotele înalte de foc de armă trecură pe lângă el cu trei sute de metri pe secundă. Vocea lui Clare îl corecta de zor în mintea sa.

Mersese înainte ca să-și confrunte inamicul.

Gloanțele veniseră din spate.

Ratase ceva.

Nu era o ambuscadă. Era altceva.

Verifică GPS-ul lui Jill. Se mișca și mai repede.

Își smulse dispozitivul de urmărire de la centură, îl mușcă și sparse plasticul, scoțând toate componentele electronice. Jill avea să-l distrugă și ea pe al ei, odată ce-și dădea seama că al lui nu mai funcționa.

Acum nu se mai țineau de scenariu.

Focurile de armă încetară.

Rămase nemișcat, cu ochii închiși, ascultând.

Un fâșâit trădă o mișcare. Se întoarse spre stânga.

Pământul fu lovit exact lângă el. Se întoarse spre direcția din care venise împușcătura și ochi din instinct, după care trase.

Cartușul cu CO_2 șuieră.

Liniștea se sparse și se auzi un zgomot ca de elan.

O umbră care se mișca rapid țâșni de sub vegetație, o sută douăzeci de kilograme de mușchi și furie gonind spre el cu un ropot de gloanțe.

Jack aruncă pușca X-Caliber deoparte.

Încălcase o regulă de bază, pornise la luptă fără să-și cunoască arma, având încredere că dacă fura din rezervele lui Clare însemna că deja făcuse ea ce trebuia făcut. Scotoci prin geanta cu echipament, înjurând-o pe Clare cu

fiecare respirație tenace.

Găsi husa cu pușca 308 a lui Raymond.

O scoase și îndreptă țeava spre adversar.

Uriașul care alerga spre el se opri brusc, căzu în genunchi și se prăbuși la o distanță periculos de aproape de el, de doar câțiva metri, Jack putând în sfârșit să respire din nou.

Se târî spre el, verifică dacă mai respiră și-i ascultă inima. Se lovise rău de pământ, dar avea să supraviețuiască, și asta ar fi fost o greșeală.

Ăsta nu era Christopher, nu era tipul pe care voia să-l prindă în viață. Era un om înalt, fără pic de grăsime pe el, și plin de mușchi, cu o dietă foarte disciplinată, ce probabil implicase o disciplină severă de a mânca mii de proteine pe zi fără nimic altceva – genul de om cu care nu-ți venea să te pui, genul de om pe care, dacă ar fi fost să pună pariu, Christopher l-ar fi avut ca partener.

Jack îl pipăi pe picioare, pe trunchi și pe brațe.

Îi verifică urechile, încheieturile și gâtul.

Nicio identificare. Niciun dispozitiv electronic.

Scoase un Desert Eagle din tocul de la șold al bărbatului și băgă bestia de calibru .50 în geanta sa. Numerele seriei probabil că nu aveau să-l ajute prea mult, dar merita încercat. Îi desfăcu șireturile și, timpul trecând mult mai repede decât socotise el, îl descălță de bocanci ca să vadă dacă avea ceva ascuns în ei.

Îi atrase atenția o luminiță pe care o văzu cu coada ochiului.

Anii de antrenamente îl înghiontiră precum niște mâini reale.

Se rostogoli într-o parte. Logica urmă după mișcare, procesând sclipirea în timp ce lumina soarelui se reflecta în suprafața de sticlă a lacului. Un foc de armă ținti exact locul în care fusese capul lui.

Se dădu în spate ca să se ferească de gloanțele ce continuau să vină – dar nu spre el, ci spre corpul de pe pământ. Tipul cel mare se cutremură la fiecare impact.

Începu să-i curgă sânge din trei răni din trup.

Jack privi paralizat și confuz.

Își aduse brusc aminte de fața de pe cameră: impertinentă, nerușinată și proastă.

Întârzierea cu care realiză acest lucru îl scoase din starea de șoc și-l făcu să se târască în patru labe în tufiș. Adrenalina crescu, mintea și corpul fiind într-o cursă către claritate. Frica i se urcă de la picioare și-i ajunse în stomac, apoi

urcă pe șira spinării – frică adevărată pe care nu o mai simțise de foarte mult timp.

Știa că un complotist ca Brokerul nu ar pune niciodată două forțe egale să se confrunte una cu alta și să lase rezultatul în voia sorții.

Se așteptase la o mică păcăleală, pentru a se garanta un câștigător.

Prevăzuse că o a treia tabără va apărea în luptă, fiind cea mai plauzibilă strategie a Brokerului.

Plănuise rezultate care să favorizeze ambele tabere, dar nu se așteptase ca Brokerul să trimită nebuni – obsedați de adrenalină – să-i anihileze.

Își recăpătă echilibrul și o tăie spre direcția în care se dusese Jill, cu zgomot și neatent, lăsând deoparte precauția și invizibilitatea, ca să atragă atenția asupra sa. Jill se pusese într-o ipostază de slăbiciune, avusese încredere în el că-i va păzi spatele, iar el, fără să vrea, tocmai le oferise pistolarilor psihopați, care doreau să vâneze, un avantaj mare ca s-o prindă pe persoana pe care o iubea suficient de mult încât să o protejeze cu propria sa viață.

Capitolul 32

Jill

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***SPRING, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JENNIFER WHITE***

Se furișă printre copaci, fiind atentă la orice mișcare și la orice umbră și la șoaptele naturii, croindu-și drumul spre țintă la fel cum își urmărise prada de atâtea ori în timpul vânătorilor din trecut.

Mușcase momeala, îl sunase.

Acum era cu totul în plan.

Se ghemui, stătu nemișcată și ascultă.

Trăgătorul era pe undeva pe acolo, în ceața aceea liniștită, Christopher, cel care o luase pe Clare, care-l omorâse pe Ray, bărbatul pe care primise sarcina să-l omoare. Era acolo, urmărindu-i pe ea și pe Robert, la fel cum ea îi urmărea pe el și pe Robert.

În mintea ei, Clare îi spunea: *Da, ai găsit capcana. Da, ai evitat capcana. Felicitări, Julia*! *Dar tot moartă ești.*

Robert o luă pe poteca pe care-i spusese ea să o ia și apăru în fața ei, cu corpul rigid și o expresie întunecată, încercând, dar nereușind, să pară relaxat și normal.

Conștiința ei, puțina conștiință pe care o avea, era măcinată de vinovăție.

Avusese grijă, își ținuse separate cele două vieți, nu ea fusese cea care-i îndreptase pe ucigași și răpitori spre el, dar Rob se afla la ei din cauza vieții sale pline de minciuni și nu voia ca sângele lui să ajungă pe mâinile lor.

El se abătu de la potecă și o luă pe o alee mai îngustă, pășind încet, cu atenție, de parcă i-ar fi fost frică să nu cadă. Ea se furișă în spatele lui, protejată de vegetație, urmând drumul natural al pământului. Vocea lui Clare, sarcastică și stridentă, ținea pasul cu ea.

La ce te-ai gândit! *Nu te-ai gândit*! *Inamicul ți-a dat ce ai așteptat și tu ai fost prea ocupată ca să eviți ce e evident, încât ai fost oarbă față de ce e*

invizibil.

Găsește capcana! *Elimin-o.*

Nu! *Nu, nu, nu*! *Folosește capcana împotriva adversarului tău.*

Tot moartă ești, Julia!

Du-te! *Fă-o din nou*! *Fă-o mai bine*!

Jill ignoră vocea și merse înainte, urmându-l pe Robert de la distanță, frustrată de ritmul acela. Mai aveau jumătate de kilometru de mers și, în ritmul ăsta, avea să vină apusul până terminau ei.

El coti și Jill se mișcă mai aproape de el.

Aflată la un metru de el, atât de aproape încât mai că putea să-l atingă, bărbatul înlemni.

Ea se opri, îl așteptă să se întoarcă și să caute ce anume provocase zgomotul care probabil că-l speriase. Nu se întoarse și nici nu începu să meargă din nou. Era prea aproape ca să-l sune. Prea aproape ca să facă orice altceva decât să-l îndemne să meargă înainte.

— Of, ce naiba, Rob! Mergi odată! zise ea.

El se întoarse de tot, cu spatele drept, până când se postă în fața ei. Îi curgea transpirația pe frunte și avea degetele albe de cât de strâns ținea telefonul. Frica lui o făcea să fie neliniștită în același fel în care o făceau testele lui Clare atunci când le termina cu succes, ca și cum ar fi ratat ceva foarte important și lovitura încă nu venise.

Ea făcu un pas precaut în față.

El tresări și Jill se opri.

Rob privi în jos spre geacă.

Ea îi urmări privirea și întinse mâna spre fermoar.

El dădu capul pe spate cât mai departe de ea, atât cât putu.

Ea trase de fermoar în jos.

Fire roșii și subțiri îi străbăteau pieptul, legate unul de altul și conectate la vârfuri astfel încât să formeze o vestă sinucigașă, care, pentru o clipă, o făcu să plutească în spațiul pe care și-l imagina că există între zgomotul unei bombe care explodează și exterminare.

Îngenunche. Urmări firele cu degetele.

Ultima dată când făcuse asta, ea fusese cea legată, cu suficient explozibil cât să facă o gaură într-un tub de spray cu piper, cu siguranță destul ca daunele să fie imposibil de suportat. Fusese atentă și eșuase totuși, pentru că, așa cum Clare evidențiase în timp ce ea zăcea tușind și plângând pe pământ, lecția nu fusese despre cum să dezamorsezi o bombă. Intenția lui Clare fusese

ca Jill să simtă cum e să-ți dai seama că moartea e inevitabilă. Realiză același lucru din nou, acum, în sens invers.

Sentimentul de admirație crescu în ea, o formă perversă de trădare, care o făcu să se simtă vinovată.

Voia să întâlnească mintea care asamblase explozibilul.

Îl privi pe Robert fix în ochii lui oripilați și spuse:

— Nu pot s-o dezamorsez.

El păli și, pentru o fracțiune de secundă, păru că leșină.

Cel care construise chestia aia făcuse un joc psihologic perfect cu el, asigurându-se că îl va asculta și că va părea un nebun, dacă ar fi ajuns altcineva la el înaintea ei. Se ridică și își scutură mâinile de praf.

— Nu e nimic de dezamorsat, Rob. E doar de decor. Dă-ți prostia asta jos și hai să mergem!

Robert rămase cu gura căscată, fără să scoată o vorbă și fără să se miște.

Cu mâinile pe umerii lui, îl întoarse, dădu jos banda Velcro de pe geaca lui, deconectă cablurile care serveau drept bretele peste umăr și lăsă vesta să cadă. El privi componentele de parcă ar fi fost un șarpe veninos, despre care nu era sigur încă dacă era mort. Jill călcă peste tuburi și din ele ieși o pudră.

Băgă mâna în praful alb și o duse la nas.

— Făină, îl anunță ea.

Și, pentru că el tot nu se mișca, îl luă de mână și, deget după deget, îi slăbi strânsoarea exagerată de pe telefon și aruncă în lac cărămida de opt sute de dolari.

Cu gura căscată, el se întoarse în tăcere spre lac, în semn de protest.

Jill nu avea timp să-i explice că microfonul telefonului și camera fuseseră cel mai probabil activate de la distanță, astfel încât cineva să poată asculta și vedea tot, și nici să discute despre vulnerabilitățile cardului SIM în sine și felul în care rețelele puteau fi folosite așa încât dispozitivul să funcționeze ca un far călăuzitor.

Cu mâna pe brațul lui, îl împinse înainte.

— Îți cumpăr eu altul.

Robert își mută privirea asupra gecii sale. Scoase un sunet chinuit, dat fiind faptul că nu își mai folosise de mult corzile vocale care acum erau afectate.

— Așteaptă! șopti el.

Trase de geacă, încercând să o dea jos.

— GPS! zise el.

Ea întinse mâna.

Robert se chinui cu mânecile şi, în sfârşit, se eliberă de ea.

Ea o luă şi verifică toate cusăturile. Găsi o umflătură de mărimea unui deget mare cusută înăuntrul gecii, în partea stângă. Mototoli haina şi o aruncă în tufişuri.

— Mai am unul undeva, în blugi, adăugă el.

Jill întinse mâna din nou.

El se uită la ea, apoi privi în jur şi clătină din cap.

— Dumnezeule, Rob, nu e ca şi cum nu te-am mai văzut dezbrăcat până acum!

— Nu-mi pasă. Nu-i dau jos.

Ea îngenunche şi îşi plimbă mâinile pe picioarele lui. Găsi umflătura din cusătură, exact lângă tiv.

— Trebuie să-i dai jos!

— Nu plec de aici fără pantaloni pe mine.

Nu avea timp să se certe cu el. Scoase un briceag de la curea, îl desfăcu şi, înainte ca el să apuce să reacţioneze, îi împunse pantalonii.

El se strâmbă.

— Nu te mişca! îl avertiză ea.

Două tăieturi bine făcute separară bucata de material de blugi. Aruncă bucata în locul în care aruncase şi geaca şi închise briceagul.

Robert făcu un pas precaut în spate.

— De aici o luăm pe drumuri separate, spuse el.

— A, da?

Jill se ridică încet, aşa cum ai face în prezenţa unui animal speriat, şi-şi băgă briceagul la loc la curea. Se uită la el şi-l măsură din priviri.

Îl salvase de la moarte şi de supraveghere şi fusese atât de concentrată să fie cu un pas înaintea lui Christopher, încât nu se gândise la posibilitatea ca Rob să se transforme într-un tâmpit nerecunoscător şi să refuze să-i urmeze planul.

— Unde ai de gând să te duci?

El se uită în spate şi se mai dădu câţiva centimetri înapoi.

— Nu ştiu, răspunse el. Departe! Cât mai departe de tine şi de lunaticii ăia doi care te vânează.

Doi lunatici. Asta era o informaţie importantă.

Se mişcă mai aproape de el.

El se dădu înapoi, agitat şi pregătit să o ia la fugă.

— Nu or să fie mulţumiţi cu ce ai făcut, după ce le-ai ignorat instrucţiunile. Or să vină după tine. Eşti mai în siguranţă cu mine.

— *Cu tine*? scuipă el cu sarcasm şi dispreţ. Ăsta e un umor bolnav de agent-secret, spion, asasin?

— Cu cât stăm mai mult aici, cu atât ne apropiem mai mult de moarte.

— Oh, moarte! Lasă-mă pe mine să vorbesc despre moarte. Poliţia are un mandat de arestare pe numele meu pentru că te-am omorât pe *tine*. Administraţia facultăţii foloseşte cuvinte precum „răspundere", „comportament ilegal" şi „exmatriculare". Părinţii mei mă sună de zor, prietenii încep să creadă că sunt vinovat din acelaşi motiv şi apoi doi tipi de la operaţiuni speciale mă răpesc, îmi pun explozibil pe piept şi mă trimit drept momeală ca să te ademenesc.

Vorbea cu ură acum.

— Mulţumesc pentru ofertă, agent Salt, dar deja mi-ai distrus viaţa! Aş aprecia dacă m-ai lăsa naibii în pace odată!

— Pot să repar toate astea, promise ea.

— Aş prefera să n-o faci.

Pe un ton mai moale, blând chiar, Jill îl îndemnă:

— Haide, Rob!

Întinse mâna spre braţul lui. El i-o dădu la o parte.

— Încetează! spuse el. Renunţă, bine? Mi-a plăcut de tine, Jen, de persoana care credeam că eşti, dar nu erai tu cea adevărată. De când te-am întâlnit, nu ai făcut nimic altceva decât să mă minţi şi, dacă nu te voi mai vedea niciodată, va fi foarte bine.

Cuvintele o usturară puţin, în mare parte pentru că erau adevărate şi nu era obişnuită să fie respinsă, dar el îşi câştigase dreptul de a le spune.

— După ziua de mâine, nu mă vei mai vedea niciodată, dar acum trebuie să vii cu mine, insistă ea.

El se uită în spate din nou, în căutarea unei evadări.

— Nu! Nu, chiar nu trebuie să fac asta. Trebuie să mă îndepărtez cât mai mult de tine, înainte să-mi distrugi viaţa şi mai mult decât ai făcut-o deja.

Îl privi făcând un pas şi apoi trei, neştiind dacă să depună efortul de a intra din nou în graţiile lui sau să o ia pe calea mai uşoară, şi anume să folosească forţa.

Un zgomot nefiresc din apropiere o făcu să ia o decizie.

Se duse după el, îl luă de umăr şi îl strânse tare.

El vru să scape, dar femeia îşi înfipse unghiile în umărul lui.

— Nu te opune! zise ea. Dacă e nevoie, o să te bat bine și o să te târăsc după mine.

— Dacă mă lovești prima, te lovesc și eu.

Ea râse. Nu se putu abține să nu-i spună:

— Nici nu ai apuca să faci asta.

El zâmbi sarcastic, batjocoritor, și o văzu pe fata petrecăreață reflectată în ochii lui.

Nu conta cât de multe aflase și prin ce trecuse în ultima săptămână. Nu ar fi luat-o niciodată în serios și nu ar fi considerat-o o amenințare fizică, iar Jill nu putea să-l învinovățească pentru asta. Lucrase din greu ca să-și perfecționeze acea imagine și făcuse o treabă bună.

— Te-am avertizat, dar nu o s-o mai fac a doua oară, spuse ea.

— Mă rog!

El începu să meargă din nou.

— Nu mai sunt pionul tău.

Ea îi tăie calea imediat.

El se dădu într-o parte ca s-o ocolească.

Jill îl apucă. El o împinse.

Ea îi dădu un pumn în gât.

Robert căzu într-un genunchi, tușind și chinuindu-se să respire, și, când putu să respire din nou, ridică fața spre ea și o întrebă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu poți să mă lași în pace?

Cuvintele îi ieșiră pe gură acuzatoare și jalnice și, o parte din ea, care nu voia să-l vadă suferind, ar fi vrut să-i ofere ceea ce vrea pe loc, chiar în acel moment. Îl luă de braț și-l ajută să se ridice în picioare.

În stânga ei – undeva, departe – văzu o umbră într-un tufiș.

Înjură în barbă, îl întoarse spre direcția în care trebuia să meargă și îl făcu să înainteze, având încredere că Jack le va păzi spatele așa cum promisese, pentru că nu avea de ales.

Trecu de trunchiul unui stejar vechi de două sute de ani și se răzgândi. E bine să ai încredere atunci când planul merge bine. Însă încrederea oarbă în timpul unor schimbări de plan poate să te omoare și ceva se schimbase.

Îl împinse pe Robert în spatele unui copac.

Zgomotul se auzi din nou, ca adierea vântului prin frunze, în direcția lor, și de data asta îl auzi și Robert. Jill îi acoperi gura cu mâna și se apropie de urechea lui.

— Dacă vrei să rămâi în viață, nu te mișca, nu scoate niciun cuvânt. Nici

măcar să nu respiri.

El dădu din cap.

Luă mâna de pe gura lui, îşi lăsă rucsacul jos şi căută dispozitivul ca să găsească poziția de pe GPS a lui Jack.

Nu îi mai apărea, încetase să se mai mişte şi nu era nicăieri în apropiere, încât să intervină între ea şi cine o fi fost persoana care o urmărea.

Vocea lui Clare îi răsună din nou clar în minte.

Capcana pe care poţi s-o vezi nu e cea de care trebuie să te temi.

Ca într-o junglă. Așa era viața trăită alături de Clare.

Mai fusese în ipostaza asta de sute de ori şi putea să învingă. Întinse mâna după pistolul semiautomat, aţinti un deget spre Robert şi clătină din cap.

Niciun sunet.

Capitolul 33

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***SPRING, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JASON FRANCIS WHITE***

Porni spre poteca descoperită, fugind către zona în care vegetaţia era mai rară şi pe unde putea să se mişte mai rapid şi alergă în paralel cu poteca, când camuflat, când necamuflat. O pată de culoare diferită, în tot acel verde, îl determină să-şi schimbe rapid traiectoria şi apoi se opri brusc. În faţă, ramurile se loveau de nailon.

Făcu mersul piticului spre direcţia în care era acea pată de culoare.

Sângele îi bubuia în urechi şi mirosul de pământ lutos îi umplu nările, aducându-i aminte de nopţile pe care el şi Jill le petrecuseră târându-se prin întuneric, confruntându-se cu o mică armată pe care nu o puteau vedea şi nici auzi.

Miza fusese mai mică atunci – durere, dar nu moarte. Tortură, nu gloanţe, dar pentru un copil de doisprezece ani era cam acelaşi lucru. Şi, drept răspuns pentru fiecare rană, vânătaie şi os rupt, Clare le spusese că, dacă aveau noroc, nu vor trebui niciodată să-i mulţumească.

Pierduse de nenumărate ori când ea îi împinsese dincolo de limite, dar nu pierduse niciodată făcând aceeaşi greşeală de două ori.

Deşi nu-i convenea deloc, îi mulţumi acum.

Mai jucase acest joc înainte.

Se întinse pe burtă, cu capul acoperit, pipăind pământul şi adunând pietre şi pietricele. Se târî spre un buştean căzut.

O rămurică trosni undeva, în stânga lui.

Aruncă o pietricică în trunchiul copacului. Aşteptă.

Aruncă încă una în dreapta.

Un amator ar fi tras la auzul zgomotelor, şi şi-ar fi dat de gol poziţia, dar nici măcar nebunii nu erau atât de proşti. Nu, aşa cum el şi Jill plănuiseră iniţial să o folosească pe Jill drept momeală ca să-l ademenească pe

Christopher, el se folosea acum pe sine, atrăgând atenţia asupra sa ca un idiot, oferindu-i inamicului o sursă de care să se agaţe. Pentru asta îl antrenase Clare. Toţi acei ani în care se furişase prin păduri şi pe terenuri accidentate, în care alergase cu Raymond prin mlaştinile din Louisiana, zilele şi nopţile, săptămânile şi anii din viaţa sa, care fuseseră distruşi şi irosiţi pentru asta – o variantă a acestei situaţii pentru că ea crezuse că avea să vină o astfel de zi.

A patra pietricică îl ajută să obţină mişcarea pe care o aştepta.

Urmă şuieratul focului de armă.

Un glonţ lovi bușteanul din dreapta umărului său. Localiză poziţia în minte, se rostogoli şi apăsă pe trăgaci. Zgomotul de puşcă răsună în liniştea dimineţii.

Trase siguranţa, se puse în genunchi şi trase din nou – mişcarea, o repetiţie controlată, făcând un zgomot inconfundabil, până când goli rezerva mică a puştii şi sunetele pădurii atârnau suspendate undeva, între gongurile clopotelor ce-i răsunau în cap.

Simţurile i se întinseră la maximum, aşteptând să primească un răspuns.

Era vulnerabil, se afla într-un moment critic în care ceea ce părea a fi un succes putea să se transforme cu uşurinţă într-o capcană mortală. Se târî din nou, dincolo de linişte, dincolo de nemişcare, spre un corp care se cutremura şi se îneca în propriul sânge.

Tipul avea în jur de douăzeci de ani, înalt cam de 1,83 metri, cu o piele care stătuse mult la soare şi cu dinţi care consumaseră metamfetamină. Nu era Christopher şi nu era nici faţa din poza de pe cameră, dar nu trebuia să fii geniu ca să ştii din ce echipă făcea parte.

Jack îi aruncă arma, ca să nu poată ajunge la ea, îl apucă de picior şi-l târî în spate, unde copacii şi tufişurile îl protejau de o altă tragere de la distanţă.

Îl cercetă pe picioare şi pe trunchi, aruncând cuţitul, pistolul şi cătuşele într-o parte.

Treceau secunde preţioase. Disperarea era din ce în ce mai mare. Se urcă pe el, îl luă de şolduri şi-l scutură.

— Câţi? întrebă el. Câţi sunteţi aici?

Gâtul lui gâlgâi şi probabil că spusese: „Du-te dracului!”

O cască atârna în spatele gulerului său. Jack i-o smulse de pe tricou, găsi receptorul, băgă mufa audio înapoi şi-şi puse casca în ureche.

O voce de bărbat striga ca să verifice.

O voce de om mai în vârstă răspunse.

Focuri de armă răsunară de la o distanţă apropiată, trei focuri rapide.

Jack se opri. Ridică apoi capul.

Prima voce cerea un răspuns.

Nu primi niciunul.

Monologul se transformă în înjurături şi apoi se făcu liniște.

Îl cuprinse un val de uşurare rece şi pură.

Cel care o urmărea pe Jill nu o mai urmărea acum.

Jack căută prin buzunare şi apoi în încălţăminte. Corpul care sângera se cutremură şi mai tare.

Un glonţ în cap ar fi fost un act prin care să-i cruțe suferința. Cu Raymond mort, Clare răpită, el şi Jill într-un conflict cu arme şi corpul său plin de pământ şi extrem de extenuat, îşi pierduse de două zile capacitatea de a mai simți milă, plus că nu voia să-şi dea de gol poziția.

Luă cartuşele .308 ale lui Ray şi se retrase.

O urmă de mişcare îi trimise un nou val de adrenalină.

Jack băgă mâna în buzunar după muniție şi, încet, fără zgomot, pregăti cartuşele. În ureche, semnalul radio rămase tăcut.

Nişte frunze foşniră în dreapta sa. O briză uşoară acoperi mişcarea.

Se întoarse spre locul în care-şi lăsase echipamentul, scanând împrejurimile, în căutarea persoanei care-l privea acum.

La zece metri, o umbră se îndreptă şi se înălță.

Lumina difuză îi schimba trăsăturile faciale, dar chiar şi aşa, Jack îl recunoscu.

Aruncă o privire spre puşca X-Caliber, calculând distanța, viteza şi secundele. Până să ajungă la armă, Christopher ar fi dispărut.

Jack se ridică, ținând corpul puştii pe umăr şi stătură aşa, armă versus armă, țintă versus țintă, ucigaş versus ucigaş.

Necesitatea şi pierderea se ciocneau în lupta pentru Raymond, Clare şi Jill.

Jack strigă spre el:

— Nu eu ți-am omorât prietenul.

Umbra răspunse:

— La fel cum nici eu nu ți-am omorât mama.

Cuvintele acelea făceau ca strategia să se lupte cu timpul.

Jack se uită la coapsa lui Christopher. Disperarea se amesteca acum cu probabilitatea şi amenința să îi distrugă hotărârea. Vocea din mintea sa îl implora pe bărbat să se mişte, să facă totuşi ceva care să-l invite să tragă în el.

Îl întrebă:

— Mama mea e în viață?

— Aşa sper.

Silabele se împiedicau una de alta, sărind prin mintea lui Jack precum nişte cuvinte rostite de o gură plină.

— Unde aţi dus-o?

Christopher îşi lăsă arma în jos până când braţele îi atârnau pe lângă corp.

— E o zi urâtă ca să mori. Pentru noi, mai e şi ziua de mâine.

— Spune-mi odată unde aţi dus-o!

— În Houston!

— Unde în Houston?

Christopher se întoarse fără să răspundă.

Jack strânse puşca X-Caliber şi se întoarse. Privind prin lunetă, căută prin spaţiul gol şi avansă, fugărind o fantomă.

Se opri în locul în care stătuse inamicul său şi se întoarse.

Christopher îl avusese chiar în faţa sa, dar nu trăsese în el. Ar fi putut s-o facă, dar nu a făcut-o. Jack continuă să caute prin ceaţă şi întuneric.

Nu dăduseră mâna, nu încheiaseră un armistiţiu. Un inamic care omorâse un inamic nu devenise un prieten temporar.

Liniştea îl înghiţi. Situaţia urgentă îi râdea în faţă.

Trebuia să se mişte.

Schimbul de focuri, deşi scurt, se auzise tare. Şi copacii, deşi groşi, nu aveau cum să ascundă secretele prea mult timp. Fiecare indiciu, indiferent cât de obscur şi urmele, indiferent cât de bine ascunse, puteau duce în cele din urmă la sursă. Trebuia să distrugă ascunzătorile şi să şteargă orice urmă a prezenţei lor, înainte ca lumea să se adune la marginea rezervaţiei.

Se întoarse la echipament şi împachetă şi adună totul, în timp ce mintea sa analiza şi reorganiza evenimentele.

„Pentru noi, mai e şi ziua de mâine”, spusese Christopher.

Tipul trebuia să stea la rând.

Brokerul nu terminase. Nebunii nu-şi luaseră tălpăşiţa încă.

Iar el, prea inteligent, din fericire, le oferise o hartă care ducea exact la el.

Capitolul 34

Clare

VÂRSTĂ: ***54 DE ANI***
LOCAȚIE: ***UNDEVA, PE APĂ***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***LIPSĂ***

Scârțâitul reveni ca un demon din întuneric, ca niște gheare care o zgâriau pe creier, privând-o de somnul pe care îl câștigase cu greu, azvârlind-o cu putere înapoi, în nemișcarea cruntă și tăcută. Deschise ochii. Pe podea, cu fața la perete și departe de ușă, respiră cu greutate în timp ce redevenea conștientă. Această întrerupere nouă sosise prea curând, era prea aproape de ultima.

Umărul o durea și corpul îi era plin de răni. Se întoarse cu fața spre tavan.

Privarea de somn provoacă paranoia.

Disperarea de a fugi creștea de undeva din adâncul ei, bolborosind și trezindu-i nevoia de a căuta răspunsuri și simțea ca pe o otravă teama că deja îi pierduse, că deja pierduse totul pentru nimic. Panica o cuprindea din cele mai întunecate colțuri, râzând de ea pentru că judecase atât de prost, promițându-i că singura cale prin care putea să scape de pe vas era prin propriile acțiuni. Panica era în ritm cu scârțâitul cauciucului târât pe beton, până când se opri în fața ușii ei.

Se așeză în fund și, cu fața spre razele de lumină, se ciupi tare de pielea dintre degetul mare și degetul arătător, strângând până când mâna i se înfierbântă și căldura îi urcă pe braț și frica și anxietatea dispărură din pricina durerii.

Metalul se atinse de metal. Fanta de la podea se mări.

Își protejă ochii de lumină și privi încremenită cum mâna durdulie se întindea și degetele căutau tava pe care o muta progresiv din ce în ce mai departe de ușă de fiecare dată când ajungea.

Bărbatul mormăi și se lăsă în jos ca să se uite prin gaură, cu bărbia lui dublă, gâtul moale și ochii umflați. Își redirecționă brațul și băgă mâna până la umăr. Ceasul de la încheietură strălucea, la fel ca de fiecare dată când aducea tava, dansând în lumină așa cum pereții dansau în mintea ei.

Luă tava de plastic şi, bombănind, o scoase afară.

Auzi voci, nu în şoaptă, ci mai încet, din cauza distanţei şi apoi cheia băgată în lacăt. Uşa se deschise şi aşteptă să înfrunte frigul teribil care nu venea niciodată.

Formele unui furtun şi ale unor oameni umplură cadrul uşii, amândoi prea slabi ca să fie omul cu tava. O voce necunoscută, impunătoare şi cu un accent puternic, o avertiză:

— Rămâi acolo unde eşti, altfel pornim furtunul!

Chiar şi în starea de delir în care se afla, îşi dădu seama că era o tactică nouă, înţelese că veniseră din alte motive în afară de a o tortura doar de dragul de a o tortura.

Îşi coborî braţul şi-şi puse mâinile cu lanţuri la încheieturi, în poală.

Pentru prima dată se aprinse lumina în cameră.

Se strâmbă din cauza durerii pe care i-o provocă.

Omul cu tava păşi în încăpere, se uită la umbrele din spatele său şi, cu o mână tremurândă şi întinsă la maximum, continuă să facă doar câte un pas spre ea, de parcă s-ar fi aşteptat să-l înşface şi să-i devoreze sufletul. Îl măsură din priviri, greutate – înălţime, teamă – acţiune, încercând să ghicească, exact ca şi cum ar fi fost un joc, ce ar fi putut fi afară, care să-l înspăimânte atât de tare încât să prefere să vină lângă ea, mic de frică.

Se opri la aproximativ un metru de ea şi-i întinse nişte hârtii.

Ea se mişcă spre el, cu picioarele drepte, cu lanţurile întinse şi se prefăcu că se chinuie să ajungă la obiectul pe care i-l întindea.

El mai făcu un pas în faţă.

Ea se răsturnă, forţându-l să vină şi mai aproape.

El se lăsă într-un genunchi şi întinse hârtiile mâinilor pe care Clare le ţinea exact în dreptul feţei ei.

Degetele ei tremurau din cauza frigului.

El împinse paginile şi mai mult.

Femeia se uită la ceasul lui şi văzu data şi ora.

Cunoştinţele dobândite se reconfigurau în mintea sa.

Intrarea îi aduse aer în plămâni.

Era ora două noaptea. Stătuse în gaura aia aproape şase zile. Indiferent cine pusese un preţ pe capul ei, nu ar fi intenţionat să o ţină suspendată în timp astfel. Mai erau şi alţi factori la mijloc.

Mâinile durdulii întinseră paginile spre ale ei.

Ea se uită la hârtii şi, refuzând să reacţioneze, le întinse înapoi.

Mâna grasă se retrase imediat, goală, şi privirea lui Clare îl urmări pe cel cu pielea palidă şi netedă îndreptându-se spre uşă de zece ori mai repede decât intrase. Metalul se izbi în urma sa, luminile se stinseră şi camera se întunecă şi mai mult decât înainte.

Pentru camerele de supraveghere, se răsturnă la loc, cu capul la podea, şi închise ochii.

Hârtiile, cu fotografii făcute din vizorul puştii, fuseseră livrate fără nicio acuzaţie, minciună sau ameninţare şi fără niciun comentariu, pentru că nu era nevoie.

Boris găsise ceea ce ea se luptase să ascundă timp de un sfert de deceniu.

Două poze, două mii de cuvinte nespuse, care spuneau clar că drept cadou special pentru ea, făcuse un contract pentru copiii ei, asigurându-se că indiferent dacă ea murea sau supravieţuia, moştenirea ei avea să fie rasă de pe suprafaţa pământului.

Demonii care nu dormeau niciodată dansau în întuneric şi aveau dreptate s-o tachineze.

Pacea era doar o iluzie. Nu avea să primească răspunsuri, nici acum, niciodată. Lucrul de care se temea se întâmplase şi acum nu-i mai rămânea nimic de făcut decât să se confrunte cu acea frică.

Acceptarea îi umplu spaţiile dintre inimă şi plămâni.

Avea timp, foarte puţin timp. Dacă acum copiii ei erau deja morţi, ar fi primit un alt set de poze. Închise ochii în întuneric.

Şederea ei aici se terminase.

Informaţiile pe care le strânsese, paşii şi schimbările de tură, rutina şi zgomotele din camera cu motoare formară împreună o imagine tridimensională. Din spaţiul dintre obraz şi gingii, scoase bucata tare de plastic pe care o rupsese din tava cu mâncare în prima noapte petrecută aici. Oră după oră, stătuse cu acea bucată între degete, frecând-o de podea, cioplind-o până la mărimea potrivită, suficient de mică încât să intre pe gaura cheii de la cătuşe, şi suficient de rigidă ca să-şi menţină forma.

Muşcă din ea acum, îndoi plasticul şi stătu cu faţa la perete, cu mâinile ascunse de camere, în poziţia de somn în care stătuse în mod repetat. Băgă bucata de plastic în gaura cheii şi lucră metodic, cu răbdare, zvâcnind aşa cum zvâcnise în cătuşe în ultimele şase zile.

Timpul se scurse într-o serie de mişcări concentrate, în timp ce degetele ei, îndoite puternic spre încheieturi, ratau şi iar ratau, apoi ratau din nou. Pozele o determinau să continue, feţele copiilor ei văzute printr-o lunetă şi

promisiunea făcută cu atâţia ani în urmă.

Nu poţi să te ascunzi de mine. Nu ai cum să fugi.

Indiferent unde te duci, indiferent cât îmi va lua, te voi găsi.

Îşi ţinuse promisiunea, o găsise de două ori, şi atunci suferise mai mult decât suferise acum, dar nu-i va permite niciodată să le facă asta copiilor ei.

De data asta, o să-l găsească ea şi o să-l distrugă.

Undeva, dincolo de concentrare, cheia improvizată funcţionă şi mâna ei stângă se eliberă. Se ocupă acum de lacătele de la picioare, grăbindu-se, pentru că mâna ei care funcţiona nu avea să fie familiară pentru camere la fel ca mişcările ei de zvâcnire repetitive. Cu picioarele eliberate, urmă apoi mâna dreaptă şi, când termină, stătu lipită de perete cu faţa spre uşă, uitându-se la fâşia de lumină, cu mâinile şi picioarele poziţionate în acelaşi fel în care stătuse în fiecare zi când cătuşele erau la locul lor.

Mâncarea avea să vină în curând, şi ora mesei însemna libertate.

Capitolul 35

Holden

VÂRSTĂ: ***32 DE ANI***
LOCAȚIE: ***HUMBLE, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***FĂRĂ NUME***

Stătu lângă pat, în liniște și-n întuneric, trântit în aceeași poziție, pe același fotoliu, în aceeași stare de veghe de când îl adusese pe Baxter. Draperiile grele blocau aproape complet lumina după-amiezii și zumzetul aerului condiționat menținea camera într-o atmosferă ca de catedrală, cuviincioasă, dureroasă, plină de regrete și rugăciuni.

Dacă ar fi avut un rozariu, l-ar fi folosit.

În schimb, își trăgea de pielițe și studia fața lui Baxter, numărând clipele dintre fiecare expirație chinuită și reluarea infinită cu încetinitorul, care îl făcea să retrăiască fiecare pas, fiecare glonț, iar și iar, de parcă numai voința în sine putea să oprească timpul în loc și să rescrie ce se întâmplase de dimineață.

Fusese forțat să îl lase pe Baxter în pădure.

Dacă ar fi chemat echipele de salvare, ar fi trădat dorințele prietenului său în cel mai rău mod posibil, și nu reușise să-l târască pe uriașul adormit de acolo.

În ceea ce privește trecutul său de pe terenul de luptă, treaba lui nu era cea mai rea.

Văzuse oameni sângerând până la moarte. Văzuse oameni vindecându-se. Își mânjise mâinile cu sânge în timp ce săvârșea miracole, salvând corpuri distruse în războaie, acolo unde nu erau spitale sau chirurgi. Se descurcase cu mult mai puține resurse decât ceea ce reușise să cumpere acum de la o farmacie și să fure de la un spital de urgență.

O lanternă de cap și o pânză îmbibată în soluție antibacteriană fuseseră instrumentele de pe masa lui de operație și săpase după metal și irigase răni în timp ce căutătorii urlau și strigau printre copaci din cauza armelor care-i atacaseră.

Îi cursese puţin sânge din răni, care erau poziţionate destul de sus, aşa că mai avea speranţă. Le cususe bine şi acum aştepta ca Baxter să se trezească. Să intre şi să iasă din maşină fusese un iad, să-l aducă într-o cameră fusese şi mai rău, dar acum Baxter dormea, graţie opiului furat, care-i mai alina durerea, cu o perfuzie în mână pentru hidratare şi antibiotice.

Nu mai putea face nimic altceva, decât să stea şi să aştepte şi să se roage ca rănile să nu se infecteze şi în acea aşteptare, medita deprimat la ce se întâmplase.

Cât ai clipi, totul se dusese pe apa sâmbetei.

Robert se purtase exact aşa cum se aşteptase, o urmase pe Jen în loc să o ademenească până la el. Îl lăsaseră să fugă. Atât timp cât stătea cu ea – şi erau siguri că Jen avea să se asigure că va face asta – puteau s-o localizeze. Asta era frumuseţea jocului împotriva unui adversar antrenat pentru aceeaşi meserie.

El şi Baxter o luaseră pe drumul pe care mersese ea, conştienţi că fratele, care-i vâna se aştepta ca ei s-o urmeze şi, astfel, avea să alerge spre ei. L-ar fi ratat dacă n-ar fi ştiut ce caută.

Baxter îl găsise primul. Acela fusese momentul în care planul dăduse greş.

Groaza lui Holden crescuse de la o secundă la alta, până în clipa de dinainte ca Baxter să tragă.

Fratele se mişcase.

Prada devenise prădător.

Fratele a început să tragă, suficient de rapid şi de bine, încât l-ar fi omorât pe Baxter dacă asta ar fi vrut, dar nu a făcut asta.

Holden nu îşi dăduse seama atunci, nu la început.

Ţipetele lui Baxter au făcut păsările să-şi ia zborul, iar mamele din împrejurimi, care îşi plimbau copiii, s-au uitat pe cer nedumerite. Holden se târâse pe sub tufişuri ca să aibă câmp vizual direct, pregătit să omoare şi să piardă ceea ce veniseră să prindă, dacă asta însemna că proteja ceea ce conta mai mult.

Dar fusese prea târziu.

Baxter căzuse la pământ şi nu se mai ridicase deloc.

Ochise coapsa fratelui, strânsese degetul pe trăgaci şi, într-o clipită, totul se schimbase.

Fratele ridicase capul şi se dăduse repede înapoi, iar zgomotele impactului răsunaseră în liniştea aceea, unul după altul, iar corpul lui Baxter se prăbuşise zvâcnind. Holden urlase în sinea sa.

În ciuda experienţei, în ciuda cunoştinţelor, corpul lui s-a grăbit să înainteze.

Prin vegetaţie, în lumina zilei, a observat licărul şi a ştiut, a ştiut ceea ce văzuse fratele. A ajuns la Baxter şi i-a verificat semnele vitale. Uşurarea, frustrarea şi riscurile s-au transformat în furie. Voia să rămână. Pentru fratele său, *trebuia* să rămână.

Misiunea îl forţa să continue.

Răzbunarea îl forţa să continue.

Brokerul se jucase cu el ca şi cum ar fi fost o jucărie cu cheiţă, oferindu-i fantomele ca să-i îndrepte suspiciunile spre direcţia greşită şi trimiţând o echipă cu contract ca să cureţe totul.

Oricine erau acei oameni, aveau să moară.

Îşi luase echipamentul şi, într-o cursă silenţioasă printre copaci, îşi căutase fratele.

Prezentul rece şi solemn îl făcu pe Holden să-şi revină din amintirile din pădure.

Se izbiră nişte portiere. Se auziră nişte voci ridicate.

Se duse la geam şi printre draperii privi un cuplu de bătrâni mergând spre piscină, împreună cu trei copii mici. Inima i se linişti şi se întoarse lângă pat, la faţa palidă a lui Baxter, la persoana care îi era ca un frate, singurul om în afară de Frank pe care Holden îl considera familia sa.

Aveau cincisprezece ani când se întâlniseră prima dată, el şi Baxter. Pe atunci, era un copil de pe stradă, sălbatic şi iute, ce tocmai se dăduse jos din avion, venit din Bogota, iar Baxter era un leneş supraponderal, care toată ziua stătea numai pe canapea, un bătăuş care locuia într-un apartament. Orgoliul şi atitudinea îi făcuseră să se bată de mai multe ori.

Vânătăile şi sângele duseseră la o prietenie care ajunsese să fie o relaţie ca între fraţi.

Holden îşi trecu degetele prin păr.

Cunoscuse durerea, cunoscuse suferinţa. Ştia ce erau foametea, abandonul şi frigul. Pierduse oameni şi îşi pierduse familia, dar nu se simţise niciodată aşa cum se simţea acum din cauza acestei pierderi ce urma să aibă loc.

Nu văzuse capcana.

Copiii lui McFadden nu văzuseră nici ei capcana.

Brokerul ar fi putut să iasă câştigător dacă nu ar fi fost fratele.

Fratele.

Reluarea evenimentelor se bloca întotdeauna în acel punct, când fratele

stătuse în genunchi pe jos, cercetând corpul lui Baxter. Folosise o armă cu CO_2.

Și frații veniseră din alte motive decât de a ucide.

Îl voiau în viață, la fel cum îi voia și el în viață, totul pentru aceeași femeie.

Verifică perfuzia care intra în venele lui Baxter.

Planurile de răzbunare îl ardeau pe dinăuntru.

Violența, forțată să fiarbă la foc scăzut, sub presiunea salvării unei vieți, clocoti și simți nevoia să cedeze. Avea treisprezece ani pe atunci, era orfan, o maimuță ținută în lesă, când îl înjunghiase pe bărbatul care-l hrănise, îl îmbrăcase și-i oferise un adăpost deasupra capului, și timp de douăzeci de minute privise cum viața celui pe care-l urâse cel mai mult se scursese din el și se vărsase pe gresie. De atunci, mânjise pământul cu sângele a patruzeci și unu de oameni, dar numai în cazul primului simțise plăcere când omorâse.

Predestinat să ajungă în iad, avea să cunoască acea satisfacție din nou.

Dar pentru asta, trebuia să-l lase pe Baxter.

Fereastra oportunității se închidea rapid.

În această arenă a gladiatorilor, unde câștigătorul lua totul, dacă rămânea însemna că pierdea totul pentru nimic. Îi va găsi pe frați, va fi plătit, și ei aveau să-l ducă la Broker.

Capitolul 36

Clare

VÂRSTĂ: ***54 DE ANI***
LOCAȚIE: ***UNDEVA, PE APĂ***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***LIPSĂ***

Întunericul o învălui, întunericul, prietenul ei. Consolare pentru cei de neconsolat și vedere pentru orbi, întunericul care transformă sunetul și vibrația în imagini mentale. Îl văzu venind, venind cu mâncarea, venind pentru eliberarea ei.

Ea stătu nemișcată și aşteptă perfect calmă.

Metalul zăngăni. Lacătul se deschise.

Unele obiceiuri nu se pot schimba niciodată.

Stătu cu mâinile și picioarele poziționate ca atunci când avusese lanțuri și se târî pe fund în față, așa cum făcuse de atâtea ori până atunci.

Fanta se deschise.

Clare schimbă obiceiul și continuă să avanseze, fericită și euforică în timp ce se mișca.

Cineva avea să observe și să vină să o oprească sau poate că nu. Nu conta.

Tava fu împinsă înăuntru.

Ea apucă mâna.

Își înfipse cu putere unghiile, pe care nu le mai tăiase de o săptămână, în carnea bărbatului, și se întoarse rapid, rotindu-și corpul, strângând partea liberă a lanțurilor de la picioare în jurul încheieturii și înfășurând lanțul până la antebraț. Își îndreptă picioarele și trase de braț înăuntru până când umărul lui se blocă.

Bărbatul se luptă și, cu cât se lupta mai tare, cu atât se strângea mai mult lanțul. Țipetele îi umpleau urechile la fel cum duhoarea îi umplea plămânii.

— O să-ți smulg brațul! urlă ea. Deschide ușa!

Nu putea să o deschidă, Clare știa asta. Nu avea cheia și, chiar dacă ar fi avut-o, nu avea cum să ajungă la lacăt așa țintuit la podea cum era acum. Dar o crezu – asta conta – și țipă și mai tare, implorând-o, provocând o gălăgie

incredibilă.

Uşile se izbiră, un vacarm de voci se auzi şi începu să tragă şi mai tare de lanţ, de parcă oamenii ar fi început să-l ţină pe bărbat de corp şi de picioare ca să-l elibereze.

Clare umblă la încheietura lui, îl desfăcu, apoi dădu drumul lanţului şi, o secundă mai târziu, ceasul era în mâinile ei şi braţul dispăru.

Îşi puse ceasul la gleznă şi-l strânse.

Fanta pentru mâncare se închise.

Aruncă lanţul spre cel mai apropiat colţ, apucă camera şi o dădu jos. Se întoarse şi aruncă lanţul spre a doua, dar ratã, ceea ce o costă câteva secunde preţioase. Încercă din nou, aruncă şi trase.

Lupta îi consumase energia. Lipsa somnului şi a mâncării îi transformaseră braţele în greutăţi şi era epuizată mai rapid decât anticipase.

Supravieţuise unor situaţii mai crunte şi mai mult timp, dar pe atunci era mai tânără.

Zgomotele se auziră în faţa uşii şi odată cu ele veni şi scârţâitul, minunatul scârţâit, cu frumoasa lui promisiune de eliberare, premiul pentru că prevăzuse cu acurateţe o mişcare pe care ei nu ar fi trebuit s-o facă, dar pe care o făcuseră. O voce urlă dincolo de uşă, ordonându-i să se dea în spate lângă perete.

Mai inteligent ar fi fost s-o priveze de apă şi de mâncare, până când ajungea să fie atât de deshidratată, încât nu mai era capabilă de nimic şi apoi s-o pună la loc în lanţuri, dar nu puteau să facă asta. Nu puteau să-şi asume riscul, la fel cum nu puteau să-şi asume nici riscul de a o controla cu arme de foc, aşa că aduseseră furtunul, singura lor armă, o armă pe care o supraestimaseră extrem de mult. Avea să-i facă faţă.

Trase lanţul, îl eliberă şi îl aruncă spre cea de-a treia cameră.

Cheia fu băgată în lacăt. Lacătul se desfăcu.

Cu simţurile întinse la maximum şi adrenalina curgându-i în vene, privi în sus spre lanţ. Lumina de la uşa deschisă forma umbre într-o culoare ameţitoare.

Lanţul se ridică în sus. Îl trase înapoi, suficient de aproape încât să lovească şi cea de-a patra cameră. Veni apa. Căzu pe jos şi alunecă pe podea, alunecă sub acea forţă care invadă camera, cu picioarele înainte, invizibilă în faţa ochilor electronici şi ascunsă de jetul de apă.

Avântul, avântul lubrifiat, o izbi tare de picioarele celui care ţinea furtunul.

Îl făcu să-şi piardă echilibrul. Bărbatul pierdu controlul furtunului.

Jetul lovea dintr-o parte în alta, o cobră nedomolită ce scăpase din coşul maestrului său flautist. Cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului său şi mâinile la tâmplele lui, apucă bine şi se aruncă în stânga, luând şi gâtul lui odată cu ea. Îi dădu drumul înainte ca bărbatul să cadă şi ea sări în picioare.

Un baston lovi cu putere spaţiul pe care-l lăsase în urmă.

Ţinând lanţul în ambele mâini, se folosi de el ca de un *nunchaku*, lovind în stânga şi-n dreapta, eliberându-şi drumul printre maşinării într-o încăpere în care erau prea mulţi oameni.

Înfăşură lanţul în jurul gâtului unuia dintre ei, sufocându-l.

Îl trase spre ea, îi luă portofelul şi cheile, îi izbi capul de un perete şi-l împinse într-o parte. Luă obiectele şi le vârî în cămaşă. Impulsul, impulsul însetat de data aceasta, o ajută să atace. Îl lovi pe altul cu cotul în nas. Sângele îi stropi faţa.

Îşi trecu mâinile peste pieptul lui şi apoi îl căută prin buzunare şi găsi un telefon. Îl luă şi-l băgă în sân. Lumina se schimbă. Umbrele îşi schimbară forma.

Se rostogoli ca să evite o rangă.

Încă doi bărbaţi stăteau la uşă, cu bastoane şi aparate de electrocutat în mâini.

Se ridică în picioare, sări pe lada cu instrumente, apoi pe maşinărie şi în cele din urmă pe perete, deasupra capetelor lor, cu lanţul între mâini ca un năvod. Agăţă o bărbie şi gravitaţia o ajută să tragă capul în jos odată cu ea. Bărbatul se lovi tare de podea şi îşi pierdu cunoştinţa. Cu piciorul pe pieptul lui, se lansă asupra partenerului său, luă o cheie din lada cu instrumente şi, cu ultima fărâmă de energie, îl bătu până când bărbatul nu mai reacţionă.

Totul se petrecea cu rapiditate ca într-un rolfilm scăpat de sub control.

Apa lovea nebuneşte şi furioasă prin sala maşinilor. Se aplecă spre cel mai apropiat corp, îi dădu jos geaca, se ridică şi fugi prin pasaj înainte să-şi bage mâinile pe mâneci.

În faţa ei era o scară. Zgomotul făcut de ghetele ei răsuna în urmă-i.

Alergă şi, cu mâna făcută pumn, urcă spre o trapă şi apoi ajunse pe o pasarelă care înconjura una dintre calele vasului. Închise trapa în urma ei, se ghemui şi scoase obiectele din cămaşă.

În portofel găsi optzeci şi trei de dolari, ceea ce era un început.

Îl aruncă şi apoi verifică telefonul.

Era un smartphone. Protejat de parolă. Inutil. Îl aruncă şi pe el.

Examină inelul de chei.

Nicio cheie de maşină, nicio cale uşoară de a evada, dar celelalte chei se puteau dovedi utile pentru a trece de lacăte şi trape încuiate ca să fugă de pe navă.

Se uită la ceasul furat.

Trecuseră două minute de când se eliberase şi mai avea o sută.

Peretele din spatele ei vibră.

Îşi dădu jos lanţul de la mijloc, în timp ce mintea ei invoca zgomote şi mişcări care poate că nu existau, iar corpul ei o implora să stea şi să se odihnească. O briză de aer proaspăt o lovi peste faţă şi continuă să meargă pe pasarelă prin întuneric, umezeală şi un miros urât, acru, de sare şi rugină. O altă scară ducea în sus.

Se auziră ţipete din încăperea de mai jos. Sirenele anunţau trezirea la viaţă a vaporului.

Îşi forţă picioarele obosite să urce printr-o trapă şi apoi încă una mai sus, un nivel, două, probabil trei, în timp ce dreptatea şi răzbunarea, dragostea şi ura, trecutul şi viitorul o aduceau din ce în ce mai aproape de cer.

Ajunse în capăt, deschise ultima trapă şi se furişă pe puntea principală.

Luminile cu halogen din vârful turnului vasului muşcau din întunericul nopţii şi mirosul de motorină şi apă infectă îi invadă nările cu fiecare respiraţie arzătoare. Se întinse la şapte metri de balustradă, gâfâind, ameţită, uitându-se la cei trei sute de metri de apă tulbure dintre ea şi navele şi luminile de pe partea cealaltă a canalului.

Cu douăzeci de ani în urmă, ar fi avut curajul să înfrunte pericolul de a traversa un canal pe timp de noapte – poate că ar fi făcut-o şi acum dacă ar fi fost hrănită şi odihnită – dar era destul de lucidă încât să-şi dea seama că, în starea ei actuală, s-ar îneca. Se târî pe burtă pe podea, sincronizând ghetele, ţipetele şi căutarea.

Docurile se întindeau la infinit, iar navele şi mai mari, şi mai mici, şi la pupă, şi la prova, erau încărcate şi descărcate într-un port care nu dormea niciodată.

Căută o cale să poată coborî de pe vas.

Avea un minut, sau poate mai puţin, până să o găsească, şi, dacă o găseau, aveau să folosească mai mult decât apă. Evadarea putea să transforme o ţintă captivă şi preţioasă într-un obstacol care era mai bine să fie eliminat.

Se întoarse în acelaşi fel, pe burtă, şi se repezi spre balustrade.

Ţipetele se auziră în urma ei şi odată cu ele şi pocnetele de focuri de armă.

Cu coatele încordate, o mână pe gură și nas și cealaltă ținând bine încheietura primei, se aruncă de la o înălțime de o sută șaizeci de metri.

Apa o lovi cu o putere care-i făcu oasele să vibreze.

Se scufundă și dădu din picioare și ieși apoi la suprafață, la cinci metri de coca vaporului.

Șuieratul gloanțelor străpunse apa.

Plonjă și înotă, luptându-se cu valurile care o izbeau de metalul ruginit și ascuțit, și se îndreptă spre prova.

Docul era la un metru optzeci deasupra nivelului apei.

Era extenuată. Temperatura ei era la limita hipotermiei și canalul amenința să o ducă acolo unde oamenii Brokerului nu reușiseră.

Înotă spre pupa următorului vas.

Salvarea ei veni sub forma unei frânghii legate de o baliză și lăsată să plutească în apă. Se apucă de ea ca să-și tragă suflul, apoi își înfășură frânghia în jurul mijlocului și al brațelor, își puse picioarele epuizate pe betonul plin cu scoici și urcă din apă pe doc. Se trânti într-o parte pe balustrada de metal și zăcu acolo gâfâind, uitându-se în sus la vaporul masiv de lângă ea.

Se instală inerția. Ochii i se închideau împotriva propriei voințe.

Voia să doarmă, voia să doarmă un an întreg.

Bărbații care alergau în jos pe pasarelă o determinară să se miște.

Se rostogoli pe abdomen și se ghemui, apoi așteptă o deschidere între platformă și containerul de transport. Merse șchiopătat, cu picioarele tăiate și sângerânde, ca să se adăpostească în cea mai apropiată clădire.

Capitolul 37

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***HOUSTON, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JASON FRANCIS WHITE***

A condus toată noaptea, dând târcoale pe străzi ca un tigru plecat la vânătoare. Energia și nevoia disperată de a ataca l-au împins spre un complex de apartamente care avea să fie finalul zilei dintre bătălii. Întârziase mult mai mult decât avea dreptul să întârzie, era încă murdar și transpirat, aproape de miezul nopții, pentru că ascunderea și eliminarea dovezilor îi luase ore bune.

Urgența îl stimula.

Urgența și necunoscutele, vina și nevoia în creștere de a-și curăța conștiința. Clare era tot ca un spațiu gol în ceață. Nu o mai văzuse și nu mai vorbise cu Jill de când coborâse din ascunzătoare ca să ia momeala lui Christopher. Rapoartele executate cu sincronizarea ei tipică și lipsa mesajelor din partea ei ar fi fost de ajuns ca să-l asigure că e în viață, dacă le-ar fi primit ieri. Dar azi nu era ziua de ieri. Azi, certitudinea se transformase în dubii și instinctul în îndoieli legate de el însuși.

Cineva fusese mai deștept decât el și jucase mai bine decât el.

Era din nou un copil de opt ani care se confrunta cu Clare.

Prea deștept pentru binele său, orb în fața locurilor oarbe, făcuse astfel încât burnerele să se miște încontinuu ca să distragă atenția, făcuse planuri în caz de o răsturnare de situație, în caz că se luau ostatici. În caz că exista o a treia tabără sau intervenția cuiva care nu favoriza nicio tabără. Dar nu făcuse planuri pentru cineva care trecuse de nivelul de nebunie al lui Clare și era psihopat, care ar fi dat foc întregii lumi ca să câștige, chiar și dacă câștigul ăsta însemna să moară în flăcările pe care le provocase singur. Și, din cauza acelei greșeli, transformase un martor inocent într-o victimă colaterală, o datorie despre care știa că poate fi plătită numai cu sânge.

Eșecul îl înfuria și furia îl presa.

Singura strategie împotriva nebuniei era o nebunie și mai mare.

Trase maşina pe aleea de lângă complex şi opri în dreptul copacilor bătrâni care ţineau umbră asfaltului sfărâmat, puse un cuţit în toc, băgă un pistol la spate în curea, scoase un pachet de pietre ninja din geanta cu echipament şi lăsă restul în urmă. Venise după burnere. Avea să le ia într-un fel sau altul.

Le urmărise mişcarea până când se opriseră pe la începutul după-amiezii şi se închiseseră. Dacă avea noroc, probabil că tipul uitase să le încarce, dar, până şi la vârsta de opt ani, Jack ştiuse că numai cei morţi şi rataţii se bazează pe noroc.

Avea nevoie de telefoane, deoarece erau ca o frânghie de salvare pentru Jill şi pentru Clare.

Mai mult de atât, avea nevoie de ele drept frânghie de salvare pentru propria sa conştiinţă.

Brokerul voia sânge.

Psihopaţii voiau sânge.

Aşa să fie. Venea după sânge.

În rezervaţie, auzise cel puţin un trăgător. Acum întrebarea nu era dacă nebunul o luase pe acest drum, ci câţi veniseră în total? Probabil că îi arătaseră poza lui şoferului de Uber. Probabil că aflaseră că avea numărul de telefon al tipului. Închiseseră telefoanele ca să fie în avantaj şi să-l forţeze pe el să apeleze. Era un joc de-a v-aţi ascunselea al asasinilor.

Cu dinţii încleştaţi şi abdomenul încordat, se urcă pe zidul dintre alee şi complex, sări pe partea cealaltă şi merse prin întuneric, scanând balcoanele şi scările bine iluminate, inhalând mirosul rămas în urma focurilor de la grătare şi auzind frânturi din conversaţii aţâţate de bere, vânând o plăcuţă de înmatriculare anume.

Vocea lui Clare îi dădea târcoale prin minte, avertizându-l.

Ameninţarea e uşor de găsit şi de ocolit în linişte, dar se ascunde fără nicio grijă pe la geamuri şi pe acoperişuri, pe străzile aglomerate.

Îi târâse prin păduri şi prin savane, îi lăsase în grija altora numai pentru a-i antrena. Îi învăţase cum să mânuiască diverse arme, cum să zboare, cum să navigheze, cum să plonjeze şi cum să supravieţuiască elementelor naturii, dar cele mai grele încercări ale ei îi puseseră în peisaje urbane unde îi forţase să treacă de la o deghizare la alta, cât timp erau în mişcare, şi nu încetase până când nu reuşiseră să se arate mai deştepţi decât ea.

Prima dată când făcuse asta, avea cinci ani şi se afla pe Zeil, strada comercială din centrul oraşului Frankfurt. Clare îngenunchease în faţa lui, îi dăduse o hârtie cu un număr pe ea şi îi spusese că trebuia să convingă pe

cineva – pe oricine – să-i dea bani ca să dea un telefon.

Îi spusese că dacă nu reușea să facă asta, avea să fie pierdut pentru totdeauna.

Îl împinsese în mulțime.

Degetele lui grăsuțe se întinseseră după ea, dar fusese înghițit de o mulțime de picioare și culori și apoi rămăsese numai el, singur, pe dalele de piatră, înconjurat de străini care mergeau grăbiți. Se luptase cu lacrimile și eșuase.

Aceea fusese prima lecție formală despre cum să te bazezi pe limbajul corporal, pe expresiile faciale și pe semnele care arată statutul socio-economic ca să găsești o potențială țintă și să obții ceea ce vrei. Acele lecții erau acum alături de el, în timp ce îmbrățișa întunericul, ascultând accentele vocilor din noapte, simțind ritmul râsetelor, mirosind un amestec de culturi străine, toate acestea însemnând că erau niște vecini care-și știau cetățenii, care socializau la fel de mult atât în persoană, cât și online, rezidenți care se protejau unii pe alții atât de lege, cât și de crime.

Era tot ce fusese învățat să evite.

Apartamentele, mici și înghesuite, ar fi transformat orice ceartă într-una mortală cât ai zice pește.

Ar fi atras atenția imediat. Invizibilitatea ar fi fost dificil de menținut.

Instructajul insista să-și uite pierderile și să abandoneze telefoanele, îi spunea că era mult mai important să se mobilizeze, să rămână invizibil și să-și protejeze familia, decât să se întoarcă pentru a salva un om pe care-l întâlnise odată pe bancheta din spate a unei mașini.

Lăsă antrenamentul deoparte și continuă să meargă în spațiu deschis, vânând culori și forme sub parcarea acoperită, căutând o Corolla familiară. Găsi mașina, cu portierele și geamurile încuiate, în capătul unui spațiu acoperit lung de doisprezece metri, de la marginea unei pante cu iarbă înclinată spre două clădiri cu trei etaje.

Felinarele murdare montate din loc în loc aruncau suficientă lumină, ca locatarii să aibă iluzia siguranței, iar el să nu mai fie în întuneric. Se strecură printre vehicule, alertat că pot fi martori, după mirosul ușor de marijuana care venea de la un grup tăcut de oameni ce stăteau pe scaune pliabile la etajul al doilea și că ar putea să-l întrerupă râsetele din apropiere și muzica tare.

Scoase pietrele ninja din buzunar – ceramică fină cu infuzie de oxid de aluminiu, ce fusese luată de la bujii sparte – cu greutate mică, ușor de purtat, ilegale în unele state și capabile de a sparge gheața fără zgomot și mai rapid

decât cu o rangă sau cu un ciocan.

Se lăsă pe spate ca să-şi ia avânt şi aruncă o bucată în geamul maşinii.

Sticla se sparse într-o mie de cioburi.

Ceasul din mintea sa începu să ticăie.

Îşi băgă mâna înmănuşată prin spaţiul gol şi descuie uşa.

O secundă.

Deschise portbagajul. Apoi uşa din spate. Căută sub banchetă. Atinse plastic, apucă plastic, scoase şi băgă în buzunar Blackphone-ul şi telefoanele personale.

Nouă secunde.

Văzu o mişcare prin întuneric mai departe pe pasajul de legătură, şi umbra se transformă într-o siluetă care trecu de pe pasaj pe iarbă, mişcându-se cu rapiditate spre el. Jack se întoarse spre portbagaj, căută sub podea, în jurul roţii de rezervă, în jurul sculelor de reparaţii şi în spaţiile goale, în speranţa că poate burnerele căzuseră mai jos în timpul mersului, din cauza drumului şi a mişcării. Nu erau acolo. Ştia că nu aveau să fie acolo, dar avea nevoie de confirmare înainte să omoare.

Lăsă portbagajul în jos cu un mic zgomot şi merse aplecat spre un Jeep Cherokee parcat în stânga.

Şaptesprezece.

Printre roţi se văzură nişte pantofi şi nişte picioare grăbite, care se opriră în dreptul portierei şoferului. Când tipul şi-a dat seama ce se întâmplase s-au auzit mormăituri şi mormăiturile s-au transformat în înjurături. Un ecran de telefon se aprinse, luminând geamurile şi asfaltul.

Jack ieşi din ascunzătoare, cu cuţitul în mână şi lama ascunsă în antebraţ. Tipul ridică privirea şi îl privi fix în ochi. Jack ştia acel păr, acei ochi, acea faţă, văzuse aceiaşi pometi în poza făcută de camera din rezervaţie. Recunoaşterea îl făcu să adopte o postură încordată şi duse mâna la armă.

Cu lama în jos, Jack se repezi spre el, îl înjunghie în picior şi apoi îl trase spre el, ca să-l prindă cu braţul cu viteza care ar fi fost necesară ca s-o prindă pe sora sa, ţinându-i un braţ la gât.

Cu cuţitul la gâtul acestuia şi gura la ureche, îi şopti:

— Să mergem!

Bărbatul se zbătu. Jack îl ţinu bine.

Întinse mâinile spre braţul lui Jack, îi înşfăcă geaca, alunecă şi se dădu înapoi, dând cu pumnii şi încercând să-l lovească în faţă. Jack înfipse lama şi mai adânc, drept avertisment. Mâinile agitate renunţară să-i mai atace faţa şi

încercară să preia controlul cuţitului. Jack îl strânse din ce în ce mai tare, în timp ce adversarul său dădea pumni şi ţipa deşi avea gura blocată de Jack, şi îl strânse până ce sângele nu mai circulă şi omul se înecă.

Un minut şi douăzeci de secunde.

Jack deschise uşa şoferului şi împinse corpul moale înăuntru, cu capul pe consola centrală şi şoldurile pe scaun. Cu cuţitul în dreptul unghiilor adversarului său, renunţă la şansa de a lua o bucată din celălalt cu el, apoi îi puse cuţitul la gât şi îi tăie carotida.

Omul avea să moară din cauza sângerării înainte să apuce să se trezească: un ucigaş în minus, un motiv în minus ca să fugă. Clare ar fi fost mândră.

Îşi recuperă bucata de ceramică şi închise portiera.

Un minut şi cincizeci de secunde.

Porni pe iarbă şi păşi pe pasaj, urcând câte două trepte până la etajul al treilea. N-ar fi trebuit să se ascundă acolo niciodată. Avea numele şoferului, plăcuţa de înmatriculare şi numărul de telefon. Orice idiot cu conexiune la internet ar fi putut găsi adresa, dar gândirea „celor dornici să dea foc întregii lumi” implica violenţă, care le aducea satisfacţie şi strategie proastă pe termen lung.

Sări peste balustradă, se aruncă de pe pervazul de la etajul al treilea pe veranda adiacentă, ateriză pe balustrada balconului de mai jos şi, stând în echilibru acolo, aşteptă cu spatele lipit de zid, ascultând vocile dinăuntru, care se auzeau prea încet ca să poată înţelege ce spuneau, dar suficient de tare încât să facă diferenţa dintre ele şi să le numere. Scoase un burner nefolosit.

Două minute şi patruzeci de secunde.

Voiau ca el să sune. Urma să le dea ceea ce voiau.

Sună la numărul şoferului.

O sonerie se auzi dincolo de jaluzele.

Umbrele dansau în lumină. Vocile se ridicară entuziasmate.

Un accent familiar rosti într-o şoaptă înecată un „alo” precaut în urechea sa.

Jack întoarse faţa într-o parte, ca vocea lui să nu se audă până în cameră şi vorbi ca şi cum ar fi fost băut şi se distra pe cinste:

— Salutare! Scuze că te sun atât de târziu! Am fost unul dintre clienţii tăi azi. Ţi-am luat numărul în caz că aveam nevoie de un drum în seara asta. Eşti liber?

O conversaţie înăbuşită se auzi din partea cealaltă. Vocea şoferului tremură şi vorbi rar.

— Nu sunt liber, îl anunţă el. Dar poate ai lăsat nişte lucruri la mine maşină?

— Nişte lucruri?

Jack zâmbi ca un prostănac beat, pentru că zâmbetele se simţeau şi prin telefon.

— Nu, frate, totul e la mine. Trebuie să fie ale altcuiva.

— N-ai pierdut nişte telefoane?

— Am totul, frate. Dar apreciez grija ta.

— Aşteaptă, te rog! zise şoferul.

Urmă o altă pauză. Se auziră nişte voci înăbuşite, apoi urmă o propoziţie forţată.

— Da, pot să vin să te iau. Unde eşti?

— Nu e nicio problemă, frate. Mă descurc.

În urechea lui, ezitarea se transformă în disperare.

— Vin să te iau!

Jack apăsă pe „silenţios” şi aruncă o piatră ninja în geamul de la balcon. Uşa se sparse. Urmară ţipetele. Gloanţele şuierară din cameră, în rafale, ricoşând peste tot. Încheie apelul, scoase pistolul de la spate, aşteptă până când muniţia inamicilor se epuiză şi izbucni cearta, apoi se agăţă de jgheaburi şi se aruncă dincolo de jaluzelele verticale.

Secundele trecură în linişte şi îi oferiră rapid nişte informaţii.

Sufragerie. Mobilă. Uşă.

Două ameninţări. Un ostatic.

Timpul începu să se târască până când se opri şi se mişcă apoi cu încetinitorul, avansând cu fiecare glonţ tras. Unul în pieptul bărbatului care stătea cu faţa spre geam şi schimba încărcătorul de la armă. Unul în capul lui. O schimbare. Un glonţ în coapsa ostaticului.

Şoferul ţipă şi se prăvăli, redistribuindu-şi greutatea şi creând confuzie.

Un glonţ în capul celui care-l ţinea pe ostatic.

Linişte.

Trei minute şi cincizeci şi cinci de secunde.

Ţinu arma cu ambele mâini, în timp ce intra în bucătărie, apoi pe hol şi nu văzu nicio mişcare. Se puse în genunchi şi îi căută pulsul bărbatului care-l ţinuse pe ostatic. Se uită la şofer, care stătea lângă cadavru, cu dinţii încleştaţi, mâinile strângându-şi coapsa, care îi sângera pe covor.

— Mai sunt şi alţii? şopti Jack. Mai e vreunul aici?

— Unul e afară.

— Colegii? Unde sunt colegii tăi de apartament?

Șoferul aruncă o privire spre hol.

Jack nu avea nevoie de cuvinte. Nu voia să știe, nu voia să vadă. Se aplecă spre piciorul șoferului, îi dădu la o parte pantalonii largi și observă traiectoria glonțului.

Avusese noroc, nu lovise o arteră și nici vreun os.

Șoferul gemu și ochii săi, plini de întrebări, acuzații și durere se opriră asupra chipului lui Jack.

Disprețul față de sine se adăugă vinovăției. Jack dădu drumul pantalonilor.

— Îmi pare rău, spuse el. Era singura cale prin care să-i opresc să nu te omoare.

Șoferul, respirând printre dinții încleștați, dădu din cap.

Jack întrebă:

— Unde sunt telefoanele? Cele pe care le-au găsit ei?

Șoferul se ridică într-o parte ca să se sprijine de perete și arătă spre un rucsac trântit pe o canapea veche. Jack luă rucsacul, îl desfăcu și căută prin prostiile pe care nu le recunoștea, ca să găsească tot ce era al lui.

Patru minute și douăzeci de secunde.

Băgă pistolul lângă restul lucrurilor, își puse rucsacul pe umăr, scoase o copie de pe poza din pachetul țintei, trimis de Broker, și i-o arătă șoferului.

— Sună la 911! Spune-le că a avut loc un conflict armat. Spune-le că ești rănit. O să-ți pună întrebări până la urmă. Poliția o să vrea să știe cine a intrat pe geam.

Îi arătă mai aproape poza cu fața lui Christopher, acoperită de șapcă și ochelari.

— A fost tipul ăsta. Ai înțeles?

Șoferul dădu din cap din nou.

Patru minute și patruzeci de secunde.

Se auziră niște pași pe pasaj.

Țipete răsunară în apropiere de intrare.

Jack împături poza la loc, o băgă în șoseta tipului care îl ținuse pe ostatic și adună telefoanele din buzunarele și mâinile lor.

Îl întrebă pe bărbat:

— Care din ele e al tău?

Șoferul întinse mâna spre smartphone. Jack îl luă și îi aruncă apoi câteva telefoane cu clapă, de unică folosință.

— Tipul din poză îl are pe al tău, spuse el. Tu l-ai luat pe ăsta de la tipul

mort, după ce el a plecat.

Bărbatul încuviinţă din nou.

Jack aruncă restul telefoanelor în rucsac, lăsă armele acolo unde erau şi ieşi pe unde intrase.

Cinci minute şi cincisprezece secunde.

Trecu de balustradă şi sări pe veranda de sub balcon.

Dezgustul îi fremăta în stomac.

O disprețuise dintotdeauna pe Clare pentru felul în care se folosise de ceilalţi ca să-şi atingă scopul final. Culmea ipocriziei, şi el fusese la fel în momentele de criză.

Cuvintele lui Jill îi răsunau în minte, schimbându-i viziunea asupra lumii.

Nu confunda ipocrizia cu dragostea.

Se referise la atitudinea lui faţă de ea, nu la Clare, dar ideile de bază erau aceleaşi. Acum înţelesese, pentru prima dată înţelesese dilema lui Clare, înţelesese că ei îi păsase de victimele colaterale şi că, la fel ca în cazul lui, îi păsase mai mult să-şi protejeze familia.

Se auziră nişte voci ridicate în urma sa, în jurul lui, sunetele ameninţării care erau purtate de vânt până la el.

Picioarele lui atinseră pământul.

Sirenele care se apropiau urlau în depărtare.

Se furişă pe lângă zid şi apoi peste asfalt, mişcându-se suficient de încet încât să nu atragă atenţia, ajunse la gard, îl sări şi apoi merse repede spre maşină.

Aruncă rucsacul pe scaunul pasagerului, băgă cheia în contact şi, cu farurile aprinse, ieşi de pe alee. Întoarse încet spre o stradă pustie din apropiere, conduse şi continuă să conducă pentru a se depărta de locul crimei.

Timpul se târa ca melcul, simţea nişte unghii înţepându-l tare în diafragmă şi numără kilometrii în timp ce se îndepărta de Jill, conducând în direcţia opusă celei în care voia să meargă, pentru că numai de la distanţă putea să pornească în siguranţă burnerele din nou – în siguranţă în ceea ce-l priveşte pe Broker, în siguranţă în ceea ce le priveşte pe forţele de ordine care, dacă-şi făceau treaba cum trebuie, ar fi căutat orice urmă digitală care să fi pornit din acel complex de apartamente.

Minutele secară ceasul. După o oră, îşi permise să oprească.

Închise ochii în timp ce aştepta ca telefoanele să se deschidă.

Tonul apelurilor pierdute îi crescu pulsul.

Se uită la numere.

Nu recunoscu niciun număr, dar recunoscu pauzele dintre Clare şi Clare, şi Clare, şi din nou Clare.

Eşecul se transformă în frustrare şi furie.

Mai avea o rundă de dovezi de distrus, care i-ar fi luat din timp, trebuia neapărat să găsească o cale să contacteze şi să păstreze legătura, iar acest telefon şi toate celelalte pe care le mai avea îl expuneau, erau nişte cătuşe, o ambuscadă care aştepta să aibă loc.

Capitolul 38

Clare

VÂRSTĂ: ***54 DE ANI***
LOCAȚIE: ***GALENA PARK, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***FĂRĂ NUME***

Cu capul plecat, mâinile băgate în buzunare, merse pe asfaltul crăpat, trecu pe lângă o firmă de amanet, una de închiriere de mobilă, magazine de reparaţii, dincolo de barierele de securitate şi de vânzători care dormeau la tejghea. Trecu pe lângă un magazin de gogoşi luminat, deja deschis la ora patru dimineaţa şi pe sub luminile de neon ale unei benzinării goale.

Auzi nişte cauciucuri întorcându-se în lotul din spatele ei.

Se luptă cu paranoia ca să nu se întoarcă şi să privească.

Atinsese starea de delir cu câteva ore în urmă sau poate cu câteva zile în urmă, şi alerga cu corpul invadat de valuri de adrenalină, după ce făcuse o oprire lângă nişte tonomate şi se odihnise două ore într-o spălătorie deschisă non-stop, somn ce-i fusese întrerupt de nişte huligani cu cuţite care încercaseră să-i fure puţinii bani pe care-i avea la ea. Le furase ea telefoanele în schimb, şi aproape că-i rupsese braţul unui drogat, ca să-i fure încălţămintea.

Avea nevoie de proteine, avea nevoie de somn, dar nu putea să se oprească, pentru că odată ce se instala inerţia, era terminată. Un pas după altul, îşi târşâi picioarele în nişte Nike Airs care erau o uşurare la fel de mare pentru picioarele ei goale şi rănite, cum erau telefoanele care o ajutau să nu atragă atenţia în timp ce apela. Se uită să vadă cât e ceasul şi rezistă tentaţiei de a suna din nou.

O sunase pe Jill de două ori, iar la Jack încercase de trei ori.

Numerele erau active, dar îi intrase căsuţa vocală de fiecare dată.

La fel şi în cazul telefoanelor date lui Raymond, nu primise niciun răspuns.

Groaza, alimentată de disperare, se instala în spatele paranoiei.

Se înşelase, se înşelase groaznic şi nu putea să înţeleagă. Dacă erau morţi

copiii, pozele i-ar fi arătat asta, dar nu era așa. Erau în viață, în viață și în bătaia puștii, în viață și cu o promisiune care nu fusese îndeplinită.

Călcând mai întâi pe călcâi și apoi pe restul tălpii piciorului, merse un drum nesfârșit și extenuant spre nicăieri. În curând, avea să se lumineze de ziuă. Va trebui să găsească un loc, un adăpost, ca să nu mai fie pe străzi.

În mod repetitiv și din reflex, verifica mereu cât e ceasul, iar și iar, luptându-se cu anxietatea. Mai avea două ore, cel mult trei, până când telefoanele acestea se vor transforma într-un dezavantaj și va fi forțată să le abandoneze și să găsească altele. Imagini, gânduri și teamă îi alergau nebunește și în mod incontrolabil prin mintea, care se lupta să rămână ancorată în realitate.

Așteptă să mai treacă zece minute și avea să sune din nou.

Capitolul 39

Holden

VÂRSTĂ: ***32 DE ANI***
LOCAȚIE: ***LA PORTE, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***FĂRĂ NUME***

Farul lumina din Humble și până în Houston, trimițând raze lungi în zigzaguri peste oraș, apoi către sud-est spre coastă, unde se stingea. Holden îl urmă, îndreptându-se spre război, cu tot ce avea nevoie într-o mașină Kia, veche de doisprezece ani, pe care o cumpărase de la un tip care avea nevoie de bani imediat.

Lăsase surse de hidratare și de medicamente pentru patruzeci și opt de ore, lăsase un cronometru prestabilit și instrucțiuni destul de clare, încât până și un bolnav de demență le-ar fi înțeles, și totuși faptul că plecase tot îl apăsa pe suflet.

Dacă nu se întorcea, cel mai probabil Baxter avea să moară.

Se ținu departe de autostrăzi, ca să evite extragerea de date, scanerele care urmăreau plăcuțele de înmatriculare și alese răul mai mic, ca să nu fie surprins de camerele care supravegheau traficul în oraș. Vehiculul încă era înregistrat pe numele tipului care-i vându-se mașina, dar scanerele aveau posibilitatea de a-i detecta mișcările și nu avea nevoie de bătaia asta de cap. Bulevardele și străduțele îl duseră încet-încet spre cartiere deprimante, atât de opuse din punct de vedere cultural față de suburbiile din nord, frumoase și îngrijite, încât ar fi părut că ambele zone făceau parte din țări diferite.

Peisajele și mirosurile îl calmară. Umerii i se relaxară.

Se putea adapta la orice pătură socială în care ar fi trebuit să aibă o misiune, dar întoarcerea în cartierul inadaptaților și al celor oprimați era ca și cum ar fi purtat o geacă confortabilă sau s-ar fi așezat în scaunul preferat și acesta era ultimul lucru pe care și l-ar fi imaginat pe acea alee murdară de pe văile din orașul Bolivar, locul în care Frank stătuse în fața lui și îi oferise o poveste cu zâne.

Nu că locul acesta ar fi reprezentat sărăcia în adevăratul sens al

cuvântului.

Străzile pavate și fundația civică funcţională, telefoanele mobile, apa care curgea, felinarele, mâncarea ieftină și încălţămintea la mâna a doua promovau promisiunea Visului American. În acea mahala a mahalalelor, din partea de sud-est a orașului Bogota, casele construite din placaj, cărămizi și bucăți de metal făceau ca locuințele pe lângă care trecea acum să pară a fi niște vile. Râsese atunci când Frank îi prezentase visul unui orfan, devenise agresiv când Frank insistase și se oprise uimit când Frank îl strigase după o poreclă scoasă din amintiri pe care le îngropase. Ascultase o poveste despre un tată american care petrecuse ani buni după moartea iubitei sale în căutarea unui fiu, până când se alesese cu aceeași soartă.

Frank îi oferise șansa unui cetățean american, iar Holden se aventurase în acel vis, dar știuse de pe atunci că nu există povești cu zâne, numai minciuni învelite în sentimente frumoase și că finalurile fericite nu erau nici măcar finaluri, mai degrabă poveștile erau ciuntite și cititorul trebuia să treacă peste.

Anii în care își folosise inteligența și mâinile ca să le facă față oamenilor puternici, a căror ură sadică față de el se mărise cu fiecare centimetru cu care creștea, îl întăriseră efectiv suficient încât să se poată descurca bine de unul singur la vârsta de paisprezece ani, în cartiere în care violența rivaliza cu cea din zonele în care mișunau cele mai rele bande urbane.

Acceptarea ofertei lui Frank fusese versiunea lui de a merge mai departe.

Știuse că promisiunea unei vieți mai bune nu putea să schimbe cu nimic faptul că-și privise mama murind, nu putea să schimbe faptul că fusese luat cu forța din casa ei din Cartagena și târât prin toată țara până într-o fortăreață de pe dealurile de lângă Calamar, unde fusese lăsat să se descurce singur, ca un câine abandonat, îmbrăcat cu zdrențe, furând mâncare și dat drept pradă de război pentru divertisment, atât aliaților, cât și inamicilor. Dar lucrurile luaseră, într-adevăr, o întorsătură nouă.

Nu-și mai putea aduce aminte de primele luni, cele în care se perindase prin holurile cu gresie și verande acoperite, murdar și înfometat, plângând după mama lui, cele în care ar fi putut să moară de foame, dacă nu ar fi avut parte de bunătatea menajerelor care-i mai dădeau mâncare de pe farfuriile pe care le serveau. Lunile în care ar fi murit din cauza infecţiilor, dacă nu ar fi fost cei care aveau cel mai puțin de oferit, dar care îl spălaseră și îl îmbrăcaseră din puținul pe care-l aveau. Nu putea să-și mai aducă aminte, dar își dorea asta. Își dorea să poată să țină minte cea mai groaznică durere.

Incapabil să-și păstreze amintirile, căzuse pradă urii.

Frank încercase să-i controleze furia cu explicații, îi povestise că tatăl lui făcuse parte dintr-un grup operativ comun, într-o operațiune Hail Mary care o avusese drept țintă pe amanta cea mai tânără a unui lider, cu scopul de a afla informații despre legăturile internaționale ale drogurilor cu politica. De parcă un început nobil ar fi putut să spele păcatele.

Nu exista iertare atunci când dorința, dorința periculoasă, dusese persoana de legătură dincolo de linia de finish a operațiunii. Trecuseră peste limita pericolului. Rezultatul fusese un copil de treisprezece ani cu o mamă moartă, care ajunsese să fie un trofeu captiv. După doi ani, tatăl lui avusese aceeași soartă: două victime colaterale pe radarul necruțător al războiului împotriva drogurilor.

Părinții săi făcuseră niște alegeri, în ciuda riscurilor.

Ceea ce era de neiertat era faptul că aduseseră un copil în acel coșmar.

Frank nu mai vorbise niciodată despre ei de atunci.

Era mai bine așa.

Holden trase mașina pe marginea drumului, vizavi de un motel plin de mucegai și plin de gândaci, genul de loc în care locatarii nu vedeau nimic, iar proprietarii cu atât mai puțin, genul de locație unde s-ar fi dus ca să dispară, care spunea la fel de multe despre Jen și fratele ei ca și despre el.

Acesta era locul în care-l adusese dispozitivul de urmărire. Acesta era locul în care avea să-i găsească.

Robert fusese prima diversiune folosită pentru a ajunge aici.

Jen nu ar fi ieșit niciodată în spațiu deschis, nici măcar pentru un iubit luat ostatic, dar iubitul ostatic schimbase dinamica puterii și, forțându-l pe puști să țină telefonul cu el, oferise iluzia unui rău mai mic, ceea ce-l salvase de o vânătoare prelungită.

Dispozitivele de urmărire prin GPS, cusute în pantalonii și geaca sa, fuseseră a doua diversiune.

Cele din tălpile pantofilor lui Robert fuseseră a treia.

Pantofii erau foarte importanți atunci când erai pe fugă, erau ultimii care dispăreau. Avusese întăriri peste întăriri, în cazul în care Robert și-ar fi luat tălpășița și Holden ar fi fost forțat să-l vâneze, și așa ar fi câștigat și timp în cazul în care Jen și-ar fi dat seama înainte ca el să fie pregătit. Și dacă Jen îi găsea, ei aveau să fie diversiunea care s-o împiedice să-și dea seama că tot ceea ce-și dorise el de la ea în tot acest timp era numărul ei de telefon.

Dar asta fusese înainte să înceapă focurile de arme, înainte ca Baxter să fie pe punctul de a muri, înainte ca planurile bine stabilite să fie date peste cap.

Nu intenţionase niciodată ca urmăritorii să rămână în viaţă pe tot drumul parcurs printre copaci sau în orele în care stătuse de veghe la patul lui Baxter. Dar rămăseseră, şi el îi monitorizase, ascuns în întuneric, în timp ce ei se mişcau prin oraş, până ce se opriseră şi ştiuse că nu mai avea timp. Vulnerabilităţile protocolului îi permiseseră să transforme telefonul lui Jen într-un emiţător ori de câte ori dispozitivul era pornit – dar acum nu era pornit – dar fusese pornit şi avea să pornească din nou, şi aceste intervale rapide continuau să indice locul în care se afla acest motel. Holden scană parcarea şi studie uşile de la camere.

Jen ştia că Holden are numărul acesta, ştia că există o şansă să vină să cerceteze, poate că folosise apelurile ca să-l ademenească aşa cum o ademenise el, ar fi putut să facă asta, dar sincronizarea dintre semnale devenise mai scurtă şi aceste izbucniri scurte de activitate, precum un cod Morse în întuneric, aveau mai mult de-a face cu discreţia decât cu o capcană.

Dacă le interpretase corect, Jen aştepta un apel, încerca să realizeze o conexiune şi era disperată. Exista o singură persoană pe care ar fi vrut s-o contacteze acum, când era atât de panicată.

Ceea ce însemna că fratele ei nu era cu ea.

Cugetă asupra implicaţiilor şi le cântări în raport cu opţiunile pe care le avea.

Era precaută, gata să tragă oricând şi periculoasă.

Avusese nevoie de o echipă de şase oameni ca să o prindă pe mamă în viaţă, şi asta pentru că, din cine ştie ce motiv, mama le permisese s-o prindă. Asta nu avea să se întâmple şi aici, chiar dacă Jen era singură, chiar dacă îl avea pe Robert care s-o încetinească, chiar dacă ar mai fi avut cinci oameni cu el. Aici era vorba despre invadator versus apărător, iar în privinţa aptitudinilor, era la fel de bună ca el şi avea mai multe arme decât el. Nu avea nevoie să-i vadă inventarul ca să ştie asta.

Călătorea cu puţin armament, ca întotdeauna, prefera strategia în detrimentul forţei brute şi invizibilitate în locul şocului şi al uimirii; nu se asemăna deloc cu asasinii ridicoli de la Hollywood, care transportau arme de foc complet asamblate pe cale aeriană – în bagaje duse în mână de parcă razele X şi verificările de securitate într-o lume controlată de terorişti nu ar fi existat – în ţări în care dacă erai prins cu aşa ceva erai imediat condamnat la ani buni de închisoare. În comparaţie cu ei, cele trei arme pe care le căra acum erau un exces extravagant: un pistol cu rază scurtă de acţiune, o puşcă având precizie mare, pentru distanţă şi un semiautomat cu viteză mare, pentru

cazul în care trebuia să tragă încontinuu, cu speranţa că va lovi ţinta.

Niciuna dintre ele nu era înregistrată, erau arme-fantomă construite din componente pe care le achiziţionase online sau la licitaţii, cu mecanisme principale – singura parte a unei arme de foc care era tratată de legea federală ca o armă – polizate de propriile lui mâini. Nu aveau numere de serie, nu erau înregistrate, nu exista niciun loc care să ofere datelor lui biometrice o stocare permanentă pe listele de căutare care nu existau în mod oficial şi avea garanţia că balistica lor nu ar face niciodată legătura cu o crimă pe care nu o comisese niciodată. Armele-fantomă erau legale într-un fel în care armele furate, numerele de serie îndosariate şi achiziţiile de pe piaţa neagră nu ar putea niciodată să fie, pentru că legea americană nu cerea licenţă pentru construirea unei arme pentru uz personal şi asta era tot. Privi motelul, în timp ce minutele se transformară în sferturi de oră, echilibrând răbdarea profesională cu strategia şi nisipul din clepsidră care se scurgea din viaţa lui Baxter.

Un glonţ în uşă – spera că era uşa cea bună – ar provoca acţiune şi mişcare şi prin mişcare va şti dacă e şi Robert prezent şi dacă Jen e cu el, sau dacă apelurile care-l aduseseră aici erau doar o biată încurajare şi o distragere care să-i fure din timp. Luă carcasa tare din spate, păşi în noaptea răcoroasă şi merse pe trotuarul cu crăpături spre un gard legat cu lanţuri.

Gardul duse într-o deschidere, deschiderea duse într-o parcare goală şi acolo ajunse la tomberoane şi apoi pe un acoperiş industrial plat. Asambla puşca într-un ritual respectuos, metal lângă metal, conştient sută la sută de fiecare contact, prezent în fiecare moment al acestei meditaţii antebătălie şi ochi partea de jos a uşii, suficient de sus, încât să provoace o reacţie şi suficient de jos, încât să nu omoare pe nimeni din cameră.

Farurile îi întrerupseră sincronizarea.

Un vehicul veni din curbă spre motel şi Holden se opri ca să permită potenţialilor martori şi victime colaterale să treacă.

Maşina se opri aproape de locul în care intenţionase să lovească.

Un tânăr şi o femeie de vârsta a doua ieşiră afară.

Lumina slabă şi atrăgătoare de molii le ilumină profilul şi creierul său tresări când îi recunoscu, gura i se uscă şi gândurile îi invadară mintea în încercarea de a pune cap la cap lucrurile.

Capitolul 40

Jill

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***LA PORTE, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JENNIFER WHITE***

Imaginea de la televizor se schimbă, aruncând un caleidoscop de culori fără sunet pe pereții întunecați și mobila decolorată. Se balansă pe călcâie și ignoră impulsul de a se uita la ceas. Îl ignoră și pe Robert, care stătea întins în pat, adormit, și își controlă invidia pe care o simțea față de starea lui fericită de uitare. Numără încet până la treizeci, traversă camera din nou, stătu în dreptul ușii, se întoarse și așteptă.

Ochii lui Robert se deschiseră și-i întâlniră pe ai ei.

Își puse o pernă peste față și se întoarse cu spatele la ea, ceea ce era bine pentru ea. Așa, nu mai simțea nevoia să-l sufoce.

Se spălaseră amândoi. Merseseră la secția de poliție și rezolvaseră problemele lui urgente și se retrăseseră în camera aceasta înghesuită. Stătuseră aici prea multe ore, interogator și prizonier, vorbind, certându-se, dansând în jurul vechiului concept al îndrăgostiților. El voia să plece, dar ea nu-l lăsa și amândoi știau că afirmațiile ei despre siguranță și protecție erau mai mult minciuni decât adevăr.

Avea nevoie de el ca s-o conducă spre Christopher, ucigașul.

La fel cum Christopher se folosise de Robert ca să ajungă la ea, ea avea să-l folosească pe Christopher ca s-o găsească pe Clare. Cel puțin, acesta fusese planul, atunci când pornise după Robert, dar nu ar fi existat un plan – nu ar fi existat nimic – fără Jack. Nu mai auzise nimic de *el* de când cu rezervația, și nu-l mai văzuse deloc de când îi verificase locația și descoperise că nu se mai află pe traseu și nu se mai ține de plan.

Jill îl așteptase, îl așteptase până când așteptarea devenise prea riscantă.

Ar fi trebuit să ajungă aici cu mult înaintea ei, având în vedere cât timp îi luase să rezolve problema lui Rob, dar iată-i aici, la ora patru dimineața, și încă nici urmă de Jack.

Dacă nu o contacta și nici nu apărea până să răsară soarele, atunci era mort și Clare era ca și moartă, iar ea rămânea singură – cu adevărat sigură – izolată într-un fel pe care nimeni, nicio altă persoană, nu l-ar putea înțelege.

Poate acesta era de fapt motivul pentru care-l ținea pe Robert cu ea.

Strânse pumnii și se strădui din toate puterile să-și alunge teama.

Voia să deschidă ușa și să fugă într-un loc în care să nu mai poată să simtă nimic, și asta o făcea să fie furioasă pe Jack, pentru că se juca de-a Dumnezeu cu o dependență de substanțe chimice, o evadare.

Din acest punct de vedere, era deja singură.

În tot acest timp, deși Jack știa atâtea, nici măcar el nu pricepuse că șaisprezece ani în care locuise pe muchie de cuțit, în care nu știuse niciodată ce avea să urmeze, ani plini de adrenalină constantă, creaseră o dependență – că ea nu se droga doar de dragul de a se droga și pentru a se simți bine, ci pentru a bloca impulsuri care ar fi putut s-o omoare sau s-o trimită la pușcărie. Se droga pentru a scăpa de coșmaruri și de amintiri și de liniștea dureroasă, cum era cea de acum, când anxietatea atingea un nivel copleșitor, ea făcându-și griji pentru Jack, Clare și din cauza a ceea ce nu putea să vadă și să știe.

Ar fi trebuit să ascundă blestematele alea de pastile, în loc să tragă apa după ele. Ar fi trebuit să facă o prezicere vrăjită, că într-adevăr lucrurile aveau s-o ia razna și ea, nu Jack, avea să fie cea care va sta ca pe ace, așteptând ca totul să se liniștească.

Jill scoase burnerul din buzunar, băgă cardul SIM în el, și bateria, îl deschise și începu din nou să sune. Ar fi trebuit să distrugă chestia asta cu câteva ore în urmă, dar nu putea s-o facă. Jack devenise pisica nenorocită a lui Schrödinger[{26}], și asta era singura ei modalitate prin care să poată deschide cutia și să afle dacă era în viață sau mort.

Îi intră direct căsuța vocală, la fel cum se întâmplase de fiecare dată când îl sunase.

Desfăcu telefonul și puse piesele în buzunar.

În parcarea de afară se închiseră niște portiere. Simțurile ei intrară în alertă și posibilitățile îi treceau prin minte în succesiune rapidă: vecini de motel, forțele de ordine, asasini plătiți.

Nu putea să se uite pe vizor, nu putea risca să tragă perdeaua. Luă pușca AR-15, care stătea sprijinită de perete, se lipi de perete ca să aibă vedere directă spre ușă și se luptă cu speranța neliniștită a celei de-a patra variante.

Zgomotele de pași aparțineau mai multor persoane și speranța i se

spulberă imediat.

Nu era Jack şi nu erau nici vecini.

Aruncă o privire spre pat.

Robert, deşi era un civil neajutorat, recunoscuse ameninţarea chiar şi în somn. Se ridică în fund imediat, cu perna strânsă la piept şi ochii mari concentraţi asupra ei.

Ea îi făcu semn din cap.

El se dădu jos din pat în spaţiul strâmt de lângă perete.

Paşii se opriră în dreptul ferestrei.

Jill se pregăti pentru asaltul cu gloanţe. În schimb, nişte degete bătură uşor în geam, suficient de tare încât sunetul să se audă înăuntru, dar nu ca să-i trezească pe vecini, bătând un ritm familiar care îi paralizează membrele şi care le forţă totodată să reacţioneze.

Se grăbi spre uşă, desfăcu lanţul şi apoi încuietoarea, fără să se uite.

Jack intră, încărcat cu echipament, faţa vânătă şi hainele rupte şi pline de sânge. Clare îl urmă imediat, amândoi păşind în cameră ca nişte fantome care ieşeau din întuneric. Uşa se închise. Timpul se comprimă într-o capsulă de întrebări. Anxietatea, deja scăpată de sub control, ameninţa să o provoace să izbucnească.

Gândul ei se îndreptă spre Jack, dorind să-l apuce, să-l îmbrăţişeze, să ţipe la el, să-l bată măr şi să-i ceară să-i spună unde fusese – şi să urle: „Ce mama naibii!” – dar corpul ei rămase nemişcat, cu privirea aţintită asupra corpului amărât al lui Clare, care era îmbrăcată cu nişte haine ce dădeau de înţeles că evadase de undeva, cu mult timp înainte ca Jack să ajungă la ea. Clare îi întâlni privirea, se întinse spre ea şi o trase la piept, îmbrăţişând-o cu putere.

Uşurarea, durerea şi teama amplificară gelozia, ruşinea şi cei douăzeci de ani de se manifestau într-o izbucnire pasională. Jill se eliberă din îmbrăţişarea lui Clare şi lăsă un spaţiu între ele. Un zgomot dinspre pat întrerupse liniştea.

Faţa lui Robert apăru dincolo de marginea cealaltă a patului. Se ridică încet.

Clare îi invadă spaţiul personal.

Robert se dădu înapoi până se lipi de perete.

Clare spuse:

— Tu eşti iubitul!

Robert îşi drese glasul.

— Am fost! o corectă el. Am fost iubitul!

Clare îl analiză din cap până-n picioare de două ori.

— Văd de ce a fost atrasă de tine.

Îşi luă ochii de la el şi Robert se ciocni de veioza de pe noptieră.

Clare se adresă lui Jill de data aceasta:

— Băiatul e obosit. Ar trebui să se ducă acasă.

Jill îşi înfrână dorinţa de a riposta. Cu o singură propoziţie, Clare îi evaluase şi-i distrusese strategia, o uşurase de datoria de a decide şi se transformase în eroina lui Robert. Într-adevăr, Clare fusese găsită. Într-adevăr, nu mai aveau nevoie de Robert. Şi, într-adevăr, acum era un fel de bagaj special, dar ar fi trebuit să fie dreptul ei să-l elibereze, nu al lui Clare.

Jill îi făcu semn lui Robert, care încă stătea pe pat, să se aşeze pe scaunul amărât din colţ şi aşteptă până când luă loc. Mai rău decât să-i fie ştirbită autoritatea în faţa lui era să atragă atenţia asupra acestui fapt certându-se cu Clare ca să i-o redea.

Jill alese umilinţa mai mică.

Îl întrebă pe Jack:

— Încă mai conduci maşina închiriată?

El dădu din cap şi, apoi, înţelegând unde ducea întrebarea, băgă mâna în buzunar şi îi aruncă cheile.

Jill se întoarse cu spatele, se puse în genunchi lângă scaun şi se apropie de Robert ca să o audă numai el.

— Pot să retrag tot ce am spus. Pot să intru în orice secţie de poliţie, să le ofer dovezi că ai colaborat cu Christopher ca să mă răpiţi şi să stric tot ce am reparat azi. Nu vreau să fac asta, dar o s-o fac dacă va trebui, aşa că ascultă-mă cu mare atenţie.

Robert dădu din cap.

Ea legănă cheile deasupra poalei lui.

— Astea sunt de la o maşină închiriată care e parcată afară, spuse ea. Să înapoiezi maşina. Să laşi cheile. Apoi să te întorci în Austin. Nu-mi pasă cum o să faci asta – cu avionul, cu maşina, pe jos – dar nu o să vorbeşti absolut niciodată cu nimeni despre ce s-a întâmplat azi. Asta e tot. Maşină. Acasă. Linişte. Să faci lucrurile astea cum trebuie şi o să-ţi continui viaţa fără să mai ai de-a face cu mine sau cu toată treaba asta.

Uşurarea cuprinse întreaga făptură a lui Robert şi acesta răsuflă.

Întinse mâna după chei şi ea le dădu drumul.

O urmă de tristeţe îi întină uşurarea.

— Ştiu! spuse ea.

Îl atinse pe obraz.

— Și mie o să-mi fie dor de tine.

Îl conduse până la ușă și apoi până la mașină, stând lângă Jack în timp ce acesta îi dădea instrucțiunile la geam ca să ajungă în locul de unde închiriase mașina, instrucțiuni scrise pe o hârtiuță – navigație de modă veche – de vreme ce telefonul lui Robert era undeva, la cinci metri sub apă. Îl urmări cu privirea până când farurile nu se mai văzură.

După plecarea lui, se dezlănțui iadul.

Îl urmă pe Jack înapoi în cameră, mișcându-se în ritmul pașilor lui. Anii întregi în care nu fusese suficient de bună, în care Clare îl favorizase pe el în timp ce pe ea o pedepsise, orele în care fusese forțată să aștepte într-o stare de anxietate infernală, în care fusese lăsată în urmă astfel încât Bunul Samaritean care fusese atât de dornic s-o abandoneze pe Clare s-o salveze de fapt, creaseră o presiune imensă, îi rupeau sufletul și îi explodau în față.

Nu conta că acum Clare era aici, privindu-i, nu conta că rivalitatea o arunca într-o autosacrificare pe rugul funerar critic al lui Clare. Se propti în fața fratelui său și îi dădu un cot tare direct în față.

Capitolul 41

Jill

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***LA PORTE, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JENNIFER WHITE***

Ușa se izbi. Jack se împiedică. Jill îl trânti la pământ și puse o gheată pe pieptul lui. Îl apăsă tare și îi reproșă:

— Măcar ai fi putut să răspunzi la telefonul ăla nenorocit!

Jack o apucă de gleznă și i-o întoarse.

Ea își menținu echilibrul și îl apăsă și mai tare pe piept.

— Am fost puțin cam ocupat, încercând să-mi protejez capul, spuse el printre dinți.

Cuvintele lui erau ca vântul, un zgomot de fundal, o virgulă între mișcări.

Jill îi călcă mâinile în picioare. El îi dădu drumul. Ea își luă piciorul de pe pieptul lui și se întoarse spre Clare. Cu pumnii strânși și cu o voce ridicată, o întrebă:

— Tu ai plănuit toată treaba asta? Nu a fost de ajuns că ne-ai distrus copilăria și viața? A trebuit să mai faci încă o dată o nebunie?

Clare ridică privirea în liniște, rece și indiferentă și sufletul lui Jill se topi.

Nu asta își dorea, nu trebuia să se întâmple așa. Nu, nu Jack, fiul cel bun – *din nou* – care o salvează pe Clare, în timp ce Jill, cea nedorită, o îndepărtează și mai mult pe Clare și o face s-o urască și mai mult. Nu. Oportunitatea și speranța se sfărâmară într-o groapă întunecată și mare. Vorbele din trecut i se plimbau prin minte.

Bravo, Julia! *Ai câștigat premiul pentru melodramă.*

Mai are prințesa ceva de adăugat acestei izbucniri?

Putem trece mai departe acum?

Clare merse încet spre ea și, cu o voce blândă, spuse:

— Ultimul lucru pe mi l-am dorit a fost să vă trag și pe voi în dezastrul ăsta. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, Jillian.

Incertitudinea creştea, suspicioasă şi rezervată.

Clare nu-i folosea numele de la naştere decât în momentele de afecţiune şi Jill putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori se întâmplase asta.

— Tot ce ai făcut tu toată viaţa a fost să ne târăşti în porcăriile astea din care nu am vrut să facem parte, spuse Jill. De data asta spui că lucrurile stau diferit?

Clare se ridică în picioare, o trase aproape de ea şi o pupă pe tâmplă.

Afecţiunea i se părea mai rea decât indiferenţa, de parcă pământul se surpa sub ea, cădea într-o gaură, şi nu avea nimic de care să se prindă în căderea ei liberă.

Jill se trase înapoi.

Jack scoase un pachet din geanta cu echipament şi, drept răzbunare pentru că-l lovise, îi aruncă Blackphone-ul pe pat, unde Clare nu avu cum să nu-l vadă. Lui Jill nu-i păsa. Scoaterea la iveală a legăturii sale cu brokerul şi forţarea *acelei* conversaţii ar putea s-o supere pe Clare, dar cel puţin aşa ar fi revenit pe un teritoriu familiar.

Doar că nu se întâmplă asta.

Clare luă telefonul, îşi trecu degetul mare pe suprafaţa lui şi, ca şi cum ar fi ştiut deja ce reprezenta şi ce făcuse Jill, spuse:

— Într-un fel, am ştiut dintotdeauna că-l vei găsi sau că te va găsi el pe tine. Câte contracte ai acceptat?

Jill ezită.

— Două, răspunse ea. Fără să-l număr şi pe acesta.

Expresia lui Clare se înmuie şi arătă acel zâmbet melancolic pe care-l arăta întotdeauna atunci când Jack o făcea foarte mândră.

— Sunt sigură că ai fost spectaculoasă, spuse ea. Eşti foarte bună în ceea ce faci.

Lui Jill i se puse un nod în gât şi sarcasmul i se blocă.

Clare pipăi plasticul.

— Să lucrezi pentru el e ca un târg faustian, ştii asta? Primeşti un scop şi o identitate şi modul de a excela într-o lume căreia nu-i aparţii, iar el îţi ia sufletul puţin câte puţin.

Îi dădu telefonul lui Jill.

— Indiferent câtă grijă ai avea, o să te înveţe şi o să se joace cu tine, iar când o să se sature de tine, o să-ţi dea foc.

Jill luă telefonul.

— Ai lucrat pentru el?

— Am lucrat *cu* el înainte să devină brokerul puternic care este acum, şi am lucrat pe contracte cu ţinte ca să rămân la curent cu operaţiunea sa, pe măsură ce influenţa lui creştea. Avem un trecut comun şi amândoi avem motive să nu uităm şi să nu iertăm.

Jill ascultă trecând peste propriul său trecut şi, pentru prima dată de când avea doisprezece ani, luă în considerare posibilitatea ca tot ce ieşise pe gura lui Clare să nu fie nici minciună, nici manipulare.

— El e cel de care ne-ai ascuns? întrebă fiica.

— Unul dintre mulţi alţii.

Jill aşteptă. Jack rămase tăcut.

Clare explică:

— Fiecare decizie, fiecare misiune aveau costuri evidente şi ascunse şi le cântăream pe fiecare în parte, în raport cu motivele mele, dar costurile s-au acumulat şi am avut suficient timp la dispoziţie ca să-mi fac inamici. Probabil că toţi v-ar omorî ca să ajungă la mine, iar brokerul, ştiind cine ar plăti cel mai mult pentru acea informaţie, se află în fruntea listei.

Jill ridică telefonul şi îl direcţionă spre Clare ca pe un deget acuzator.

— Nu eu te-am adus în situaţia asta, dacă asta încerci să spui.

— Nu, slăbiciunea mea v-a adus pe *voi* în asta.

Jill se opri, cu mâna întinsă, ţinând telefonul îndreptat spre ea.

Îşi aduse aminte de vorbele lui Ray.

Poate a bănuit că aceasta avea să fie ultima dată şi nu putea suporta gândul să plece fără a-şi lua la revedere.

Acum înţelegea vorbele lui.

Se întoarse cu spatele, se luptă cu dorinţa de a arunca telefonul, se întoarse iar cu faţa la ea şi îşi îndreptă un deget ameninţător din nou în direcţia lui Clare.

— Tu glumeşti? După tot calvarul prin care ne-ai făcut să trecem, după ce am fugit, ne-am ascuns, am luptat, acum decizi să-ţi faci apariţia şi să le *spui* cum să te găsească?

Clare ridică privirea şi o privi fix în ochi.

— A venit timpul, Jillian!

Jill rămase cu gura căscată de uimire, aşteptă şi până la urmă reuşi să vorbească.

— Sunt. Numai. Prostii.

Prostii atât de mari, încât nici măcar Jack nu le credea. Veni lângă ea, îşi încrucişă braţele şi spuse:

— Clare, ce-ar fi ca măcar de data asta să treci peste partea cu aluziile şi să ne spui totul clar? Ce-ar fi să începi prin a ne spune ce rol a avut tata în toată treaba asta?

Lui Clare îi tremurară puţin buzele, o reacţie minoră, aproape invizibilă, care ar fi fost invizibilă pentru oricine altcineva, dar ei îşi dădură seama că Jack o luase prin surprindere.

— Păi, asta chiar că a venit de nicăieri, răspunse ea.

Era acelaşi truc de deviere-acuzaţie-atac-deviere pe care-l făcea de fiecare dată când era încolţită.

Jack zise:

— Nu, nu chiar de nicăieri.

— Nu?

— Nu!

Clare aşteptă şi, când Jack refuză să fie prins în capcană apărându-se, mama lor spuse:

— Să înţeleg că i-aţi făcut o vizită lui Ray.

Numele îi ieşi pe gură de parcă tocmai ce luase prânzul cu el, de parcă Ray ar fi fost în viaţă.

Ceea ce însemna că Jack nu-i povestise. Clare nu ştia.

Tonul şi limbajul corporal al lui Jack nu trădară nimic.

— Nu ne-am fi deranjat să facem asta dacă am fi ştiut că tu ai fost cea care i-a invitat pe trăgători.

Jill se abţinu să nu-şi plece privirea.

Clare îi studie faţa lui Jack. Cearcănele şi obrajii lui supţi îi îngreunau capacitatea de concentrare. Miji ochii şi întrebă:

— Unde e Ray? Unde e în momentul de faţă?

Jill făcu un pas în faţă, în defensivă. Dacă mesagerul avea să fie împuşcat, era mai bine să fie cineva obişnuit cu asta.

— Ray e mort! răspunse ea.

Clare nu mai respiră. Trecură câteva secunde. Expresia feţei i se înăspri:

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea.

— A fost un lunetist.

Clare expiră prelung, închise ochii şi când îi deschise din nou, era diferită, în acelaşi fel în care o uşă rotativă dădea spre trotuar.

— Ray era mai inteligent decât credeau mulţi.

— Deci a avut dreptate? întrebă Jack. Asta are legătură cu tatăl nostru?

— Poate! Nu ştiu! Nu ştiu cine a dat ordinul să fiu prinsă.

— Dar îl căutai, aşa ne-a zis Ray.

— E mult mai complicat.

Jack îşi strânse pumnii, într-o criză de furie rară.

— Am câştigat dreptul să aflăm detaliile, Clare. Prin sânge, transpiraţie şi iad, am câştigat tot dreptul.

Clare îşi roase buricul degetului mare, merse spre perete, traversă camera, şi se întoarse. Disconfortul vizibil, la fel de neobişnuit şi de nelalocul lui ca şi bunătatea, o făcea pe Jill să fie încordată. Se uită la Jack.

El îi făcu semn să stea liniştită cu mâna pe care o ţinea pe lângă corp.

Ţevile de sus huruiră.

Pe hol se deschise şi se închise o uşă.

Clare se opri şi se întoarse spre ei.

— Lumea era altfel pe atunci, spuse ea. Aveam două superputeri care purtau un război ideologic global, luptând prin locţiitori şi agenţi şi care se jucau cu anihilarea nucleară. Eram tineri, adversari tineri şi patrioţi în acel război, Maria Catalina şi Dmitri, CIA şi KGB, care se manipulau reciproc pentru informaţii. Dar ne aflam pe teritoriul lui, stilul lui de a juca era mai bun, sursele lui erau mai de încredere şi omul meu de legătură era un trădător care m-a înjunghiat pe la spate, ce lucra pentru două tabere.

Jack spuse:

— Brokerul!

Clare încuviinţă, cu buzele strânse şi începu iar să se plimbe prin cameră.

Vorbea din ce în ce mai repede cu fiecare tură.

— Ţara mea m-a abandonat, m-a abandonat. Tatăl vostru m-a adus pe teritoriu neutru şi apoi m-a abandonat şi el. Când am plecat, m-am transformat într-un duşman al ţării, iar când el a plecat, m-a forţat să fug. Dacă aş fi rămas, oamenii lui v-ar fi luat de lângă mine ca să se asigure că sunt ascultătoare, dacă nu chiar loială, şi v-ar fi crescut, şi v-ar fi îndoctrinat ca arme umane, urmând să vă folosească pentru strategia lor pe termen lung.

Clare se întoarse spre Jill, o apucă de mână şi o strânse, apoi îi studie degetele.

— Aveai doar câteva minute prima dată când pumnuleţul tău mi-a apucat degetul mare, mi-a apucat sufletul. Doar câteva minute, dar răul deja vă vâna. Nu am avut cum să prevăd cât timp aveaţi să fiţi ai mei, dar am ştiut că nu voi permite niciodată slăbiciunii mele, inima, să fie motivul pentru care să fiţi răpiţi sau omorâţi, am ştiut că voi face tot ce trebuie făcut ca să vă ascund şi ca să vă fac puternici, suficient de puternici încât să supravieţuiţi fără mine.

Jill îşi trase mâna şi se depărtă de mama sa.

Clare îşi lăsă şi ea mâna în jos.

— Aţi vrut să vă cunoaşteţi tatăl, aţi vrut să locuiţi cu el, mi-aţi cerut asta. L-am căutat de-a lungul anilor, am încercat să găsesc răspunsuri pentru noi toţi, dar, aşa cum a spus Ray, întotdeauna se termina prost, iar dacă puneam întrebări, vă puneam şi pe voi şi mă puneam şi pe mine în pericol. Prioritatea mea a fost să vă ţin în viaţă, să vă protejez, aşa că am aşteptat până ce agenţiile îşi schimbau liderii şi trecerea timpului elimina amintirile şi priorităţile, am aşteptat până când nu aţi mai avut nevoie de mine şi până când timpul şi norocul au început să se scurgă şi n-am mai putut să aştept. Am trăit destul, am văzut destule şi am scăpat de moarte de suficiente ori, aşa că da, am permis trecutului să mă găsească şi, da, are legătură cu tatăl vostru, pentru că nu pot să intru în mormânt până când nu voi pune capăt minciunilor, dar n-am intenţionat niciodată să vă afecteze atât de tare şi pe voi. Nu mi-am imaginat niciodată că vom purta această conversaţie.

Greutatea informaţiilor dobândite cufundă din nou camera în linişte.

Razele de soare străluceau dincolo de perdea, vestind sosirea dimineţii şi nevoia de a părăsi locul şi de a continua să meargă. Jack îşi desfăcu braţele şi se întoarse la marginea patului, ca şi cum explicaţia lui Clare îi satisfăcuse nevoia pentru răspunsuri. Băgă lucrurile pe care le scosese înapoi în geantă. Jill îl privi şi apoi se uită la Clare şi din nou la el şi frustrarea, durerea şi amintirile o strânseră de gât, fiindu-i imposibil să respire, să vorbească sau să gândească. Și cel mai greu îi era să înțeleagă cum de asta era de ajuns, cum de era în regulă.

Întrebarea, atât de puternică în mintea ei, ieşi ca un icnet tânguitor:

— Cum?

Îşi drese glasul.

— Cum ai putut să ne faci tot ce ne-ai făcut şi să pretinzi că a fost din dragoste?

Capitolul 42

Jill

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***LA PORTE, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JENNIFER WHITE***

Oboseala se adună în corpul lui Clare și lumina din cameră adăugă încă douăzeci de ani pe fața ei obosită. Cu mâinile pe lângă corp, spuse:

— Te-am rănit, Jillian! Am făcut niște greșeli pe care nu am cum să le repar și îmi pare rău din tot sufletul.

Jill păstră tăcerea și, când asaltul de emoții îi permise în sfârșit să aibă gânduri coerente, spuse:

— Nu poți să faci asta. *Nu* poți să lipsești un copil de aprecierea faptelor lui și de dragoste maternă timp de douăzeci și șase de ani și, apoi, cu câteva îmbrățișări și o propoziție în care să-ți ceri scuze, să pretinzi că totul este bine.

Clare clătină încet din cap cu tristețe.

— Nu cer iertare, menționă ea. Am sperat că o voi obține într-o bună zi, dar nu am niciun drept să cer iertare. Vreau doar ca voi să știți că sunt conștientă de cât de tare am greșit și că îmi asum faptele.

Jill se întoarse într-o parte și apoi din nou cu fața la ea. Voia s-o creadă, își dorea atât de tare să fie adevărat, ar fi acceptat scuzele așa cum erau ele dacă Jack, copilul favorizat, Jack, cel care nu avea nimic de pierdut – care nu avusese niciodată nimic de pierdut – nu ar fi stat la un metru jumate de ea, privind întreaga scenă.

— Se pare că ai uitat că am fost doi. Toată conversația asta despre dragoste și protecție poate că are logică pentru Jack, dar eu nu aud decât zgomote fără rost. Am muncit atât de tare pentru un zâmbet, Clare. Pentru o urmă de apreciere, pentru ca tu să-mi spui că m-am descurcat bine. M-am sinucis ca să-ți fac pe plac și niciodată nu a fost de ajuns.

Arătă cu mâna spre fratele ei.

— Am fost mai bună decât el cu un scor de zece la unu, dar John? O, pe el

l-ai iubit. Și când am plâns după corectitudine, m-ai acuzat că sunt meschină, egocentrică și narcisistă, că-mi imaginez lucruri și că mă compătimesc singură. Mi-ai zis că eu sunt problema și că trebuie să încetez cu plânsetele. Așa că nu veni acum la mine cu bazaconiile astea și nu-mi spune că a fost dragoste.

Expresia lui Clare se schimbă din nou, și lui Jill îi luă o secundă să-și dea seama că situația asta nouă era dureroasă, era durere pură. Clare întinse mâinile spre fața lui Jill, îi cuprinse obrajii cu palmele și rosti cuvinte care dureau atât de tare:

— Nu a fost niciodată nimic rău la tine, Jillian, nu ai făcut niciodată nimic ca să mă provoci să mă port așa cu tine și, deși e greu de crezut, te-am iubit mai mult decât mi-am iubit propria viață.

Dădu drumul feței lui Jill și o luă de brațe.

— Lumea de afară este un loc foarte, foarte greu pentru femei. În lumea aceea, trebuie să fim de două ori mai bune ca să fim considerate pe jumătate la fel de capabile ca un bărbat, dar în lumea *asta*…

Făcu un cerc în aer cu degetul arătător.

— … lumea asta e și mai rea. Atrage cele mai groaznice lucruri și m-am temut pentru tine, am fost înspăimântată că te-am adus pe lumea asta, m-am temut că vei suferi atât de tare numai din cauza faptului că ești femeie. Tu trebuia să fii mai puternică, mai inteligentă, mai bună decât cei mai buni și eu trebuia să fiu cea care te ajută să devii astfel, chiar dacă asta însemna că te îndepărtam de mine, chiar dacă asta însemna că mă închideam în mine și te făceam să suferi. Nu am știut cum să procedez altfel. Te-am forțat mai mult decât ar avea oricine dreptul să forțeze pe cineva și, până să-mi dau seama de răul pe care l-am provocat, deja mă urai și mă disprețuiai, iar eu mă uram și mă disprețuiam pe mine însămi. Așa că am făcut singurul lucru pe care am putut să-l fac, m-am retras ca să te eliberez.

Pentru a treia oară de când Clare intrase pe ușă, Jill se trase de lângă ea, dar vorbele ei îi scoseseră tot oxigenul din focul ei mental.

— Nu te-am urât. Tu m-ai urât pe mine, șopti fiica.

Clare clătină din cap și ochii îi lăcrimară.

— Nu!

Dădu s-o ia de mână pe Jill, dar când aceasta refuză, și-o retrase.

— Nici atunci, nici acum și niciodată nu te voi urî, zise Clare. Fiecare pas pe care l-am făcut, tot ce am făcut până acum a fost ca să vă protejez și să vă țin în siguranță, pe tine și pe fratele tău.

Oftă şi apoi se aşeză.

— Au fost atâtea lucruri pe care nu am putut să vi le spun şi cu cât mă confruntam cu mai multe pericole, cu atât trebuia să vă ţin şi mai departe ca să vă ascund. Mi s-a sfâşiat sufletul să fac asta, v-a distrus pe voi şi, totuşi, iată-ne aici, cea mai mare temere a mea în carne şi oase. Îmi pare nespus de rău.

Jill se aşeză pe pat, la un metru de Clare, mai aproape de atât nedorind să stea deocamdată.

Era imposibil să rescrie anii de supărare şi durere într-o singură conversaţie, dar efortul conta, Clare îşi recunoştea greşelile şi, într-o oarecare măsură, Jill înţelegea că aşa, anapoda, cum fuseseră lucrurile, atât de nebuneşti cum păruseră, în felul ei, Clare le dorise binele. Întinse mâna pe cearşaf, atinse buricele degetelor lui Clare şi apoi şi-o trase.

Jack întrebă:

— Tipul care a venit după tine, şi el face parte din trecutul tău?

Clare îşi schimbă expresia feţei din nou, trecând de la emoţie la profesionalism.

— E un contractor, răspunse ea. Îl cunosc numai după reputaţie. A început de tânăr, de foarte tânăr, îşi face treaba pentru bani – nu e unul dintre nebunii obsedaţi de adrenalină – şi e bun, probabil cel mai bun de pe lista Brokerului. Ar fi o partidă grea, cred că v-ar da bătăi de cap.

— Deja a făcut-o!

Vechea Clare, cea strategică, se întoarse să se uite fix în faţă.

— O să se întoarcă, spuse ea, şi o să continue să se întoarcă dacă nu o să fie oprit.

— Nu doar el, interveni Jack. Acum mai e şi o a treia tabără. *A fost* o a treia tabără. I-au omorât partenerul şi aproape că l-au omorât şi pe el.

Făcu o pauză ca să contemple, apoi merse până la uşă.

— E ceva ciudat, ceva ce ne scapă.

Se întoarse şi se opri.

— Tipul ăsta m-a avut exact în faţa lui şi nu a tras. Nu mă voia mort.

— Un armistiţiu temporar ca să se lupte cu inamicul inamicului său nu te transformă în prietenul lui. Înseamnă că avea ceva mai urgent de care să se ocupe şi deja aflase cum să te găsească atunci când va fi pregătit.

Jill băgă mâna în buzunar după bucăţile din telefonul burner.

Jack întrebă:

— Ai sunat din cameră?

— Nu am putut risca altfel, ca Robert să fugă, răspunse ea.

Bărbatul își dădu ochii peste cap.

— Ar fi trebuit să ne spui imediat cum am ajuns aici.

Se puse în genunchi și trase o pereche de pantaloni ai lui Jill și un tricou al său dintr-o geantă, aruncă hainele spre Clare și apoi se adresă lui Jill:

— Spune-mi cum funcționează contractele. Christopher știe că s-a pus un preț pe capul său acum, știe că suntem una sau două sau chiar mai multe tabere care vor să-l omoare. Ce l-ar determina să ne caute pe noi, în loc să se ascundă?

Jill răspunse:

— Încheierea contractului!

— O recompensă pusă pe capul lui nu anulează plata pentru propriile sale aranjamente, explică și Clare. Probabil crede că e suficient de deștept încât să vă prindă pe voi mai întâi, să-și ia banii și apoi să inverseze rolurile față de cei trimiși după el. Și poate că e suficient de deștept pentru asta.

Jack băgă la loc ce scosese din genți.

— Deci fugim sau vânăm?

— Probabil că voi nu aveți de ales.

Jack se opri. Jill se întoarse. Amândoi se holbară la ea.

Clare spusese multe lucruri ciudate în trecut, dar nimic nu se compara cu faptul că se retrăgea dintr-un scenariu pe care ea îl provocase și îi lăsa pe ei să lupte, folosind cuvântul „voi”.

Jill o întrebă:

— Tu unde pleci?

— Chiar dacă vom câștiga runda asta, nu o să se oprească. Sunt mulți bani la mijloc și evadarea mea reprezintă un eșec pe care Brokerul nu-l poate tolera. O să răspândească zvonurile că am apărut. O să se pună și mai mulți bani la bătaie. Am putea să ne despărțim aici și aș putea să distrag atenția, dar există poze cu voi care circulă, nu poze grozave, dar totuși sunt niște poze și, în curând, vor porni căutători și pe urma voastră. O să câștigăm primele runde și moștenirea va crește, și prețurile la fel, iar apoi vor apărea vânătorii mari, cei nebuni, care nu știu mai nimic și care vor provoca o distrugere atât de mare, încât va fi imposibil să vă ascundeți.

Clare oftă.

— Am obosit să fug, spuse ea. Nu mai pot. Singura cale prin care pot să opresc toate astea este să elimin sursa înainte ca totul să scape de sub control.

— Singură? întrebă Jack.

— E singura cale.

— O să pierzi ce ai urmărit încă de la început, îi aminti el.

Clare zâmbi, parcă mustrându-se singură și își dădu jos bluza pe care o avea pe ea.

— Fiecare decizie are un preț, zise ea.

Trase pe ea tricoul curat pe care i-l dăduse Jack.

— Dacă nu opresc totul acum, n-o să se termine niciodată, ceea ce face ca orice altceva să nu aibă niciun sens. Trebuie făcut un sacrificiu.

Jack aruncă pe cearșaf câteva pagere pentru mesaje scurte.

Clare se aplecă deasupra lor, alese unul, frecă plasticul în mână și Jill procedă la fel. Tehnologia, foarte tare când erau bebeluși, dispăruse aproape de tot pe măsură ce telefoanele deveniseră mai mici și mai ieftine, dar încă mai avea o nișă în care-i mergea bine, fiind folosită de doctori, pompieri și echipe de salvare. Te puteai baza pe pagere într-un fel în care nu te puteai baza pe telefoanele mobile, și bateriile țineau câteva săptămâni, dacă nu chiar luni. Dar nu acesta era motivul pentru care Jack revenise la tehnologia de modă veche. Spre deosebire de telefoanele mobile, pagerele nu salvau informații și nu puteau fi detectate. Dacă acum Clare o lua pe drumul său separat, voia să aibă posibilitatea de a o contacta, și ea pe el.

Clare îi dădu înapoi dispozitivul.

— E prea riscant, spuse ea. Dacă reușesc, o să postez pe Craigslist.

Jill se chinui să vină cu un argument împotriva plecării lui Clare. În sfârșit, avea mamă, o mamă adevărată, o avusese timp de o oră și, acum, pur și simplu, tot ce-și dorise toată viața avea să dispară într-o luptă împotriva imposibilului.

Deschise gura ca să protesteze. Dar o întrerupse un zgomot.

Toți trei se uitară spre noptieră la telefonul de lângă veioza uzată. Jill, cea mai aproape de el, se întinse și răspunse.

Era Robert.

— Scuze că te sun așa. Dar pe telefonul tău îmi tot intră căsuța vocală și nu aveam cum să te contactez altfel. E o problemă cu mașina, nu vor să o primească înapoi în locația asta.

Jill îi aruncă o privire lui Jack.

El nu trebuia să-i citească gândurile, pentru că deja înțelesese despre ce era vorba.

— Ești bărbat în toată firea, Robert. Descurcă-te!

— Jen, asta e problema *ta*. Pentru numele lui Dumnezeu, vino și ajută-mă!

— Sunt ocupată! spuse ea. Sună-mă pe mobil peste exact zece minute.
Puse telefonul în furcă şi scuipă:
— Fir-ar să fie!

Capitolul 43

Holden

VÂRSTĂ: ***32 DE ANI***
LOCAȚIE: ***SPRING, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***FĂRĂ NUME***

Kilometrii erau parcurși într-o liniște acuzatoare, pe un drum mai liniștit, printre faruri și lumini stradale, departe de centrul de închirieri mașini de la Aeroportul George Bush Internațional, de unde îl luase pe Robert, și până în suburbiile întinse. Puștiul stătea lângă el cu pumnii strânși, maxilarul încordat și corpul blocat undeva între luptă și conformare.

Nu-i luase mult să-l bage în mașină.

Dăduse din cap o dată. Îi urase bun venit.

Știi cum stă treaba. Nu complica lucrurile și mai mult decât este nevoie.

Ajunseseră aproape la mijlocul drumului când Robert, pe o voce joasă, dar nu suficient de neutră încât să-i ascundă amestecul de teamă și supărare, îl întrebă:

— Ce mai vrei de data asta?

Holden se uită în oglinda retrovizoare.

— Am nevoie să dai un telefon.

Robert aşteptă tensionat să afle mai multe, dar când Holden nu mai adăugă nimic, întrebă:

— Asta e tot? Dau un telefon și apoi mă lași să plec?

Avea prea multă speranță în voce, genul de speranță nebunească pe care o are un tip care cheltuise o avere pe lozuri de răzuit și-i mai rămăsese doar unul.

Holden semnaliză și schimbă banda.

— Depinde, zise el. Depinde de cât de bine te descurci la telefon. Depinde de ce vei face dacă ți-aș da drumul.

Speranța i se nărui.

— Rob, ce ai face dacă ți-aș da drumul?

Puștiul își studie genunchii.

— Nu e o întrebare capcană.

— O să mă duc acasă, spuse Rob. O să-mi țin gura închisă. O să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

— Să înțeleg că ai mai avut conversația asta cel puțin o dată în noaptea asta.

— Cam da!

Holden așteptă ca semaforul să se facă verde și intră în parcarea de la un Whataburger.

— Pe lângă telefon, mai am nevoie și de o favoare.

Robert își studie din nou genunchii.

Holden se întoarse în scaun, puse un cot pe volan și așteptă până când băiatul îl privi în ochi.

— Lasă-mă să-ți explic cum funcționează lucrurile de obicei. Te răpesc, îmi vezi fața, mă asculți vorbind și deja știi prea multe. Asta te transformă într-o amenințare. Așa că mă folosesc de tine și, când nu o să mai am nevoie de tine, te omor. Nu e nimic personal. Fac asta ca să mă protejez. Mă urmărești?

Robert nu răspunse. Holden îi întinse telefonul.

Puștiul nu-l luă.

Holden continuă:

— Trebuie să afli că nu ești primul – nu ești primul care moare, nici primul care mă roagă, îmi face promisiuni, mă imploră sau minte. Știi că nu sunt prost și totuși ești pregătit să spui da la orice crezi că te va ține în viață, gândindu-te că o să fugi imediat ce întorc spatele.

Împinse telefonul în mâna lui Robert.

Băiatul îl luă ca și cum ar fi putut să-l muște.

— Sun-o pe Jen!

— O s-o omori?

— Nu, dacă nu e nevoie!

— Nu o s-o facă. Nu o să mai intre într-o capcană pentru mine.

— Nu! fu de acord Holden. Dar o să vină pentru mine.

Expresia lui Robert se întunecă. Deschise gura ca să protesteze și se opri, apoi se holbă din nou la genunchi.

— Și care e favoarea?

— Mai întâi suni. Apoi mai vedem.

Robert ținu degetul mare deasupra numărului preapelat.

Holden îi elimină și ultima undă de răzvrătire.

— Îmi place de tine, puștiule, zise el. Nu e vina ta că ai fost târât în asta – fata nepotrivită, momentul nepotrivit – dar dacă e să aleg între mine și tine, nu aș ezita nici măcar o clipă și te-aș elimina. Mă urmărești?

Robert îi aruncă o căutătură urâtă cu coada ochiului și apăsă pe butonul de apelare.

Jen răspunse la telefon – Holden știa că avea să răspundă ea – și Robert se descurcă destul de bine, îndrugând prostii despre mașina închiriată și niște probleme, astfel încât ea să audă și adevăr, și minciună. Avea să vină. Holden luă telefonul înapoi și setă o alarmă.

Jen spusese s-o sune peste zece minute.

Peste treizeci de minute, un timp suficient de lung pentru ca teama să crească și ca întrebările lui Jen să se multiplice, noul său bun prieten urma să-i facă o ultimă rugăminte.

Îi luă douăzeci de minute să ajungă la camera în care dormea Baxter, o cameră care era și întunecată, și liniștită, exact așa cum o lăsase când plecase, doar că paharul cu apă rece era acum cu câțiva centimetri mai gol. Acea mică schimbare îi dădu lui Holden speranțe mari.

Robert se apropie de pat. Pe o voce groasă, cu o îngrijorare aproape sinceră, întrebă:

— Jen a…? O să…?

Holden răspunse:

— Nu a fost ea, și da, sper că o să-și revină, dar chiar nu știu.

Robert se opri lângă Baxter. Degetele lui se întinseră pe așternuturi și apoi se opriră.

— Ar trebui să mă bucur, spuse el. Ar trebui să vă urăsc pe amândoi, chiar ar trebui, și situația asta ar trebui să mă facă fericit.

Se încruntă. Tristețea se amestecă apoi cu dezgustul.

— Nu m-a rănit niciodată, nu a ridicat niciodată tonul la mine. Stăteam liniștiți cam tot timpul.

Cu grijă, aproape cu reverență, îl atinse pe braț pe Baxter.

— Dar m-ar fi omorât, dacă s-ar fi ajuns la asta.

Holden interveni:

— Nu e nimic…

— Da, știu. Nu e nimic personal.

Telefonul lui Holden vibra în buzunar. Era alarma.

Ochii lui Baxter zvâcniră sub pleoape și genele i se mișcară și primele două degete de la mâna dreaptă se ridicară câțiva centimetri de pe pat. Parcă

s-ar fi ridicat în fund şi l-ar fi strâns pe Holden într-o îmbrăţişare.

Speranţa nebunească ardea şi mai tare acum.

Holden îl strânse de umăr pe tipul cel mare.

Războiul nu-i permitea să rămână aici şi acesta era cel mai bun adio de care ar fi putut să aibă parte. Îi şopti:

— Ne vedem pe partea cealaltă, frate.

Holden îi dădu telefonul lui Robert şi apoi o coală de hârtie.

Puştiul se uită la scrisul de mână, la orele planificate, la locaţia pentru planul B, în cazul în care planul de la rezervaţie dădea greş şi nu obţineau ce voiau, totul consta într-o singură adresă şi câteva rânduri cu instrucţiuni.

— Citeşte scenariul, îi spuse Holden.

Robert formă numărul.

Vocea lui Jen îl invadă plină de iritare şi întrebări.

Robert pronunţă cu monotonie fiecare cuvânt, de parcă s-ar fi temut că femeia avea să plătească un preţ dacă el rata chiar şi un cuvânt, vorbind peste ea. Jen tăcu. Holden aşteptă până când puştiul ajunse la ultimul rând şi, odată ce termină scenariul, îi luă telefonul din mână şi închise.

Primul apel, plin de minciuni şi rugăminţi de ajutor, fusese momeala.

Al doilea apel era cârligul.

Timpul avea să-i aducă la el pe Jen şi pe fratele ei.

Nu mai avea nevoie de puşti.

Robert ridică privirea, cu o expresie amestecată de teamă şi confuzie.

— Ai zis că-mi dai drumul dacă dau telefonul.

Holden băgă telefonul în buzunar.

— Mai era vorba şi de o favoare.

Dădu din cap spre pat.

— Îţi cer douăzeci şi patru de ore. Stai cu omul ăsta, urmează instrucţiunile de dozaj de pe carneţelul de acolo, şi, dacă nu mă întorc…

Holden scoase un plic sigilat din noptieră şi bătu cu degetele în el.

— … dacă nu mă întorc în douăzeci şi patru de ore, să deschizi ăsta. E mama lui. Să o suni. O să vină.

Robert luă plicul şi rămase cu privirea aţintită asupra patului.

— E aiurea rău, zise el. Îţi dai seama, nu?

Holden dădu din cap.

Nu era nimic mai aiurea decât un răpitor care se baza pe cel răpit ca să-i ţină prietenul în viaţă. Holden se întoarse să plece. Se opri în dreptul uşii şi privi înapoi.

— Tipul ăsta mare e cel mai bun motiv pe care-l am ca să te las în viaţă. Dacă reuşesc să mă întorc şi nu eşti aici, *o să te găsesc*!

Robert oftă şi se aşeză pe scaunul de lângă pat.

Holden îi aruncă o ultimă privire lui Baxter şi ieşi pe hol.

Dacă prevăzuse corect, douăzeci şi patru de ore erau mai mult decât de ajuns ca să obţină ceea ce vrea. Dacă prevăzuse greşit, o văduvă care muncise zile şi nopţi lungi ca să-şi hrănească, să-şi îmbrace şi să-şi adăpostească toţi cei şase copii pe care-i ţinuse pe drumul cel bun, în ciuda huliganismului şi a ciocnirilor cu legea, care întotdeauna avusese loc pentru el în apartamentul supraaglomerat atunci când Frank era plecat, avea să fie forţată să-şi ia cel mai mic copil. Şi, prin urletele ei de durere şi de protest şi prin arătatul cu degetul, Frank avea să înveţe că unele promisiuni nu pot fi ţinute.

Capitolul 44

Jill

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***HOUSTON, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JULIA JANE SMITH***

Cu mâinile pe pervaz, se ridică, își strecură picioarele și apoi restul corpului printre geamurile sparte și sări trei metri, aterizând pe podeaua tare și goală de pe partea cealaltă. Mirosul de motorină, metal și beton, îmbătrânite de sare, umiditate și căldură, îi inundară creierul, care era familiarizat cu cel de chimicale din Managua și Baranquilla și cu alte câteva zone industriale mai puțin poluante. Acum i se părea la fel de reconfortant ca pâinea făcută în casă.

În cameră nu intra soarele, așa că era întuneric și Jill se simțea vulnerabilă.

Se adăposti după un suport care probabil că susținuse cândva un birou. Cu genunchii și pumnii pe podea, ascultă și aşteptă.

Un fâlfâit de aripi se auzi de undeva, de sus, dintr-un coteț.

Metalul ruginit și întrerupătoarele stricate scârțâiau în bătaia brizei, zgomotele discordante ale vântului răsunând alături de bubuiturile containerelor transportate pe platforme, ale bunurilor depozitate în camioane mari și ale mașinilor și camionetelor mai mici conduse de valul de muncitori cu ziua și docheri care schimbau turele. Toate acestea, dar niciun sunet care să-i aparțină lui Christopher.

Ochii ei se acomodară cu lumina difuză.

Umbrele și formele deveniră rafturi rupte și mese cu instrumente cu zăvoare. Un praf uleios acoperea fiecare suprafață așa cum acoperea geamurile de pe traversă. Petele de funingine și găurile din tavan sugerau că avusese loc un incendiu. Din câte putea ea să-și dea seama, atelierul cu mașinării ocupase peste un sfert din parter.

Cercetă suprafețele, să vadă dacă umblase cineva pe acolo de curând.

Niciun semn de Christopher nici acolo.

Voia să se miște, să elimine locația aceasta și să continue naibii vânătoarea

şi fugărirea. Antrenamentul îi spunea să mai stea, să rămână până când era sigură, şi apoi să rămână încă pe atât, pentru că răbdarea era o armă şi aşteptarea dădea naştere curiozităţii, iar curiozitatea reuşea să-l scoată afară până şi pe cel mai bine ascuns.

Dar Jill nu avusese niciodată prea multă răbdare.

Ieşi în spaţiu deschis, provocând soarta la maximum, interiorul său răzvrătindu-se împotriva probabilităţii ca efortul său de a fura fără să fie detectată fusese o pierdere de timp inutilă, deoarece adresa pe care i-o dăduse Robert la telefon fusese greşită. Probabil Christopher nu fusese niciodată aici, şi Rob avea să sune din nou în ultima clipă, ca să-i dea o nouă locaţie, iar Jack, copilul minune, va fi cel care să ia parte la acţiune – din nou – în timp ce ea era lăsată să aştepte şi iar să aştepte.

Traversă camera spre uşile de oţel deschise pe jumătate.

Oricare ar fi fost planurile lui Christopher, alesese bine locul, Jill recunoştea asta: o clădire cu două etaje în capătul unei peninsule, o bucată de pământ care dădea în apă şi pe care singurele două străzi – care traversau mii de metri pătraţi de beton şi depozite, căi ferate şi magazii, cu mii şi mii de kilograme de petrol – dădeau într-o fundătură.

Punctele de intrare limitate asigurau o linie directă spre trafic, zona industrială făcea ca vehiculele necomerciale să fie uşor de observat şi zgomotul garanta că, orice s-ar fi întâmplat, aici nu s-ar fi auzit. Era un loc de întâlnire perfect pentru o crimă de la distanţă scurtă şi o momeală perfectă pentru un trăgător care aştepta într-un turn din apropiere sau pe un acoperiş.

Posibilităţile multiple transformaseră strategia în semne de întrebare şi îi forţase să-şi mărească resursele în direcţii opuse.

Îl pusese pe Jack să o lase la o oprire pentru camioane de lângă autostrada Pasadena, convinsese un camionagiu să o ia şi să facă un ocol de trei kilometri cu camionul său imens şi ajunsese să meargă pe jos pe ţărm printr-un teren nedezvoltat. Reflexia soarelui de dimineaţă transformase geamurile goale în ochi care o priveau şi pervazurile goale îi făcuseră cu ochiul, de parcă şi-ar fi spus o glumă unele altora.

Nu era nicio maşină, nu era nici urmă de Robert.

Jill se căţărase pe un gard de sârmă sub acoperirea capătului fără ferestre al clădirii, se furişase printre camionete şi uşi de depozite securizate de lacăte ruginite, cu lanţuri şi mai ruginite. Ciulinii care-i veneau până la genunchi crescuseră înalţi printre crăpături şi decorau betonul vopsit.

Fusese prea uşor.

Văzuse ce poate face Christopher cu o pușcă.

Deși fusese atât de precaută, tot existaseră momente în care fusese expusă și tipul nici măcar nu încercase.

Nu era acolo, afară. Nu părea să fie nici aici, înăuntru.

Ajunse în dreptul ușilor de oțel și aruncă o privire pe holul gol de la intrare.

Buzunarul din față îi vibră.

Răzvrătirea îi crescu drept răspuns.

Lăsase burnerul cu Jack, astfel încât Christopher să-l poată localiza, dacă voia să facă asta, astfel încât Robert, care sugerase că ar putea exista o schimbare de locație, să poată suna din nou dacă era nevoie. Și Jack, căutându-l pe Christopher de la distanță, în același fel în care ea îl căuta de aproape, ar fi alertat-o dacă exista vreo schimbare de plan.

Scoase pagerul din buzunar și citi numerele de pe ecran.

Valul dulce de plăcere începu să i se scurgă de la creier până în vene.

Șase/doi.

Jack observase ceva mișcare la etajul al doilea, îl văzuse pe Christopher. O altă vibrație îi oferi un nou număr codat. Jack își strângea lucrurile, ieșea din ascunzătoare și venea spre ea. Nu era atât de prost încât să-i ceară să stea degeaba și să-l aștepte, dar cu siguranță avea să se grăbească, pentru a micșora diferența de timp.

Băgă pagerul la loc și ieși pe holul de la intrare, evitând scările mari și ascunzându-se sub structura lor. Era pe cont propriu acum, doar ea și Christopher, unu la unu, în clădirea aceasta mare, groaznică și goală, în care el avea avantajul de a-i cunoaște structura și de a se afla la nivelul superior.

Jill trase de ușile de culoare verde ale liftului industrial și le dădu la o parte.

Pașii erau făcuți cu zgomot în mod intenționat, tachinând-o, pe podeaua de deasupra ei.

Urmări mișcarea cu privirea. Desfăcu chingile și se înarmă cu câte un pistol CZ P-09 în ambele mâini. Două arme. Patruzeci de cartușe. Din tot ce găsise și luase din rezervele lui Clare, asta era tot ce adusese cu ea. Dacă ar fi luat mai mult, ar fi îngreunat-o și i-ar fi transformat dexteritatea în stângăcie, și, oricum, niciodată nu-i plăcuseră armele de foc pentru atac de aproape. Făceau zgomot și mizerie, așa că lăsau în urma lor dovezi în mod inevitabil.

Garotele, cuțitele și mâinile asigurau o crimă mai puțin zgomotoasă și mai curată.

Se mișcă în lateral, cu pistoalele ațintite în față, picioarele conducând-o spre ușile opuse, până când lovi cu umărul în ele. Realiză că erau lanțuri la mânere pe partea cealaltă.

O clădire atât de mare trebuia să mai aibă și alte căi pentru a se ajunge la etaj.

Pașii se opriră exact dincolo de ușa atelierului.

O bucată de carton căzu printr-o gaură din tavan și ateriză pe podea. Christopher îi testa reflexele, ghici ea, și, drept bonus, îi dezvăluia poziția. Păși în lateral, spre scări.

Vocea lui, răsunând în ambele direcții, rosti:

— Ar trebui să ajungă și fratele tău în curând.

Accentul, după ani buni, înlăturat din țara sa natală și familiar într-un fel de care nu-și putea da seama exact, o făcu să se oprească. Pașii lui tropăiră deasupra magaziei, până în spațiul deschis de deasupra capului ei. Jill se retrase de pe prima treaptă ca să se adăpostească sub scări și, cu umărul lipit de uși, încercă să le urnească din loc.

Christopher spuse:

— Am sperat că va fi și mama voastră cu el.

Aceste cuvinte îi făcură pielea de găină.

Normal că știa de Clare că evadase. Era o logică puțin exagerată, dar nu era imposibil ca el să știe de Clare că era mama ei. Dar să știe toate astea, *plus* faptul că toți trei fuseseră împreună? Probabil aflase asta de la Robert, iar Robert era problema care o rodea și despre care nu avusese timp să discute.

Robert, Christopher, Robert, Robert, întotdeauna revenea la Robert.

Îi schimbase hainele și încălțămintea. Se asigurase că nu avea nimic pe el, ceea ce Christopher ar fi putut folosi ca s-o depisteze. Nu Robert ar fi putut să-l aducă pe Christopher la ea, ci telefonul burner pe care refuzase să-l sacrifice. Rob nu avusese nimic detectabil pe el atunci când îl eliberaseră.

Se opri în acest punct.

Înțelese brusc, dându-și seama că niște ochi priviseră pe geamul de la dormitorul ei.

Christopher fusese la motel.

Fusese acolo când Jack și Clare ajunseseră, îi privise când îl lăsaseră să plece pe Robert și acesta era felul lui de a-și confrunta mintea cu a ei, spunându-i că ar fi putut să tragă orbește în camera de la motel și să-i prindă pe toți, că ar fi putut să seteze acest loc drept momeală și să se folosească de

siguranţa pe care i-o oferea distanţa ca să omoare măcar o persoană, dacă nu chiar două, aşa cum făcuse cu Ray. Acesta era felul lui de a-i spune că, la fel cum se întâmplase în rezervaţie în cazul lui Jack, alesese viaţa.

Liniştea umplu clădirea. Niciun pas. Niciun cuvânt.

Îl văzu cu ochiul minţii, păr scurt şi brunet, umeri lăţi, tricou şi pantaloni cargo, stând cu spatele lipit de perete şi cu puşca în poală, mulţumit să o aştepte, chiar dacă ştia că Jack era pe drum şi în curând aveau să fie doi la unu într-un conflict de aproape.

Era vorba despre încredere în sine prea mare sau de nebunie – nu-şi dădea seama care din ele – şi nici nu mai conta, pentru că *ea* nu se mulţumea să-l aştepte pe Jack, ca să-i fure misiunea de sub nas şi să fie apoi lăudat de Clare doar pentru că a fost prezent.

Jill strigă spre tavan:

— Unde e Robert?

— E în siguranţă, te asigur.

— Maşina închiriată?

— A fost înapoiată.

Vocea se mişcă, dar paşii nu. Jill traversă holul, urmând sunetul.

— Vreau să vorbesc cu Rob.

— Nu se poate acum.

— Dovada că e în viaţă, Chris. Pot să-ţi spun Chris? Ştii cum merg lucrurile.

— Da, răspunse el. Aşa *ar* merge dacă ţi-ar păsa mai mult de acea viaţă decât de informaţiile obţinute de la el şi obţinerea controlului.

Cuvintele erau dure în adevărul lor, seducătoare în minciuna lor şi o înţepau suficient de tare încât s-o facă să fie în defensivă.

— Dacă l-ai rănit, o să te omor! promise ea.

Se auzi un hohot de râs deasupra atelierului.

— Şi dacă nu l-am rănit?

Ea încercă să nu zâmbească.

— O să te omor într-un mod mai puţin dureros.

Vocea lui se auzi în partea de sus a palierului.

— Eu nu vreau să te omor pe *tine.*

Ea se întoarse în acea direcţie.

— Din punctul de vedere al contractului, am nevoie de tine moartă, într-adevăr, dar cu puţin teatru şi cu puţină cooperare, eu pot să mă aleg cu banii şi tu o să rămâi în viaţă.

Ea își calculă poziția în raport cu probabilitatea ca unul dintre gloanțele ei să-l atingă înainte să o găsească el pe ea.

— Îți admir încrederea asta exagerată, spuse ea.

— Nici tu nu vrei să mă omori.

Nu prea voia, nici personal și nici emoțional, nu mai mult ca atunci când Clare intrase pe ușa camerei de motel, dar nici în ruptul capului nu l-ar fi lăsat pe Jack să fie cel care îndeplinea ordinul lui Clare.

— Ce-ar fi să cobori și să stăm de vorbă?

— Am vedere mai bună la șosea de aici. Vino să mă ajuți să-l aștept pe fratele tău.

Jill traversă holul și privi prin crăpătura dintre uși ca să zărească exact ce le ținea închise.

— E o scândură lungă între pericol și moarte, spuse ea. Aș prefera să nu pășesc pe ea.

— Deja pășești pe ea.

Scană din nou toate colțurile, în căutarea camerelor pe care probabil le ratase.

— Eu sunt cel în pericol, nu tu, susținu bărbatul. Așa cum ți-am spus, nu vreau să te omor.

Îi spunea adevărul, știa asta.

Minţise destui bărbați și fusese minţită de destui bărbați, ca să-și dea seama când unul îi spunea adevărul, dar Clare îl voia mort, așa că trebuia să moară. Nu era nimic personal, nu era o răzbunare pentru că o răpise și nici pentru că-l omorâse pe Ray. Christopher îndeplinise o misiune, la fel cum ea și Clare îndepliniseră misiuni, la rândul lor – *favoruri*, așa cum le spunea Clare – și asta era o afacere, o afacere în care îți păsa să-ți salvezi pielea și Christopher știa prea multe, așa că, în curând, sumele de bani mai mari aveau să fie o tentație prea mare, căreia bărbatul nu-i va putea rezista.

— Vii aici, sus? o întrebă el.

Ea își băgă pistoalele la loc.

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Nu te grăbi. Probabil că mai ai, ăă, un minut și jumătate până când fratele tău o să ajungă aici.

Împinse ușile și intră în atelier.

— Scările de la intrare sunt singura cale pe care poți ajunge sus, zise el.

Asta o făcu să zâmbească. Pentru cineva cu dexteritate și ani de antrenamente grele, scările erau doar un aspect convenabil. Traversă podeaua,

mersul transformându-se în alergat, mări viteza şi făcu paşi mari, sărind de pe beton pe masa de lemn şi apoi pe perete, mişcându-se rapid ca să-şi menţină avântul şi folosindu-se de fiecare pas ca de o trambulină. Sări spre pervazul geamului, se ridică, se răsuci şi îşi băgă capul şi corpul prin geamurile deschise.

Degetele ei reuşiră să se apuce de cărămidă. Se trase în sus, trăgând şi împingând dintr-o crăpătură în alta, urcând liber pe acea porţiune, de parcă ar fi fost o rocă de trei metri, şi dădu cu pumnul în sticlă.

Camera în care fusese Christopher era cufundată în linişte.

Cu inima bătându-i tare şi respirând greu, scană încăperea.

Focul arsese grinzile şi devorase o treime din tavanul de ghips, lăsând la iveală un acoperiş de metal prin care ventilatoarele, învârtindu-se în briză, aruncau raze de soare peste urmele de paşi, petele şi dâra lăsată de o geantă încărcată care fusese târâtă pe podea. Acolo unde uşile duble zăceau pe podea, se deschidea o gaură care ducea spre palier. Îşi făcu avânt pe pervaz, se agăţă de cea mai apropiată grindă şi se urcă în ceea ce fusese cândva spaţiul îngust dintre etaje.

De pe scări, se auzi vocea lui Christopher:

— Ştiu unde eşti!

Jill analiză spaţiile întunecate în care tuburile de ventilaţie şerpuiau printre schele şi scândura de susţinere a acoperişului şi locul în care cândva fusese izolaţia şi care acum devenise o casă pentru insecte, rozătoare şi cuiburi de păsări. Se apucă bine de o proptea şi trecu de la o grindă la alta până ajunse pe teren solid. Nu-l auzi, nu-l văzu, îmbrăcat tot în negru, ascuns în întuneric şi poziţionat în curbura acoperişului. Nu-l văzu şi nu-l auzi până ce aproape că dădu nas în nas cu el şi ochii lui, albi în întuneric, îi întâlniră pe ai ei. Adrenalina îi invadă organismul. O viaţă întreagă de calcule pe milisecunde şi antrenamente erupse într-o mişcare simultană.

Corpul ei se mişcă. Ridică mâna stângă ca să-l atace, mâna dreaptă ducând-o repede la cuţitul de la coapsă. Era rapidă. Dar el era şi mai rapid. Patul puştii o lovi direct în tâmplă, cu acea forţă neaşteptată a incredibilului, şi o făcu să-şi piardă echilibrul.

Durerea îi invadă creierul şi privirea i se înceţoşă.

Îi alunecară picioarele şi căzu.

Timpul se transformă într-o lipsă de greutate şi, pentru o secundă ameţitoare şi derutantă, ştiu ce simţi atunci când te îndrăgosteşti. Instinctul o determină să se protejeze împotriva pericolului aterizării necontrolate pe

podeaua șubredă, arsă de foc, de mai jos.

Brațul ei stâng se lovi de o grindă. Se prinse cu mâna.

Rămase agățată, brațul durând-o, mâna alunecându-i, cu capul întors în spate în căutarea țintei, în timp ce cu mâna liberă căută și găsi mânerul pistolului.

Christopher aşteptă, aşteptă până când gravitația îşi spuse cuvântul și degetele ei cedară.

Căzu din nou. Se lovi tare de podea. Picioarele i se îndoiră.

Podeaua se cutremură și din ea ieşi un praf plin cu termite, iar Jill se rostogoli de pe lemnul putred spre podeaua solidă. Sări în picioare și o luă la fugă spre gaura din capătul camerei, înainte să mai aibă timp de gândire, alergând ca să ajungă la trepte și la scara care ducea spre trapa de acces din spațiul dintre etaje înaintea lui Christopher, alergând ca să-i blocheze calea. Urcă repede pe scară, se ascunse din nou în întuneric și se rostogoli departe de deschizătură.

Stătea pe spate, ținând cuțitul strâns în mână, și se străduia să-și controleze respirația agitată.

Cu mult în dreapta, Christopher spuse:

— Avem acelaşi inamic.

Îşi îndreptă gura spre acoperişul de metal, ca să modifice direcția sunetului.

— Asta nu înseamnă că eşti prietenul meu.

— Nu sunt sigur că ai avut vreodată un prieten.

Cuvintele usturau, deoarece erau adevărate. Jill păstră liniştea și se ghemui.

Un zgomot de metal în contact cu alt metal răsună din umbră.

Ea se opri și aşteptă, calculând.

De undeva, de deasupra grinzilor de la acoperiş, vocea lui rosti:

— Cred că aş putea fi prietenul tău. Avem multe lucruri în comun. Amândoi am văzut lumea.

— Amândoi omorâm pentru bani, zise ea.

— Amândoi îl urâm pe Broker.

Îi localiză vocea, nu-l putea vedea, dar știa unde se află.

— Nu ți-e greu să fii veşnic pe dinafară?

— Mă descurc.

— Nu prea bine, dacă e adevărat ce am auzit.

Jill oftă în sinea ei.

Cine știe ce-i spusese Robert despre ea.

Fiecare poveste, fiecare observație ar fi putut să fie un instrument în arsenalul său. Inteligența umană – HUMINT[{27}], așa cum îi spunea Clare – pregătea terenul perfect pentru manipulare. El avea totul, ea nu avea nimic.

Blocă astfel cuvintele și se concentră pe poziția lui.

— Colaborează cu mine, Jen. Îți garantez că banii pe care o să-i primesc eu sunt mai mulți decât cei care ți-au fost oferiți pentru capul meu, și o să-i împart jumi-juma cu tine.

Jill strânse cuțitul în dinți și se apropie de voce.

— Nu-mi pasă că mama ta a evadat. Nu-mi pasă unde o să pleci sau ce o să faci de acum înainte. Ajută-mă să rezolv situația și putem să ne luăm la revedere în pace.

Acum îi recunoscu accentul.

Descrierea lui Clare i se învârtea prin minte.

A început de tânăr, de foarte tânăr.

Nu era mare lucru, dar tot era mai mult decât ce oferea pachetul despre țintă, și asta ar fi fost de ajuns ca să-l ia prin surprindere.

— Cred că ți-a fost greu să crești în sărăcie în Columbia, fără avantajele clasei mijlocii sau a celei de sus, nimic în afară de ce luai cu mâna ta. Marea și bătrâna Americă trebuie să fi fost un șoc pentru tine. Nu a fost o ușurare prea mare, așa-i? E greu să rezonezi cu ceilalți când toți se plâng din cauza problemelor lumii dezvoltate.

Christopher își ținu respirația și umbra lui alunecă pe dușumeaua din spațiul dintre etaje.

Îi privi mâinile, îi privi postura.

Era prea solid, prea puternic, ca să-l atace direct și învățase destul de repede că era o adevărată amenințare dacă intra în contact de aproape. Dar nu o voia moartă.

Asta era greșeala lui.

— Colaborează cu mine, repetă el.

Ea se apucă de cea mai apropiată grindă, se legănă ca să-și facă avânt și se lansă cu toată greutatea asupra lui, cu picioarele înainte. Lovitura ar fi trebuit să-l doboare și ea să ajungă deasupra lui.

Dar el se întoarse înainte să-l lovească.

O apucă de picior și i-l răsuci, schimbându-i traiectoria și atenuând impactul.

Ea se agăță strâns de el și-l trase în jos după ea.

Căzură amândoi din impuls, şi se răsuciră într-o serie de pumni şi blocaje, se rostogoliră şi apoi căzură, aşa cum căzuse ea mai devreme, fără o aterizare controlată, amândoi îndreptându-se spre podeaua fragilă.

Jill îl apucă de guler în încercarea de a se poziţiona deasupra lui, ca să-i folosească corpul drept saltea pentru aterizare. El o lovi cu cotul şi Jill îi dădu drumul. Se izbi tare de podea, cu picioarele, şoldurile, umerii şi capul. Nu putea să respire – trebuia să se mişte.

Jill gemu şi se aşeză pe burtă, târându-se şi apucându-se cu mâinile de duşumea ca să se îndepărteze de el.

Cuţitul ei dispăruse. La fel şi puşca lui.

Braţul ei drept nu voia să se mişte.

Reuşi să se ridice în picioare, clipi ca să alunge ceaţa din faţa ochilor, ridicându-şi umărul neafectat ca să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte şi se strădui să găsească doar cu mâna stângă unul dintre pistoalele din toc, îndreptându-l apoi spre el.

Ar fi trebuit să tragă înainte ca el să apuce să se mişte, să tragă cu indiferenţa rece specifică acestei meserii, dar cu mâinile tremurânde şi chinuindu-se să respire ezită în faţa sentimentului ameţitor al înfrângerii lui.

Privirile li se întâlniră.

Christopher îşi desfăcu pumnii şi ridică mâinile, la câţiva centimetri deasupra podelei, ca să-i arate că se predă. Ea se apropie de el, îi lovi picioarele ca să i le depărteze şi, cu arma aţintită asupra pieptului lui şi ţinută cu toată fermitatea de care era capabil braţul ce-i tremura, îi controlă picioarele şi talia. El dădu să se ridice.

Ea îi făcu semn cu pistolul să stea nemişcat.

Tresărind, cu sânge la gură, Christopher spuse:

— Mama ta are ceva ce-mi trebuie. Fă-mi legătura cu ea. Un singur telefon. Asta e tot ce-ţi cer.

Ea se dădu un pas înapoi pentru un unghi de tragere mai bun.

— Nu eşti în poziţia în care poţi să ceri ceva.

— Colaborează cu mine, Jen!

— Nu mă cheamă Jen, spuse ea.

Strânse din dinţi.

Trebuia să se termine. Clare îl voia mort, aşa că trebuia să moară.

Jill mişcă degetul pe trăgaci.

Capitolul 45

Jack

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***HOUSTON, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JASON FRANCIS WHITE***

Călcă pe lanțurile ruginite și pe lacătul tăiat de curând. Se strecură dincolo de ușile cu vopsea scorojită și intră într-un hol abandonat, unde auzi zgomote de fiare ruginite. Auzi niște voci joase, amplificate de imensul spațiu gol, care veneau dinspre palier și se propagau până în jos, pe scări. Afectat de lipsa de somn și mânat de adrenalină, porni spre acele voci, cu pușca pe umăr, degetul pe trăgaci, pășind prudent pe scările prăfuite și uleioase.

Fiecare secundă care trecea pe ceasul lui mental îi întindea nervii și mai mult.

Ajunse pe palier și făcu stânga, lipindu-se de perete, trecu de un lift și se îndreptă spre o gaură rămasă în urma unui incendiu, în locul în care fuseseră cândva două uși mari.

Acum auzea cuvintele.

Un singur telefon. Asta e tot ce-ți cer. Colaborează cu mine, Jen!

Verifică rapid camera.

Jill stătea cu spatele la el, cu brațul și mâna dreaptă rănite atârnându-i fără vlagă, pistolul în mâna stângă, ațintit asupra lui Christopher, care zăcea pe pardoseală, cu palmele ridicate, în semn de predare, și vorbea.

Jack lăsă pușca în jos și înjură în barbă în semn de protest.

Confirmase prezența adversarului, o privise pe Jill cum începuse să se cațăre pe cărămizile de afară. Jack coborâse de pe acoperiș și se grăbise spre mașina parcată, condusese nebunește, lăsând la o parte discreția, atrăgând atenția așa cum în oricare altă situație nu ar fi atras-o, se luptase cu timpul ca să se asigure că nu o lasă expusă și totul pentru *asta.*

Gravitatea acestui moment răsturna realitatea.

Jill cea rea, Jill, fata petrecăreață, care nu găsise până acum un bărbat pe care să nu-l dea naibii, nu avea puterea de a trage.

Nu era nevoie să-i vadă faţa ca să ştie ce expresie avea, şi nu avea nevoie să audă încotro o luase conversaţia ca să înţeleagă la ce se ajunsese.

Christopher era în viaţă, Christopher încă vorbea, Christopher stătea pe spate, arătându-şi burta, ca o pisicuţă ce stătea prea confortabil şi care se simţea în siguranţă. Asta spunea totul.

Prezentul se confrunta cu trecutul şi o determina pe Jill să fie împotriva lui Clare.

S-ar fi întors şi ar fi plecat doar pentru de a-i oferi surorii sale şansa de a acţiona conform motivului care o determinase să nu tragă încă, dar nu putea face asta.

Viaţa e plină de ironii amare.

Christopher trebuia să moară, şi acum era datoria lui să-l ucidă pe cel care-i cruţase viaţa.

Păşi în încăpere şi merse cu paşi mari.

Christopher îşi mută privirea de la faţa lui Jill la faţa lui Jack, şi, în acea privire, instinctul de conservare, udat de sânge şi trădare usturătoare, îi aduse amintirea la suprafaţă.

— Pentru noi, mai e şi ziua de mâine, spusese Christopher.

Jack încercă să nu se mai gândească. Faţa i se îmbujoră.

În mintea lui o văzu pe Clare care îi zâmbi şi-i făcu cu ochiul repetându-şi mantra.

Trebuie să-ţi cunoşti adversarul, ca să fii mai deştept ca el.

Înţelege-ţi inamicul şi vei şti care-i sunt planurile, *înaintea lui.*

Christopher ştiuse, ştiuse că dacă se separau, Jill ar fi fost cea care avea să-l urmărească. Aşa că pregătise o diversiune, montase o capcană demnă de manualul de operare al lui Clare şi trăsese de timp în ceea ce o priveşte pe Jill ca să debiliteze răceala de gheaţă a ucigaşului şi să transmită în mod intenţionat decizia morţii către mâinile celui pe care îl lăsase în viaţă.

Înţelegerea se împotmoli într-un respect trădător.

Era greu să nu râdă şi să trateze toată treaba asta ca pe o glumă, numai ca să găsească o cale să stea la o bere, discutând despre terenuri de luptă şi cicatrice cu un adversar pe măsură, în acelaşi fel în care bătrânii stăteau în parcuri şi în cârciumi şi jucau şah.

Dar nu. Christopher trebuia să moară.

Jack se apropie de sora sa.

— Robert e aici? întrebă el.

Ea clătină din cap, confirmându-i ceea ce ştia deja.

Îşi întoarse umărul spre Christopher şi-i şopti la ureche lui Jill.

— Uite, ştiu cum stau lucrurile între tine şi Clare şi nu vreau să mă bag. Deja ai făcut toată treaba. Totul ţi se datorează, bine? Dar ea îl vrea mort.

Jill strânse din buze.

Degetul ei se mişcă pe trăgaci, dar tot nu acţionă.

Conflictul căzu în seama lui Jack.

Se întinse spre mâna ei ca să-i ia arma.

Ea se feri şi îndreptă ţeava exact spre punctul în care fusese înainte.

Expresia lui Christopher dădea de înţeles că observase schimbarea.

Jack îl studie pe bărbatul întins pe spate, un ucigaş care se lupta cu doi oameni, într-o capcană pe care o crease chiar el.

Depusese eforturi considerabile ca să-şi rişte viaţa în această situaţie. Indiferent cât de încrezător ar fi fost că va câştiga, trebuie să fi luat în considerare şi o eroare de calcul, ceea ce însemna că orice şi-ar fi dorit, în cele din urmă, îşi dorea atât de tare, încât era dispus să moară pentru asta.

Christopher rămase concentrat asupra lui Jill.

— Înţeleg, spuse el. Chiar înţeleg. Ţi-ai recuperat mama. Nu mai ai nevoie de mine. Acum nu a mai rămas decât să scapi de ameninţare. Dar am ştiut asta dinainte să vin aici. Dacă te-aş fi vrut moartă, ai fi fost moartă deja. Nu am venit aici ca să te omor, aşa cum nici tu nu ai vrut să mă omori în rezervaţie.

Pe un ton inexpresiv, Jill spuse:

— Nu ştii ce vreau!

— Acelaşi lucru pe care-l vreau şi eu. Acelaşi lucru pe care-l vrea şi fratele tău.

— Şi acum ne ţinem cu toţii de mâini şi cântăm „Kumbaya”.

— Am făcut tot ce am putut ca să-mi exprim clar poziţia. Nu sunt inamicul vostru.

— De ce? întrebă Jill.

Christopher oftă, de parcă acele două cuvinte puneau o sumedenie de întrebări care aveau un singur răspuns şi acel răspuns era atât de clar, încât singurul motiv pentru care l-ar fi întrebat era ca să facă pe proasta, şi el nu avea timp de aşa ceva.

— Din acelaşi motiv pentru care trebuie să vorbesc cu mama ta.

— Şi care anume?

Oftatul se transformă în exasperare.

— E evident, nu crezi, având în vedere ce s-a întâmplat în rezervaţie?

Degetul lui Jill zvâcni şi clătină din cap încet, contrazicându-l.

— Nu! răspunse ea. Tu ai luat decizia să nu omori, înainte de ce s-a întâmplat în rezervaţie.

— E adevărat, dar ce s-a întâmplat acolo a fost uşor de observat şi tu ai fost martoră, ceea ce e mai uşor de adus în discuţie decât să încerc acum să te conving să mă crezi pe cuvânt.

— Acum ne ceri să te credem pe cuvânt. Tu – un tip ale cărui aptitudini sunt folosite pentru răpiri şi omoruri – vrei ca noi să credem că te-ai răzgândit special pentru noi.

— Nu m-am răzgândit, o corectă el. Mi-am schimbat priorităţile. Uciderea voastră nu a făcut niciodată parte din contract. Brokerul a modificat termenii după ce aţi apărut voi, a refuzat să plătească pentru îndeplinirea contractului şi apoi m-a înjunghiat pe la spate. Nu am niciun motiv personal ca să vă vreau morţi, niciun motiv profesional ca să vă vreau morţi, deja mi-am îndeplinit obligaţiile legate de mama voastră şi ce s-a întâmplat după aceea nu mă priveşte. O să închei socotelile cu brokerul, iar mama voastră are ceea ce-mi trebuie ca să-l găsesc.

— Şi cum de ştii asta, mai exact?

Christopher zâmbi de parcă îi oferise un cadou pe care-l căutase de mult timp.

Dacă circumstanţele nu ar fi fost groaznice, dacă bărbatul nu s-ar fi aflat la un cuvânt greşit distanţă de a fi omorât, Jack ar fi putut jura că flirtează.

Christopher răspunse:

— Haideţi să mergem la o cafea. O să vă povestesc totul.

— Nu contează, oricum, zise Jill.

— Ba contează.

— Nu pentru noi. Orice ai spune, ideile de bază nu se schimbă. Ştii cine suntem. Ştii că suntem în viaţă. Recompensa pentru capetele noastre o să crească şi tentaţia de a o obţine va creşte şi ea.

— Nu sunt interesat de bani, susţinu bărbatul. Nici acum şi niciodată nu voi fi.

Jill ridică din umeri, vrând parcă să spună că vorbele şi promisiunile nu aveau nicio însemnătate din partea unui bărbat aflat în poziţia lui, dar Jack văzu dincolo de tonul şi postura ei, văzu ceea ce numai cineva care o ştia aşa cum o ştia el ar fi văzut. Se străduia din răsputeri să pară indiferentă.

Christopher continuă:

— Colaboraţi cu mine ca să vă înscenaţi moartea. O să împărţim banii,

apoi dispărem. Și toate problemele sunt rezolvate.

— Nu avem nevoie de bani și putem să ne înscenăm singuri moartea, spuse Jill. Nu poți să ne oferi nimic din ce nu putem obține și singuri.

— Vă ofer inamicul nostru comun.

— Tu ai nevoie de noi pentru asta, nu invers.

Jack întinse mâna spre a ei și, de data asta, îl lăsă să ia pistolul.

Nu voia să-l omoare pe tip, la fel cum nici ea nu voia, dar trebuia s-o facă. Nu pentru că așa spusese Clare, ci pentru că singurul lucru care conta pe termen lung era să-și țină familia în siguranță și aveau suficiente amenințări pentru care să-și facă griji, fără fantoma unei astfel de persoane care să le bântuie viitorul.

Jack ridică arma.

Christopher se uită de la Jill la armă și apoi la fața lui Jack, cu calmul unui om care-și mai acceptase moartea de o sută de ori înainte, și care nu se temea că are de pierdut dacă se ceartă cu soarta.

— Dacă mă omorâți pe mine, nu veți schimba inevitabilul, spuse el. Se va duce vorba. Or să vă găsească și o să ajungeți să fugiți mâncând pământul. V-ar prinde bine un aliat, un prieten. Mi-ar plăcea să fiu prietenul vostru.

Jack privi cum formulează cuvintele, auzi în ele un cântec de leagăn al unei sirene care promitea cooperare, frăție și oferea prietenie din partea unui om care știa cum e să fii ca ei. Aținti pistolul spre fruntea sa.

— Noi trei împreună am putea fi aproape invincibili, insistă Christopher.

Fiecare parte a antrenamentului îl avertiza să aibă grijă la minciunile provocate de instinctul de supraviețuire. Instinctul îi spunea că fiecare cuvânt era adevărat. Rotițele strategiei trecură de la o posibilitate la alta, în căutarea unei căi prin care să iasă cu toții vii din treaba asta.

În acea pauză, Christopher se apropie de arma sa.

Calculul său greșit întrerupse transa.

Dubiile se transformară în hotărâre.

Jack strânse bine arma și auzi undeva o sonerie ce îi fură finalitatea.

Jill își ținu respirația.

Christopher aruncă o privire spre buzunarul său.

— Ar putea fi Robert, zise el. E cu fratele meu – cu tipul ăla mare pe care l-ai împușcat în rezervație. Rob trebuia să mă sune, dacă starea lui se îmbunătățea sau se înrăutățea.

Dădu din cap spre armă.

— Măcar lasă-mă să aflu înainte să… știi tu.

Jill apăsă mâna lui Jack și-l determină să lase pistolul în jos.

De dragul ei, și pentru a nu transforma o amânare de moment într-un război cu trei tabere, Jack nu se opuse. Christopher ținu o mână ridicată în aer, la vedere. Desfăcu degetele larg de la cealaltă mână și, fără să evite contactul vizual, mișcându-se încet, pentru a le arăta că fiecare acțiune era clară și previzibilă, deschise o capsă, băgă mâinile în buzunar și scoase un telefon. Li-l oferi, cu palma ridicată în sus, pentru ca ei să-l poată inspecta și astfel mai trase de timp.

Miji ochii atunci când se uită la ecran, răspunse și ascultă.

Pe fața lui, uimirea se transformă în confuzie.

— Da! zise el.

Apoi:

— Recepționat!

Și apoi:

— Așa voi face!

Își depărtă telefonul de ureche, se uită la el de parcă ar fi fost otrăvit și-l întinse spre Jill.

— Apelul ăsta e pentru tine, anunță bărbatul. Pentru amândoi.

Capitolul 46

Jack:

VÂRSTĂ: ***26 DE ANI***
LOCAȚIE: ***HOUSTON, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***SUA***
NUME: ***JASON FRANCIS WHITE***

Situația neașteptată îi lăsă fără aer și lipsa răspunsurilor cufundă totul în liniște. Christopher stătea cu telefonul în palmă, cu brațul întins, arătând ca o căprioară în fața farurilor, care așteaptă să fie salvată. Jill se uită la Jack și Jack se uită la telefon, separând cunoscutele de necunoscute cu rapiditate.

Se schimbase ceva.

Apelul venise pe telefonul lui Christopher, care era echivalentul Blackphone-ului lui Jill.

Cel care sunase nu era Robert.

Probabil că nu era nici Brokerul.

Și Clare cu atât mai puțin.

Cel care era la telefon îl surprinsese cu adevărat pe Christopher.

O nouă variabilă fusese adăugată ecuației.

Jack zise:

— Ia-l și pune-l pe difuzor!

Jill luă telefonul din mâna lui, se îndepărtă de Christopher și întrebă:

— Cine e?

O voce groasă de bărbat cu accent slav răspunse:

— Londra. Paris. Moscova. Roma.

Ea oftă cu umerii lăsați.

Jack întrebă:

— Ce înseamnă asta?

Jill apăsă pe „silențios”.

— E codul de asasinare, un cod de securitate. Fiecare pachet de recompensă are unul. Îi oferă clientului un mod de a anula contractul în cazul în care intervine o situație delicată sau se răzgândesc. Mort sau în viață, noi oricum ne primim banii.

Jack dădu din cap. Jill reveni la apel.

— Continuă!

Vocea cu accent deveni și mai groasă și, parcă rostind un edict cu consecințe majore în fața unui public care înțelegea clar semnificația sa și ar fi fost impresionat, declară:

— Sun în numele lui Dmitri Vasiliev.

Jill îi aruncă o privire lui Jack.

Cu douăzeci și patru de ore în urmă, acel nume nu ar fi însemnat nimic pentru ei.

Dar povestea pe care le-o spusese Clare aseară schimbase totul.

— Cine e Dmitri Vasiliev? întrebă Jill.

Întrebarea schimba controlul situației și direcția conversației.

Vocea, mai încordată acum, răspunse:

— Nu ai răspuns la telefon. Ți-au fost trimise poze de introducere și legătură. Trebuie să le descarci.

Jack își dădu jos rucsacul.

— Blackphone-ul! șopti el. Scoate-l!

Jill desfăcu buzunarul și, chinuindu-se să se descurce cu o singură mână bună, trase de gentuța Ziploc în care se afla telefonul.

Profitând de confuzie, Christopher se mai mută câțiva centimetri spre arma sa, destul de rapid și de subtil încât oricine altcineva l-ar fi ratat, dar Jack trase o dată foarte aproape de piciorul lui.

Zgomotul răsună ca tunetul în spațiul gol, zguduind geamurile și împrăștiind păsările.

Christopher înlemni.

Jack îl cercetă să vadă vreun indiciu sau un semn – ceva ce ar fi putut să indice că acel apel fusese mâna lui Christopher și că avuseseră parte de o altă rundă nebunească de manipulare și anticipare în stilul lui Clare – și nu văzu nimic.

— A fost o avertizare, nu un accident, spuse el. Data viitoare o să te doară!

Jill băgă cardul SIM și bateria în telefon, trase aer adânc în piept și ridică ecranul ca să-l poată vedea și Jack.

— Am primit un ordin de ieșire din starea de alertă. Dacă îl omori, vor exista consecințe.

Tot ce făcuseră până în acest moment avusese consecințe și consecința este o problemă de etapă.

— Vreo regulă de schilodire?

— Un fel de zonă cenușie.

Încercă să pună cap la cap lucrurile ca să înțeleagă.

Întrebările i se învălmășeau în minte, în agonia așteptării.

Jill naviga prin parolele din telefon, trase aer adânc în piept și întoarse ecranul spre Jack.

„Circulă poze cu voi acum, spusese Clare. În curând, vor porni pe urmele voastre”.

Apelantul trimisese patru poze. Primele două erau cu fața lui și a lui Jill – poze care fuseseră făcute în rezervație, mărite și decupate. Erau neclare, dar legătura dintre frați și asemănarea cu Clare ar fi fost inconfundabile pentru oricine o cunoscuse când era tânără. Următoarele două erau cópii digitale ale unor fotografii ce fuseseră afectate de trecerea timpului: Clare, mai tânără, cu un bărbat de vârsta ei, stând pe o canapea într-o cameră dintr-un bloc comunist vechi. Niciunul din ei nu avea un zâmbet larg, dar trupurile lor erau suficient de aproape încât să pară ceva intim. În cealaltă poză era din nou Clare, stând pe iarbă, pe o vreme caldă, cu același bărbat și în aceeași intimitate. Era Clare înainte de amintirile lor cele mai vechi, Clare, cea pe care nu o mai văzuseră înainte. Clare care părea aproape fericită și un bărbat pe care Jack îl recunoscu din singura poză cu tatăl lor, pe care Clare le-o arătase când erau mici.

Maria Catalina și Dmitri. CIA și KGB.

Jack ar fi vrut să le analizeze fețele, să se piardă în trecut, dar nu-și permitea să se lase distras.

— Am primit fotografiile, anunță Jill.

Apelantul spuse:

— Dmitri Vasiliev solicită să fie onorată înțelegerea, plată rapidă pentru anularea imediată a contractului.

Jill dădu apelul pe silențios și răspunse la întrebare înainte ca Jack să apuce să o rostească.

— Contractul îmi cere să mă retrag la un ordin prin codul de ucidere, zise ea. Dacă va cere onorarea înțelegerii înseamnă că e dispus să mă creadă pe cuvânt și să mă plătească imediat, în loc să aștepte pentru un angajament legal prin Broker.

În mintea lui Jack se învârteau rotițele strategiei.

Timp de douăzeci și șase de ani, Clare îl căutase pe tatăl copiilor ei, bântuită de faptul că nu știa dacă era în viață sau nu, dorind să înțeleagă ce se întâmplase cu el după ce plecase din Moscova, pentru că nu mai auzise nimic

de el de atunci. De fiecare dată când căutase răspunsuri, se confruntase cu răpirea și cu moartea. Și, acum, de nicăieri, cineva care folosea numele tatălui lor, îi contactase în mod direct și le oferea încredere prin intermediul bărbatului care fusese trimis prin contract să-i omoare.

Situația întrecea orice limită și intra în zona crepusculară.

Jack îl întrebă pe Christopher:

— Ce a zis când ai răspuns tu?

— Ce v-a zis și vouă. Mi-a dat codul de ucidere și mi-a cerut să onorez înțelegerea.

— Nu, după asta. Care au fost cuvintele lui, exact?

Christopher își schimbă vocea ca să imite accentul și vorbi sarcastic:

— N-am sunat ca să vorbim cu tine. Am sunat pentru țintele tale. Dă-le telefonul țintelor, te rugăm!

Jack îl privi cu arma ridicată, reflectând.

Două contracte separate, două coduri de ucidere separate.

Nu era posibil, sub nicio formă, logic, ca același client să fi inițiat ambele contracte. Dar ambele coduri de ucidere veniseră de la o singură sursă.

Nu era în regulă.

Ca să obțină ambele coduri de ucidere, apelantul ori lucra cu Brokerul și era mai puternic decât el, ori spărsese sistemul Brokerului, ca să acționeze împotriva lui. Fără să știe care era adevărul, era imposibil să prevadă capcanele ce-i așteptau sau direcțiile încotro avea să-i ducă fiecare decizie. Avea nevoie de timp de gândire, să poată ține pasul, să pună totul cap la cap, dar nu-și permitea acest lux.

Vocea reveni.

— Te rugăm, confirmă anularea contractului!

Jack îi spuse lui Jill.

— Tu ești în avantaj. Află mai multe.

Jill schimbă modul telefonului.

— Confirmarea e în curs. Contractul nu e al tău. Cine ești și ce vrei?

Vocea se înmuie și, probabil, simțind împotrivire și că e posibil ca evenimentele să scape de sub control, bărbatul vorbi simplu, fără exagerare și fără prefăcătorie:

— În numele lui Dmitri Vasiliev, vă aduc veşti despre tatăl vostru. Dorește să vă întâlnească. Se fac aranjamente pentru călătoria voastră, dar vor fi finalizate numai după ce se anulează contractul.

Veşti despre tatăl vostru.

Vor fi finalizate numai după ce se anulează contractul.

Mintea lui Jack se încinse, încercând să vadă legătura dintre raţiune şi realitate.

Apelul acesta, momeala cu numele şi invitaţia de a călători, extinderea elaborată a haosului care se declanşa de fiecare dată când Clare se târa afară din ascunzătoare era una. Dar să includă şi fantoma unui tată pe care nu-l cunoscuse niciodată, drept tentaţie pentru a cădea în capcană? Aici se depăşea nivelul afacerilor şi se transforma într-un atac personal.

Jack îşi stăpâni furia, lăsă la o parte distragerea atenţiei şi se concentră pe realitate.

Nu-i păsa de bani.

Nu-i păsa de contract.

Îi păsa să aibă grijă de familia sa pe termen lung şi-i păsa să obţină răspunsuri despre treaba asta cu Dmitri Vasiliev.

Nu putea să o aibă pe prima, dacă îl lăsa pe Christopher în viaţă.

Nu putea s-o aibă pe cealaltă, dacă-l omora pe Christopher.

Semnele de întrebare se învolburau în încercarea de a găsi capcana şi în bănuieli.

Auzea vocea lui Clare în minte.

Ai câteva secunde la dispoziţie, John. Ori acţionezi, ori mori.

Instinctul. Instinctul tău ştie.

Nu ai timp pentru perfecţiune.

Felicitări. Eşti mort din cauza unei răni pe care ţi-ai provocat-o singur printr-un gând prostesc.

Informaţiile se puseră într-o nouă ordine.

Cineva care ştia de legătura dintre Dmitri şi Clare, cineva care ştia că fusese însărcinată, că născuse, cineva care ştia că acei copii erau jucători şi ţinte într-un război al recompenselor, tocmai dăduse buzna în mijlocul unui teren de luptă, oferind o sumă imensă de bani şi motivaţie pentru a se termina bătălia.

Liniştea indeciziei se prelungi şi deveni inconfortabilă, iar Jack înţelese.

Era un armistiţiu forţat, pentru a se evita complicaţiile unui potenţial conflict sângeros.

Jill ieşi din galeria cu poze şi apăsă pe ecran.

— Două bilete pentru Lufthansa. Dallas-Frankfurt-Berlin, zise ea.

I se scurse toată culoarea din obraji. Ridică privirea şi se uită la el.

— Numele de familie e Lefevre pentru amândouă.

Piesele lipsă din puzzle apăruseră acum.

Lefevre.

Posibilităţile înlocuiau trecutul ca să găsească logica prezentului.

Clare susţinea că Dmitri o scosese din Moscova şi apoi o abandonase.

— Drept favoare sau pentru manipulare, spusese ea. Încă nu ştiu.

Poate că nu fusese niciuna dintre ele. Poate că ajunsese prea târziu în Elveţia şi nu o mai găsise acolo. La fel ca şi Clare, fusese un soldat într-un război al ideologiei, cu un rang suficient de mic încât să nu fi ştiut că ea se întorsese să-l caute.

A apărut o alternativă, o poveste paralelă cu cea spusă de Clare.

Dmitri o localizase în Franţa.

Le găsise certificatele de naştere.

Îi căutase, pe ea şi pe copii, dar ajunsese pe o pistă greşită, pentru că numele acelea încetaseră să mai existe după ce îi născuse Clare. Şi, în anii în care ea îl căutase, o căutase şi el.

Clare fusese în afara radarului mult timp. Suficient de mult încât, aşa cum spusese ea, agenţiile îşi schimbaseră liderii şi timpul distrusese amintirile, suficient timp pentru Dmitri – oricine o fi fost el şi pentru cine ştie cine o fi lucrând – să ajungă într-o poziţie de comandă şi să aibă o poziţie dominantă, ce îi permitea să acţioneze după bunul plac. O poziţie suficient de puternică încât, atunci când pozele din rezervaţie îşi făcuseră apariţia, el observase legătura familială şi reuşise să acţioneze din postul său oficial din guvern, intervenind pentru a opri vărsarea de sânge şi pentru a-şi ţine copiii în viaţă.

Jill, care încă se uita pe telefon, adăugă:

— Au făcut rezervări la un hotel din Berlin peste patru zile.

De undeva, de la o distanţă neştiută, vocea spuse:

— Vă rugăm, confirmaţi!

Jack nu putea să scape de gândurile pline de speranţe.

Alternativa, povestea paralelă, era o presupunere mai bună.

Dar voia să ştie, trebuia să ştie, şi singura cale prin care putea să facă diferenţa dintre adevăr şi minciună era să se arunce cu capul înainte. Îi făcu semn să o facă.

Jill răspunse:

— Acceptăm! Confirmăm anularea contractului!

— Plata se va face acum! Vor sosi următoarele fotografii.

Jill derulă în jos pe ecran şi înclină telefonul spre Jack din nou.

Un nou set de imagini arăta o sală a maşinilor inundată, în care se vedeau

nişte cadavre scufundate pe jumătate în apă şi sângele care înroşise apa, un răspuns vizual despre cum evadase Clare noaptea trecută, în cazul în care Jack s-ar fi deranjat să întrebe.

Vocea spuse:

— Îi transmitem salutări Mariei Catalina.

Apelul se încheie.

Camera se cufundă în liniște.

Jill expiră prelung și stătură acolo amândoi, el și sora sa, în fața bărbatului pe care intenționaseră să-l omoare și care, la rândul lui, fusese angajat să-i omoare pe ei.

Camionetele încărcate huruiau în depărtare.

Jack întrebă:

— Ce se întâmplă dacă îți încalci promisiunea și-l omori oricum?

Jill își mută privirea de la el la armă, apoi la Christopher.

— Se va pune o recompensă pe capul meu sau pe al amândurora, răspunse ea. Nu că nu ar exista una deja. Dacă suntem ok cu asta, devine mai mult o chestiune de…

Îi întinse telefonul lui Christopher.

Jack luă dispozitivul și cântări greutatea pe care o reprezenta. Dacă încălcau contractul, însemna că pierdeau posibilitatea de a primi răspunsuri.

— Verifică-ți contul. Vezi dacă înțelegerea e adevărată, zise Jack.

Jill apăsă pe ecranul Blackphone-ului.

Jack îi aruncă înapoi telefonul lui Christopher.

— Deschide-ți registrul contabil. Vreau să văd.

Christopher dădu să se așeze în șezut. Jack îi făcu semn cu pistolul să se întindă la loc.

Liniștea era extrem de apăsătoare.

Trecu un minut, trecură două minute și apoi cinci. În cele din urmă, Jill spuse:

— Am primit toți banii!

Christopher zise:

— Și eu la fel!

Și, odată cu asta, nu mai era nimic decât un gol, acolo unde fusese acțiune. Se terminase aici totul, terminaseră cu Christopher, se terminase cu fuga, într-o clipă fuseseră mânați de adrenalină și-n următoarea totul se oprise.

Absența acțiunii era ca o lovitură sub centură, de parcă ar fi fost jefuiți. Jack se dezumflă. Era obosit, obosit în mod inutil.

Ultimele cuvinte din apel îi răsunară în urechi.

Îi transmitem salutări Mariei Catalina.

I-ar fi transmis mesajul lui Clare, dacă ar fi avut cum s-o contacteze.

Refuzase să le spună încotro se îndrepta, pentru a-i proteja, susținuse ea. Astfel, unele lucruri nu se schimbau niciodată. Era tot Clare, care încă mai fugea. Era invizibilă și complet singură, și asta era exact ceea ce-și dorea.

Christopher, care încă era pe podea, băgă telefonul în buzunar cu o mișcare înceată și precaută, de parcă ar fi testat gheața de pe un lac înghețat de curând.

Jack îl privi, dar nu reacționă.

Christopher se ridică în picioare, traversă camera șchiopătând și-și recuperă pușca. Se opri acolo și aruncă o privire în spate.

— Aș trage acum doar ca să mă joc cu voi, dacă nu aș ști că ar fi de ajuns ca să faceți niște găuri în mine.

Jack pufni. Aproape că zâmbi.

Apoi oftă în sinea sa.

Pornise în căutarea lui Clare, hotărât să nu revină la ceea ce fusese înainte, decis sută la sută să se întoarcă la viața trăită doar pe jumătate într-o lume care nu era construită pentru oameni ca el. În cele din urmă, le avea pe amândouă și pe niciuna.

Nu avea o slujbă la care să renunțe.

Nu avea pe cineva de care să-i pese atât de mult încât să sune și să-și ia rămas bun.

Nu avea să-i fie dor de nimic din apartamentul său, în cazul în care nu s-ar mai fi întors niciodată acolo.

El și Jill aveau să plece cu avionul spre Frankfurt.

Se vor întâlni în Berlin și o vor lua de la capăt, în căutarea răspunsurilor pe care Clare le declarase de negăsit cu doar câteva ore în urmă. Nu avea habar ce urma să se întâmple aici și acolo sau după aceea, dar, oriunde vor merge și orice vor face, nu se vor mai întoarce niciodată la viața pe care o avuseseră cu o săptămână în urmă.

Poate că acesta era aspectul pozitiv și poate că exista o speranță.

Jill îl ciupi de obraz și el o împinse.

Christopher spuse:

— Oferta mea e încă valabilă. Dacă îmi faceți legătura cu mama voastră, și aflu ce știe despre Broker, o să împart banii cu voi, jumate-jumate.

Jack răspunse:

— Dacă-l vrei mort pe Broker, va trebui să stai la rând.

— De asta nu e ea cu voi?

Jill pufni mulţumită şi izbucni într-un râs obosit.

Christopher se întunecă la faţă.

Jack oftă în sinea sa. Surorii sale i se îndeplinise dorinţa, nu trebuia să-l execute pe tipul ăsta şi nici să-şi vadă fratele făcând-o şi acum, că nu mai încerca să-l omoare, revenise la atitudinea ei batjocoritoare.

— Mama noastră e complicată. Trebuie să fi trăit viaţa noastră ca să înţelegi de ce a fost amuzantă întrebarea, dar da, din câte ştim noi, a plecat după el.

— Ştiţi unde?

— Nu ţi-am spune nici dacă am şti.

— A plecat după el de una singură?

Jack încuviinţă din cap.

— Sunt şanse mari să dea greş.

El încuviinţă din cap din nou.

Existau acele şanse, întotdeauna existaseră şi, dacă se întâmpla, orele acelea de la miezul nopţii şi până în zori aveau să fie ultimele pe care le petrecuseră cu ea. Nu va avea şansa de a-şi lua adio şi nicio cale de a construi podul pe care-l începuse ea, dar aceasta fusese ironia tragică a întregii sale copilării. Clare plecase de zeci de ori şi, de fiecare dată când fuseseră siguri că avea să fie ultima dată, tot se întorsese.

Jack se baza pe asta acum.

— Poate că da, dar faptul că a plecat singură îi oferă cele mai mari şanse de reuşită. Trebuie s-o cunoşti ca să înţelegi asta.

Christopher îşi luă echipamentul şi porni şchiopătând spre scări.

— O cunosc, susţinu el. Doar că mi-aş dori ca aceste circumstanţe să fi fost diferite.

Se opri la un metru de unde stăteau ei. Afişă un zâmbet timid. Privi spre geamuri şi apoi se uită la Jill.

— Încă mai am povestea aia lungă de spus. Vreţi să mergem la o cafea? întrebă el.

Capitolul 47

Clare

VÂRSTĂ: ***54 DE ANI***
LOCAȚIE: ***PE GULF COAST LOUISIANA***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***FĂRĂ NUME***

Îl chema Boris Popov. William Mason. Amaud Durand. Era rus, american, francez. Avea zece fețe și o sută de legende, dintre care niciuna nu conta, deoarece pentru oamenii ca el și ca ea, numele erau artefacte, construcții, îmbrăcăminte încercată, purtată, lăsată deoparte și uneori spălată și refolosită.

În noaptea aceasta, avea să-l găsească sub numele de Alan Henry, dar știa cine era el cu adevărat.

Se afla în apele Louisianei acum, apropiindu-se din ce în ce mai mult, vâslind într-o barcă închiriată de pe un doc privat din Baytown, nu neapărat o barcă grozavă, ci mai degrabă o barcă gonflabilă, plină cu canistre și combustibil furat. Mersese pe lângă coastă de seara târziu, până în întunecimea profundă a nopții, ghidată de luminile estompate din oraș și, lumina intermitentă a magazinelor de pe mal, cu motorul vibrând de la cârmă în jos prin corpul ei, în timp ce ridicatul și coborâtul ritmic pe valuri o alinau după o săptămână de tortură și o legănau în mod periculos spre somn.

Imaginația o purtase prin labirintul confruntării ce avea să vină și o ținuse departe de extenuare în acea noapte, așa cum o ținuse departe de nebunia perioadei de captivitate.

În noaptea aceasta, avea să termine ceea ce ar fi trebuit să termine cu mult timp în urmă.

În noaptea aceasta, avea să se asigure că Brokerul Morții avea să întâlnească moartea.

Încă de pe vremea când îl cunoștea după numele de Boris, existaseră zvonuri legate de cine era și cum puteai să-l găsești. Speculațiile o luaseră și mai razna când turbulențele loviseră URSS și statele aflate sub controlul rușilor se eliberaseră de ei, iar influența lui crescuse.

Cei care nu credeau în speculații credeau că stă în Bruxelles.

Dar ea știa mai bine.

Raymond Chance nu făcuse un drum de o oră la nord de lacul Charles din întâmplare, așa cum nici ea nu fusese singura care-i purtase pică timp de câteva decenii.

După ce îi născuse pe gemeni, se străduise din greu în lunile ce urmaseră ca să dovedească tot ceea ce știa din instinct despre evenimentele care o aduseseră la Moscova. Vânătoarea o ghidase spre Raymond și, prin el, aflase de cât timp fusese compromisă. Agenția știuse de Boris și o lăsase în aer, o sacrificase pe ea ca să mențină iluzia ignoranței în căutarea de către ei a unei ținte și mai valoroase.

Micul ei șiretlic cu înregistrarea nu făcuse nimic altceva decât să grăbească inevitabilul.

Boris prevăzuse ce avea să se întâmple, se retrăsese din înțelegeri și scăpase din prinsoarea lor.

Ray, care lucra în Praga, avusese și el parte de repercusiuni, fiind doar una dintre numeroasele victime colaterale. Clare ajunsese la el înaintea ucigașilor trimiși după el, îl acoperise, îi înscenase moartea, îl ajutase să renască și, în schimb, îi obținuse loialitatea și amiciția.

Le luaseră șapte ani de încercări, greșeli și apeluri tensionate ca să-și găsească prada, și apoi încă trei ani pentru a-l putea supraveghea suficient de bine, încât să-i monitorizeze fiecare mișcare, să-i afle vulnerabilitatea și să se asigure că nu-l vor pierde.

Munciseră zece ani, până când ajunseseră să țină moartea iminentă în propriile mâini.

Ar fi putut să-l omoare în numeroase feluri, în numeroase zile, dar nu o făcuse. Nu pentru că-l ura mai puțin, ci pentru că anii aceia îi permiseseră să înțeleagă că Boris îi ajuta mai mult dacă era în viață. El era diavolul pe care-l cunoșteau – știau cum să-l găsească și cum lucrează și jocurile pe care le face, știau unde se încadrau în acele jocuri – și acele cunoștințe le oferiseră o măsură de siguranță și le permiseseră să evite capcane și prăpăstii în care probabil că ar fi căzut, dacă altele ar fi fost circumstanțele.

Moartea lui ar fi provocat un haos.

Alții, mult mai răi decât el, s-ar fi ridicat să-i ia locul.

Clare ar fi fost mulțumită să-l lase să moară de vreo boală sau de bătrânețe, dacă ar fi fost suficient de inteligent să o captureze numai pe ea, așa cum ar fi trebuit să facă. Dar nu, el trebuise să-și bage nasul, trebuise să transforme totul într-o răzbunare personală. Îl luase pe Ray. Îi luase inima. Îi

amenințase copiii. Făcuse calculele greșite și încolțise un animal care era mai rău decât el.

GPS-ul o ghidă spre golfulețul în care călătorise de probă în multe nopți amare și, acolo, sub o lună acoperită pe un sfert de nori, trase barca la mal și avansă cu greu prin iarba înaltă, spre uscat. O luă spre est și merse prin mlaștină și prin crânguri desfrunzite de chiparoși, străbătând aproape cinci kilometri în linie dreaptă, până ajunse în poienița aflată la granița moșiei de pe coastă, casa singuraticului care trăgea sforile marionetelor din toată lumea.

Fațada de piatră se vedea amenințătoare în lumina lunii, cu ferestrele de la etaj întunecate și cu numai câteva lumini în foaierul mare și în partea dreaptă. O casă de aproape trei mii de metri pătrați întunecată, deprimantă și bântuită, care apărea în aerul încețoșat de la miezul nopții ca în visul unui paranoic, cu holuri conectate și camere și pasaje secrete.

Și era și mai mult ceea ce nu se vedea.

Stătuse atât de multe nopți acolo, observând din depărtare.

Atât de multe zile privise și iar privise înregistrarea rară ce fusese făcută înăuntru.

Pierderea lui Raymond îi reveni în minte, ațâțând focul răzbunării care până acum arsese domol.

Raymond ar fi trebuit să fie și el aici. El fusese cel care studiase desenele arhitecturale, cel care ținuse pasul cu modificările pe măsură ce erau făcute.

Nu se așteptaseră niciodată că el va fi primul pe care-l va omorî Boris.

Aceasta fusese greșeala ei.

Un telefon care-l avertizase că ea se pregătea să iasă la suprafață din nou.

El știuse ce însemna asta și alesese să rămână, ar fi fost mai bine pentru el dacă nici Clare nu ar fi sunat deloc.

Continuă să avanseze, cu mâinile și buzunarele goale.

În alte circumstanțe, poate că ar fi sărit gardul, ar fi ocolit câinii și patrula de gardieni înarmați, ar fi evitat alarmele și ar fi intrat în casă.

Dar în noaptea aceasta era nevoie de mai mult.

În noaptea aceasta, avea să intre pe ușa din față.

Noroiul și buruienile fură înlocuite de gazonul îngrijit, iar gazonul o conduse spre un drum pavat, cu trei benzi. Merse pe acel drum, îndreptându-se spre poartă și de acolo putu să-l vadă pe bărbatul care stătea în toneta paznicului, cu picioarele cocoțate pe un birou mic, cu bărbia în piept, în timp ce culorile unui mic televizor dansau pe fața lui adormită. În întuneric, fără faruri, Clare nu putea fi văzută la fel ca un vehicul.

Bărbatul nu se trezi și ea nu trebuia să-l deranjeze.

Cu pumnii strânși și punându-și bocancii în firide, se cățără pe gardul din fier forjat, sări pe partea cealaltă și, cu genunchiul pe pământ, aşteptă lătratul câinilor şi zgomotele de cizme ale patrulei.

Se auziră zgomote venind dinspre mlaştină.

Cu coada ochiului, văzu nişte umbre apropiindu-se de ea.

Îşi desfăcu braţele larg, lăsând briza să preia mirosul corpului ei şi să-l răspândească. Umbrele încetiniră.

Închise ochii şi le întâmpină.

Toate acele nopţi în care urmărise de afară îi permiseseră să-i înveţe pe câini şi să-i hrănească. Le ştia numele, caracteristicile fiecăruia, îi privise crescând şi îmbătrânind. Boturile lor îi atinseră pielea. Muşchii lor se loviră de corpul ei.

Îşi trecu degetele prin blana aspră a unui akita, gândindu-se cu amărăciune la pierderea propriului ei lider de haită. Îi era dor de Mack, protectorul ei loial şi companionul constant, la fel de mult cum îi era de Ray, şi se ocupase de bărbatul care-l împuşcase. Îl făcuse să sângereze şi îl omorâse în acea noapte, dar răzbunarea nu putea să-i învie pe cei lipsiţi de viaţă.

Raymond nu mai era. Mack nu mai era.

Nu aveai cum să obţii egalitate de scor atunci când morţii rămâneau morţi.

Aşteptă până când haita îşi pierdu interesul, privi cum ceaţa îi acoperi din nou, apoi se ridică, neliniştită, din pricina paznicilor care păreau în mod straniu absenţi. Porni spre uşile duble. Cu mâna pe metalul cald, încercă cu precauţie clanţa.

Uşa din lemn masiv se deschise fără zgomot şi ea intră pe podeaua de marmură într-o atmosferă mai rece.

Dezastrul rămas în urma trecerii timpului îi invadă nările: lacul de lemn şi ceara, substanţele chimice de curăţare care nu prea reuşeau să ascundă mirosul de vechi şi de mucegai, toate trecute prin filtrul vechi al aerului condiţionat supra-încărcat. Nu sună nicio alarmă, însă Clare ştia foarte bine că exista una.

Aceasta nu era securitatea unui om care se ascundea de agenţiile lumii, aşa cum se ascunsese ea în ultima jumătate de secol. Bărbaţii care conduceau lumea ştiau cum să-l găsească, aşa cum ştiuseră şi în Moscova, şi după ce se întâmplase în Moscova. Îl folosiseră atunci şi îl foloseau şi acum, dându-i sarcini pe care ei nu-şi permiteau să le îndeplinească, lăsându-i pe alţii să-şi murdărească sufletele ca să-şi ţină ei mâinile curate.

Boris avea prea mulţi bani ca să-şi facă griji pentru cei puternici care veneau după el.

Nu, monstruozitatea aceasta fusese construită ca să-l ascundă de cei pe care-i trădase în mod personal şi ca să-l protejeze de cei care erau în stare de a ucide ca să-i ia locul. Boris, în camera de control, închis într-un buncăr de beton, în spatele unor uşi rezistente la bombe, ca o formă de viaţă extraterestră, ale cărei tentacule ajungeau în fiecare cameră şi în orice colţ, ştia că avea să vină.

Se strecură în holul circular.

Un candelabru cu lumini slabe atârna la zece metri deasupra şi o scară lustruită se întindea într-o curbă lată şi maiestuoasă spre al doilea etaj şi spre uşi care nu duceau nicăieri. Holurile se ramificau în stânga şi-n dreapta în găuri întunecate, flancate de bufete pe care erau aranjamente florale în vaze de un metru. Un cuţit de spart gheaţa era pus pe cea mai apropiată vază, cu vârful arătând spre dreapta, aşa cum acul unei busole arată spre nord.

Era ca şi cum Boris ar fi scris „Bine ai venit!” pe bufet, i-ar fi oferit o armă şi ar fi implorat-o s-o ia. Degetele ei ezitară deasupra mânerului.

Se auzi un râs ritmat în foaier, un râs specific unei case de groază dintr-un bâlci nebunesc, atât de slab şi de multidirecţional, încât ar fi putut foarte bine să fie în capul ei.

Nişte paşi se auziră undeva la etaj, o singură pereche de paşi, singuratici şi înfiorători, într-o casă care ar fi trebuit să aibă mai mulţi servitori şi paznici şi mult mai mult zgomot ambiental. Strânse pumnul în jurul cuţitului.

Paşii se opriră.

Privi holurile şi le cântări în raport cu scările. Vârful cuţitului arăta spre aceeaşi direcţie în care văzuse lumina de afară.

Situaţia controversată o făcea să se gândească la o multitudine de opţiuni.

Îşi retrase mâna, lăsând arma aşa cum o găsise şi, cu mâinile încordate şi simţurile activate la maximum, se întoarse din holul mare spre un culoar cu oglinzi pe pereţi. Imaginea i se deforma, ca o umbră care urmăreşte în întuneric, şi-şi trecu degetele peste sticlă, murdărind oglinzile curate, numărând îmbinările dintre ele.

Râsul şi nebunia o urmară, aducând clişeul la viaţă.

Se concentră pe lumina din capăt. Râsul se auzi şi mai tare şi mai frenetic, răsunând într-un cerc ameţitor.

Razele laser din tavan o urmăreau, proiectând punctuleţe roşii pe pieptul ei, fascicule de lumină care săreau în reflexii infinite dintr-o oglindă în alta. O

cameră de supraveghere de pe un braţ robotic, care se mişca odată cu laserele – nu, nu cu laserele, ci cu vizoarele… şi nu era o cameră, ci un magnetometru.

Înţelese ce era cu cuţitul. Înţelese ce era cu paşii. Un pistol, un cuţit, un ceas – orice metal – ar fi fost de ajuns pentru a declanşa magnetometrul care ghida vizoarele.

Boris ştiuse că avea să vină cu mâna goală, şi îi oferise o armă ca să declanşeze atacul.

Pasajul cu oglinzi se opri într-o intersecţie.

Râsul încetă, lăsând în urmă o linişte bruscă şi discordantă.

Din stânga, se auzi o piesă interpretată de Brahms şi Clare stătu nemişcată, ascultând. Trecuse un sfert de secol de când auzise ultima dată acel concert, dar tot ştia fiecare notă, aşa cum degetele ei le ştiuseră cândva.

Era muzica lui Dmitri.

Boris îşi bătea joc de ea, prădătorul se juca acum cu prada înainte s-o omoare.

Lăsă la o parte logica şi strategia, intră în jocul vânătorii şi, trecându-şi palma pe perete, aşa cum o trecuse pe oglinzi mai devreme, urmă melodia.

Holul îngust ducea spre nişte uşi nemarcate.

Trecu cu degetele peste muchiile lor şi înţelese că puteau fi folosite pentru a schimba configuraţia spaţiului, pentru a închide holurile, pentru a deschide camerele şi pentru a reconfigura planul podelei prin apăsarea unui buton.

Mai trecu de un colţ.

Pasajul se oprea aici, într-o sală de cinema acoperită cu un covor.

Acolo erau fotolii din piele pentru douăsprezece persoane şi un ecran de cinema pe care rula o înregistrare live a unui concert, şi aşa se explica muzica. Analiză tavanul şi pereţii.

Camera nu exista când văzuse ultima dată planurile clădirii.

Se îndreptă spre peretele din capătul opus, atingând cu mâna spătarele fotoliilor şi, odată ce ajunse acolo, pipăi lambriurile de lemn până când găsi conturul unei uşi.

Ecranul se opri.

Muzica se opri.

O faţă în umbră înlocui spectacolul de pe ecran.

O voce, mai mare decât viaţa însăşi, rosti:

— Te-am aşteptat să vii mai demult. Cu ani în urmă.

Căutând uşa ascunsă, Clare întrebă:

— Pe mine? Sau pe oricare dintre noi?

— Presupun că pe oricare dintre voi, deşi întotdeauna am sperat că vei fi tu.

— Există căi mai puţin dureroase ca să te sinucizi.

Boris izbucni într-un râs care se auzi strident din cauza dispozitivului mecanic.

— Îţi ofer o alternativă, spuse el. Întoarce-te pe unde ai venit, permite-le oamenilor mei să te captureze şi poate că o să supravieţuieşti.

— Nu e o alegere prea grozavă.

— Dacă vei continua această căutare nebunească a ta, cu siguranţă vei muri.

Ea acceptă realitatea şanselor de izbândă pe care le avea şi reveni asupra uşii.

— Avertismentul e o favoare, preciză bărbatul. De dragul vremurilor bune.

Degetele ei găsiră punctul de presiune.

— Ăsta e preţul pe care tu trebuie să-l plăteşti, nu eu, zise ea.

— Nu o să câştigi. Oricare ar fi avantajele pe care crezi că le ai, ele sunt doar nişte iluzii. O să pierzi şi o să mori. Astea sunt problemele pe care ar trebui să le iei în considerare.

Împinse panelul. Uşa se deschise spre înăuntru şi păşi dincolo de ea spre un pasaj îngust, cu o lumină rece, prin care încăpea doar corpul ei. Uşa se închise în urma sa. Se auzi un clic de zăvor.

Sala de cinema se cufundă în linişte şi capetele holului care fuseseră deschise se blocară, închizând-o într-o cutie mai mică decât încăperea de pe vas din care evadase.

Claustrofobia o învălui în acel spaţiu strâmt.

Râsul se ridică deasupra ei, în jurul ei, un râs nebunesc, maniacal.

— Ai făcut alegerea greşită, Catherine, zise vocea. Eşti atât de jalnic de uşor de manipulat, întotdeauna ai fost aşa. Măcar puteai să faci ca moartea ta să fie o provocare.

Luminile se stinseră şi întunericul o înghiţi într-o beznă totală.

Timpul parcă trecea mai încet. Amintirile puseră stăpânire pe instinctul ei şi o aruncară la pământ. Simţi un foc viu care urla deasupra ei, prea stabil şi prea ignorant cu privire la poziţia ei, ca să fie controlat de un om. Se târî pe burtă prin întunericul deplin, spre capăt.

Singura cale prin care putea să câştige, să ajungă la el, era prin capătul

labirintului și singura cale prin care putea trece prin labirint era să evadeze din capcana în care Boris se aștepta ca ea să nu supraviețuiască.

Asta era diferența dintre manipulare și strategie.

Capitolul 48

Clare

VÂRSTĂ: ***54 DE ANI***
LOCAȚIE: ***LÂNGĂ LACUL CHARLES, LOUISIANA***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***FĂRĂ PAȘAPORT***
NUME: ***FĂRĂ NUME***

Vocea bubuia ca tunetul într-o pălăvrăgeală folosită drept armă. Râsul reveni, în culmea veseliei. Cuvintele lui îi dansau în jurul creierului.

Atât de jalnic de ușor de manipulat.

Îl blocă, își opri emoțiile, blocă orice altceva în afară de obiectivul pe care-l avea acum, așa cum se blocase și înainte, de-a lungul anilor.

Degetele ei se loviră de un cadru solid.

Lovi cu picioarele în perete, lovi puternic cu cizmele în întuneric, luptându-se să spargă peretele, înainte ca armele să se întoarcă și să o găsească pe podea.

Peretele de rigips cedă.

Alegerea greșită. Alegerea greșită. Alegerea greșită.

Vaietul brațelor robotice îi făcu pielea de găină: arme care se repoziționau.

Se deschise un spațiu în cadrul de rigips, suficient de mare încât să strecoare un braț și apoi un umăr, dar nu suficient încât să poată evada. Se cățără cu cizmele și palmele proptite în pereții pasajului strâmt, cu inima bătându-i puternic în piept și cu mușchii încordați, să se ridice la tavan.

Gloanțele loviră locul în care fusese mai devreme.

Îl binecuvântă pe Boris, îi binecuvântă moștenirea mincinoasă și trădătoare.

Bărbatul care luptase pe două fronturi și care le înjunghiase pe la spate pe toate persoanele cu care intrase în contact nu-și putea imagina o lume în care ceilalți să nu-i facă același lucru. Paranoic fiind, limita contactul cu oamenii, bazându-se pe tehnologie ca să înlocuiască mâinile unor complici.

Dacă ar fi fost o persoană în spatele trăgaciului, ar fi fost moartă de mult.

Împușcăturile încetară.

Căzu pe podea și se izbi cu umărul în spațiul din cadru.

Nisipul se scurgea din clepsidra vieții.

În spatele ei, vaietul începu din nou. De data aceasta, nu avea cum să prezică în ce direcție aveau să zboare gloanțele. Spațiul se mări. Își băgă corpul prin cadru, îl forță să se lărgească și se împiedică de un braț de metal care ghidase peretele din capăt la locul său.

Gloanțele loviră peretele de rigips, trecură prin spațiu și apoi prin perete.

Clare se rostogoli într-o parte, cu mâinile la urechi și fața ascunsă, ca să se protejeze de așchii și șrapnel. Râsul se ridică până la un nivel asurzitor și se înteți.

Se răsuci, ca să lovească în cadrul din spatele ei, îl străpunse, se împinse în spațiul îngust și se înghesui spre brațul hidraulic. Pipăi îmbinările și lacătele, găsi pe unde să le desfacă și demontă pușca Tavor Sar, care ar fi trebuit s-o ucidă. Compactă și agilă, arma automată cu țeavă scurtă ar fi fost perfectă pentru protecție, dacă încărcătorul pentru o sută de gloanțe nu ar fi atârnat fără vlagă pe lângă ea. Verifică muniția.

Mai rămăseseră cinci gloanțe.

Trase de mânerul încărcătorului, se asigură că era goală camera cartușului și puse încărcătorul cu capacitate mare la loc. Cu arma pe umăr, se împinse iar prin spațiul îngust și, ca un șobolan într-un labirint, intră în al doilea nivel al labirintului.

Niciun foc de armă. Niciun pas.

Râsul se transformă în urlete de coșmar și de tortură.

Luminile se aprindeau și se stingeau într-un ritm amețitor.

Se orientă după harta din mintea sa, estimă distanța dintre îmbinări și panel, pe care o numărase până ajunsese în sala de cinema și se mișcă dintr-un colț în altul, de pe un hol pe altul, într-o urzeală de pereți construiți astfel încât să provoace panică, disperare și claustrofobie. Urcă un etaj, apoi coborî iar, în timp ce urletele îmbinate cu râsete răsunau din ce în ce mai tare și mai înnebunitoare.

Era cât p-aci să nu audă pașii.

Erau doi indivizi care o urmăreau, mișcându-se mai rapid decât ea, sărind înainte și-napoi într-un fel care încălca legile fizicii. Dacă ar fi avut suficient timp la dispoziție, ar fi putut găsi ușile ascunse și trapele din podea, dar în aceste circumstanțe ar fi fost o acțiune ce i-ar fi luat prea mult timp.

Pereții, la fel ca urletele, luminile și râsetele, erau niște iluzii.

Se opri într-o intersecție de holuri, merse cu spatele numărând încet, întoarse pușca și lovi cu patul armei în perete. Rigipsul cedă, la fel cum se

întâmplase și în pasaj.

Drept răspuns, auzi zgomotul pașilor grăbiți, de la stânga la dreapta, apropiindu-se de ea.

Boris nu se așteptase să treacă în al doilea labirint.

Erau înarmați până-n dinți. Ea avea numai cinci gloanțe, nu putea să irosească nici măcar unul și nu putea risca să se lupte cu ei într-o zonă periculoasă. Lovitură după lovitură, alergă spre perete, îl împinse și ieși afară din labirint pe un covor gros.

Acum știa unde se afla, știa cum să găsească tot ceea ce-i trebuia.

Fiecare bestie avea un punct slab, și această fortăreață avea și ea unul.

Alergă pe hol, trecu de o bibliotecă goală și printr-o bucătărie lipsită de viață și continuă spre partea din spate, luând fiecare curbă, potrivit schemelor întipărite în memoria sa.

Pașii o urmau deasupra capului.

Clare ajunse într-o cameră de serviciu, cu o temperatură mai ridicată cu câteva grade. Pe rafturi se aflau servere de computer și ventilatoare care puneau aerul în mișcare. În capătul îndepărtat, încadrate în perete și ducând afară, se aflau cutiile de metal pe care le căuta. Deschise a doua cutie, apăsă pe întrerupătoare, se apucă de cel mai apropiat raft, puse un picior pe suportul lui și-l aruncă pe podea.

Gravitația și avântul îșI făcură treaba.

Serverele alunecară până când cablurile cedară și căzură pe plăcile de gresie, făcându-se țăndări și distrugând sistemul de înregistrare prin camere, de care Boris depindea ca să poată vedea totul.

De pe hol, se auziră stații radio, trei, probabil patru bărbați care comunicau cu șeful lor. O strigară pe nume.

— Maria Catalina!

— Catherine!

— Karen!

Îi ordonau să iasă afară. Se duse înapoi, spre prima cutie de metal, își puse palma pe o serie de întrerupătoare, își făcu loc între dulapul de metal și perete și îi aștepta.

Gloanțele loviră pereții și ușa.

Secundele treceau. Ușa se deschise.

Ea apăsă pe întrerupătoare. Se făcu întuneric.

Se urcă pe servere, numărând secundele prețioase, și alunecă apoi cu picioarele înainte, spre ușă. Cizmele ei loviră un corp. Se auzi o icnitură.

Din ţevile puştilor ţâşni o rafală scurtă care lumină în întuneric.

Lovi inamicul cu puşca Tavor SAR, de mai multe ori, plină de adrenalină şi cu furie, până când omul nu mai reacţionă şi se trânti lângă el, rostogolindu-i corpul deasupra ei.

Sistemul de alarmă porni.

Luminiţe difuze de LED transformară noaptea în zori, şi, în lumina slabă, fiecare corp de pe hol părea o umbră. Cu mâna pe puşca lui şi, cu degetele pe degetele lui, apăsă pe trăgaci şi trase încontinuu până când se goli încărcătorul.

Unul dintre ei fu doborât. Ceilalţi doi dispărură după colţ.

Previzibili şi nesăbuiţi, se puseră între ea şi pasajul care ducea la buncărul subteran, unde era Boris. Se trase de sub trupul mort şi se grăbi în direcţia opusă, ghidată de lumina aceluiaşi sistem de alarmă care asigura protecţia împotriva accesului neautorizat în interiorul buncărului.

Alergă pe hol, apoi pe un coridor şi în jos, pe o scară, trecu de spălătorie, unde nu erau lumini LED şi unde era întuneric. Trecu de boilere şi de ţevile cu propan şi ajunse în atelier, unde cablurile subterane intrau în clădire printr-un generator şi alimentau cu energie panoul electric principal. Pipăi peretele, căutând printre unelte, scule şi instrumente de grădinărit, găsi extinctorul şi apoi toporul. Se târî de-a lungul zidului din beton şi cărămidă, pe sub bancurile de lucru, până ajunse la capătul conductorului, şi îl urmări până la panoul electric. Auzi zgomotele urmăritorilor în spatele ei.

Măsură distanţa în întuneric, întinsă pe lângă zid, cu umerii lipiţi de conductor şi, mânată de tot ceea ce pierduse din cauza brokerului păşi într-o parte şi se năpusti asupra conductorului.

Lovi cu lama toporului în cauciuc şi cupru, şi săriră scântei.

Capul toporului se lovi de cărămidă.

Fiind la limita cunoştinţei, între lovitură şi separare, simţi un junghi de durere şi-i dădu drumul. Lunetele aruncară lumini roşii în cameră.

Ea apucă extinctorul şi se ascunse după o masă cu instrumente.

Gloanţele, zgomotul şi praful de puşcă umplură aerul, alimentându-i adrenalina şi instinctele. Întunericul o îmbrăţişă, prietenul ei, întunericul, traducându-i sunetele şi vibraţiile în imagini mentale, la fel ca în iadul umed din vapor. Trase de ştift.

Zgomotul se opri. Se urcă pe cutia cu instrumente şi apoi pe masă, cu simţurile ascuţite în întuneric şi pulverizăcu spumă, încleindu-le lunetele, obstrucţionându-le vederea nocturnă şi făcând podeaua alunecoasă. Ordinea

se transformă în haos și liniștea în bombăneli. Clare urmă acele bombăneli cu extinctorul în mână, coborî de pe masă și-i lovi în față. Liniștea reveni.

Rămase nemișcată, respirând greu și cu brațele lipsite de putere.

Așteptă o mișcare și, când văzu că nu mai era niciuna, căzu în genunchi.

Faptul că dusese o viață dură o ajutase să se mențină puternică, agilă, în formă, dar acum fusese mult mai greu decât în urmă cu douăzeci de ani.

Trecu cu mâna peste cămășile și gulerele lor, până când găsi lanțul care avea s-o ducă la Boris. Smulse metalul de la gâtul unuia, îl apucă de umeri și-l trase în atelier.

Îi întinse bine brațul drept și luă toporul.

Cu lama pe brațul lui, ridică toporul.

Îi tăie încheietura.

Apucă degetele bărbatului.

Ținu cheia și mâna amputată, mergând înapoi pe drumul pe care venise și o luă în jos, prin pasajul cu blocuri de ciment și prin ambianța sinistră a luminilor cu intensitate redusă, care se aprindeau pe măsură ce înainta, lumini alimentate de aceleași baterii de rezervă din buncăr, care alimentau și sistemul de ventilație și încuietorile ușilor.

Peste douăzeci de ore aveau să se consume.

Ușile de oțel și încuietorile hidraulice ofereau o protecție mai bună decât oamenii angajați, dar fără o intervenție dinăuntru sau dinafară, Boris ar fi fost îngropat de viu.

Era bătrân și fragil, dar nu atât de paranoic încât să riște să-și transforme camera de siguranță într-un mausoleu. Sistemul de securitate era pregătit pentru un astfel de scenariu.

Lipi mâna retezată de panoul digital și băgă cheia circulară în gaură.

Dacă ar fi avut nevoie de ochi pentru o scanare a irisului, i-ar fi luat capul.

Sistemul hidraulic deschise ușa groasă de treizeci de centimetri.

Așteptă, lăsând timpul și necunoscutul să ridice semne de întrebare și să mărească tensiunea de partea cealaltă. Minutele trecură în liniște: unu, trei, cinci.

Boris spuse:

— Ești o lașă mizerabilă! Catherine.

Cuvintele fură șoptite de o voce aspră, fără efectul monoton dat de vocea computerizată.

— Vechii tăi șefi și vechii tăi prieteni ar râde dacă te-ar vedea acum.

Clare se sprijini de perete, rozându-și unghiile și lăsând timpul să treacă.

El continuă cu invectivele:

— Eşti slabă, întotdeauna ai fost slabă şi mereu vei fi. Noua generaţie, proştii ăştia care cred în basmele tale, te-ar omorî din dezamăgire dacă ar şti cine ai fost de fapt şi ce ai devenit.

Ea îşi închise ochii şi se relaxă.

— Vino la lumină, ca să te pot vedea, spuse el pe un ton în care se simţea disperarea. Ţi-e frică de un om bătrân şi de umbre.

Ea băgă mâna tăiată dincolo de uşă, ca şi cum ar fi fost a ei.

Primi drept răspuns nişte gloanţe.

Numără şi apoi privi dincolo de cadrul uşii.

Boris stătea într-un fotoliu, la trei metri depărtare de uşă, cu o pătură peste abdomen, înconjurat de monitoare întunecate. Lumina de urgenţă cu tentă verde îi dădea o paloare cadaverică. Aruncă mâna în direcţia lui, aşteptă până când se opri din tras şi păşi în cameră.

Degetele îmbătrânite, bolnave de artrită, schimbară un încărcător cu altul, dar se chinuiră să tragă de mâner. Ea trase o dată şi ochi braţul în care Boris ţinea arma.

Corpul lui se convulsionă.

Mută arma în mâna cealaltă şi îşi puse pumnul pe genunchi ca să-şi oprească tremuratul. Ţeava armei însă o urmări.

Clare trase un glonţ şi în celălalt braţ al lui.

El scăpă, pistolul care zăngăni pe podea, şi se strâmbă la ea.

— Eşti o dezamăgire, zise el.

Sunetul părea să vină atât de undeva, dintr-o gaură din gât, cât şi din gură.

— Mă aşteptam la mai mult din partea ta.

Îi trase pătura din poală şi îi analiză picioarele atrofiate.

O trecu un fior. Boris avea cam şaptezeci şi cinci de ani, ar fi trebuit să mai aibă parte de un deceniu de sănătate decentă sau chiar mai mult. Culoarea gălbuie şi pielea lipsită de păr sugerau că era un corp distrus pe dinăuntru. Pierduse socoteala bărbaţilor şi a femeilor pe care îi avusese drept ţinte în viaţa aceasta sângeroasă şi mortală, dar, indiferent cine fuseseră acei inamici, fuseseră oameni dinamici şi puternici, şi-şi făcuse nu doar ei o favoare, ci şi copiilor şi lumii întregi, asigurându-se că erau morţi. Boris era un cadavru prea înverşunat ca să moară.

Umerii lui se ridicau şi se lăsau ritmic. Se înecă însă cu salivă.

— Ei, bine, iată-te aici! zise el. Fă ce ai venit să faci. Termină odată!

Ea întrebă:

— Unde este restul oamenilor tăi?

Făcu un semn a lehamite cu mâna, pe care o ținea în poală.

— S-au pierdut, s-au poticnit în întuneric.

Îi ignoră răspunsul și-i privi degetele îndreptându-se spre partea exterioară a coapsei.

— N-o face! îl avertiză ea.

— Sau ce? Mă omori?

El se mișcă mai repede decât îi permitea infirmitatea.

Ea îl lovi în genunchi. Scaunul căzu într-o parte și arma de la piciorul lui alunecă sub birou. Ea îngenunche și-l studie.

Din colțul gurii îi curgea salivă. Se înecă din nou.

— Mereu ai fost înceată, spuse el. Sentimentală!

— N-ar fi trebuit să te amesteci.

— A, asta e, deci? Pentru că m-am amestecat? Ești mai proastă decât am crezut.

Boris râse și inspiră cu greutate.

— Dmitri nu a existat niciodată, spuse el. Acel băiat a fost o invenție, un șiretlic psihologic, care le-a scăpat analiștilor de la CIA și de care tu, ca o târfă proastă, te-ai îndrăgostit.

Îl bătu pe umăr, îi scoase telefonul din buzunarul de la geacă și apucă mâna pe care i-o aruncase în poală mai devreme. El privi, cu gura căscată, confuz, în timp ce ea apăsă pe ecran cu degetul lui mare ca să-l deblocheze.

Știuse adevărul despre Dmitri chiar înainte ca urmele să o ducă la Raymond – adevărul cum că Dmitri, studentul, nu fusese nimic altceva decât o legendă a KGB-ului –, dar existase un bărbat în carne și oase în spatele acelei legende. Oricare o fi fost numele lui, oricine ar fi fost el, râsese cu el, învățase lucruri de la el și, în cele din urmă, îi născuse copiii. *Acel* Dmitri existase. *Acel* Dmitri se evaporase. *Acel* Dmitri poate chiar o iubise. Și, ori de câte ori pornea în căutarea *acelui* Dmitri, ucigașii porneau la vânătoare.

— Târfă idioată! spuse Boris. Trecutul nu se uită. Nici după un an. Nici după douăzeci.

Gura lui se strâmbă într-un rânjet maliţios și triumfător.

— S-a răspândit vorba că ai fost văzută și se fac licitații pe capul tău. Ar fi trebuit să rămâi ascunsă în gaura din care te-ai târât.

— Poate, răspunse ea.

Rânjetul lui păli puțin.

— Te-am urmărit mai bine de cincisprezece ani. Te-am văzut construind

acest loc, angajând arhitecţi care ţi-au desenat planurile şi furnizori care ţi-au instalat totul, le-am localizat pe femeile care ţi-au trecut prin pat.

Se uită la picioarele lui.

— Pe vremea când aveai un pat.

Îndreptă pistolul spre pieptul lui.

— N-ar fi trebuit să-ţi bagi nasul.

El reuşi să ridice din umeri.

— Sunt bătrân. Bolnav. Obosit. Mor râzând.

Rânjetul îi reveni.

— Mor ştiind că eşti o proastă emotivă, care încă mai tânjeşte după un bărbat care o vrea moartă.

Cuvintele încetiniră pe drumul de la gura lui până la urechea ei.

Claritatea o invadă, curată şi rece.

Boris confundă acea precizie cu durere.

Deveni şi mai îngâmfat, şi zâmbi mai tare.

— Da! spuse el. Preţiosul tău *Dmitri* a fost cel care a pus cel mai *mare* preţ.

Respiră uşurată şi inhală duhoarea atât de dulce a victoriei răzbunării. Dintre toate informaţiile pe care le adunase şi toate speranţele pe care şi le făcuse, asta era mai mult decât îi oferise orice altă speranţă vreodată, mai mult decât acest iad macabru, mai mult decât toţi anii epuizanţi în care fiecare căutare a răspunsurilor ducea la moarte.

Copiii fuseseră pe primul loc. Întotdeauna fuseseră pe primul loc.

Pentru ei aşteptase, ţinându-se în frâu în timp ce ei creşteau, abţinându-se până când nu mai aveau nevoie de ea, şi, chiar mai mult de atât, până când nu o mai voiau, suficient de mult încât ajunsese să nu mai aibă nici timpul, nici conexiunile necesare pentru a o lua de la început de una singură. Aşa că vându-se informaţii legate de locaţia sa, şi-i adusese pe vânători la uşa ei, permisese trecutului s-o ia, ştiind că toţi cei care o căutau aveau să-i ofere cel mai rapid început de drum spre cei pe care-i căuta ea. Iar dacă murea în acea încercare, murea împăcată, deoarece ştia că toţi cei pe care-i iubea cel mai mult erau în siguranţă şi ascunşi pentru totdeauna. Cel puţin, acesta fusese planul, până când oamenii lui Boris puseseră în mâinile ei poze cu copiii săi, moment în care abandonase speranţa de a găsi răspunsuri, dar, în acel abandon, Boris îi oferise un final dincolo de orice speranţă.

Preţiosul tău Dmitri a fost cel care a pus cel mai mare preţ.

Poate că Boris chiar o credea *atât* de proastă.

Dacă Dmitri o voia moartă, contractorii ar fi venit s-o omoare, nu s-o răpească doar. Indiferent ce altceva ar fi plănuit Dmitri, pusese un preț mai mare decât toți ceilalți ca s-o țină în viață. Ușurarea pe care o simțea, știind acum acest lucru, nu ștergea douăzeci și șapte de ani de alergat, ci punea și mai multe semne de întrebare, dar îi oferea răspuns la întrebarea principală.

Clare trase un scaun la birou și se așeză, cu pistolul în poală, cu țeava îndreptată spre bătrân. Oprise curentul și, făcând asta, oprise accesul la internet, la arhivele lui și la sistemul de intermediere, dar telefonul lui încă mai avea toate aceste lucruri.

Derulă în josul ecranului și apasă.

El o privi în liniște și expresia i se schimbă, confuzia transformându-se în înțelegere și înțelegerea în supărare. Supărarea îi dădea de înțeles lui Clare că, în sfârșit, pricepuse ce se întâmplase, că nu venise să-l omoare și că, în judecata sa greșită, îi dăduse fără să vrea ceea ce-și dorea ea – că el fusese cel manipulat, nu ea.

— Ce faci acolo? o întrebă.

Ea nici nu se uită la el.

— Exact ceea ce crezi.

Venise după răspunsuri. Venise ca să-și protejeze copiii. *Karen. Maria Catalina. Catherine. Clare.*

Spioană. Hoață. Mamă. Ucigașă.

Era de toate și nimic.

Plătise pentru asasinate în cadrul unei legende și fusese asasin în cadrul altora. Îndeplinise misiuni, reale și imaginare. Îi știa modul de operare din ambele părți și acum controla partea din spate. Transferă banii din conturile lui de broker în conturile ei, îi folosi telefonul ca să se logheze la propriul ei server privat, încărcă un dosar în curs, care fusese actualizat de-a lungul unui deceniu și stabili un contract cu finanțare completă.

Accesă lista de asociați din contul lui.

Le trimise linkul tuturor ucigașilor.

Țintă: Henry, Alan. Locație: lacul Charles, Louisiana.

Adresat tuturor, fără confirmare, fără verificare.

Optsprezece milioane. Când se oferă dovada, câștigătorul ia totul.

Asasinii aveau să vină, aveau să vină din toată lumea, profesioniști și neprofesioniști, grăbindu-se într-o cursă împotriva celorlalți și o cursă contratimp.

Aveau să se omoare unii pe alții ca să-l omoare pe el.

Aveau să fie victime colaterale, foarte multe, în lupta crâncenă și dură pentru bani. Și, mort, Boris va oferi o măsură a vieții.

Alții mult mai răi aveau să se ridice și să-i ia locul.

Și pentru că ea își făcuse apariția din nou, și copiii ei erau acum cunoscuți, trecutul avea să o prindă din urmă în căutarea răzbunării. Dar vor rămâne mai puțini ucigași care să îndeplinească astfel contractele și, buncărul acesta, dar și vărsarea de sânge ce avea să urmeze vor crește costurile afacerilor și vor rămâne drept un avertisment permanent pentru oricine avea să fie suficient de inconștient ca să accepte provocarea.

Băgă în buzunar telefonul lui și se așeză în genunchi, ca să se mai uite la el pentru ultima dată.

El întinse mâna spre ea. Clare se dădu înapoi.

Teama îi acoperi fața precum umbrele pe un perete.

— Pleci! zise el.

— O să ai companie în curând. Ai plătit bine. N-ar trebui să dureze mult.

Zgomote de cizme răsunară pe holul acoperit cu zgură, cineva care alerga cu graba unui om ce întârziase la serviciu. Boris nu minți când spusese că are mai mulți oameni în casă.

Ea se ridică în picioare, luă pușca SAR cu trei cartușe rămase în încărcător și se întoarse cu fața spre ușă.

Capitolul 49

Holden

VÂRSTĂ: ***32 DE ANI***
LOCAȚIE: ***SPRING, TEXAS***
ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: ***CANADA***
NUME: ***TROY MARTIN HOLDEN***

Stătea la capătul patului lui Baxter, cu echipamentul și armele la picioare, cu scobitoarea în gură, tocând mărunt gândurile împrăștiate și posibilitățile. Punga de perfuzie îl hidrata în mod constant. Draperiile groase blocau lumina de pe stradă și lumina de securitate, iar zumzetul aerului condiționat menținea camera într-o liniște confortabilă, dar speranța optimistă înlocuise durerea și implorarea solicitantului.

Trecuseră douăzeci și patru de ore de când plecase să rezolve totul. Își fugărise și-și găsise fantomele. Răzbunarea trebuia să mai aștepte.

Robert stătea pe scaunul de lângă pat, limbajul lui corporal arătând că aștepta răspunsuri pentru întrebări nepuse.

Puștiul dormea cu capul căzut pe spate, cu gura căscată ca un mort, când Holden se întorsese și se trezise când verificase semnele vitale ale lui Baxter și bandajele. Puștiul se ridicase și apoi i se alăturase.

Holden își dădu jos geaca și o aruncă pe scaun.

Sunase din oră în oră, cerându-i toate detaliile lui Robert, și fusese asigurat că și chiar dacă ar fi fost acolo, tot n-ar fi putut face nimic pentru amicul său. Dar, văzându-l pe Baxter acum, cu o culoare mai bună la față și scăpat de infecție, se simțea de parcă ar fi venit Crăciunul, Paștele și ziua sa de naștere.

Tipul cel mare mai avea un drum lung până la recuperare, dar avea să supraviețuiască.

— Te-ai descurcat bine, spuse Holden.

Robert așteptă puțin, ezită, apoi întrebă:

— Ai găsit-o pe Jen?

Holden încuviință din cap drept răspuns, oferindu-i și adevăr, și minciună.

Fuseseră la o cafea, el împreună cu fratele și sora, care li se alăturase mai târziu, și dimineața se transformase în seară cu o viteză care își bătuse joc de

timp. Femeia îi povestise cu umor o parte din trecutul ei dureros, care rivaliza cu al lui și cu seriozitate, amănunte despre o mamă pe care el ar fi iubit-o și ar fi urât-o. Îi spusese că o cheamă Julia, deși nu era mai adevărat decât numele de Jen, și că pe fratele ei îl chema John, sau că el era Troy sau Christopher, pentru că numele erau diferite pentru o parte secretă dintr-o poveste de viață, la un moment dat, iar Juliei i se potrivea perfect asta.

Așa că da, o găsise, dar nu o găsise pe Jennifer White.

Robert ar fi putut s-o găsească și pe ea, dacă i-ar fi trecut prin cap să se uite un etaj mai sus și opt camere mai încolo. Se închiseseră într-un bar, ei trei, și frații, având nevoie de un loc în care să doarmă, se autoinvitaseră în ascunzătoarea lui.

Holden nu avusese dispoziția necesară să refuze.

Robert îl întrebă:

— Ai omorât-o? Este…?

— Este în viață, întreagă, nu e rănită.

O mică doză de tensiune dispăru din expresia puștiului. Își menținu privirea ațintită asupra patului și, evitând contactul vizual, întrebă:

— Acum ce se întâmplă cu mine?

Holden puse o mână pe umărul lui și-l aștepta să ridice privirea.

— Ești capabil să uiți pentru totdeauna și să-ți ții gura?

Robert încuviință din cap.

Holden nu se îndoia de sinceritatea lui, chiar dacă își pierduse încrederea.

Tăcerea forțată era o aptitudine învățată în urma unor experiențe de viață pe care puștiul trebuia să se roage să nu le aibă niciodată.

Holden scoase câteva sute de dolari din portofelul său și băgă banii în buzunarul băiatului.

— Poți să rămâi aici peste noapte sau să pleci acum, dacă vrei, zise el. Tu decizi!

Robert se uită la ușă, gândindu-se la libertate și, nedorind să-și pună la încercare norocul sau să riște să se trezească și să vadă că existase o schimbare de planuri, o luă la fugă ca să evadeze.

Holden se gândi dacă mai era nevoie să-l avertizeze.

Puștiul nu avea să fie niciodată liber.

Dispariția și faptul că fusese suspectat de uciderea lui Jennifer White aveau să-l urmărească toată viața, vor fi mereu prezente când angajatorii, universitățile și iubitele îi vor căuta numele și orice clarificare a adevărului va fi o completare sau o notă de subsol necitită dintr-un proces de pe internet,

într-o lume în care erai vinovat chiar dacă erai nevinovat.

Holden îl privi cum pleacă.

Puștiul era inteligent, încăpățânat și rezistent.

Avea să fie bine, atât cât se putea.

Ușa se închise și bufnetul ei fu ca un final răsunător.

Holden se întinse pe canapea, luă plicul de pe noptieră și frecă hârtia între degete. Numerele de urgență erau încă în siguranță dincolo de sigiliu. Deciziile îi săreau ca mingile în mintea sa obosită, aprinzându-i beculețele de alarmă.

Vibrația și un ton de apel inconfundabil al telefonului îi întrerupseră șirul gândurilor și făcură să-i crească pulsul, așa cum numai alertele de recompensă de la Broker puteau s-o facă. Ura îi reaprinse furia și o nevoie profundă și de nepotolit, pe care reușise s-o uite timp de câteva ore binecuvântate.

Nu voia să se uite.

Nu-l aștepta nimic bun, atunci când moartea era singurul armistițiu care i-ar fi satisfăcut furia. Faptul că brokerul îndrăznise să-l contacteze, mai ales printr-o alertă, îi sporea dorința neînduplecată.

Scoase telefonul și trecu de nivelurile de protecție și de parole ca să ajungă la linkul ce ducea la un nou pachet țintă.

Plata îi provocă dureri în piept, ca înaintea unui infarct.

Rosti încet cuvintele în întuneric:

— Optsprezece milioane de franci elvețieni.

Optsprezece milioane, imediat, persoanei care oferă dovada că ținta fusese omorâtă, fără nicio altă întrebare.

Gândurile i se împotmoliră, obstrucționate de întrebări.

Pachetul conținea poze, mai multe poze cu un bărbat care fusese urmărit cu ferocitate de-a lungul mai multor ani și un reper geografic, schițe arhitecturale și scheme de instalații de securitate. Holden mări imaginile ca să vadă mai clar și dădu clic ca să vadă mai multe.

Adresat tuturor. La oferirea dovezii, câștigătorul ia totul.

Nu conta cine omora persoana, ci doar cine oferea dovada primul.

Asasinii aveau să pornească într-o cursă pentru acel câștig, tineri și bătrâni, începători și oameni cu experiență, omorând ca să omoare și omorând ca să fure de la celălalt, aveau să vină pe rând.

El înțelese într-un fel în care mulți nu vor înțelege.

Aproape că izbucni în râs.

Această vărsare de sânge ce avea să urmeze, inițiată de broker, era despre uciderea brokerului însuși. Aceste poze erau cu bărbatul din spatele vocii, schemele erau o hartă a bârlogului său și recompensa, cel mai probabil, avea să fie plătită din buzunarul său.

— Dacă îl vrei mort pe broker, spusese John, va trebui să stai la rând.

Nici măcar el nu ar fi avut cum să știe, la vremea respectivă, cât de lung avea să fie rândul.

Karen. Catherine. Catalina. Clare. Asta era mâna ei.

Faptul că a plecat singură îi oferă cele mai mari șanse de reușită.

Trebuie să o cunoști ca să înțelegi.

Crezuse că o înțelesese, dar nu fusese nici pe aproape.

Frumusețea și excelența acestei răsturnări de situație, ca o gură de aer pentru nevoia lui disperată, oferea o plată suficient de mare ca să fie satisfăcută răzbunarea pentru doi oameni.

Holden se uită în sus, la tavan.

Același mesaj fusese trimis și Juliei, și ea avea să-l recunoască așa cum îl recunoscuse și el. Dar telefonul ei era făcut bucăți. Va dura ceva timp până când va afla.

Întinse mâna după telefonul din cameră, ca să sune direct la etaj, dar se opri și puse receptorul la loc și plicul pe masă. Se lăsă pe spate și închise ochii.

Peste patru zile, gemenii aveau să întâlnească pe cineva în Berlin.

Era la fel de posibil ca rușii să fi aranjat această întâlnire precum puteau fi și pericole. Mama lor își făcuse mulți inamici. Existau clienți care i-ar fi vrut pe copiii ei, așa cum o vruseseră și pe ea, chiar dacă doar pentru a se răzbuna.

— Or să vă găsească! le spusese el. Și o să ajungeți să fugiți mâncând pământul. V-ar prinde bine un aliat, un prieten.

Decizia i-a venit pe loc, așa cum i se mai întâmplase uneori în viață.

Avea timp să-l ducă pe Baxter acasă, în grija mamei lui, unde i-ar fi fost mult mai bine decât într-un spital. Avea timp să-l viziteze pe Frank, să-i facă o vizită adevărată, ca între tată și fiu.

Avea suficient timp ca să se întoarcă.

Dar, ca o repetiție, John și Julia se vor urca în acel avion spre Frankfurt, iar el va fi exact în urma lor. Poate că aveau să-l bănuiască, poate chiar să-l observe, dar avea să fie cu ochii pe ei când aveau să-și întâlnească trecutul. Avea să le păzească spatele.

Ei trei, împreună, aveau să fie aproape invincibili.

NOTA AUTORULUI

Dacă este pentru prima dată când citiți o carte a mea, vă mulțumesc că ați fost dispuși să citiți ceva neobișnuit! Sper din tot sufletul că v-a plăcut această lectură și aș fi încântată să îmi spuneți dacă v-a plăcut. Dacă sunteți deja fani sau cititori de-ai mei, vă mulțumesc că faceți parte din această călătorie continuă. Nu pot să vă spun cât de fericită sunt că pot să împărtășesc aceste noi lumi cu voi.

Sunt binecuvântată peste măsură că pot să creez ficțiune și să trăiesc din asta. Ceea ce mulți nu știu – în mare parte pentru că uit să menționez acest lucru – este că există în viața reală o latură a meseriei mele care cuprinde multă interacțiune personală, prin care îi învăț pe ceilalți cum să facă tot ceea ce fac eu. Așa că acum încerc să mă revanșez pentru momentele în care am uitat.

Admiratorii, cititorii și cei curioși, care doresc să știe mai mult decât ce există pe site-ul web taylorstevensbooks.com, pot să ia legătura cu mine prin:

E-mail, prin informațiile de contact găsite pe taylorstevensbooks.com.

Grupul de pe Facebook, Taylor Stevens Fan Club.

Abonament prin e-mail pe www.taylorstevensbooks.com/connect.php, unde veți primi actualizări lunare legate de ultimele știri, evenimente ce vor urma și detalii despre cum stau lucrurile în cadrul fiecărui proiect de scriere, plus eseuri bilunare ce cuprind informații din interior despre publicări, păreri despre depășirea dificultăților, perspective personale și tot ce am învățat de-a lungul timpului în această călătorie a scrierii.

Acces special la filmulețe pe patreon.com/taylorstevens.

Și, rar, pe twitter @taylor_stevens și facebook.com/taylorstevens.

Scriitorii aspiranți care doresc să-și îmbunătățească talentul pot accesa tot ce am învățat despre scriere și arta povestirii prin:

Abonament pe e-mail la www.taylorstevensshow.com/connect.php

Podcast săptămânal pe www.taylorstevensshow.com, unde, împreună cu prietenul și coprezentatorul meu, Stephen Campbell, rezolvăm probleme legate de scriere pentru ascultătorii noștri, facem analize și vorbim despre

editare și, în general, dăm bătaie scrisului, cuvânt cu cuvânt.

Patreon.com/taylorstevens, pentru O&A și tutoriale de scriere *Hack the Craft.*

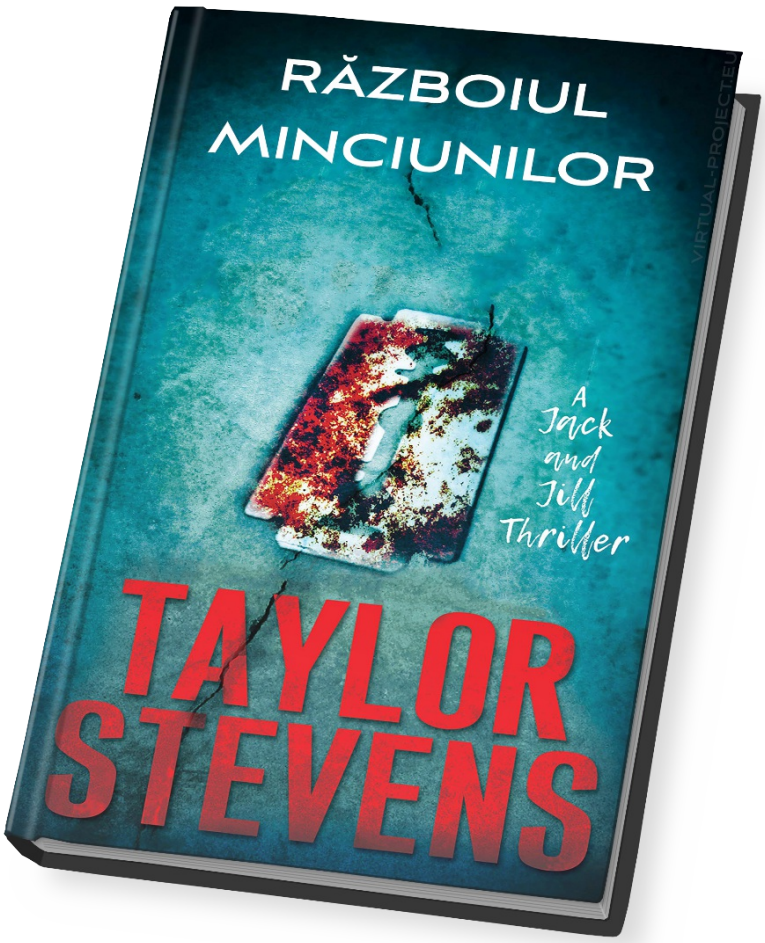

virtual-project.eu

{1} Persoană care urmărește în mod obsesiv o altă persoană. (n.tr.).

{2} Nume care sugerează un bărbat seducător și lipsit de scrupule, personaj care provine din opera lui Miguel de Cervantes, *Don Quijote*. (n.tr.).

{3} Experiment științific realizat de psihologul rus Ivan Pavlov, legat de reacția de salivare a câinilor provocată de mâncare; a prezis că animalele vor saliva atunci când mâncarea va fi pusă în fața lor, dar câinii au început să saliveze de fiecare dată când auzeau pașii asistentului său, care le aducea mâncare, astfel dovedindu-se că orice obiect sau eveniment pe care câinii îl asociau cu mâncarea le provoca reacția de salivare. (n.tr.).

{4} Telefon ieftin, cu credit preplătit, folosit adesea de criminali, de obicei doar o dată, după care este distrus pentru a se evita detectarea. (n.tr.).

{5} Boală care face ca o persoană să se prefacă bolnavă sau să își inducă singură simptome de boală, pentru a fi în centrul atenției și pentru ca alții să aibă grijă de ea. (n.tr.).

{6} Pălărie din folie de aluminiu, despre care se crede că protejează creierul de câmpuri electromagnetice, de citirea și de invadarea minții etc. (n.tr.).

{7} Rasă americană de câini de vânătoare. (n.r.).

{8} Rasă americană de câini, denumită după regiunea Catahoula din Louisiana. (n.r.).

{9} Serviciul Federal de Securitate. (n.tr.).

{10} Serviciul de Informații Externe al Rusiei. (n.tr.).

{11} Directoratul Principal de Spionaj al Rusiei. (n.tr.).

{12} Serviciul Federal de Informații al Germaniei. (n.tr.).

{13} Directoratul General de Securitate Internă al Franței. (n.tr.).

{14} Directoratul General de Securitate Externă al Franței. (n.tr.).

{15} Renumit lanț de restaurante din SUA în care se servesc preparate din vită. (n.red.).

{16} Next Generation Identification – sistem nou integrat de identificare, dezvoltat de FBI pentru a pune la dispoziție comunității internaționale din domeniul criminologiei cea mai mare și mai eficientă bază de date cu informații biometrice și istoric de cazier. (n.red.).

{17} Unul dintre grupurile etnice tibetane originare din Nepal și Himalaya. (n.r.).

{18} Rețetă cu hering. (n.tr.).

{19} Slănină. (n.tr.).

{20} Nu verificăm acte. (în lb. spaniolă, în orig.) (n.tr.).

{21} Site de locuri de muncă, prestări servicii etc. (n.tr.).

{22} Denumire neoficială pentru blocuri de apartamente ieftine, cu trei până la cinci etaje, din beton sau cărămidă, construite în Uniunea Sovietică la începutul anilor 1960, în perioada când guvernul sovietic era condus de Nikita Hrușciov. (n.r.).

{23} Iubirea mea (în lb. spaniolă, în orig.) (n.tr.).

{24} Un nod folosit pentru a atașa o buclă de cordon în jurul unei frânghii, folosit în alpinism, speologie, acțiuni de salvare etc., realizat pentru prima dată în 1931 de către dr. Karl Prusik. (n.red.).

{25} Medicament folosit în SUA pentru tratamentul durerilor, în special al migrenelor (n.red.).

{26} Experiment mental imaginat de fizicianul Erwin Schrödinger, considerat un paradox, legat de mecanica cuantică; este vorba despre o pisică închisă într-o cameră, care ar putea fi moartă sau vie, în funcție de un eveniment anterior. (n.tr.).

{27} Human Intelligence – totalitatea informațiilor care pot fi obținute de la sursele umane de către

ofițeri de informații pentru asigurarea securității naționale. (n.r.).